

IZMEKLĒTĀS VĒSTIS

no Elenas G.Vaitas rakstiem 1. SĒJUMS

Vārds Lasītājam

Publicējot grāmatas ar Elenas Vaitas vārdu, kad pēc autores nāves pagājuši jau gadu desmiti, nepieciešams īss paskaidrojums. Tas lasītāju pārliecinās, ka Izmeklētās vēstis un citi Praviešu Gara darbi, kas iznākuši pēc viņas nāves, ir izdoti saskaņā ar E. Vaitas testamenta īpašajiem norādījumiem.

Kā paliekošu mantojumu draudzei Kunga vēstnese mirstot atstāja vairāk par 100 000 lappusēm uzrakstīta materiāla, kas ietvēra apgrozībā esošajās grāmatas, 4500 rakstus draudzes periodiskajos izdevumos, lielu skaitu traktātu un brošūru, jau izdotās grāmatas, manuskriptus, dienasgrāmatas un vēstules.

Pēdējos dzīves gados Vaitas kundzei ļoti interesēja, kā viņai uzticētās pravietiskās vēstis izlietos nākotnē un kā aizvien vairāk paplašināt to publicēšanu. Izsakot savu pēdējo gribu 1912. gada 9. februārī uzrakstītajā testamentā, viņa skaidri norādīja, kā turpmāk rūpēties par tās atstātajiem literārajiem darbiem. Viņa izvēlējās piecus vīrus, kam visu mūžu vajadzēja kalpot kā sevi atjaunojošas Pilnvaroto padomes locekļiem, uzņemoties atbildību par visiem viņas rakstiem.

Šim svarīgajam darbam Vaitas kundze izraudzīja draudzes vadītājus, kas jau bija nesuši ievērojamas atbildības nastas draudzes pārvaldē. Sākotnēji viņas nosauktās uzticības personas bija žurnāla Review and Herald redaktors Frensiss M.Vilkoks, ilggadējais Klusā okeāna izdevniecības vadītājs Čārlzs Džounss, viens no Vaitas kundzes sekretāriem – Klārenss K. Kraislērs, kurš uz šo darbu pārnāca no Vispasaules Savienības un pēc viņas nāves tika nosūtīts uz Tālajiem Austrumiem par divīzijas sekretāru, kā arī viņas dēls Viljams C. Vaitis, kurš pēc vecākā sludinātāja Džeimsa Vaita nāves 1881. gadā pastāvīgi ceļoja kopā ar māti un palīdzēja viņai rakstu izdošanā un citos pienākumos.

Vaitas kundze šo padomi pilnvaroja uzņemt atbildību par tālāko viņas grāmatu publicēšanu, lai tā arvien paplašinātu jau esošo sējumu tulkošanu un izdošanu citās valodās un veiktu manuskriptu sakārtošanu jauniem tematiskiem izdevumiem.

Viņa paredzēja, ka, draudzei augot un sastopoties ar jaunām vajadzībām un ejot cauri dažādiem krīzes apstākļiem, būs vajadzīgas viņas rakstu kompilācijas, kas sniegtu nepieciešamās pamācības no atstātajiem manuskriptiem, agrāk publicētajām brošūrām un periodiskā sastopamajiem rakstiem.

Kopš Vaitas kundzes nāves viņas spalvas uzrakstīto grāmatu bibliotēka ir palielinājusies ar daudziem gadu pēc gada izdotiem darbiem, kā piemēram:

FUNDAMENTALS OF CHRISTIAN EDUCATION (1923)/(Kristīgās audzināšanas pamati)

COUNSELS ON HEALTH (1923)/(Padomi par veselību)

TESTIMONIES TO MINISTERS AND GOSPEL WORKERS (1923)/(Liecības sludinātājiem un evaņģēlija strādniekiem)

CHRISTIAN SERVICE (1925)/(Kristīgā kalpošana)

MESSAGES TO YOUNG PEOPLE (1930)/(Vēstis jaunatnei)

MEDICAL MINISTRY (1933)/(Ārstnieciskā kalpošana)

COUNSELS ON DIET AND FOOD (1938)/(Padomi par barību un diētu)

COUNSELS ON SABBATH SCHOOL WORK (1938)/(Padomi sabatskolas darbam)

COUNSELS ON STEWARDSHIP (1946)/(Padomi par namturību)

EVANGELISM (1946)/(Evaņģelizācija)

COUNSELS TO WRITERS AND EDITORS (1946)/(Padomi rakstniekiem un redaktoriem)

THE STORY OF REDEMPTION (1947)/(Atpestīšanas vēsture)

TEMPERANCE (1949)/(Sātība)

WELFARE MINISTRY (1952)/(Kalpot ar labdarību)

THE ADVENTIST HOME (1952)/(Adventistu māja)

MY LIFE TODAY (1952)/(Mana dzīve šodien)

THE COLPORTEUR MINISTRY (1953)/(Kolportieru darbs)

Bez šīm grāmatām no Elenas Vaitas rakstu materiāliem vēl sniegti papildinājumi katrā no septiņiem sējumiem Septītās dienas adventistu Bībeles komentāri.

Izmeklētas vēstis ir īpaša viņas rakstu kompilācija ar mērķi apkopot un darīt ilgstoši pieejamus ne tikai vērtīgos tā laika periodikā sastopamos rakstus un manuskriptos atrodamās vēstis, bet arī nenovērtējami dārgās senajos traktātos un brošūrās izteiktās atziņas, kas diemžēl vairs netiek no jauna iespiestas. Šeit sniegtajos padomos ietverti viņas norādījumi, kas uzrakstīti 1880. gadu vidū un beigās, piezīmes par divām bauslībām, ko viņas spalva atstājusi gadsimta beigās, brošūra Vai kristiešiem vajadzētu būt slepenu biedrību locekļiem, kas publicēta 1893. gadā, iepriecinošas vēstis cietējiem un tiem, kuriem jāstopas ar nāvi, kā arī diezgan daudz periodisko rakstu, kas visai plaši apskata galveno mācību jautājumus. Daži no šiem materiāliem jau ir nonākuši draudzes uzmanības lokā, atkārtoti publicējot Vaitas kundzes rakstus mūsu žurnālos un laikrakstos, kā arī sastopoties ar tiem citu autoru grāmatās, kas runā par Pravieša Garu, bet šos darbus nav iespējams ietvert Elenas G. Vaitas rakstu alfabētiskajā satura rādītājā.

Izmeklēto vēstu I un II grāmatā atrodami temati, kas publicēti Piezīmju lapās, ko agrāk pazina zem nosaukuma Elmshevenas piezīmes. Šie satura ziņā dažādie materiāli apskata daudzus ļoti svarīgus jautājumus. Ne mazums atziņu no tiem sekojošajos gados jau ir atradušas vietu tādās grāmatās kā Ārstnieciskā kalpošana, Evaņģelizācija, Adventistu māja un citur. Tomēr šajās vēlāk izdotajās grāmatās, atbilstoši to saturam, minētie materiāli citēti tikai daļēji. Viss pārējais, kam joprojām ir unikāla vērtība Vaitas kundzes padomos un pamācībās, tagad ietverts grāmatā Izmeklētas vēstis. Tāpēc vairs ilgāk nebūs vajadzība atkārtoti izdot Piezīmju lapas. Šo sējumu sagatavošana turklāt vēl ir devusi iespēju darīt zināmus nedaudzus izmeklētos, vēl nekad agrāk npublicētus materiālus, kam tomēr ir liela vērtība.

Dažas tēmas šajā grāmatā ir pilnīgi no citām neatkarīgas. Katras daļas sākumā tiek dots īss paskaidrojums par attiecīgo norādījumu rašanās apstākļiem. Atsevišķās vietās arī tekstā būs sastopamas paskaidrojošas piezīmes. Tās nav ievietotas tur izteikto padomu papildināšanai, bet ar nolūku pievērst uzmanību attiecīgajai situācijai, kas var palīdzēt aplūkoto jautājumu labāk izprast.

Izmeklētas vēstis sakopotas Elenas G. Vaitas darbu publicēšanas kantorī viņas Pilnvaroto padomes darba rezultātā un vadībā. Šī padome parakstījusi arī Ievadu un paskaidrojošās piezīmes.

Grāmata Izmeklētas vēstis ir ietverta jaunajā Elenas G. Vaitas rakstu alfabētiskajā satura rādītājā. Izdevēju un Elenas G. Vaitas darbu publicēšanas Pilnvaroto padomes sirsnīgākā lūgšana un vēlēšanās ir, lai šie tik daudzus gadus pēc Vaitas kundzes nāves izveidotie sējumi sniegtu draudzei pastāvīgi pieejamus norādījumus un palīdzētu izpildīt mūsu Dieva uzticēto uzdevumu.

Elenas G. Vaitas darbu publicēšanas Pilnvaroto padome.

1. DAĻA. GAISMA MŪSU CEĻĀ

Ievads

Grāmatas Izmeklētas vēstis I daļa iepazīstina ar Elenas G. Vaitas paskaidrojumiem par viņas kā Kunga vēstneses darbu un par to, kā Dievs savu gribu atklāj cilvēces ģimenes locekļiem. To vienmēr ir interesanti lasīt un arī vērts uzzināt.

Lai gan jautājums par inspirāciju laiku pa laikam ir skarts visos viņas septiņdesmit kalpošanas gados, tomēr visiespaidīgāk tas aplūkots grāmatas Lielā cīņa ievadā, kas uzrakstīts 1888. gada maijā, bet šeit nav publicēts. Izmeklēto vēsto I sējumā ietverts 1886. gadā uzrakstītais paskaidrojums Iebildumi pret Bībeli un arī raksts no 1888. gada rudens – Dieva Vārda inspirācija. Ceturtā plašākā publikācija par šo tematu – Bībelē sastopamie noslēpumi kā pierādījums tās inspirācijai – presē parādījās 1889. gadā un atrodama Liecībās draudzei, V sējumā, 698-711 lpp.

Pirmajā daļā – Gaisma uz mūsu takas – ievietoti arī daudzi citi Elenas G. Vaitas paskaidrojumi par viņas darbu - gan par 1913. gadā no jauna publicēto traktātu Liecību uzrakstīšana un nosūtīšana draudzei, gan arī viņas atbildes uz dažiem noteiktiem jautājumiem un apsūdzībām.

1. Praviešu inspirācija

Dieva Vārda inspirācija

Par mūsu dienām ļoti atbilstoši varētu jautāt: “Vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?” (Lūkas 18:8)

Pasauli ir pārņēmusi garīga tumsa; bieza tumsa sedz ļaudis. Daudzās baznīcās valda skepticisms un neticība Rakstu izskaidrojumiem. Daudzi, ļoti daudzi apšaubā Bībeles nemaldību un patiesīgumu. Cilvēciskie aizspriedumi un cilvēciskā sirdī dzimušas iedomas apstrīd Dieva Vārda inspirāciju, un tas, ko vajadzēja pieņemt kā pašu par sevi saprotamu, tagad tiek ietīts misticisma miglā. Nav nekā, ko atzītu par pilnīgi skaidru un noteiktu, uz ko varētu paļauties kā uz klinti. Tā ir viena no pēdējo dienu sevišķajām iezīmēm.

Šī Svētā Grāmata ir sastapusies ar sātana uzbrukumiem, kurš kopā ar ļauniem cilvēkiem ir darījis visu iespējamo, lai aptumšotu un darītu neskaidru dievišķo raksturu. Tomēr Kungs ar savu brīnumus darošo spēku ir pasargājis Bībeli un saglabājis līdz pat mūsu dienām kā karti vai rokasgrāmatu, kas cilvēku ģimenei rāda ceļu uz Debesīm.

Pret Dieva Vārda neapstrīdamajām patiesībām šodien izturas tik nevērīgi, ka mūsu pasaulē pat starp tiem, [16] kas sevi uzskata par spējīgiem tās paskaidrot citiem, tikai nedaudziem ir dievišķa Rakstu izpratne. Par draudzes ganiem kalpo koledžās mācījušies vīri, tomēr viņi nebaro Dieva ganāmpulku. Viņi nesaprot, ka Rakstos apslēptās bagātības, tieši tāpat kā sevišķi vērtīgi dārgakmeņi, visā savā krāšņumā atklājas tikai pēc rūpīgas meklēšanas.

Ir cilvēki, kuri ļoti nopūlas būt oriģināli, kuri izliekas gudrāki par to, kas rakstīts; tāpēc viņu gudrība pārvēršas par ģeklību. Tie atrod pārsteidzošas, vēl neatklātas atziņas, kas patiesībā parāda, ka tie ir tālu atpalikuši dievišķās gribas un nodomu izpratnē. Cenšoties izskaidrot vai atminēt mirstīgo acīm neuztveramos noslēpumus, tie līdzinās cilvēkiem, kas ķepurojas dūņās, nespēdami tikt ārā, tomēr citiem stāsta, kā no šīs dubļu jūras izkļūt, kurā paši iestiguši. Tas visā pilnībā attiecas uz cilvēkiem, kas apņēmušies labot Bībeles kļūdas. Nevienam nevar Rakstus padarīt skaidrākus, izsakot savus uzskatus par to, ko Kungs ir gribējis teikt vai ko Viņam būtu vajadzējis sacīt.

Daži mums nopietni jautā: “Vai jums nešķiet, ka pārrakstot vai tulkojot vietām būtu ieviesušas kļūdas?” Tas viss ir iespējams, tomēr cilvēki, kuru uzskati ir tik aprobežoti, ka tie apstājas un piedauzās pie tādas varbūtības, tikpat ātri piedauzīsies un klups pie inspirētā Vārda noslēpumiem, tāpēc ka viņu vājais prāts nespēs izprast Dieva nodomus. Tik tiešām, viņi tikpat viegli klups pār skaidrajām patiesībām, kuras veselais saprāts pieņems, atzīstot dievišķo, jo Dieva inspirācija tam būs skaidra un pieņemama kā vērtīga un garda barība. Visas iespējamās kļūdas neuztrauks nevienam dvēseli un neliks kļūpt nevienam kājai, kas pati sev neradīs grūtības, sastopoties ar visskaidrāk atklātajām patiesībām.

Kungs sava dievišķi inspirētā Vārda sagatavošanu uzticēja ierobežotam cilvēkam. Sakārtots Vecās un Jaunās Derības grāmatās, šis Vārds ir kritušās pasaules iedzīvotāju ceļvedis, kas tiem apsola, ka neviena dvēsele, kura centīsies izprast un paklausīt tā norādījumiem, nepazaudēs ceļu uz Debesīm. [17]

Būtu labi, ja tie, kuri cer atrisināt šķietamās grūtības Rakstu izpratnē un ar savu ierobežoto uztveri nosaka, kas ir inspirēts un kas nav inspirēts, aizklātu savu vaigu līdzīgi Elijam, kad uz viņu runāja klusa, lēna balss; jo tie atrodas Dieva un svēto eņģeļu klātbūtnē, kuri laikmetiem ilgi cilvēkiem snieguši gaismu un atzīšanu, paskaidrojot, ko darīt un ko nedarīt, atverot to priekšā simbolos un ilustrācijās ietvertas aizraujoši interesantas atziņas, vienu ceļu zīmi pēc otras.

Bet Dievs nav pilnvarojis nevienam ierobežotam cilvēkam atklāt noslēpumus vietās, kur stāstīts par pēdējo dienu briesmām, nav inspirējis vienu cilvēku vai cilvēku grupu noteikt, kas ir inspirēts un kas nav inspirēts. Kad ļaudis ar ierobežotām uztveres spējām tomēr sāk šķirot Rakstus, cenšoties noteikt to inspirāciju, tie it kā aizsteidzas Jēzum priekšā, lai parādītu Viņam kādu labāku ceļu par to, pa kuru Viņš līdz šim mūs ir vadījis.

Es Bībeli pieņemu tieši tādu, kāda tā ir, - kā inspirētu Vārdu. Es ticu visam, kas tur rakstīts. Ceļas cilvēki, kas domā, ka viņi ir atraduši iemeslus, lai Dieva Vārdu kritizētu, un atklāj tos citiem kā pierādījumu savai augstākajai gudrībai. Daudzi no šiem vīriem ir atjautīgi un izglītoti; tie ir apdāvināti

un spēj skaisti runāt, bet viss viņu dzīves darbs izpaužas radot neizpratni par Rakstu inspirāciju. Tie daudzus ietekmē uz Rakstiem raudzīties līdzīgi viņiem, un tādā veidā viņu darbam rodas arvien jauni sekotāji, tieši tā, kā sātans to ir izplānojis, līdz mēs redzam piepildāmies Kristus vārdus: “Vai Cilvēka Dēls, kad Tas atnāks, atradīs ticību virs zemes?” (Lūkas 18:8)

Brāļi, neļaujiet savam prātam vai rokām nodoties Bībeles kritizēšanai. Tas ir darbs, kas ļoti patiktu sātanam, bet tas nav pienākums, kuru Kungs jums uzticējis.

Cilvēkiem vajadzētu atļaut, lai Dievs pats rūpējas par savu Grāmatu, par savu dzīvo Orākulu, kā Viņš to darījis jau gadsimtiem ilgi, bet tie sāk apšaubīt dažas atklāsmes daļas un starp atsevišķiem paziņojumiem atrod šķietamas nesaskaņas. [18]

Sākot ar 1. Mozus grāmatu, tie atmet visu, ko uzskata par sev nepieņemamu, un, sātanam vadot viņu prātu, tie kritizēšanā iet arvien tālāk, līdz visos Svētajos Rakstos saskata kaut ko apšaubāmu. Tā vingrinoties, viņu spējas šajā ziņā pieaug, un beidzot vairs nepaliek nekas, uz ko varētu droši paļauties. Kad jūs aicināt šos cilvēkus spriest loģiski, tas ir velti zaudēts laiks, jo tie tagad ar izsmieklu gatavi vērsties pat pret visu Bībeli. Viņi ir kļuvuši par smējējiem un jutīsies pārsteigti, ja jūs šīs lietas tiem parādīsiet īstajā gaismā.

Brāļi, palieciet uzticīgi savai Bībelei, tieši tādai, kādu jūs to lasāt, un pārtrauciet kritizēt tās ticamību, bet paklausiet Vārdam, un neviens no jums nepazudīs. Jau gadsimtiem ilgi cilvēki ir izlietojuši savu atjautību, vērtējot Dieva Vārdu pēc savas aprobežotās izpratnes un iedomām. Ja Kungs, šo dzīvo un nesatricināmo patiesību Autors, tiem neaizsegtā veidā atklātu savu gudrību un godību, tie izjustu savu niecību un izsauktos līdzīgi Jesajam: “Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas.” (Jes. 6:5)

Bībeles vienkāršā un skaidrā izteiksme ir tikpat labi saprotama neizglītotam cilvēkam, vienkāršam zemniekam vai bērnam, kā pieaugušam un intelektuālam milzim. Ja kādam ir sevišķi lielas garīgās spējas, tad tas noteikti Dieva nemainīgajā Vārdā atradīs skaistus un vērtīgus patiesības dārgumus, ko izlietot savā dzīvē. Viņš gan sastapsies arī ar grūtībām, noslēpumiem un brīnumiem, bet tie sniegs vienīgi visaugstāko gandarījumu un iespēju mācīties visu mūžu, lai beidzot atzītu, ka priekšā vēl paliek bezgalība.

Vienkārši ļaudis ar trūcīgām zināšanām un ierobežotām izdevībām iepazīt Rakstus šajās dzīvajās patiesībās atradīs sev mierinājumu, vadību, padomu un it kā saules staru apmirdzētu atpestīšanas plāna izklāstu. Zināšanu trūkuma dēļ nevienam nav jāpazūd, ja vien tas pats tīšām negrib palikt akl.

Mēs pateicamies Dievam, ka Bībele ir sagatavota kā zemiem, tā augsti izglītotiem cilvēkiem. Tā ir derīga visiem laikmetiem un visām ļaužu šķirām. – [Manuskript 16, 1888 (written at Minneapolis, Minn., in autumn of 1888)] [19]

Iebildumi pret Bībeli

Visu cilvēku uztvere nav vienāda. Uz atšķirīgi audzinātiem un dažādi domājošiem ļaudīm vieni un tie paši vārdi atstāj dažādu iespaidu, tādēļ vienīgi ar valodas starpniecību jebkuram savu domu gājumu vai priekšstatu par kādu attiecīgu jautājumu ir grūti pastāstīt kādam ar citādu raksturu un audzināšanu. Tomēr godīgiem, veselīgi domājošiem cilvēkiem teiktais var būt skaidrs un saprotams un pilnīgi pietiekošs praktiskās dzīves vajadzībām. Ja kāds, ar kuru sarunājamies, nav godīgs un nevēlas saprast un saskatīt patiesību, tad tas visus vārdus sagrozīs, lai tie atbilstu viņa nolūkiem. Balstoties uz savu iztēli, viņš tos iztulkos nepareizi un izkropļos to patieso nozīmi, lai pēc tam pats nostiprinātos neticībā, apgalvojot, ka šie uzskati ir maldīgi.

Tieši tādā veidā pret maniem rakstiem izturas cilvēki, kuri vēlas tos pārprast un sagrozīt. Viņi Dieva patiesību pārvērš melos, un, kā tie izturas pret maniem rakstiem un manām grāmatām, tā skeptiķi un neticīgie izturas pret Bībeli. Viņi to lasa, vēlēdamies sagrozīt un nepareizi izlietot vai tīši izkropļot izteicienu patieso jēgu. Tie paziņo, ka Bībele var apstiprināt it visu, jo katra sekta savas mācības uzsver kā pareizas, liekot Bībelei apstiprināt visatšķirīgākos uzskatus.

Bībeles sarakstītāji domas ir izteikuši cilvēciskā valodā. To sarakstījuši cilvēciski darba rīki, kas bija Svētā Gara inspirēti. Un tāpēc, ka cilvēku spējas saprast valodu ir nepilnīgas, bet prāts bieži vien stūrgalvīgi cenšas atrast dažādus iemeslus, lai izvairītos no patiesības, daudzi Rakstus lasa un iztulko tā, kā viņiem pašiem patīk. Tomēr grūtību iemesli nav jāmeklē Bībelē. Līdzīgi rīkojas naidīgi noskaņoti politiķi, kas, apspriežot vienus un tos pašus likumus, aizstāv pretējus viedokļus par šo likumu būtību un pielietošanu.

Svētie Raksti cilvēkiem nav doti kā nepārtraukta savstarpēji saistītu norādījumu ķēde, bet pa atsevišķiem posmiem vairākās paaudzēs, kad Dievs savā gudrībā redzēja, ka ir piemērota izdevība ietekmēt atšķirīgos laikos un dažādās [20] vietās dzīvojošos ļaudis. Cilvēki rakstīja tā, kā tos vadīja Svētais Gars. “Vispirms pumpuri, tad ziedi un pēc tam augļi”; “vispirms stiebrī, tad vārpas un pēc tam pilni gaudi vārpās.” Un tieši tā Bībele arī runā uz mums.

Ne vienmēr Rakstos ir pilnīga kārtība un neapstrīdama saliedētība. Kristus veiktie brīnumdarbi nav pieminēti precīzā secībā, bet atbilstoši apstākļiem, kas it kā prasīja šo dievišķā spēka atklāsmi. Bībelē ietvertās patiesības līdzinās apslēptām pērlēm. Tās vajag meklēt ar visneatlaidīgāko piepūli. Tie, kas tikai pavirši ieskatās Svētajos Rakstos, apmierinoties ar seklām zināšanām, kaut gan paši tās uzskata par ļoti dziļām, droši vien spriedīs par Bībelē sastopamajām pretrunām un apšaubīs tās autoritāti. Bet, kam sirds būs saskaņojusies ar patiesību un pienākumu, tie pētīs Rakstus, gatavi uzņemt visus dievišķos iespaidus. Apgaismota dvēsele visā saskatīs garīgu vienotību, kas tur vijas cauri kā mirdzošs zelta pavediens, kaut gan, lai tam izsekotu, nepieciešama pacietība, pārdomas un lūgšanas. Asi strīdi par Bībeli ir ierosinājuši to vairāk pētīt, kā rezultātā tika atklāti vērtīgi patiesības dārgakmeņi. Ir izliets daudz asaru, pienestas neskaitāmas lūgšanas, lai Kungs cilvēkiem ļautu saprast Viņa Vārdu.

Bībele mums nav dota izsmalcinātā, pārcilvēciskā valodā. Lai aizsniegtu cilvēkus, Jēzus ietērpās cilvēcībā. Bībeli ļaudīm vajadzēja pasniegt cilvēku valodā, lai gan viss, kas cilvēcisks, ir nepilnīgs. Vienam un tam pašam vārdam var būt dažādas nozīmes; nav vārdu, kas izteiktu tikai vienu īpašu domu. Bībele ir dota praktiskiem nolūkiem.

Arī mūsu uztveres spējas ir atšķirīgas. Atsevišķus izteicienus un ziņojumus visi nesaprot vienādi. Daži Rakstos teikto uztver atbilstoši savam prāta noskaņojumam un apstākļiem. Tieksmēm, aizspriedumiem un kaislībām ir liels spēks aptumšot un ievest apmulsumā prātu, pat lasot Svēto Rakstu vārdus.

Mācekļiem, kas ceļoja uz Emavu, vajadzēja atbrīvoties no nepareizas Rakstu izpratnes. Jēzus [21] nepazīts gāja kopā ar tiem un sarunājās ar viņiem kā cilvēks ar cilvēku. Iesākot ar Mozu un praviešiem, Viņš tiem lika pārdomāt visu, kas vien uz Viņu attiecās, - ka Viņa dzīve, darbs, ciešanas un nāve pilnībā saskanēja ar Rakstos jau iepriekš sniegtajiem paziņojumiem. Viņš tiem atvēra saprašanu, ka tie spēja uztvert tur izteiktās atziņas. Cik gan ātri Kungs atraisīja samezglotos cilvēcisko domu secinājumus, parādot Rakstu vienotību un dievišķo patiesīgumu! Un, ak, cik daudziem ļaudīm arī mūsu dienās vēl vajadzētu atvērt saprašanu!

Bībeli sarakstījuši inspirēti cilvēki, bet tas nav Dieva domu un izteiksmes veids. Šis darbs ir cilvēcisks; Dievs kā rakstnieks tur neatklājas. Cilvēki bieži ir lietojuši izteicienus, kādus mēs no Dieva nekad nedzirdētu. Dievs sevi nav ielicis Bībeles vārdos, loģikā un retorikā, lai tādā veidā Viņš tur tiktu pārbaudīts. Bībeles sarakstītāji ir Kunga rakstveži, nevis Viņa spalva. Padomājiet tikai par šiem dažādajiem, atšķirīgajiem sarakstītājiem!

Inspirēti nav Bībeles vārdi, bet cilvēki. Inspirācija iedarbojās nevis uz cilvēka vārdiem vai viņa izteiksmes veidu, bet gan uz pašu cilvēku, kurš Svētā Gara iespaidā tika piepildīts ar īpašām domām. Bet vārdi saņēma katra atsevišķā cilvēka prāta zīmogu. Dievišķās domas it kā izklidējās. Dievišķās domas un griba savienojās ar cilvēciskajām domām un gribu, lai tādā veidā cilvēciskie izteicieni kļūtu par Dieva Vārdu. – [Manuskript 24, 1886 (written in Europe in 1889)]

Vienība dažādībā

Ja aplūkojam kādu koku, tad varam ievērot, ka tam diezgan vai ir divas pilnīgi līdzīgas lapas. Tomēr šī daudzveidība pavairo koka pilnību visā kopumā.

Runājot par Bībeli, mēs varētu jautāt: kāpēc Matejam, Markam, Lūkam un Jānim savos Evaņģēlijos vajadzēja rakstīt par vieniem un tiem pašiem notikumiem? Kāpēc bija vajadzīga Apustuļu darbu grāmata un daudzās vēstules, kas arī aplūko tos pašus jautājumus?

Kungs savu Vārdu deva tieši tā, kā Viņš vēlējas. Viņš to pasniedza ar dažādu sarakstītāju starpniecību, kas vienus un tos pašus notikumus uztvēra atbilstoši savai individualitātei. Šo cilvēku liecības tagad sakopotas vienā Grāmatā un [22] līdzinās kādā sabiedriskā sanāksmē izteiktām liecībām. Viņi atsevišķas lietas un procesus neattēlo pilnīgi līdzīgā veidā. Katram ir savi īpaši piedzīvojumi, un šī dažādība paplašina un padziļina atziņu krājumu, kas paredzēts atšķirīga domāšanas veida vajadzību apmierināšanai. Izteiktajām atziņām nav raksturīga sastingusi vienveidība, it kā tās nāktu no viena

nemainīga dzelzs šablona, radot dzirdei monotonu noskaņu. Tādā noformējumā tiktu pazaudēta Rakstu pievilcība un īpatnējais skaistums...

Visu priekšstatu Radītājs atšķirīgus prātus spēj ietekmēt ar vienu un to pašu domu, bet katrs to pēc tam var izteikt savādāk, tomēr bez pretrunām. Šai dažādībai nevajadzētu mūs mulsināt. Ļoti reti divas personas patiesību uztvers un izpauž pilnīgi vienādi. Katrs parasti kavēsies pie atsevišķām īpašām niansēm, kuras viņa audzināšana un temperaments tam liek vairāk novērtēt. Arī saules gaisma, krītot uz dažādiem priekšmetiem, piešķir tiem atšķirīgu, īpatnēju nokrāsu.

Ar garīgu inspirāciju Kungs savus apustuļus iepazīstināja ar patiesību, lai, Svētā Gara vadīti, tie to izteiktu atbilstoši sava prāta attīstībai. Bet prāts tādā veidā netika ierobežots, it kā būtu iespiests vienā noteiktā veidnē. [Letter 53, 1900.]

Kungs runā nepilnīgā valodā

Lai Zemes bērnu deģenerēties saprāts savā pasaulīgajā lietu uztverē varētu saprast Kunga vārdus, Viņš uz cilvēcīgām būtņēm runā nepilnīgā valodā. Tā ir dievišķā pretimnākšana. Viņš ar kritušajiem cilvēkiem satiekas tieši tur, kur tie atrodas. Bībele, tik pilnīga, kāda tā ir savā vienkāršībā, nespēj atspoguļot visus Dieva lielos nodomus; jo bezgalīgās idejas nav iespējams pilnībā iekļaut ierobežotos domu izteiksmes līdzekļos. Bībeles izteicieni nav pārspīlēti, kā daudzi to iedomājas, jo pat visspēcīgākie vārdi ir par vājiem vareno domu krāšņuma priekšā, lai gan sarakstītāji šo augstāk stāvošo patiesību izteikšanai ir izvēlējušies visizsmalcinātāko valodu. Grēcīgas būtnes var izturēt vienīgi skatu uz Debesu godības spožuma ēnu. [Letter 121, 1901] [23]

Nevienam cilvēkam nav jāpasludina spriedums Dieva Vārdam

Kā Betlkrīkas lūgšanas namā, tā koledžā ir aplūkots jautājums par inspirāciju, un ierobežoti cilvēki ir uzņēmies atbildību izteikties, ka dažas lietas Bībelē ir inspirētas un dažas nav. Man ir rādīts, ka Kungs nav iedvesmojis Review publicētos rakstus par inspirāciju [The Review and Herald, Jan. 15, 1884], ne arī atzinis par labu to ieteikšanu jaunatnei koledžā. Kad cilvēki uzdrošinās kritizēt Dieva Vārdu, viņi kāpj uz svētas zemes, tāpēc būtu labāk, ja tie, bīstoties un drebot, savu neprātīgo gudrību nemaz neatklātu. Dievs nevienu cilvēku nav pilnvarojis pasludināt spriedumu Viņa Vārdam, atlasot dažas lietas kā inspirētas un diskreditējot citas kā neinspirētas. Tādā pašā veidā ir apspriestas arī Liecības, bet Dievam ar tādu rīcību nav nekas kopējs. [Letter 22, 1889] [24]

2. Elena G.Vaita un viņas raksti

Vēstule Dr. Polsonam (St. Helena, California, June 14, 1906)

Dārgais brāli!

Tava vēstule pie manis nonāca, kad atrodos Dienvidkalifornijā. Vairākas nedēļas visu manu laiku un spēkus paņēma rūpes par tur esošās mūsu sanatorijas darba attīstību un man atklāto zemestrīces skatu un no tiem izrietošo mācību pierakstīšana.

Bet tagad jāatbild uz vēstulēm, kuras saņēmu no Tevis un citiem. Tu rakstot piemini savu agrāko audzināšanu nešaubīgi ticēt Liecībām un saki: “Mani mācīja pieņemt un stipri ticēt, ka katrs vārds, ko Tu jebkad esi teikusi atklātībā vai personiski, un katra vēstule, ko Tu esi rakstījusi jebkuros apstākļos, - viss ir tikpat inspirēts kā desmit baušļi.”

Mans brāli, Tu taču esi uzcītīgi pētījis manus rakstus, bet vai Tu tur jebkad esi atradis, ka es būtu kaut ko tamlīdzīgu prasījusi, vai arī ka tādas prasības būtu izvirzītas mūsu darba celmlaužiem?

Ievadā grāmatai Lielā cīņa tu, protams, esi lasījis manu paziņojumu par desmit baušļiem [25] un Bībeli, kam vajadzēja tev palīdzēt pareizi saprast šo jautājumu. Es to citēšu:

“Bībele par savu Autoru nosauc Dievu, tomēr to uzrakstījušas cilvēku rokas, un dažādo grāmatu atšķirīgajā stilā parādās rakstītājiem piemītošās iezīmes. Visas atklātās patiesības ir devusi dievišķā inspirācija (2. Tim. 3:16), tomēr tās ir izteiktas cilvēku vārdos. Bezgalīgais ar savu Svēto Garu ir ielējis gaismu savu kalpu prātā un sirdī. Viņš ir devis sapņus un atklāsmes, simbolus un tēlus, un tie, kam patiesība tika atklāta šādā veidā, domu iemiesoja cilvēciskā valodā.

Desmit baušļus izteica pats Dievs, un Viņš tos uzrakstīja ar savu roku. To sastādīšana ir dievišķa un nevis cilvēciska. Bet pārējā Bībelē Dieva sniegtās patiesības izteiktas cilvēku valodā, dievišķais apvienots ar cilvēcisko. Tāda savienība pastāvēja arī Kristus dabā, kurš bija Dieva Dēls un Cilvēka

Dēls. Patiesība par Kristu, ka “Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū” (Jāņa 1:14), attiecas arī uz Bībeli.

Svēto Rakstu grāmatas, ko dažādos laikmetos uzrakstījuši cilvēki ar ļoti atšķirīgu sabiedrisko stāvokli un nodarbošanos, atšķirīgām prāta un gara spējām, atklāj lielus kontrastus stilā, kā arī dažādību apskatīto tematu būtībā. Dažādi rakstītāji ir lietojuši dažādas izteiksmes formas, un bieži to pašu patiesību viens ir izteicis daudz spilgtāk nekā otrs. Tā kā rakstītāji attiecīgo tematu apskata dažādās sakarībās, vadoties no atšķirīgiem viedokļiem, tad paviršs, bezrūpīgs un aizspriedumains lasītājs var saskatīt arī nesaskaņas un pretrunas tur, kur uzmanīgs, godbijīgs pētnieks ar skaidru izpratni redzēs pilnīgu harmoniju.

Atšķirīgu personu sniegunā patiesība ir parādīta tās daudzveidīgajos aspektos. Vienu rakstītāju spēcīgāk ietekmējusi temata viena fāze, un viņš uzsver tos punktus, kas atbilst viņa piedzīvojumiem vai viņa uztveres un izpratnes spējām, otrs [26] skatās no citas puses, un ikviens, Svētā Gara vadīts, parāda to, kas visvairāk iespaidojis viņa prātu – katrs kādu atsevišķu patiesības aspektu, kopumā radot pilnīgu, vienotu saskaņu. Un tādā kārtā visas atklātās patiesības veido vienu pilnīgu kopēju domu, kas atbilst cilvēku vajadzībām visos dzīves apstākļos un pārdzīvojumos.

Dievam ir patīcis savu patiesību darīt zināmu pasaulei ar cilvēku starpniecību, un Viņš pats ar savu Svēto Garu ir sagatavojis atsevišķus vīrus un darījis tos spējīgus veikt šo darbu. Viņš vadījis prātu, izvēloties, ko runāt un ko rakstīt. Lielā bagātība tika uzticēta māla traukiem, bet tā tomēr ir nākusi no Debesīm. Liecība ir nodota ar cilvēciskās valodas nepilnīgajiem izteiksmes līdzekļiem, tomēr tā ir Dieva liecība; un paklausīgais, pakļāvīgais Dieva bērns tajā ierauga dievišķā spēka godību, pilnu žēlastības un patiesības.”

Liecību godīgums

Pilnīgā saskaņā ar tikko teikto ir mani paziņojumi rakstā “Noniecinātās Liecības”, kas tapa 1882. gada 20. jūnijā un publicēts Liecībās draudzei V sējumā, 31. nodaļā, no 62. līdz 84. lappusei. No tā Tev pārdomām citēšu vairākas rindkopas:

“Daudzi pašapmierināti skatās uz ilgajiem gadiem, kuros aizstāvējuši patiesību, un tagad domā, ka tiem par saviem pagātnes pārbaudījumiem un paklausību ir tiesības saņemt atalgojumu. Bet šī patiesā pieredze Kunga lietās pagātnē vēl vairāk palielina viņu vainu Dieva priekšā, tāpēc ka viņi nav saglabājuši savu godīgumu un nav gājuši pretī pilnībai. Pagājušo gadu uzticība nekad neizpirks tagadējo nolaidību. Cilvēka patiesīgums vakar neattaisnos viņa melus šodien.

Daudzi atvaino liecību neievērošanu, sacīdami, ka māsa Vaita ir sava vīra iespaidota, ka liecības veidojis viņa gars un spriedums. Citi savukārt ir mēģinājuši no manis iegūt kaut ko tādu, ko varētu izmantot tā, lai attaisnotu savu rīcību vai pastiprinātu iespaidu. Tāpēc es nolēmu, ka vairs nekas nenāks no manas spalvas, [27] pirms draudzē nebūs redzams Dieva pārveidojošais spēks. Tomēr Kungs manai dvēselei uzlika nastu. Es nopietni strādāju jūsu labā. Cik daudz tas prasījis no mana vīra un manis, to rādīs Mūžība. Vai es varētu zināt draudzes stāvokli, ja Kungs pagājušajos gados man atkārtoti to nebūtu darījis zināmu? Atkal un atkal ir atskanējuši brīdinājumi, tomēr nav notikusi nekāda izšķiroša pārmaiņa...

Tomēr arī tagad, kad es jums sūtu šo brīdinošo un norājošo liecību, daudzi no jums paziņo, ka tur esot tikai māsas Vaitas domas. Tā jūs apvainojat Dieva Garu. Jūs zināt, ka Kungs ir atklājies caur Pravieša Garu. Manu acu priekšā kā vīzijā ir garām slīdējusi pagātne, tagadne un nākotne. Man ir rādītas sejas, kuras nekad vēl nebiju redzējusi, bet, kad vēlākos gados tās ieraudzīju, es tās atpazīnu. Esmu uzmodināta no miega, skaidri izprotot lietas, kas man iepriekš bija parādītas, un tad esmu pusnaktī rakstījusi vēstules, kas ceļojušas pāri kontinentiem un, nonākot pie adresātiem kritiskā brīdī, paglābušas Dieva lietu no lielas nelaimes. Tas ir bijis mans darbs daudzus gadus. Esmu pamudināta un spiesta atklāt un norāt nepareizības, kad par to nemaz nebiju domājusi. Vai šis pēdējo 36 gadu darbs ir Debesu vai Zemes izcelsmes?...

Dodoties uz Kolorādo, es jūsu dēļ jutos tik nospiesta, ka savā nespēkā uzrakstīju daudzas lappuses nolasīšanai telts sanāksmē. Lai rakstītu, es vāja un dreboša piecēlos pulksten trijos no rīta. Dievs runāja caur mālu. Jūs varat sacīt, ka šī vēsts bija tikai vēstule, bet tā tika rakstīta, paklausot Dieva Gara skubinājumam, lai jums atklātu lietas, kā tās man tika parādītas. Šajās vēstulēs, kurās rakstīju liecības, es jūs esmu iepazīstinājusi ar to, ko Kungs man sniedza. Es neesmu devusi

laikrakstam nevienu rakstu, kas izteiktu tikai manas domas. Tos Dievs man ir devis atklāsmēs kā dārgus gaismas starus no Viņa Troņa...

Ko jūs atzīsiet par Dieva balsi? Tiešām, kāds spēks Kungam vēl ir atlicis, [28] lai labotu jūsu maldus un parādītu jums jūsu rīcību tādu, kāda tā ir? Kāds spēks lai vēl strādātu draudzē? Ja jūs atsakāties ticēt, kamēr būs atņemta katra iespēja šaubīties, tad jūs nekad neticēsiet. Šaubas, kas prasa pilnīgu izpratni, nekad nepakļausies ticībai. Ticība balstās uz pierādošām liecībām, bet ne uz uzskatāmiem faktiem. Kungs prasa, lai mēs paklausītu pienākuma balsij, kad visapkārt skan citas balsis, kas aicina uz pretējo pusi. Lai atšķirtu balsi, kas runā Dieva Vārdā, mums jābūt ļoti uzmanīgiem. Mums jāpretojas tieksmēm un tās jāuzvar, un bez liekas spriedelēšanas vai kompromisa jāklausa sirdsapziņas balsij, citādi tā mitēsies skubināt, un tad valdīs griba un impulsi. Dieva Vārds nāk pie mums visiem, kas nepretojamies Viņa Garam, neapņemoties nedzirdēt un neklausīt. Šī balss ir dzirdama brīdinājumos, padomos un rājienos. Tā ir Kunga gaismas vēsts Viņa ļaudīm. Ja mēs gaidīsim uz skaļākiem aicinājumiem un labākām izdevībām, tad gaisma var tikt atrauta un mēs paliksim tumsā...

Man ir sāpīgi sacīt, mani brāļi, ka jūsu grēcīgā nolaidība staigāt gaismā jūs ir ietinusi tumsā. Jūs tagad varbūt esat godīgi, lai gan nepazīstat gaismu un tai nepaklausāt, jo auklētās šaubas, nolaidība Dieva prasību ievērošanā ir tā notrulinājušas jūsu uztveri un spējas, ka tumsa tagad šķiet kā gaisma, bet gaisma kā tumsa. Dievs jums ir pavēlējis iet uz priekšu pretī pilnībai, jo kristietība ir progresīva reliģija. Gaisma no Dieva ir pilnīga un pietiekoša, un gaida, lai jūs to prasītu. Lai arī kādas svētības Kungs jau būtu devis, Viņam vēl ir bezgalīgs krājums, neizsmeļams daudzums, no kura var ņemt un ņemt. Skepticisms var zoboties par svētajām Evaņģēlija prasībām, var tās izsmiet un arī noliegt. Pasaulīguma gars var daudzus aptraipīt un dažus pat pārvaldīt; pamats Dieva lietai var tikt likts tikai ar lielu piepūli un nemitīgu upuri; tikai tā tiks svinēta uzvara.

Kunga aicinājums skan: “Dodieties uz priekšu! Izpildiet katrs savu personīgo pienākumu, visas sekas atstājot Dieva rokās!” Ja iesim uz priekšu, kur Jēzus mūs ved, tad būsīm ar Viņu kopā uzvarā un piedalīsimies Viņa priekā. Lai reiz valkātu [29] uzvaras vainagu, mums jādalās ar Viņu Viņa cīņās. Līdzīgi Jēzum, mums jāklūst pilnīgiem ciešanās. Ja Kristus dzīve būtu bijusi viegla, tad mēs droši varētu padoties kūtrumam. Bet, tā kā Viņa dzīvi raksturoja pašai ziedzība, ciešanas un uzpurēšanās, tad, ja mums ir kaut kāda daļa ar Viņu, nesūdzēsimies. Ja mūs vada Pasaules Gaisma, mēs varam droši iet pa vistumšāko taku...

Kad Kungs pēdējo reizi man rādīja jūsu gadījumu un atklāja, ka jūs neesat ņēmuši vērā jums doto gaismu, tad man pavēlēja runāt Viņa vārdā skaidri un noteikti, jo pret jums bija iedegušās Viņa dusmas. Man tika teikti šādi vārdi: “Tavu darbu tev nozīmēja Dievs. Daudzi tevi neuzklausīs, jo tie atsakās uz klausīt Lielo Skolotāju, daudzi nevēlēsies laboties, jo to ceļi viņu pašu acīs ir taisni. Tomēr nes tiem rājienus un brīdinājumus, ko Es tev došu, vienalga, vai tie uzklausa, vai arī atsakās uz klausīt.”

Līdz ar šiem citātiem no jauna izpēti rakstu Liecību būtība un iespaids, Liecībās draudzei V sējumā 654.- 691. lpp.

Paziņojums, ko Tu citē no Liecības Nr. 31. (V sējums, 67. lpp), ir pareizs: “Šajās vēstulēs, kurās rakstīju liecības, es jūs esmu iepazīstinājusi ar to, ko Kungs man sniedza. Es neesmu devusi laikrakstam nevienu rakstu, kas izteiktu tikai manas domas. Tos Dievs man ir devis atklāsmēs kā dārgus gaismas starus no Viņa Troņa.” – Tā ir patiesība attiecībā uz rakstiem mūsu laikrakstos un manu grāmatu daudzajos sējumos. Es esmu pamācīta saskaņoties ar Vārdu, ar Dieva likumu priekšrakstiem. Man ir doti norādījumi izvēlēties Kristus mācības, un vai tad manos rakstos izteiktais viedoklis nesaskan ar Jēzus Kristus mācību?

Briesmas no maldinošiem priekšstatiem

Uz dažiem Taviem jautājumiem neatbildēju ne ar jā, ne ar nē. Man jāsgargās no izteicieniem, kurus būtu iespējams iztulkot nepareizi. Es redzu un izprotu [30] briesmas, kas, kā man rādīts, apņem cilvēkus, kuri apdraud savas dvēseles, dažreiz klausoties maldinošos attēlojumos par vēstīm, kuras Dievs man ir sniedzis. Ar daudziem izkropļojumiem un sagrozījumiem, un nepareiziem prātojumiem par to, ko esmu rakstījusi, tie mēģina attaisnot savu personīgo neticību. Es skumstu par saviem brāļiem, kuri ir staigājuši aizdomu, skepticisma un kļūdainu spriedumu dūmakā. Es zinu, ka padomus sniedzošās vēstis dažiem no tiem nāktu par svētību, ja vien tiktu izklādināti mākoņi, kas aptumšo viņu

garīgo redzi, un tie uz visu varētu paskatīties pareizā gaismā. Bet tie nespēj skaidri izprast. Tāpēc es neuzdrošinos daudz ar tiem runāt. Kad Dieva Gars izklienēs misticisma miglu, tad vēstīs, ko esmu pamācīta dot, viņi no jauna atradīs tieši tikpat pilnīgu prieku, ticību un cerību kā aizgājušajos gados.

Patiesība noteikti uzvarēs. Tas, kurš nodeva savu dzīvību, lai cilvēku atbrīvotu no sātana maldiem, neguļ, bet ir nomodā. Kad Viņa avis novērsīsies no svešinieka izteiktajiem aicinājumiem, kam tās nepieder, tad tās atkal priecāsies par balsi, kurai agrāk mīlestībā bija klausījušas.

Pārdomājot Jēzus dzīvi, mēs varam apgūt dārgas mācības. Skaudīgie farizeji nepareizi sprieda par Kristus vārdiem un rīcību, kas, pareizi uzņemti, būtu dziedinājuši viņu garīgo izpratni. Kur tiem vajadzēja apbrīnot Jēzus laipnību, tie mācekļu klātbūtnē Viņu apvainoja godbijības trūkumā, sakot: “Kāpēc jūs Mācītājs ēd kopā ar muitniekiem un grēciniekiem?” (Mat. 9:11) Tā vietā, lai grieztos tieši pie mūsu Pestītāja, kura atbildes uzreiz būtu atklājušas viņu ļaunprātību, tie runāja ar mācekļiem, izsakot savas apsūdzības tur, kur šis ļaunuma raugs varēja nodarīt vairāk posta. Ja Kristus nebūtu godbijīgs, Viņš būtu zaudējis ietekmi uz savu sekotāju sirdīm. Bet tā kā mācekļi Jēzum uzticējās, tie tūlīt novērsās no ļauno apsūdzētāju aplinkus izteiktajiem mājiieniem.

Un, cenzdamies nopelt mācekļus, šie ļaunie apsūdzētāji, savukārt, atkal un atkal gāja pie Kristus ar jautājumu: “Kāpēc Tavi mācekļi dara to, kas nav saskaņā ar bauslību?” Bet, bausļu pārkāpšanā apsūdzot mūsu Kungu, tie [31] nerunāja ar Viņu pašu, bet gan ar mācekļiem, lai Kristus sekotāju sirdī sētu neticību.

Tā viņi centās izraisīt šaubas un šķelšanos. Tika izmēģināta ikkatra metode, lai šajā nelielajā kolektīvā ieviestu neuzticību, un tie vienmēr būtu aizņemti ar kaut ko citu, kas aizkavētu Jēzus Kristus Evaņģēlija labo un žēlastības pilno darbu.

Līdzīgs darbs pret patiesajiem ticīgajiem tiek veikts arī mūsu dienās. Bet Kungs Jēzus pārzina sirdis; Viņš prot atšķirt visu interešu un domu nolūkus, kas skar Viņu pašu un Viņa mācekļus. Kristus šiem kļūdu meklētājiem atklāj viņu pašu domas: “Ne veseliem vajag ārsta, bet slimiem.” (Mat. 9:12) Nekaunīgie farizeji, vienmēr būdami gatavi nopelt citu dzīvi, tajā pašā laikā savu dievbijību vērtēja ļoti augstu. [Letter 206, 1906.]

Kunga vēstnese

Pagājušās nakts atklāsmē es stāvēju kādas mūsu ļaužu sanāksmes priekšā, sniedzot izšķirošu liecību par mūsu laika patiesību un pašreizējiem pienākumiem. Pēc uzrunas daudzi pie manis griezās ar jautājumiem. Viņi vēlējās uzreiz tik daudz paskaidrojumu par vienu, otru un vēl trešo lietu, ka es sacīju: “Lūdzu, tikai lēnām un visu pēc kārtas, lai jūs mani neievestu apmulsumā!”

Un tad es tos uzrunāju, sakot: “Gadiem ilgi jūs esat saņēmuši pietiekoši daudz pierādījumu, ka šo darbu man ir uzticējis Kungs. Ko gan vēl vairāk Dievs varēja darīt? Vai jūs visus šos pierādījumus gribat noslaucīt kā kādu zirnekļa tīklu, vienīgi tāpēc, ka to darīt liek cilvēciskā neticība? Man sāp sirds, jo daudziem no tiem, kas tagad jūtas apmulsuši un tiek kārdināti, ir bijis pietiekoši daudz piedzīvojumu un izdevību pārdomāt, lūgt un visu pareizi saprast; tomēr viņi nesaskata viltīgo mācību dabu, kas tos mudina atraidīt Dieva brīdinājumus, kuri doti viņu glābšanai no šiem pēdējo dienu maldiem.”

Daudzi ir piedauzījušies pie izteiciena, ka es neprasu, [32] lai mani uzskatītu par pravieti. [Pieminēts uzrunā Betlkrīkā, 1904. gada 2. oktobrī, kad viņa sacīja: “Es neprasu, lai mani atzīst par pravieti.” – Pilnvaroto padome] Viņi ir jautājuši: “Kāpēc tā?”

Man nekad nav bijis nekādu prasību. Vienīgi ir dots norādījums, ka esmu Kunga vēstnese, jo Viņš mani jaunībā ir aicinājis par savu vēstnesi – uzklausīt Viņa teikto un skaidras, noteiktas vēsts veidā Kunga Jēzus vārdā nodot to tālāk citiem.

Agrāk, jaunībā, man bieži jautāja: Vai tu esi praviete? Un es vienmēr atbildēju, ka esmu Kunga vēstnese. Es zinu, ka daudzi mani ir saukuši par pravieti, tomēr es šo titulu neesmu pieprasījusi. Mans Pestītājs mani nosauca par savu vēstnesi. “Tavs darbs,” Viņš sacīja, “ir Manis teiktos vārdus pavēstīt citiem. Notiks savādas lietas, tāpēc jau jaunībā Es tevi esmu nošķīris nest maldos esošiem cilvēkiem vēsti, runāt uz neticīgajiem un ar spalvu un balsi Dieva Vārda gaismā norāt katru nepareizu rīcību. Pārliecini ar Vārdu, kuru Es tev atvērsu. Tas nebūs kā sveša valoda. Patiesā un vienkāršā daiļrunībā ar balsi un spalvu Manis dotās vēstis pasludinās cilvēks, kas skolās nekad nav mācījies. Mans Gars un Mans spēks būs ar tevi.

Nebīsties no cilvēkiem, jo Mans vairogs tevi aizsargās. Tā nebūsi tu, kas runās, tas būs Kungs, kas dos brīdinājumus un rājienu saturušas vēstis. Nekad un nekādos apstākļos neizvairies no

patiesības. Sniedz tālāk gaismu, ko Es tev došu. Vēstis šīm pēdējām dienām jāuzraksta grāmatās un jāsauglabā, lai tās liecinātu pret cilvēkiem, kuri kādreiz priecājušies gaismā, bet ļaunā pavedinošajā iespaidā no tās atsacījušies.”

Kāpēc es neesmu prasījusi, lai mani atzīst par pravieti? – Tāpēc ka šajās dienās daudzi, kas lepmi apgalvo, ka viņi ir pravieši, Kristus lietu būtībā apkauno; un tāpēc ka mans darbs sevī ietver daudz vairāk, nekā to izsaka vārds pravietis.

Kad man pirmo reizi uzticēja šo pienākumu, es lūdzu Kungu, lai Viņš nastu uzliek kādam citam. Darbs šķita tik liels, plašs un dziļš, ka es baidījos, vai spēšu to paveikt. Bet ar [33] Svēto Garu Kungs mani ir darījis spējīgu izpildīt Viņa doto uzdevumu.

Daudzpusīgs darbs

Kungs man ir atklājis dažādus veidus, kādos Viņš vēlas mani lietot, lai virzītu uz priekšu īpašu darbu. Atklāsmes man tiek dotas ar apsolījumu: “Ja tu uzticīgi nodosi vēstis un izturēsi līdz galam, tad ēdīsi no dzīvības koka augļiem un dzersi no dzīvības upes ūdens.”

Dievs man deva lielu gaismu par veselības reformu. Kopā ar vīru man vajadzēja kļūt par ārstnieciskās misijas darbinieci. Man vajadzēja rādīt draudzei priekšzīmi, uzņemot mājās slimniekus un par tiem rūpējoties. Un es to esmu darījusi, drosmīgi ārstējot sievietes un bērnus. Kā Kunga vēstnesei man vajadzēja runāt arī par kristīgo sātību. Es sirsnīgi nodevos šim darbam un lielās sanāksmēs sludināju par atturību visplašākajā un patiesākajā izpratnē.

Man tika norādīts pastāvīgi skubināt patiesības apliecinātājus, lai viņi šo patiesību īsteno dzīvē. Tas nozīmē svētīšanos, un svētīšanās nozīmē katras spējas izkopšanu un attīstīšanu kalpošanai Kungam.

Man pavēlēja neatstāt bez ievērības un nepaiet garām tiem, kam nodarīta pārestība. Es saņēmu īpašu norādījumu protestēt pret jebkuru patvaļīgu vai valdonīgu rīcību no autoritatīvu personu puses pret Evaņģēlija sludinātājiem. Lai cik nepatīkams arī nebūtu šis pienākums, es esmu norājusi apspiedējus un aicinājusi tos rīkoties taisnīgi. Man ir bijis jārunā par taisnīgas un objektīvas rīcības nepieciešamību visās mūsu iestādēs.

Ja es redzu cilvēkus atbildīgos amatos nevērīgi izturamies pret gados veciem sludinātājiem, tad mans pienākums ir griezties pie ļaudīm, kuriem pienākas par tiem rūpēties. Uzticīgi savu darbu veikušos sludinātājus, kad tiem kļuvusi vājāka veselība, nedrīkst aizmirst vai pamest novārtā. Mūsu savienības nedrīkst neievērot to vajadzības, kas nesuši darba nastas. Apustuli Jāni, kad viņš Kunga darbā jau bija novecojis, izsūtīja trimdā uz Patmas salu, bet šajā [34] vientuļajā vietā viņš saņēma vairāk informācijas no Debesīm nekā visā pārējā dzīves laikā.

Pēc laulībām tiku pamācīta īpašas rūpes veltīt bērniem, kas palikuši bez mātes un tēva, dažus no tiem uz laiku pieņemot savā aizgādībā un pēc tam sameklējot tiem mājas. Tā es ar savu priekšzīmi citiem varēju rādīt, ko arī viņi var darīt.

Lai gan man bieži nācās ceļot un vajadzēja daudz rakstīt, es pieņēmu 3 līdz 5 gadus vecus bērnus un rūpējos par tiem, audzinot un sagatavojot viņus dzīvē ieņemt atbildīgas vietas. Reizēm es savā namā pieņēmu zēnus no 10 līdz 16 gadu vecumam, veltījot tiem mātes gādību un audzinot viņus kalpošanai. Es izjutu pienākumu norādīt mūsu ļaudīm uz darbu, ko ar atbildības sajūtu vajadzētu veikt ikkatrā draudzē.

Austrālijā es turpināju to pašu darba līniju, uzņemot savā namā bāreņus, kam draudēja briesmas nonākt kārdināšanās, kas varētu pazudināt viņu dvēseli.

Arī atrodoties Austrālijā, mēs [šeit domāti darbabiedri, jo Džeimss Vaitss nomira 1881. gadā] strādājām par ārstnieciskajiem misionāriem. Reizēm savu namu Kūranbongā es pārvērtu par patversmi slimajiem un cietējiem. Mana sekretāre, kura bija praktizējusies Betlkrīkas sanatorijā, šajā darbā palīdzēja un strādāja par misionāri – slimnieku kopēju. Par viņas kalpošanu neko nemaksāja, bet ar slimajiem un cietējiem parādītajām rūpēm mēs iemantojām ļauzu uzticību. No šīs nastas mēs varējām justies brīvi tikai tad, kad Kūranbongā ar laiku uzcēla slimo patversmi.

Nekādas lielīgas prasības

Es nekad neesmu pretendējusi uz pravietes vārdu. Ja citi mani tā sauc, es ar viņiem nestrīdos. Bet mans darbs ir bijis tik daudzveidīgs, ka es sevi varu uzskatīt tikai par vēstnesi, kuru Kungs ar īpašiem

ziņojumiem sūtījis pie saviem ļaudīm, liekot man uzņemties ikvienu darbu jebkurā nozarē, ko Viņš norāda. [35]

Kad pēdējo reizi biju Betlkrīkā, tad lielas sanāksmes priekšā apliecināju, ka neprasu, lai mani sauc par pravieti. Es divas reizes pievērsos šim jautājumam, atkārtoti uzsverot, ka nepretendēju būt par pravieti. Ja arī kādreiz varbūt esmu runājusi citādi, tad lai tagad visi zina - es nepieprasu sev pravieša vai pravietes titulu.

Es sapratu, ka daži ļoti vēlējās zināt, vai Vaitas kundzei vēl arvien ir tādi paši uzskati kā pirms daudziem gadiem, kad tie viņu dzirdēja runājam sanatorijas birzī, Betlkrīkas lūgšanas namā un tās priekšpilsētās noturētajās telts sanāksmēs. Tāpēc es tiem apliecināju, ka šodien viņa nes to pašu vēsti, ko ir nesusi visos savas atklātās kalpošanas sešdesmit gados. Viņa strādā tajā pašā Kunga darbā, kuru Viņš tai uzticēja vēl jaunībā. Padomus viņa saņem no tā paša Skolotāja ar īpašiem norādījumiem: "Dari zināmu citiem to, ko Es tev esmu atklājis. Uzraksti vēstis, kuras Es tev dodu, lai ļaudis tās varētu saņemt." – Un tieši to viņa ir centusies vienmēr darīt.

Esmu uzrakstījusi daudz grāmatu, un tās ir plaši izplatītas. Pati es šajos darbos nebūtu varējusi izklāstīt visu patiesību, bet Kungs man sniedza Svētā Gara palīdzību. Šīs minētās grāmatas ar tur ietvertajām pamācībām, kuras Kungs man devis pagājušajos sešdesmit gados, ir gaisma no Debesīm, un tās savu pārbaudi izturēs.

Septiņdesmit astoņu gadu vecumā es vēl joprojām daudz strādāju. Mēs visi atrodamies Kunga rokās. Es Jēzum uzticos, jo zinu, ka Viņš nekad neatstās un nepametīs tos, kas uz Viņu paļaujas. Es sevi esmu nodevusi Viņa aizgādībai.

"Esmu pateicīgs Tam, kas mani darījis spēcīgu – Kristum Jēzum, mūsu Kungam, ka Viņš atzinis mani par uzticamu un iecēlis kalpošanai." (1.Tim. 1:12) – [The Review and Herald, July 26, 1906.]

Pravieša darbs, un vēl vairāk...

Uzrunā es sacīju, ka neprasu, lai mani sauc par pravieti. Dažus šis paziņojums pārsteidza, un, tā kā [36] par to ir daudz runāts, es vēlētos paskaidrot, kā mani vārdi jāsaprot. Citi mani tā ir saukuši, bet es nekad neesmu pretendējusi uz šo titulu, jo neesmu jutusi, ka man būtu pienākums sevi tā apzīmēt. Bieži vien tie, kas mūsu dienās sevi uzskata par praviešiem, patiesībā Kungam dara negodu.

Mans darbs ietver daudz vairāk, nekā var izteikt šis vārds. Es sevi uzskatu par vēstnesi, kurai Kungs uzticējis nest vēsti Viņa tautai. [Letter 55, 1905.]

Man tagad ir norādīts, ka es nedrīkstu pieļaut, lai manu darbu kavētu tie, kuri nododas dažādām hipotēzēm par tā raksturu, kuru prāts cīnās ar daudzām neskaidrām problēmām, ko izraisa viņu uzskati par pravieša pienākumiem. Manas pilnvaras ietver pravieša darbu, bet ar to vien vēl nebeidzas. Tās nozīmē daudz vairāk, nekā spēj saprast tie ļaudis, kas sēj neticības sēklu. – [Letter 244, 1906. – Addressed to elders of Battle Creek church]

Gaismas saņemšana un nodošana tālāk

Tā kā bieži tiek jautāts par manu stāvokli atklāsmju laikā un pēc tam, es vēlos paskaidrot, ka tad, kad Kungs atrod par nepieciešamu sniegt atklāsmi, es tieku uzņemta Jēzus un eņģeļu klātbūtnē un pilnīgi šķirta no Zemes lietām. Es nevaru redzēt tālāk par to, ko eņģelis man rāda. Bieži vien mana uzmanība tiek pievērsta notikumiem virs Zemes.

Dažreiz man ir atļauts ieskatīties tālu uz priekšu nākotnē, citreiz atkal tiek atklāti pagātnes notikumi. Kad atklāsme beidzas, es ne vienmēr visu uzreiz atceros un ne viss vēl ir pilnīgi saprotams, bet, kad sāku rakstīt, tad atklāsmē redzētie skati no jauna atstāt atmiņā, un es varu izteikties pavisam brīvi. Reizēm dažas lietas, ko esmu redzējusi, pēc atklāsmes beigām man tiek apslēptas, un es tās nevaru atcerēties, līdz nonāku sabiedrībā, uz kuru atklāsme attiecās, - tad viss redzētais tiek atgādināts ar īpašu spēku. Atklāsmi atstāstot vai uzrakstot, es no Kunga Gara esmu atkarīga tikpat lielā mērā kā tās saņemšanas brīdī. Man nav iespējams [37] atcerēties visu, kas tiek rādīts, ja Kungs man to īstā laikā neatgādina, lai es to varētu atstāstīt vai uzrakstīt. [Spiritual Gifts (1860), vol. 2, pp. 292,293.]

Lai gan, atklāsmes pierakstot, es esmu tikpat atkarīga no Kunga Gara, kā tās saņemot, tomēr rakstot lietotie vārdi ir mani, ja vien tos nav teicis eņģelis, ko es parasti lieku pēdīnās. [The Review and Herald, oct. 8, 1867.]

Tiek spriests par to, kā māsa Vaita zina, ka jautājumos, par kuriem viņa tik noteikti runā, tai ir pilnvaras tā izteikties.

Es runāju tāpēc, ka šīs atziņas manā apmulsušajā prātā uzliesmo līdzīgi zibenim tumšos mākoņos trakojošas

vētras laikā. Daži pirms vairākiem gadiem rādītie skati kādreiz nav saglabājušies manā atmiņā, bet, kad dotā pamācība ir vajadzīga, reizēm pat stāvot ļaužu priekšā, es acumirkļi visu atceros tik skaidri un precīzi, it kā uzliesmotu zibens, atgādinot tieši tad nepieciešamās atziņas. Tādos brīžos es nevaru atturēties, to nepasacījusi, ne tāpēc, ka būtu redzējusi jaunu atklāsmi, bet tāpēc, ka tas, kas man, iespējams, rādīts jau vairākus gadus iepriekš, tiek spēcīgi atsaukts atmiņā. [The Writing and Sending Out of the Testimonies, p. 24]

Nekādu pretenziju uz nemaldīgumu

Mums jāapgūst daudz mācību un daudz, daudz arī jāaizmirst. Vienīgi Dievs un Debesis ir nemaldīgi. Kas ir pārliecināti, ka viņiem nekad nevajadzēs atsacīties no iemīļotiem uzskatiem, ka nebūs iemesla mainīt savas domas, tie pievilsies. Kamēr vien mēs ar apņēmīgu neatlaidību turēsimies paši pie savām idejām un uzskatiem, tikmēr noteikti nebūs tās vienprātības, par kuru lūdza Kristus. [The Review and Herald, July 26, 1892]

Es nekad neesmu pretendējusi uz nemaldīgumu, jo vienīgi Dievs ir nemaldīgs. Viņa Vārds ir patiess, un Viņā nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas. [Letter 10, 1895.] [38]

Svētais un parastais (Sanatorijā, Kalifornijā, 1909.gada 5. martā)

Esmu noraizējusies par brāli A, kurš jau vairākus gadus strādā Kalifornijas dienvidos. Viņš ir izteicis savādus apgalvojumus, un man ir sāpīgi dzirdēt, kā viņš pilnīgi noliedz liecības, tāpēc ka saskatījis pretrunas manā paziņojumā par istabu skaitu Paradīzes ielejas sanatorijā. Brālis A uzsver, ka vēstulē, kuru rakstīju vienam no darbiniekiem Dienvidkalifornijā, es esot teikusi, ka šai sanatorijai ir 40 istabas, kamēr patiesībā tur ir tikai 38. Tas, kā brālis A paskaidro, esot iemesls, kāpēc viņš pazaudējis ticību liecībām...

Informācija par istabu skaitu Paradīzes ielejas sanatorijā nav atklāsmē no Kunga, bet vienkāršs cilvēcisks vērtējums. Man nekad nav atklāts precīzs istabu skaits kādā no mūsu sanatorijām, bet zināšanas par šīm lietām iegūtas, jautājot cilvēkiem, kas domāja, ka viņi tās labi pārzina. Runājot par šiem parastajiem tematiem, manos vārdos nav bijis nekā tāda, kas liktu domāt, ka savas zināšanas esmu saņēmusi atklāsmē no Kunga un tādā veidā tās nododu tālāk...

Kad Svētais Gars atklāj kaut ko par iestādēm, kas saistītas ar Kunga darbu, vai arī par Dieva darbu pie cilvēku sirds un prāta, kā Viņš man to ir darījis zināmu pagātnē, tad sniegtā vēsts ir jāuzskata par ļaudīm nepieciešamo Dieva gaismu. Bet katrs, kas sajauc svēto ar parasto, pieļauj lielu kļūdu. Centienos tā rīkoties mēs varam saskatīt ienaidnieka pūles iznīcināt dvēseles.

Katram cilvēkam, ko Dievs ir radījis, Viņš arī ir devis spējas kalpot Viņam, bet sātans ar savām pastāvīgajām kārdināšanām, cenšoties ievest maldos, šo kalpošanu mēģina padarīt pēc iespējas grūtāku. Ienaidnieks aptumšo garīgo uztveri, lai ļaudis nevarētu atšķirt parasto no tā, [39] kas ir svēts. Visu laiku kalpojot savam Kungam un Meistaram, esmu iemācījies izprast šo atšķirību...

Es saņemu vēsti: Nododies visaugstākajam darbam, kāds jebkad mirstīgajiem uzticēts, tad Es tev došu cēlas tieksmes un spējas, un pareizu izpratni par Kristus darbu. Tu nepiederi sev, jo ar Dieva Dēla dzīvi un nāvi esi dārgi atpirkta. Kungs vēlas, lai tu savu bērna sirdi un kalpošanu pakļautu Viņa Gara svētojošajam iespaidam.

Tad es nodevu sevi un visu savu būtņi Dievam, lai it visur paklausītu Viņa aicinājumam, un no tā laika mana dzīve ir veltīta vēsts pasludināšanai gan ar spalvu, gan runājot lielās sanāksmēs. Tādās reizēs es savus vārdus un rīcību vairs pati nepārvaldu.

Bet reizēm jāpārrunā parastas lietas, prātam jārisina parastas domas, jāuzraksta vienkāršas vēstules un jāsniedz tālāk informācija, kas saņemta ar vairāku citu strādnieku starpniecību. Tādus vārdus un tādu informāciju Svētais Gars nav inspirējis. Bieži esmu lūgta atbildēt uz jautājumiem, kas nemaz neskar reliģiskus tematus, tomēr es nevaru neatsaukties. Mēs sarunājamies par namiem un zemes gabaliem, tirdznieciskiem darījumiem un mūsu iestāžu izvietojumu, to priekšrocībām un zaudējumiem.

Es saņemu vēstules, kurās man lūdz padomu daudzos savādos jautājumos, un es atbildu atbilstoši saņemtajai gaismai. Cilvēki atkal un atkal ir pretojušies padomiem, ko esmu pamācīta tiem dot, jo tie nav vēlējušies pieņemt gaismu, tomēr tādi piedzīvojumi mani spieduši vēl sirsnīgāk meklēt Kungu. [Manuscript 107, 1909.] [40]

3. Nostāja pret liecībām

Kāds agrākais paziņojums

Es redzēju, kādā stāvoklī atradās daži, kas piekrita mūsu laika patiesībai, bet izturējās nevērīgi pret atklāsmēm – pret ceļu, ko Dievs atsevišķos gadījumos izraugās to pamācīšanai, kuri novēršas no Bībeles patiesības. Man rādīja, ka, saceloties pret atklāsmēm, viņi nepretojas vājajam darba rīkam, ar kura starpniecību Dievs runājis, bet cīnās pret Svēto Garu. Es redzēju, ka runāt pret darba rīku vēl ir sīkums, bet izturēties nevērīgi pret Dieva vārdiem jau ir bīstami. Ja Kungs maldos esošajiem ir izvēlējis uzrādīt kļūdas, bet tie atsakās ievērot Viņa sniegtās pamācības, tad šie ļaudis tiek atstāti, lai ietu paši savu izraudzīto ceļu, lai iegrimtu arvien dziļākos maldos, tomēr domājot, ka rīkojas pareizi. Viņi attapsies par vēlu. Es dzirdēju, kā bēdu laikā daži neciešamās sāpēs sauca uz Dievu: “Kāpēc Tu mums neatklāji mūsu netaisnību, ka mēs būtu varējuši atgriezties un sagatavoties šim laikam!” Tad eņģelis, uz tiem norādot, sacīja: “Mans Tēvs jūs pamācīja, bet jūs negribējāt šo mācību pieņemt. Viņš runāja caur atklāsmēm, bet jūs pret Viņa balsi izturējāties nevērīgi, līdz Viņš jūs atstāja, lai jūs varētu iet paši savus ceļus un darīt savus darbus. [Broadside, To Those Who Are Receiving the Seal of the Living God, Jan. 31, 1849.] [41]

Droša pamācība pēdējām dienām

Pēdējā pusgadsimtā mēs esam saņēmuši bagātīgu morālu atbalstu. Pateicoties Svētajam Garam, Dieva balss mums nepārtraukti bijusi dzirdama brīdinājumos un pamācībās, stiprinot ticību Pravieša Garam. Man atkārtoti ir norādīts: Uzraksti visu, ko Es tev esmu devis, lai stiprinātu Manu ļaužu ticību viņu ieņemtajā nostājā. Laiks un pārbaudījumi dotajām atziņām nav atņēmuši spēku, bet ciešanu un uzpurēšanās gados sniegto liecību patiesība tikai vēl vairāk nostiprinājusies. Pamācības, kas dotas vēsts pirmajās dienās, ir jāuzskata par tik drošām, lai tām sekotu arī pēdējās dienās. Bet tie, kas pret šo gaismu un pamācībām izturēsies vienaldzīgi, lai necer izbēgt no slazdiem, kas, kā mēs to skaidri esam norādījuši, gaismas atmetējiem liks kļūpt un krist un kuros tie sapīsies un tiks sagūsīti. Ja rūpīgi pētīsim Ebreju vēstules 2. nodaļu, tad sapratīsim, cik svarīgi ir stingri ievērot katru doto patiesības pamatlikumu. [The Review and Herald, July 18, 1907.]

Dažādo attieksmju apskats

Drīz tiks pieliktas visas iespējamās pūles, lai noniecinātu un sagrozītu Dieva Gara liecību patiesumu. Šīm skaidrajām, uzticamajām vēstīm, kas kopš 1846. gada sniegtas Dieva ļaudīm, mums vienmēr jābūt pieejamām.

Daži no tiem, kas bijuši ar mums ticībā vienoti, meklēs jaunas, svešas mācības, kaut ko neparastu un sensacionālu, lai tad to pasniegtu ļaudīm. Viņi ieviesīs dažādus maldus un cilvēku pievilšanai tos pasniegs kā Elenas Vaitas teikto...

Tie, kas Kunga doto gaismu ir uzņēmuši kā parastu lietu, no sniegtajām pamācībām negūs nekādu labumu.

Būs ļaudis, kad Dieva sniegtās vēstis izskaidros nepareizi, atbilstoši savam garīgajam aklumam.

Daži atteiksies no savas ticības un aizliegs vēstu patiesīgumu, nosaucot tās par viltotām. [42]

Citi tās izsmies, darbojoties pretī gaismai, kuru Dievs sniedzis jau gadiem ilgi, un daži ticībā vājie tiks nomaldināti.

Bet būs ļaudis, kas no vēstīm saņems lielu palīdzību. Lai gan nebūs personīgi uzrunāti, viņi izlabos nepareizos dzīves ieradumus un spēs izvairīties no ļaunā uzmākšanās... Pamācībās Kunga Gars viņus uzrunās tā, ka daudziem izgaisīs visas šaubas. Pašas liecības, līdzīgi atslēgai, izskaidros dotās vēstis, kā Raksti izskaidro Rakstus. Daudzi dedzīgi lasīs netaisnību norājošos vārdus, lai uzzinātu, ko tie var darīt savas izglābšanās labā... Redzot, ka vēstīs, kuras kopš 1846. gada Dievs sūtījis saviem ļaudīm, skaidri un vienkārši atklājas Bībeles patiesības, gaisma apskaidros viņu izpratni un Gars pārlicinās prātu. Šīm vēstīm jāatrod sava vieta cilvēka sirdī, - tad notiks pārmaiņa. [Letter 73, 1903.]

Briesmas šķirot inspirētās vēstis

Ir ļaudis, kas spriež tiesu Rakstiem, paziņojot, ka viens vai otrs teksts tur nav inspirēts, jo tas nav viņiem pa prātam. Viņi to nevar saskaņot ar saviem uzskatiem par filozofiju un zinātņi, ko “nepatiesi tā

sauc” (1.Tim. 6:20. – Glika tulk.). Citi dažādu iemeslu dēļ apšaubā pat veselās Dieva Vārda daļās. Tā daudzi akli dodas pa ienaidnieka sagatavoto ceļu. Nevienam cilvēkam nav aicināts pasludināt spriedumu Rakstiem, tiesāt vai atzīt par nederīgu kādu Dieva Vārda daļu. Ja kāds to uzdrošinās darīt, tad sātans ap viņu rada atmosfēru, kas neļauj tam garīgi pieaugt. Ja cilvēks jūtas tik ļoti gudrs, ka uzdrīkstas šķīrot Dieva Vārdu, tad viņa gudrība Dieva skatījumā kļūst par muļķību. Jo vairāk kāds zina, jo skaidrāk sapratīs, ka tam vēl daudz jāmacās, un vispirms - pieņemt pamācību. “Mācieties no Manis,” saka lielais Skolotājs, “jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mat. 11:29)

Jūs, kas sevi un citus esat audzinājuši [43] kritikas un apsūdzību garā, atcerieties, ka ar to sekojat sātana priekšzīmei! Kad vien tas atbilst jūsu nodomiem, jūs pret liecībām izturaties tā, it kā tām ticētu, un citējat atsevišķus teikumus, lai apstiprinātu kādu savu ideju. Bet kā ir tad, kad tiek dota gaisma, lai labotu jūsu kļūdas? Vai jūs tad šo gaismu pieņemat? Kad liecības runā pretī jūsu uzskatiem, jūs taču pret tām izturaties nevērīgi.

Nevienam nevajadzētu mēģināt ar šaubas izsakošiem vārdiem, kas uz citu prātu iedarbojas līdzīgi indei, iedragājot viņu uzticību Dieva sniegtajām vēstīm, kuras ar rājiem, brīdinājumiem, norādījumiem un iedrošinājumiem ir sekmējušas šī darba pamatu likšanu un pavadījušas to līdz šai dienai. Visiem, kas stājušies ceļā liecībām, es vēlētos sacīt: Dievs saviem ļaudīm ir sūtījis vēsti, un Viņa balss būs dzirdama, neskatoties uz to, vai jūs tai paklausīsiet, vai ne. Jūsu pretošanās nav kaitējusi man, bet jums par to vajadzēs atskaitīties Debesu Dievam, kurš sūtījis šos brīdinājumus un pamācības, lai savus ļaudis uzturētu uz pareizā ceļa. Jūs Viņam atbildēsiet gan par savu aklumu, gan par to, ka bijāt kā klupšanas akmens grēciniekiem.

“Pie bauslības un liecības! Ja tie nerunās saskaņā ar šo Vārdu, tad tāpēc, ka viņos nav gaismas” (Jes. 8:20, NKJV). Pat Svētā Gara darbs sirdī ir jāpārbauda ar Dieva Vārdu. Gars, kas inspirēja Rakstus, vienmēr vada pie Rakstiem. [General Conference Daily Bulletin, April 13, 1891.]

Inspirētās vēsts nepareiza izlietošana

Kāds vīrs, vārdā B, mēroja tālo ceļu no Mičiganas ar īpašu vēsti mātai Vaitai. Viņš sacīja, ka Elenai Vaitai pēc Dieva norādījuma ir jāieņem Mozus vieta, bet viņam, B, jādarbojas kā Jozuam, tad darbs iešot uz priekšu. Māsas Vaitas darbs esot jāsavieno ar viņa darbu, tad vēsti varēsot pasludināt ar spēku.

Šis vīrs, tāpat kā daudzi citi to jau bija darījuši, atļāvās Rakstus sajaukt ar saviem uzskatiem, [44] citējot dažus tekstus un tos attiecinot uz Septītās dienas adventistiem. Laikā, kamēr esmu saistīta ar Kunga darbu, ir cēlušies daudzi tādi vīri. Viņi ir atlasījuši un sakārtojuši atsevišķas Rakstu daļas, cenšoties tās piemērot Dieva ļaudīm. Tā B kungs skaļā, spēcīgā balsī lasīja daudzus tekstus, kurus tas bija sameklējis, un paziņoja, ka tie attiecas uz mūsu tautu. Viņš sacīja, ka man taču esot jāatzīst, ka viņam taisnība, jo vai tad viņš nelasot no Bībeles?

“Jā,” es atbildēju, “tu esi atlasījis un sakopojis šos tekstus, bet, līdzīgi daudziem, kas tā rīkojušies jau agrāk, tu Rakstus esi sagrozījis, skaidrojot tos šādā vai tādā nozīmē, tomēr es zinu, ka tos nevar pielietot tā, kā tu to dari.

Tu, vai arī kāds cits līdzīgi pieviltais, varat pārveidot un esat pārveidojuši dažus spēcīgus Rakstu izteicienus, lai tos izlietotu paši pēc savām domām. Jebkuram cilvēkam ir iespējams Dieva Vārdu gan nepareizi izskaidrot, gan nevietā lietot, apsūdzot ļaudis un darbu, lai pēc tam paziņotu, ka tie, kas atsacījušies viņu teikto pieņemt, ir atraidījuši Dieva vēsti un uz mūžīgiem laikiem izšķīruši savu likteni...”

No daudzām man sūtītām vēstulēm es redzu, ka, ja tādi cilvēki kā B, kas apgalvo, ka viņu sūtījis Dievs, iet pie dvēselēm, kas vairāk vai mazāk šķirtas no mūsu tautas, tās labprāt ir gatavas pieņemt visu, kas šķiet nācis no Debesīm. Man pienāk vēstules ar sirsnīgiem lūgumiem pēc atbildes, tāpēc es zinu, ka daudzi cilvēki ņem Kunga dotās liecības un izlieto tās pēc saviem uzskatiem, izraujot šur un tur pa teikumam no īstās kopsakarības un izskaidrojot atbilstoši personīgajām domām. Tādā veidā dažas nabaga dvēseles tiek novestas apjukumā, bet, ja tām būtu iespējams šos rakstus izlasīt visā pilnībā, kā tie doti, tās saprastu to patieso nozīmi un nejustos apmulsušas. Daudz no tā, ko uzdod par māsas Vaitas vēsti, patiesībā kalpo viņas rakstu sagrozīšanai, radot iespaidu, ka viņa liecina par labu lietām, kas nemaz nesaskan ar viņas spriedumu un domām. Tas ļoti apgrūtina viņas darbu. Baumas par to, ko sacījusi māsa Vaita, lido no viena pie otra, ar katru atkārtosanos kļūstot arvien apjomīgākas. Ja

māsai Vaitai ir kaut kas [45] sakāms, tad ļaujiet viņai pašai to pateikt. Neviena nav aicināts runāt māsas Vaitas vietā... Lūdzu, ļaujiet mātai Vaitai pašai nest savu vēsti! Viņa to pateiks labāk nekā jebkurš cits, to atstāstot. [Letter 21, 1901.]

Šaubas par liecībām

(Izvilums no svētrunas Ģenerālkonferencē 1883.g., kas iespiesta Piezīmju lapās, Draudze, Nr.6.)

Ja jūs sastopaties ar cilvēkiem, kas apšaubā liecības, meklē tur kļūdas un cenšas iznīcināt to iespaidu uz ļaudīm, tad esiet droši, ka Dievs ar tiem kopā nestrādā. Tas ir cits gars. Šaubas un neticību piekopo ļaudis, kuri nestaigā apdomīgi. Viņus moka apziņa, ka to dzīve neizturēs Dieva Gara pārbaudi, vai nu Tas runā caur Viņa Vārdu, vai caur Viņa Gara Liecībām, kuras tos vada pie Vārda. Tā vietā, lai sāktu ar savu sirdi un saskaņotos ar Evaņģēlija šķīstajiem pamatprincipiem, tie meklē kļūdas un nosoda tieši tos līdzekļus, kurus Dievs izraudzījies, lai sagatavotu ļaudis pastāvīšanai Kunga dienā.

Lai tikai parādās kāds skeptiķis, kurš dzīvē nevēlas saskaņoties ar Bībeles principiem, bet cenšas runāt visiem pa prātam, - cik drīz kļūs redzama ļaužu šķīra, kas nav vienota ar Dieva darbu! Turpretī tie, kas ir atgriezušies un nopamatoti patiesībā, tāda vīra uzvedībā vai mācībā neatradīs neko patīkamu un derīgu. Bet ļaudis ar nepilnīgu raksturu, netīrām rokām un nesvētu sirdi, kuru dzīves ieradumi ir izlaidīgi, kuri ir nelaipni mājās vai neuzticami darījumos, nešaubīdamies pieņems šos viņiem piedāvātos jaunus uzskatus. Par katra cilvēka patieso būtību un viņa mācības dabu visi, ja vien to vēlas, var spriest pēc tā sekotāju rakstura.

Tie, kam visvairāk iebildumu pret liecībām, pa lielākajai daļai ir ļaudis, kas tās nav lasījuši, tāpat kā ar neticību Bībelei parasti lielās tādi, kas [46] pavisam maz pazīst tās mācības. Viņi labi saprot, ka šie raksti tos notiesās, tāpēc to atmešana viņiem sniedz zināmu drošības sajūtu grēcīgajā dzīvesveidā.

Maldu valdzinošā vara

Maldos un neticībā ir spēks, kas liek apmulst un valdzina prātu. Šaubīties un kopt neticību, lai attaisnotu novirzīšanos no pareizā ceļa, ir daudz vieglāk nekā šķīstīt savu dvēseli, ticot un paklausot patiesībai. Pat ja labākie iespādi tad kādā izraisa vēlēšanos atgriezties, tas atrod, ka ir tā sapīnīes sātana valgos kā muša zirnekļa tīklā, un, šķiet, ir veltīgi pūlēties, lai atbrīvotos no viltīgā ienaidnieka izliktajiem slazdiem, jo tas reti kad izdodas.

Ja cilvēki reiz sevī uzņēmuši šaubas un neticību Dieva Gara Liecībām, tad tie tiek stipri kārdināti cieši turēties pie saviem citu priekšā izteiktajiem uzskatiem. Viņu izstrādātās teorijas un iedomas aptumšo prātu, neielaižot nevienu pierādījuma staru par labu patiesībai. Nezināšanas izraisītas šaubas, lepnums vai mīlestība uz grēcīgiem ieradumiem dvēseli sasaista važās, kas reti kad tiek salauztas. Kristus un tikai Viņš var sniegt to pārvarēšanai nepieciešamo spēku.

Dieva Gara Liecības tika dotas ar mērķi vadīt cilvēkus pie Viņa novārtā pamestā Vārda. Ja šīs vēstis neievēro, Svētais Gars vairs nevar dvēselei piekļūt, un kādi līdzekļi tad Dievam vēl atliek, lai aizsniegtu maldošos un parādītu tiem viņu patieso stāvokli?

Draudzes, kas nodevušās iespādiem, kuri samazina ticību liecībām, ir nespēcīgas un svārstīgas. Daži sludinātāji strādā, lai ļaužu uzmanību piesaistītu sev. Kad citi cenšas kaut ko šiem sludinātājiem aizrādīt, tie jūtas neatkarīgi un iebilst: "Draudze manu darbību atzīst par labu."

Jēzus sacīja: "Ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk gaismā, lai viņa darbi netiek norāti." Daudzi šodien staigā pa līdzīgiem ceļiem. [47] Liecībās sīki aprakstīti tieši tie grēki, kuros viņi vainīgi, tāpēc viņi nevēlas tās lasīt. Ir ļaudis, kas jau kopš jaunības no liecībām saņēmuši brīdinājumus un rājienu, bet vai viņi ir labojušies un staigājuši gaismā? – Nepavisam. Tie joprojām nododas tiem pašiem grēkiem, viņiem ir tie paši rakstura trūkumi. Šie ļaunumi sabojā Dieva darbu un atstāj savu iespaidu uz draudzēm. Darbs, kuru Kungs vēlas paveikt kārtības ieviešanai draudzēs, paliek nepadarīts, tāpēc ka atsevišķi to locekļi – un it paši draudžu vadītāji – nevēlas laboties.

Daudzi gan saka, ka pieņem liecības, bet to iespādam nepakļauj ne dzīvi, ne raksturu. Iecietība pret kļūdām tās nostiprina, līdz cilvēks, bieži norāts un atstājis rājienu neievērotus, zaudē pašsavaldīšanās spēku un nocietinās pārkāpumos. Ja viņš ir pārstrādājies, ja viņu pārņem nogurums, tam vairs nav morālā spēka pacelties pāri neuzvarētajiem rakstura trūkumiem; tie kļūst arvien spēcīgāki un beidzot to pārvalda pilnīgi. Ja pārbaudot viņam jautāsiet: "Vai Dievs jau agrāk ar liecībām nenorāja šo noslieci tavā raksturā?" - viņš atbildēs: "Tik tiešām, es saņēmu rakstītu liecību, ka šajā ziņā rīkojos nepareizi." – "Bet kāpēc tad tu neatstāji nepareizos ieradumus?" – "Es domāju, ka rājienu jābūt

kādai kļūdai; ko es sapratu – to pieņemu, bet, ko nesapratu, to uzskatīju vienīgi par vēstneses pašas domām, tāpēc arī rājienu neatzinu par pareizu.”

Dažos gadījumos tieši tās rakstura kļūdas, kuras Dievs gribēja, lai viņa kalpi saskatītu un izlabotu, bet kuras tie atteicās atzīt, šiem cilvēkiem ir maksājušas dzīvību. Viņi sava mūža dienas varēja aizvadīt kā gaismas kanāli. Dievs vēlējās, lai tie dzīvotu, tāpēc tos pamācīja, kā pareizi rīkoties, lai spētu saglabāt savus fiziskos un garīgos spēkus un pieņemami Viņam kalpot; un, ja tie būtu atzinuši Dieva padomu un kļuvuši tādi, kādus Kungs tos vēlējās redzēt, tad tie varētu prasmīgi paaugstināt patiesību, būtu vīri, kas bauda mūsu ļaužu mīlestību un uzticību. Bet tagad viņi guļ [48] kapā, jo neatzina, ka Dievs tos pazīst labāk, nekā viņi paši sevi. Kunga domas nebija viņu domas, un Kunga ceļi nebija viņu ceļi. Šie vienpusīgie cilvēki uz darbu ir atstājuši iespaidu it visur, kur strādāja. Viņu vadītās draudzes ir ļoti novājinātas.

Dievs cilvēkus norāj tāpēc, ka Viņš tos mīl. Kungs vēlas, lai tie būtu stipri Viņa spēkā, lai tiem būtu līdzsvarots prāts un harmoniski attīstīts raksturs; tad tie varētu kļūt par priekšzīmi Dieva ganāmpulkam, ar pamācībām un piemēru vadot to tuvāk Debesīm. [Manuscript 1, 1883.]

Liecību pētīšana, meklējot attaisnojumu

Daži, kas nevēlas pieņemt gaismu, bet priekšroku dod staigāšanai pašu izvēlētajos ceļos, pētīs liecības ar mērķi atrast kaut ko tādu, kas stiprinātu neticības un nepaklausības garu. Tādā veidā radīsies šķelšanās, jo gars, kas vada uz liecību kritizēšanu, tos pamudinās novērot brāļus, lai viņos atrastu kaut ko nosodāmu. [Manuscript 73, 1908]

Sātana pēdējā krāpšana

Sātans (..) pastāvīgi izdomā dažādas viltības, lai vestu ļaudis prom no patiesības. Pašas pēdējās krāpšanas nolūks būs atņemt jebkādu iespaidu Dieva Gara liecībai. “Kur nav atklāsmes, tur tauta kļūst mežonīga un nevaldāma.” (Sal. pam. 29:18) Lai iedragātu Dieva atlikušo ļaužu uzticību patiesajai liecībai, ienaidnieks strādās visai atjautīgi, dažādos veidos un ar visdažādākajiem līdzekļiem. [Letter 12, 1890.]

Pret liecībām tiks iedvesmots sātanisks naidis. Velns centīsies iznīcināt draudžu uzticību liecībām, jo viņam nav tik viegli krāpt un ievest dvēseles maldos, ja tiek ievēroti Dieva Gara brīdinājumi, rājiieni un padomi. [Letter 40, 1890.] [49]

4. Liecību uzrakstīšana un nosūtīšana draudzei

(Šis nodaļas materiāls draudzē parādījās 1913. gadā)

Darba apskats

(Sanatorijā, Kalifornijā, 1906. gada 8. jūlijā)

Dārgais brāli!

Ir daži, kas domā, ka viņi spēj noteikt tā darba raksturu un nozīmi, kuru Kungs man licis darīt. Par mērauklu liecību novērtēšanai tie pieņem paši savu spriedumu un izpratni.

Mans Skolotājs teica: Saki šiem cilvēkiem, ka Dievs tiem nav uzticējies liecību rakstura izsvēršanas, to šķirošanas un vērtēšanas darbu. Tie, kas to darīs, savos secinājumos noteikti kļūdīsies. Kungs vēlas redzēt ļaužu uzticību tieši viņiem norādītajā pienākumā. Ja tie staigās pa Viņa ceļu, tad arī skaidri sapratīs, ka man nozīmētais darbs nav cilvēcisks izdomājums.

Tiem, kas rūpīgi lasa liecības no pašām pirmajām to iznākšanas dienām, nav jāapmulst, domājot par to [50] izcelsmi. Ar Dieva Gara palīdzību uzrakstītās daudzās grāmatas sniedz dzīvu pierādījumu par to raksturu.

Pašās pirmajās mūsu vēsts dienās sanāksmju brīžos pār dažiem no mums bieži nāca Dieva Gars, un es tiku paņemta atklāsmē. Kungs sniedza tādu gaismu un tik nepārprotamus pierādījumus, tādu mieru, cerību un prieku, ka mūsu lūpas Viņu nemitīgi slavēja.

Literāru palīgu atbalsts

Kamēr vēl bija dzīvs mans vīrs, viņš palīdzēja un deva padomus, kā saņemtās vēstis labāk nosūtīt. Mēs pastāvīgi nemitīgi ceļojām. Dažreiz man gaisma tika dota naktīs, citreiz dienā, pirms lielām sanāksmēm. Atklāsmēs iegūto informāciju es uzticīgi pierakstīju, kad vien šim darbam bija nepieciešamais laiks un spēks. Pēc tam, kad vielu bijām kopīgi pārbaudījuši, mans vīrs izlaboja gramatiskās kļūdas un izvītroja liekos atkātojumus. Tad to rūpīgi pārrakstīja un nosūtīja attiecīgajām personām vai arī uz tipogrāfiju.

Darbam paplašinoties, rakstu sagatavošanā izdošanai palīgā nāca vēl citi. Pēc mana laulātā drauga nāves šajā pasākumā iesaistījās uzticīgi palīgi, kas nenogurstoši strādāja, pārrakstot liecības un sagatavojot iespiešanai jaunus rakstus.

Bet izplatītās baumas, ka kādam no palīgiem būtu atļauts pievienot savus papildinājumus vai grozīt manis paustās vēsts nozīmi, nav patiesas.

Atrodoties Austrālijā, Kungs mani pamācīja, ka V. C. Vaitu vajadzētu atbrīvot no daudziem citiem pienākumiem, ko brāļi vēlējās viņam uzlikt, lai tas būtu brīvāks un vairāk varētu palīdzēt man Kunga uzticētajā darbā. Tika dots apsolījums: "Es likšu savu Garu uz viņu un došu tam gudrību."

Kopš atgriešanās Amerikā es vairākkārt esmu saņēmusi pamācību, ka Kungs V. C. Vaitu ir devis man par palīgu un šai darbā viņu apveltījis ar savu Garu. [51]

Īstais laiks un piemērotākais veids

Ir nepieciešams daudz gudrības un veselīgu spriešanas spēju, ko svētījis Dieva Gars, lai zinātu īsto laiku un veidu sniegtās pamācības nodošanai. Kad norājamo personu prāts vēl atrodas spēcīgu maldu varā, pilnīgi dabiski, ka tās liecībai pretosies; un tiem, kas reiz nostājušies pretī, arī vēlāk būs grūti savu netaisnību atzīt.

Pašā darba iesākumā, kad Kungs deva vēstis kādu vadošo brāļu klātbūtnē, mēs ar viņiem apspriedāmies, kā šīs pamācības vislabāk pasniegt ļaudīm. Reizēm tika nolemts atsevišķas daļas no vēsts visu sanākušo ļaužu priekšā nelasīt. Citreiz atkal tie, kuru rīcība tika norāta, lūdza, lai tās lappuses, kas pievērta uzmanību viņu kļūdām un tiem draudošajām briesmām, izlasītu arī citiem, lai arī tie no tām varētu gūt kādu labumu.

Bieži pēc norājošo liecību izlasīšanas notika sirsnīga atzišanās. Tad mēs vienojāmies lūgšanās, un Kungs tiem, kas bija izsūdzējuši savus pārkāpumus, atklājās ar piedodošu žēlastību. Liecību pieņemšana mūsu sanāksmēs ienesa bagātas Dieva svētības.

Es uzticīgi cenšos uzrakstīt visu, ko dievišķais Padomdevējs man laiku pa laikam ir sniedzis. Atsevišķas daļas no tā tūlīt nekavējoties tiek nosūtītas, lai apmierinātu darba neatliekamās vajadzības. Pārējās vēstis tiek paglabātas, līdz apstākļu attīstība man skaidri uzrāda, ka pienācis laiks tās izlietot. Šad un tad vadošajos sludinātājos un ārstos ir izpaudusies tieksme vēstis noraidīt, un es tiku pamācīta tādos brīžos nenodot liecības viņu rokās, jo, pakļaujoties garam, kas kārdināja un uzvarēja Ādamu un Ievu, viņi prātu un sirdi bija atvēruši ienaidnieka kontrolei. Atrazdamies uz nepareiza ceļa un maldinošu iedomu varā, viņi liecībās izlasītu to, kā tur nemaz nav, - to, kas saskan ar iepriekš dzirdētajām [52] nepareizajām ziņām. Lasīdami liecības savu pašu iekuru gaismā, tie pieviltos paši un pieviltu arī citus.

Dažreiz, kad ir uzrakstīti ļoti asi un noteikti rājieni, tie kādu laiku netiek izpausti, kamēr es ar personīgu sarakstīšanos cenšos mainīt šo cilvēku domas, kam tie adresēti. Ja visas pūles ir nesekmīgas, vēstis, nemazinot rājiena vai pārmetuma spēku, tomēr tiek nosūtītas, vienalga, vai attiecīgās personas uzklausīs, vai atmetīs vēstī izteikto patiesību.

Ja tie, uz kuru kļūdām tiek norādīts, atzīst savu ļauno rīcību, tad ienaidnieka valdzinošais spēks var tikt salauzts. Ja viņi savus grēkus nožēlo un atstāj, Dievs ir uzticīgs un taisns, Viņš šos pārkāpumus piedod un tos šķīsta no visas netaisnības. Grēkus piedodošais Pestītājs Kristus tiem noņem netīrās drēbes, pretī sniedzot jaunu ietērpu un uzliekot galvā tīru cepuri. Bet, kamēr vien tie atsakās novērsties no netaisnības, viņi nespēj attīstīt raksturu, kas varētu izturēt lielās tiesas dienas pārbaudi.

Bieži man tiek atklāta atsevišķu cilvēku nepareizā rīcība, un es saņemu pavēli nest viņiem šo rājieni un brīdinājumu saturošo vēsti.

Man ir zināms, ka daudzi, kas pievēršas ienaidnieka maldus saturošajām atziņām, šo darbu nosauks par viltus pravieša darbu un liecības izskaidros tā, lai Dieva patiesība pārvērstos melos. Sātans ir modrs; un daži, kurus Kungs pagātnē ir izlietojis savā darbā, bet kuri atļāvuši sevi piekrāpt, tiks

pamudināti sniegtās vēstis izlietot nepareizi. Nevēloties uzklausīt rājienu, atsakoties pieņemt padomu, labot savu rīcību un darīt norādīto darbu, tie draudzei dotās vēstis iztulkos nepareizi un ievēdīs apmulsumā arī daudzus citus.

Tomēr man dotās vēstis ir jānes tālāk tik ilgi, kamēr vien Kungs to vēlēties. Viņš mani nav sūtījis novērst itin visus neticīgajās sirdīs auklētos pārpratumus. Arī grūtības vairoties tik ilgi, [53] cik ilgi paliks atvērtas durvis kārdinātāja priekšlikumiem. To cilvēku sirds, kuri nevēlas nākt gaismā, ir pieejamas neticībai.

Ja mans laiks un spēks tiek izšķiests tādām lietām, tad tas kalpo sātana mērķim. Kungs man ir pavēlējis: “Sniedz liecības! Tev nav jānokārto grūtības; tavs pienākums ir norāt nepareizo rīcību un atklāt Kristus taisnību!”

Atgadījums

Reiz, vēsts pirmajās dienās, tēvs Batlers un vecākais sludinātājs Hārts nonāca šaubās par liecībām. No lielā pārdzīvojuma tie vaidēja un nopūtās, bet zināmu laiku sava apjukuma iemeslus nevienam neatklāja. Tomēr, spiests uzrādīt savu neticīgo izteicienu un rīcības pamatojumu, vecākais sludinātājs Hārts atsaucās uz mazu brošūru, kas bija publicēta kā māsas Vaitas atklāsmes, izsakot drošu pārliecību, ka tur dažas atklāsmes tomēr nav ietvertas. Lielas sanāksmes priekšā abi brāļi noteikti apliecināja, ka tagad šim darbam ir zaudējuši uzticību.

Tad mans vīrs šo nelielo brošūru pasniedza vecākajam sludinātājam Hārtam un lūdza izlasīt, kas rakstīts titullapā. “E. G. Vaitas kundzes kristīgo piedzīvojumu un atziņu īss apraksts,” - tas lasīja.

Kādu brīdi valdīja klusums, bet tad mans vīrs paskaidroja, ka mums ļoti trūkst līdzekļu, tāpēc sākumā varējām iespiest tikai nelielu brošūru; un tūlīt brāļiem apsoltīja, ka, tiklīdz būs pietiekoši daudz naudas, atklāsmes tiks publicētas daudz pilnīgākā veidā grāmatās.

Vecākais sludinātājs Batlers jutās dziļi aizkustināts un, paskaidrojumu dzirdējis, aicināja: “Zemosimies Dieva priekšā!” Sekoja lūgšanas, asaras un atzīšanās, kādu mēs reti kad esam piedzīvojuši.

Tēvs Batlers vēl piebilda: “Brāļi Vait, piedod man; es baidījos, ka jūs slēpjat mums nepieciešamo gaismu! Piedod man, māsa Vaita!” Un tad brīnišķā veidā pār sapulci nāca Dieva spēks. [The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, pp. 3-9.] [54]

Darbs un palīgi

(Sanatorijā, Kalifornijā, 1907. gada 23. oktobrī)

Dārgo brāļi [F. M.] Vilkok: Es saņēmu un izlasīju Tavu pēdējo vēstuli. Par māsu, kas domā, ka viņai bija paredzēta vieta, kuru tagad ieņem Elena Vaita, jāsaka sekojošais: “Viņa var būt godīga, tomēr noteikti ir pievilta.”

Apmēram gadu pēc vīra nāves es jutos ļoti nespēcīga, un varēja sagaidīt, ka dzīvošu vairs tikai pavisam īsu laiku. Heldzburgas telts sanāksmē mani ienesa plašajā teltī, kur notika liela mūsu ļaužu sanāksme. Es lūdzu, lai mani pieceļ no dīvāna, uz kura gulēju, un palīdz nokļūt līdz runātāja paaugstinājumam, jo gribēju klātesošajiem teikt dažus atvadu vārdus. Kad mēģināju runāt, pār mani nāca Dieva spēks, kas caurstrāvoja visu būtņi. Daudzi no tuvumā esošajiem ievēroja, cik es biju vāja, ka seja un rokas bija tik bālas, it kā pilnīgi bez asinīm, bet tiklīdz sāku runāt, viņi redzēja kā pārmainās manu lūpu un sejas nokrāsa un atzina, ka manā labā ir noticis brīnums. Es dziedināta stāvēju ļaužu priekšā un brīvi runāju.

Pēc šī piedzīvojuma saņēmu gaismu, ka Kungs mani uzcēlis, lai es vēl daudzās zemēs nestu liecību par Viņu, un ka Viņš man sniegs darbam nepieciešamo žēlastību un spēku. Tāpat tika atklāts, ka manam dēlam V. C. Vaitam jāklūst par manu palīgu un padomdevēju, ka Kungs viņam dos gudrību un skaidru izpratni. Man rādīja, ka Kungs pats viņu vadīs, ka viņš nenonāks maldos, jo atzīs Svētā Gara vadību un palīdzību.

Es saņēmu apstiprinājumu: “Darbā, ko Kungs tev devis, tu neesi viena. Dievs tevi pamācīs, kā ļaudīm pasniegt patiesību tās vienkāršībā. Patiesības Dievs tevi stiprinās, dodot pārliecinošus pierādījumus, ka Viņš tevi vada. Dievs tev dos savu Svēto Garu; tevi pavadīs Viņa žēlastība, gudrība un uzturošais spēks... [55]

Kungs būs tavš Skolotājs. Tu sastapsies ar maldinošiem iespajdiem; tie nāks visdažādākos veidos - gan kā panteisms, gan citās neticības formās; bet ej, kur Es tevi vadīšu, un tu būsi drošībā. Es likšu savu Garu uz tavu dēlu un stiprināšu viņu darbā. Viņam ir pazemīgs raksturs. Kungs viņu ir izvēlējis, lai tas veiktu īpašus pienākumus Dieva darbā. Viņš ir dzimis šim uzdevumam.”

Tādu vēsti es saņēmu 1882.gadā un kopš tā laika esmu pārliecinājusies, ka viņam tiešām ir dota gudrība. Daudz vēlāk, kādā grūtā brīdī Kungs sacīja: “Es tev esmu devis savu kalpu V. C. Vaitu, un Es viņam piešķiršu spējas saprātīgi tev palīdzēt. Es viņu apveltīšu ar prasmi visu gudri vadīt.”

Kungs man darbā ir devis arī citus uzticamus palīgus. Daudzas no manām uzrunām ir atreferētas un ļaudīm nodotas iespīestā veidā. Gandrīz visā ilgajā savas darbības laikā es dienu no dienas esmu centusies uzrakstīt to, kas man rādīts nakts atklāsmēs. Daudzas padomus sniedzošas, norājošas un iedrošinošas vēstis ir nosūtītas personīgi, citas, kuras esmu saņēmusi draudzes vajadzībām, ir publicētas periodiskajos izdevumos un grāmatās un tagad izplatītas vairākās zemēs.(..)

Darbs nepārtraukti virzās uz priekšu. Mēs nopietni pūlamies, lai mani raksti būtu pieejami ļaudīm un ceram, ka drīz tiks iespīestas vairākas jaunas grāmatas. Ja man zudīs spēki strādāt, tad darba turpināšanai ir sagatavoti uzticami palīgi.

Mani raksti pastāvīgi runās

Šajās pēdējās dienās mūsu ļaudīm ir sniegta bagātīga gaisma. Neskatoties uz to, vai vēl dzīvošu, vai mana dzīvība vairs netiks uzturēta, mani raksti nemitēsies runāt, un to darbs turpināsies, kamēr vien pastāvēs laiks. Manus rakstus sakārtotā veidā uzglabā ofisa telpās, un pat tad, kad es vairs nebūšu dzīva, šie vārdi, ko Kungs man devis, runās uz ļaudīm. Bet mani spēki pagaidām tiek uzturēti, tāpēc ceru vēl paveikt daudz ko derīgu. Iespējams, ka es dzīvošu [56] līdz Kunga atnākšanai, bet, ja ne, tad ticu, ka par mani varēs sacīt: “Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Kunga no šī brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.” (Atkl. 14:13) (..)

Es pateicos Dievam par Viņa mīlestības apliecinājumu, par to, ka ik dienas Viņš mani māca un vada. Esmu ļoti aizņemta ar rakstīšanu. Agri no rīta un vēlu vakarā es aprakstu to, ko Kungs man atklājis. Mana darba galvenais uzdevums ir sagatavot ļaudis pastāvēšanai Kunga dienā. Kristus apsolījums ir drošs. Laiks vairs ilgi nevilksies. Mums ir jāstrādā, jābūt nomodā un jāgaida Kungs Jēzus. Mēs esam aicināti stāvēt stipri, nelokāmi, vienmēr paliekot Dieva darbā. Visām mūsu cerībām pamats ir Kristū.

Vai mūsu ļaudis pārdomā pagātni, tagadni un nākotni, kā tā ir atklājusies pasaules priekšā? Vai viņi ievēro tiem dotās brīdinošās vēstis? Vai vairāk par visu citu mēs rūpējamies par to, lai mūsu dzīve kļūtu skaidrāka un tīrāka, lai mēs varētu atstarot dievišķo līdzību? Tas jāpiedzīvo ikvienam, kurš pievienojas to pulkam, kas ir mazgāti un šķīstīti Jēra asinīs. Šiem cilvēkiem jātiec ietērptiem Kristus taisnībā. Viņa vārdam jābūt rakstītam uz to pierēm. Tiem jābūt priecīgiem cerībā uz Dieva godību. Kristus viņu vārdus ir iegravējis savu roku delnās. Kungs nekad nezaudēs interesi par ikkatru Viņam piederošo dvēseli.

Sakiet draudzes locekļiem, ka tiem jānododas Dievam visā pilnībā. Lai ikviens saprot, ka tam jāslēdz derība ar upuriem. Katru dienu un katru stundu mums nepieciešamas Evaņģēlija svētības. Ar dziļi izjustu pateicību jāatzīst ikviens Kunga spēka, Viņa klātbūtnes un Viņa mīlestības pierādījums. Laime ir sasniedzama, dvēselei nostājoties pareizās attiecībās ar Dievu. Es pateicos Kungam par šo dārgo domu. Lai Viņu pagodina ikviens izteiktais vārds un paveiktais darbs. (..) Nekad liecības nav sniegtas ļaudīm vēl skaidrākā veidā kā tās, ko pēdējā laikā [57] uzrakstījusi mana spalva. Dievs man pavēl mūsu ļaužu uzmanību koncentrēt uz to, cik svarīgi tās pētīt. Lai šis darbs sākas jau tagad. Tad šīs vēstis kļūs nemirstīgas, neskatoties uz to, vai man būs atļauts strādāt, vai arī būs jāaiziet dusēt, līdz kamēr nāks Jēzus.

Saviem brāļiem es tagad iesaku: Runājiet vārdus, kas dvēseles tuvina Kristum! Nesiet augļus labos darbos! “Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība.” (Jāņa 3:36) Lai pieviltu, ja iespējams, pat izredzētos, tiks izlietots viss, ko vien var iedomāties; bet Kungs noteikti rūpēsies par savu darbu. [The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, pp. 10-16.]

Jāņem vērā laiks un vieta

No liecībām nekas nav noraidāms, nekas nav atmetams, tomēr jāņem vērā laiks un vieta. Nekam nav jānotiek nelaikā. Daži materiāli uz laiku ir jānoglabā, tāpēc ka atsevišķas personas sniegto gaismu var izlietot nepareizi. Svarīgs ir ikkatrs sīkums, un tam jāparādās piemērotā laikā. Pagātnē, pirms liecības nosūtīja publicēšanai, tās tika rūpīgi sagatavotas. Un viss materiāls pēc pirmā raksta vēlreiz tika uzmanīgi pārbaudīts.

Sakiet ļaudīm, lai tie ēd Dieva Dēla miesu un dzer Viņa asinis! Lieciet tiem priekšā Dieva Vārdu! Būs tādi, kas to pārpratīs un sagrozīs. Viņu acis ir kļuvušas aklas, tāpēc tie pieķersies attēlojumiem un izskaidrojumiem, ko sātans tiem sagatavojis, tā ka māsas Vaitas teiktajiem vārdiem tiks piešķirta pavisam cita nozīme. Sātans tikpat noteikti sevi sauc par Kristus bērnu kā Jūda, kurš nostājās apsūdzētāju pusē. Šie cilvēki ir iemācījušies sagrozīt patiesību, jo tie gājuši ļaunā ienaidnieka skolā. Viņu apraksts sniegts Cakarijas grāmatas trešajā nodaļā. Dievam pasaulē nekas nav tik dārgs kā Viņa draudze. Sātans jau ir darbojies pie cilvēku prāta un viltīgā veidā arī turpinās postīt svēto patiesību. [58]

Kompilāciju publicēšana

Es skaidri zinu, ka, ja katrs, kurš domā, ka ir spējīgs sarakstīt grāmatas, to darītu un šos darbus izdotu, pieprasot, lai mūsu izdevniecības nami tos ieteic, tad pasaulē pārpilnībā tiktu izsētas nezāles. Daudzi no mūsu pašu ļaudīm man raksta, sirsnīgā apņēmībā lūdzot atļauju izlietot manus rakstus, lai piešķirtu spēku tematiem, kurus viņi vēlas pasniegt ļaudīm tādā veidā, lai atstātu uz tiem dziļāku iespaidu.

Tiešām, dažu jautājumu iztīrīšana būtu pamatota, bet es neuzdrošinos atzīt par labu, ka liecības tiktu izlietotas tādā veidā, vai atļaut, ka tematu, kas pats par sevi var būt labs, apskatītu tā, kā viņi to iecerējuši.

Ja arī es zinātu, ka personas, kuras izteikušas šos priekšlikumus, būtu spējīgas gudri īstenot ieceri, par ko tās raksta, tomēr es neuzdrošinos ne vismazākajā mērā piekrist, ka manus rakstus izlieto viņu ierosinātajā veidā. Rēķinoties ar tādu darbu, būtu jāapsver daudzi apstākļi, jo, lietojot liecības kāda temata atbalstīšanai, kas ietekmējis autora prātu, citāti no tām var radīt iespaidu, kas atšķiras no tā, ko cilvēks gūtu, lasot šīs liecības sākotnējā kontekstā. [The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, pp. 25,26.] [59]

5. Paskaidrojumi par pašām pirmajām vēstīm

Atbilde izaicinājumam

(Drīz pēc E. G. Vaitas pirmo grāmatu izdošanas 1882. gadā –Kristīgie piedzīvojumi un atklāsmes, Pielikums piedzīvojumiem un atklāsmēm un Garīgās dāvanas I sējums, kas tagad ietverts grāmatā Agrīnie raksti, - atskanēja jautājumi par dažu rakstu pabeigtību un atsevišķu šeit vai agrāk publicētajos darbos iespiesto paziņojumu nozīmi. Uz šiem jautājumiem Vaitas kundze 1883. gadā atbildeja ar sekojošo oficiālo paziņojumu, kur paskaidrojumi tika doti izteicienam par "aizvērtām durvīm". Vēl citus norādījumus, ko nozīmē izteiciens "aizvērtās durvis", var atrast grāmatā Lielā cīņa, 429-432 lpp. –Pilnvaroto padome)

Nesen manu uzmanību saistīja sešpadsmit lappušu biežā brošūra ar nosaukumu Vaitas kundzes agrāko rakstu salīdzinājums ar vēlākajiem izdevumiem, ko publicējis C no Meriēnas, Aijovas štatā. Autors konstatē, ka atsevišķas daļas no manām pirmajām atklāsmēm, kā tās publicētas sākumā, ir noklusētas nesen izdotajā grāmatā Agrīnie raksti, un viņš pieļauj iespēju, ka iemesls tādai noklusēšanai varētu būt mūsu tautas atsacīšanās no mācībām, kuras satur šie minētie fragmenti.

Tāpat viņš mūs apsūdz apzinātā krāpšanā, iesakot grāmatu Agrīnie raksti kā manu pirmo atklāsmju pilnīgu atkārtotu izdevumu, kas no sākotnējā darba atšķiras vienīgi ar izmainītiem vārdiem.

Pirms apskatu atsevišķus fragmentus, kas, pēc viņa teiktā, [60] ir izlaisti, vēl jāpaskaidro vairāki citi fakti. Kad pirmo reizi brošūras veidā publicēja manas pirmās atklāsmes (šeit norādīts uz 24 lappušu brošūru Vēsts mazajam ganāmpulkam, kuru 1847. gadā izdeva Džeimss Vaita un kura ietvēra trīs E. G. Vaitas ziņojumus), tirāža bija maza un to ātri izpirka. Pēc dažiem gadiem tai sekoja lielāka grāmata Kristīgie piedzīvojumi un atklāsmes, kas ar daudziem papildus materiāliem tika iespiesta 1851. gadā.

Tā kā izdevniecības darbs sākumā bieži saistījās ar vietas maiņu un man gandrīz nepārtraukti nācās ceļot, jo darbs prasīja doties no Menas un Teksasu un no Mičiganas uz Kaliforniju, kā rezultātā līdzenumu šķērsoju ne mazāk kā septiņpadsmit reizes, es pazaudēju visas pēdas pirmajiem publicētajiem darbiem. Kad pagājušajā rudenī Oklendā nolēma izdot grāmatu Agrīnie raksti, Piedzīvojumi un atklāsmes kopiju bijām spiesti aizņemties no Mičiganas. Tā darot, mēs domājām, ka esam ieguvuši sākumā publicēto atklāsmju precīzu kopiju. Tās izdeva no jauna, un, kā paskaidrots grāmatas Agrīnie raksti ievadā, atkārtotais izdevums no sākotnējā darba atšķīrās vienīgi ar izmainītiem vārdiem.

Un šeit es gribētu apstāties, lai pateiktu, ka mūsu ļaudis, kuru īpašumā ir kāda vai pat visas manu pirmo atklāsmju kopijas, kā tās publicētas 1851. gadā, izdarītu man lielu pakalpojumu, ja viņi tās nekavējoties atsūtītu. Pēc pārrakstīšanas es kopijas tūlīt atkal atdotu.

Man nav ne mazākās vēlēšanās atturēt kaut ko no kādreiz publicētā. Turpretī es izjustu lielu gandarījumu, pasniedzot sabiedrībai ik rindu no maniem rakstiem, kas jebkad iespiesti.

Ēlī Kērtisa sagrozītās liecības

Pastāv arī vēl kāds cits fakts, kas šeit būtu jāpaskaidro. Es neesmu atbildīga par visu, kas iespiests it kā manā vārdā. Pēc tam, kad sākumā tika publicētas manas pirmās atklāsmes, parādījās vairāki raksti, it kā no manis, kuros tika stāstīts, ko Kungs man rādījis, bet kas pauda mācības, kurām es neticu. Šie paziņojumi bija publicēti laikrakstā, kuru rediģēja Kērtisa kungs. [61] Par laikraksta nosaukumu neesmu droša. Kopš tā laika aizritējušajos rūpju un darba gados mazāk svarīgie sīkumi ir aizmirsušie un atmiņā saglabāties tikai pats svarīgākais.

Šis vīrs ņēma manas spalvas uzrakstītās liecības un tās pilnībā pārveidoja un sagrozīja, bez kādas saskaņošanas izraujot no kopsakarības atsevišķus teikumus un teikto vēl papildinot pats ar savām domām, tomēr beidzot pievienojot manu vārdu, it kā tās nāktu tieši no manis.

Iepazīnušies ar šiem darbiem, mēs viņam rakstījām, izsakot savu izbrīnu un neapmierinātību un aizliedzot tādā veidā pārveidot manas liecības. Viņš atbildēja, ka varot publicēt, ko vien vēlas, jo viņš zinot, ka atklāsmēm jābūt tādām, kā viņš tās pasniedzis, un ja es tās būtu uzrakstījusi, kā Kungs man devis, tad tās runātu tieši par šīm lietām. Viņš apgalvoja, ka, ja atklāsmes dotas par labu draudzei, tad viņam esot tiesības tās izlietot, kā pašam patīk.

Dažas no šīm lapām vēl joprojām var būt pieejamas un var tikt pasniegtas kā no manis nākušas, bet es par tām neatbildu. Agrīnie raksti ir sastādīti manā uzraudzībā, un, tā kā 1851. gadā publicētais Piedzīvojumi un atklāsmes bija pirmais mūsu izdevums un mums nav nekādu ziņu par kādu vēlāku papildinājumu laikrakstos vai brošūrās, es neatbildu par to, ka tur it kā esot kas izlaists.

Pirmais izlaidums

Pirmais citāts, kuru piemin C, ir no divdesmit četru lappušu brošūras, kas tika izdota 1847. gadā un saucās Vēsts mazajam ganāmpulkam. Lūk, rindas, kas izlaistas grāmatā Piedzīvojumi un atklāsmes:

“Tiem (kas atsacījās no savas ticības 44. gada kustībā) bija tikpat neiespējami no jauna atgriezties uz ceļa un iet uz pilsētu kā visai jaunajai pasaulei, kuru Dievs bija atmetis. Viņi ceļā krita viens pēc otra.”

Es pievienošu arī kontekstu, lai šie izteicieni būtu vēl skaidrāk saprotami: [62]

“Pie ģimenes altāra lūdzot, pār mani nāca Svētais Gars, un man šķita, ka paceļos arvien augstāk un augstāk, tālu pāri tumšajai pasaulei. Es atskatījos, lai redzētu, kur atrodas Adventes ļaudis, bet nevarēju tos ieraudzīt, līdz kāda balss man sacīja: “Skaties vēlreiz, un skaties mazliet augstāk!” Un tad, kad es pacēlu savas acis, ievēroju kādu taisnu, šauru taku, kura veda augstu pāri pasaulei. Adventes tauta pa to ceļoja uz pilsētu, kas atradās tālu priekšā, takas galā. Aiz viņiem, ceļa sākumā, bija redzama spoža gaisma, kas attēloja Pusnakts saucienu, kā man to paskaidroja kāds eņģelis. Šī gaisma apspīdēja taku visā tās garumā, darot gaišu ceļu zem kājām, lai tie nekluptu. Kad viņi raudzījās uz Jēzu, kas atradās tieši priekšā, vadīdams tos uz pilsētu, tie bija drošībā. Bet drīz daži pagura un sāka runāt, ka līdz pilsētai vēl tālu, tie esot cerējuši daudz ātrāk tur nokļūt. Tad Jēzus tos iedrošināja, pacēlis savu godības pilno roku, no kuras izstaroja gaisma, viņņodamās pār Adventes pulku, kas izsaucās: “Alelujā!” Citi tomēr pārsteidzīgi noliedza aiz tiem esošo gaismu un sacīja, ka tas neesot bijis Dievs,

kas viņus tik tālu izvedis. Tad gaisma aiz viņiem nodzisa, atstājot tos pilnīgā tumsā; tie paklupa, pazaudēja no skata Jēzu un nokrita no takas lejā zem viņiem esošajā tumšajā, ļaunajā pasaulē.”

Tad sekoja fragments, par kuru iebilst, ka tas ir oriģinālā, bet nav atrodams ne brošūrā Piedzīvojumi un atklāsmes, ne grāmatā Agrīnie raksti:

“Tiem (kas atsacījās no savas ticības 44. gada kustībā) bija tikpat neiespējami no jauna atgriezties uz ceļa un iet uz pilsētu, kā visai ļaunajai pasaulei, kuru Dievs bija atmetis. Viņi ceļā krita viens pēc otra.”

Definējums “aizvērtas durvis”

Tiek apgalvots, ka šis izteiciens apstiprina mācību par “aizvērtajām durvīm” un tāpēc vēlākos izdevumos ir izlaists. Tomēr patiesībā tas apliecina vienīgi to, pie kā mēs kā tauta esam turējušies un joprojām turamies, ko es tūlīt paskaidrošu. [63]

Kādu laiku pēc vilšanās 1844. gadā es kopā ar adventistu lielāko daļu domāju, ka tad pasaulei uz visiem laikiem tika aizvērtas žēlastības durvis. Šo viedokli es pieņēmu, kad man vēl nebija dota neviena atklāsmē. Bet tad Dievs man sniedza gaismu, kas izlaboja mūsu kļūdu un darīja mūs spējīgus saskatīt patieso stāvokli.

Es joprojām ticu, ka teorija par aizvērtajām durvīm ir pareiza, tikai ne tādā nozīmē, kā mēs šo terminu lietojām sākumā vai arī kā to lietojuši mani pretinieki.

Arī Noas dienās durvis tika aizvērtas. Tai laikā grēcīgajai cilvēcei atņēma Dieva Garu, un tā aizgāja bojā Plūdu ūdeņos. Pats Dievs sentēvam Noam deva vēsti par aizvērtajām durvīm:

“Mans Gars nevar mūžīgi būt ar cilvēku, jo tas ir miesa. Viņa mūžs lai ir simts divdesmit gadi.” (1. Moz. 6:3)

Durvis vēl tika aizvērtas Ābrahama dienās. Žēlastība mitējās lūgt Sodomas iedzīvotājus, un visus, izņemot Lātu, viņa sievu un divas meitas, iznīcināja no Debesīm sūtītā uguns.

Durvis tika aizvērtas pat Kristus dienās. Dieva Dēls tā laika paaudzes neticīgajiem jūdiem paziņoja: “Jūsu nams jums tiks atstāts postā.” (Mat. 23:38)

Skatīdamies pāri laika straumei uz pēdējām dienām, tas pats bezgalīgais Spēks Jānim lika pasludināt:

“Tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz un neviens neatver.” (Atkl. 3:7)

Man atklāsmē ir rādīts, un es joprojām ticu, ka arī 1844. gadā durvis tika aizslēgtas. Visi, kas redzēja pirmā un otrā eņģeļa vēsts gaismu un to atmeta, tika atstāti tumsā. Tāpat tie, kas to atzina un saņēma Svēto Garu, kurš pavadīja no Debesīm sūtītās vēsts pasludināšanu, bet vēlāk atsacījās no savas ticības un agrākos piedzīvojumus nosauca par maldiem, līdz ar to atraidīja Dieva Garu, un Tas viņus vairs ilgāk neaizstāvēja.

Ļaudis, kas gaismu neredzēja, nav vainojami tās atmešanā. Dieva Gars vairs nespēja aizsniegt vienīgi to šķiru, [64] kas Debesu sūtīto gaismu noniecināja. Un šī šķira, kā jau to esmu teikusi, sevī ietvēra gan tos, kas atsacījās vēsti pieņemt, gan arī tos, kas to pieņēma, bet pēc tam no savas ticības atteicās. Tiem var būt dievbijības forma un tie var uzdoties par Kristus sekotājiem, bet, iztrūkstot dzīvai savienībai ar Dievu, tie tagad atrodas sātana maldu gūstā. Atklāsmē man tika rādītas šīs abas šķiras – tie, kas iepriekš pieņēmo gaismu atzina par maldiem, un pasaules ļaunie cilvēki, kas, noraidot gaismu, noraidīja arī Dievu. Nekas tamlīdzīgs nav sacīts par ļaudīm, kuri gaismu nav redzējuši un tāpēc nav vainojami tās atmešanā.

Lai pierādītu, ka es esmu ticējusi mācībai par aizvērtajām durvīm un to arī sludinājusi, C kungs sniedz citātu no 1861. gada 11. jūnija Review, ko parakstījuši deviņi ievērojami mūsu draudzes locekļi. Citāts skan sekojoši:

“Mūsu spriedumi par priekšā stāvošo darbu tad bija visneskaidrākie un nenoteiktākie, un daži joprojām turējās pie uzskatiem, kurus 1844. gadā Viljama Millera vadībā pieņēma adventes ticīgo kopa, ka mūsu darbs “pasaules” labā ir pabeigts un vēsts attiecas vairs tikai uz tiem, kas jau no sākuma ticēja Kristus atnākšanai. Šī pārlicība bija tik stipra, ka viens no mūsu vidus gandrīz noraidīja vēsti tikai tāpēc, ka šaubījās, vai viņam ir iespējams izglābties, jo viņš nebija 1844. gada kustības dalībnieks.”

Te es varu tikai piebilst, ka tajā pašā sapulcē, kurā izvirzīja uzskatus, ka vēsts neattiecas uz šo brāli, es atklāsmē saņēmu norādījumu viņu iedrošināt cerēt uz Dievu un savu sirdi pilnībā nodot Jēzum, ko viņš arī nekavējoties izdarīja.

Nepamatots pieņēmums

Grāmatā Vēsts mazajam ganāmpulkam es kādā vietā runāju par Jauno Zemi un teicu, ka tur redzēju senatnes svētos vīrus: “Ābrahāmu, Īzāku, Jēkabu, Noa, Daniēlu un daudzus tiem līdzīgus”. Atsaucoties uz maniem vārdiem, ka esmu redzējusi šos cilvēkus, mūsu pretinieki pieņem, ka es tad vēl esot ticējusi dvēseles nemirstībai un tāpēc, [65] ka šajā jautājumā mani uzskati tagad mainījušies, esmu atzinusi par nepieciešamu šīs rindas noklusēt. Tas tomēr ir tikpat tālu no patiesības kā visi citi pieņēmumi.

Jau 1844. gadā es pievienojos mācībai, pie kuras turamies arī tagad, ka nav nemirstīgas dvēseles. To var saprast, lasot 170., 171. lappusi grāmatā *Life Sketches*, [1880. gada izdevumā. Tāpat 1915. gada izdevumā, 49. lpp., un *Testimonies I*, 39., 40.lpp.] un es nekad ne ar balsi, ne ar spalvu neesmu aizstāvējusi ko citu. Ja mēs šo fragmentu būtu noklusējuši tāpēc, ka tas māca par dvēseles nemirstību, tad būtu nepieciešams noklusēt arī citus attiecīgus fragmentus.

Atstāstot savu pirmo atklāsmi grāmatā *Agrīnie raksti*, es 13. lappusē [latviešu izdevumā – 36. lpp.] pieminēju, ka esmu redzējusi pavisam nesen Jēzū aizmigušos brāļus un apliecināju, ka man rādīts liels pulks, kas savas ticības dēļ miruši mocekļa nāvē.

It kā “noklusētais” fragments par dvēseles nemirstību nerunā vairāk kā tikko pieminētie izteicieni.

Patiesība ir tāda, ka es šajās atklāsmēs tiku pārcelta nākotnē, kad augšāmcēlušies svētie tiks sapulcināti Dieva valstībā. Tāpat man tika rādītas tiesas ainas, Kristus otrā atnākšana un svēto dzīve Jaunajā Zemē. Vai kāds vēlētos pieņemt, ka šie notikumi norisinās jau tagad? Apsūdzot mani krāpšanā, pamatojoties vienīgi uz “pieņēmumu”, pretinieki tikai parāda, kādā garā tie darbojas.

Citātu sagrozīšana

Šajā citātā ir atrodamī arī vārdi: “Es redzēju divas garas zelta kārtis, pie kurām karājās sudraba stieples, un pie stieplēm – brīnišķīgi vīnogu ķekari.”

Mani pretinieki smejas: “Cik vājš un bērnišķīgs izteiciens par brīnišķīgiem vīnogu ķekariem, kas aug uz sudraba stieplēm, kuras piestiprinātas pie zelta kārtīm.”

Kādi motīvi ir pamudinājuši šo rindu autoru sagrozīt manus vārdus? Es neteicu, ka vīnogu ķekari auga uz sudraba stieplēm. Visu redzēto es aprakstīju tā, [66] kā to sapratu. Nav iedomājams, ka vīnogu ķekari būtu piestiprināti sudraba stieplēm vai zelta kārtīm, bet rādītajā ainā man tā izskatījās. Līdzīgus izteicienus katrs cilvēks ik dienas lieto parastajās sarunās. Kad mēs runājam par zelta augļiem, tad nav jāsaprot, ka augļus tiešām veido šis dārgais metāls, bet tikai tas, ka augļi izskatījās kā no zelta. Ja šo principu attiecinā uz maniem izteicieniem, līdz ar to tiek novērsti visi pārpratumi.

Dieva zīmogs

Cita it kā “noklusēta” rakstu rinda esot: ”Labi, slavējiet Kungu, brāļi un māsas, jo tā ir īpaša sanāksme tiem, kas saņēmuši dzīvā Dieva zīmogu.”

Šajos vārdos nav nekā, ko mēs joprojām nemācītu. Ieskatoties mūsu publicētajos darbos, mēs it visur redzam pārliecību, ka dzīvie taisnie Dieva zīmogu saņems pirms pārbaudes laika beigām, kā arī to, ka viņi Dieva valstībā baudīs īpašu godu.

Atteikšanās no Sabata

Sekojošais fragments esot izlaists no grāmatā *Agrīnie raksti* 25-28. lpp. (latviešu izdevumā – 46-49. lpp.) atstāstītās atklāsmes:

“Un, ja kāds ticēja un ievēroja Sabatu, saņemot to pavadošās svētības, bet pēc tam no tā atteicās un pārkāpa svēto bausli, tas sev svētās pilsētas vārtus aizslēdza tikpat droši, kā ir viens Dievs, kas valda Debesīs.”

Tie, kas skaidri sapratuši un pilnīgi pieņēmuši ceturtnā baušļa patiesību un baudījuši paklausības svētības, bet pēc tam atsacījušies no savas ticības un uzdrošinājušies pārkāpt Dieva likumu, atradīs, ka, paliekot šajā nepaklausības takā, Dieva pilsētas vārti tiem tiešām būs aizvērti.

“Laiks ir tuvu beigām”

Tāpat kāds Piedzīvojumos un atklāsmēs 1851. gadā publicētais paziņojums, kas ietverts arī grāmatā Agrīnie raksti 58. lappusē (latviešu izdevumā – 64. lpp.), ir citēts kā pierādījums manu liecību nepatiesumam: [67]

“Es redzēju, ka laiks, kas Jēzum jāpavada Vissvētākajā vietā, bija tuvu beigām, ka tas vēl var turpināties, bet tikai nedaudz ilgāk.”

Vadoties pēc tā, kā šī patiesība man tika parādīta, šķita, ka Kristus kalpošanas laiks ir gandrīz beidzies. Vai mani var apsūdzēt melos, ja laiks ir turpinājies ilgāk, nekā mana liecība to šķietami rāda? Kā ir ar Kristus un Viņa mācekļu liecībām? Vai arī viņi bija piekrāpti?

Pāvils korintiešiem raksta:

“Bet to, brāļi, es saku: laiks ir īss. Tādēļ turpmāk precētie lai ir kā neprecētie; un, kas raud, kā tādi, kas neraud; un, kas priecājas, kā tādi, kas nepriecājas.” (1. Kor. 7: 29,30)

Un atkal, Vēstulē romiešiem, viņš saka:

“Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu; tāpēc noliksim tumsības darbus un tērpsimies gaismas bruņās.” (Rom. 13:12)

Un no Patmas Kristus runā uz mums ar mīļotā Jāņa vārdiem:

“Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu.” (Atkl. 1:3) “Kungs, svēto praviešu Dievs, savu eņģeli ir sūtījis rādīt saviem kalpiem to, kam jānotiek īsā laikā. Redzi, Es nāku drīz. Svētīgs ir tas, kas tur pravieša vārdus, kas šajā grāmatā.” (Atkl. 22:6,7)

Dieva eņģeļi savās vēstīs cilvēkiem laiku attēlo kā ļoti īsu. Tā tas vienmēr arī man ir rādīts. Tiešām, laiks ir turpinājies ilgāk, nekā mēs gaidījām šīs vēsts sākumā. Mūsu Pestītājs nav atnācis tik drīz, kā cerējām. Bet vai Kunga Vārds ir kļūdījies? Nekad! Vienmēr jāatceras, ka Dieva apsolījumi un brīdinājumi ir vienlīdz atkarīgi no nosacījumiem.

Dievs savai tautai bija uzticējies darbu, kas tai virs Zemes jāpabeidz. Trešā eņģeļa vēsts bija jāpasludina, ticīgo prāts bija jāpievērš Debesu svētnīcai, kur Kristus iegājis salīdzināt savus ļaudis. Sabata reforma bija [68] jāvirza uz priekšu. Bija jāaizmūrē plaīsa Dieva likumā un skaļā balsī jāpasludina vēsts, lai visi Zemes iedzīvotāji dzirdētu brīdinājumu. Kunga ļaudīm jāattīra savas dvēseles, paklausot patiesībai, un jāsaprotavojas, lai, Viņam atnākot, bez vainas varētu pastāvēt Dieva priekšā.

Ja adventisti pēc lielās vilšanās 1844. gadā būtu stingri turējušies pie savas ticības un vienoti sekojuši Dievam Viņa tālredzīgi sagatavotajā ceļā, pieņemot trešā eņģeļa vēsti un Svētā Gara spēkā to pasludinot pasaulei, tad Kungs, tiem pūloties, būtu varenī strādājis, darbs būtu pabeigts un Kristus jau būtu atnācis, lai atalgotu savus ļaudis.

Bet šaubu un nedrošības laikā, kas sekoja pēc vilšanās, daudzi adventes ticīgie no savas pārliecības atteicās. Sākās strīdi un šķelšanās. Vairākums gan mutiski, gan rakstiski nostājās pret tiem nedaudzajiem, kuri, sekojot Dieva vadībai, pieņēma Sabata reformu un sāka sludināt trešā eņģeļa vēsti. Daudzi, kam savu laiku un spējas vajadzēja veltīt vienam mērķim – lai brīdinātu pasauli, - bija aizņemti ar pretošanos Sabata patiesībai, un, savukārt, tās aizstāvjiem nācās izšķiest spēkus, atbildot šiem pretiniekiem un patiesību aizsargājot. Tā darbs tika kavēts un pasaule atstāta tumsā. Ja visi adventisti būtu apvienojušies uz Dieva baušļu un Jēzus ticības pamata, cik daudz savādāka tad būtu bijusi mūsu vēsture!

Tas nebija Dieva prāts, lai Kristus ar atnākšanu tā vilcinātos. Tāpat Dievs nebija plānojis, ka Viņa izredzētajai Israēla tautai četrdesmit gadus vajadzēs kļīst tuksnesī. Viņš apsolīja savus ļaudis vest tieši uz Kānaānas zemi, lai tie tur dzīvotu kā svēta, veselīga un laimīga tauta. Bet tie, kuriem vispirms šo vēsti sludināja, neiegāja “neticības dēļ” (Ebr. 3:19). Viņu sirdi pildīja kurnēšana, sacelšanās gars un ienaidis, tāpēc Kungs nevarēja piepildīt tiem dotos derības apsolījumus. [69]

Neticība, kurnēšana un pretošanās senajam Israēlam četrdesmit gadus neļāva ieiet apsolītajā zemē. Tie paši grēki aizkavējuši mūsu laika Israēla ieiešanu Debesu Kānaānā. Bet Dievs savos apsolījumos nekādā ziņā nav kļūdījies. Tā ir neticība, pasaulīgums, nesvēta dzīve un strīdi starp

cilvēkiem, kuri saucas par Kunga ļaudīm, kas mūs tik daudz gadus aizturējuši šai grēka un bēdu pasaulē.

Vēl esot divi citi fragmenti, kas atrodami manā pirmajā grāmatā, bet netiekot publicēti vēlākajos rakstos. Par tiem vēlos teikt vienīgi to, ka, līdzko būšu dabūjusi kādu sākotnējo eksemplāru un pati pārlicināšos par šo izteicienu pareizību visa raksta kopsakarībā, tad arī varēšu dot saprātīgu paskaidrojumu.

Pēdējo dienu smējēji

Kopš paša darba iesākuma mani ir pavadījis naidis, pārmetumi un nepatiesi apvainojumi. Neapmierinātie, formālie un fanātiski noskaņotie ļaudis ir kāri uztvēruši un tālu izplatījuši zemiskas apsūdzības un neslavu ceļošas baumas. Tā saucamajās tradicionālajās baznīcās ir sludinātāji, kas ceļo no vienas vietas uz otru, lai karotu pret septītās dienas adventistiem, un Vaitas kundzi viņi izlieto kā savu galveno argumentu. Šie sludinātāji, kas sevi sauc par Dieva sargkareivjiem, patiesībā ir kļuvuši par vadoņiem pēdējo dienu smējējiem.

Savos uzbrukumos Vaitas kundzei ir apvienojušies atkritušo baznīcu kalpotāji, pirmās dienas adventisti un visa neticīgā pasaule. Šis karš ilgst jau gandrīz četrdesmit gadu, bet es viņu zemiskajām runām, pārmetumiem un minējumiem neesmu atļāvusies pievērst uzmanību. Un arī tagad es neatkāptos no šī ieraduma, ja vien patiesības ienaidnieki, ar lielu prieku pasludinot mani par krāpnieci, neievestu maldos godīgas dvēseles. Cerot šiem cilvēkiem palīdzēt, es tomēr sniegšu dažus paskaidrojumus.

Nedomāju, ka aizsniegšu ļaudis, kas bija iepazīnušies ar patiesības gaismu, bet pēc tam no tās atteicās, - tos, kuri tagad nodevušies aizspriedumiem un savu sirdi nocietinājuši neticībā.

Debesu Majestāte Jēzus, Viņš, kurš ir viens ar [70] Dievu, pasaulē dzīvoja trīsdesmit trīs gadus, tomēr tikai nedaudzi atzina Viņa dievišķo raksturu. Vai tad es, tik neticīgais, nespēcīgais un traušlais cilvēcisks radījums, drīkstētu sagaidīt lielākas sekmes nekā pasaules Pestītājs?

Līdzko biju nodevusies šim darbam, lai ietu, kad Dievs man pavēl, un runātu uz ļaudīm Viņa vārdā, es zināju, ka sastapšos ar pretestību, pārmetumiem un vajāšanām. Tomēr neesmu vilusies. Ja es būtu paļāvusies uz cilvēku piekrišanu, tad jau sen būtu zaudējusi drosmi. Bet es skatījos uz Jēzu un redzēju, ka arī Viņam, pilnīgi nevainīgam, uzbruka neslavu ceļošas mēles. Par savu dievbijību augstās domās esoši vīri kā spiegi izsekoja Pestītāja gaitām un darīja visu iespējamo, lai liktu šķēršļus Viņa ceļā. Tomēr, būdams visspēcīgš, Kungs saviem pretiniekiem neatmaksāja pēc viņu grēkiem. Jēzus tos būtu varējis pārsteigt ar savas atbēstības bultām, tomēr tā nedarīja. Viņš gan izteica asus pārmetumus, nosodot šo cilvēku liekulību un samaitātību, bet, kad Viņa vēsti atraidīja vai arī Tam draudēja dzīvības briesmas, Kungs mierīgi aizgāja uz citu vietu, nesot ļaudīm dzīvības vārdus. Un es savā vājumā esmu centusies sekot Pestītāja piemēram.

Naidis pret patiesības aizstāvjiem

Ak, cik dedzīgi farizeji centās pierādīt, ka Kristus ir krāpnieks! Kā tie uzmanīja katru viņa vārdu, lai visu teikto sagrozītu un iztulkotu nepareizi! Lepnums, aizspriedumi un kaislības Dieva Dēla liecībai noslēdza visas dvēseles pieejas. Kad Kungs skaidri norāja viņu netaisnību un teica, ka viņu darbi pierāda, ka tie ir sātana bērni, tie saniknoti atvairīja apsūdzību, sakot: "Vai mēs pareizi nesakām, ka Tu esi samarietis un Tevī ir velns?"

Visi pret Kristu vērstie pierādījumi pamatojās uz meliem. Tieši to pašu piedzīvoja Stefans un Pāvils. Tomēr pat visvājākajiem un neticamākajiem paziņojumiem, kas nāk no netaisno puses, vienmēr ir bijis savs iespaids, jo ir taču daudzi, kas savā nesvētajā sirdī ilgojas, [71] lai tie būtu patiesi. Tādi arvien ir gatavi pieķerties katram šķietamam pārkāpumam vai kļūdai cilvēkos, kuri tiem atgādinājuši nepatīkamu patiesību.

Mums nevajadzētu justies pārsteigtiem, ja tie, kuriem patīk meli, ļaunus minējumus steidzīgi uztver kā neapšaubāmus faktus. Kristus vārdu gudrība atkal un atkal noveda apmulsumā Viņa pretiniekus un lika tiem apklust, tomēr tie joprojām kāri uzklaustīja visas baumas un meklēja ieganstus uz mākties Jēzum ar naidīgiem jautājumiem. Tie bija apņēmušies no sava nodoma nekad neatkāpties. Tie labi saprata, ka, Jēzum turpinot savu darbu, daudzi sāks Viņam ticēt un rakstu mācītāji un farizeji zaudēs pār ļaudīm varu. Tāpēc tie bija gatavi nodoties jebkādai nekrietnai rīcībai vai nicināmam pasākumam, lai tikai piepildītu savus ļaunos nodomus pret Viņu. Tie ienīda herodiešus, tomēr saistījās ar šiem senajiem ienaidniekiem, lai izstrādātu plānu, kā zemi atbrīvot no Kristus klātbūtnes.

Tāds bija gars, ar kuru Dieva Dēlam stājās pretī ļaudis, kurus Viņš bija nācis glābt. Vai tad kāds, kurš cenšas paklausīt Dievam un nest pasaulei Viņa patiesības vēsti, drīkst sagaidīt draudzīgāku uzņemšanu par to, kādu dāvāja Kristus?

Man nav ļauns prāts pret tiem, kas mēģina atņemt iespaidu vēstij, ko Dievs devis savu ļaužu norāšanai, brīdināšanai un iedrošināšanai, bet kā Kristus vēstnesei man jāizstāv patiesība. Kas tie par cilvēkiem, kuri tik dedzīgi pret mani cīnās? Vai tie ir skaidrie un svētie ticības bērni? Vai viņi ir piedzimuši no jauna? Vai tie ir dievišķās dabas dalībnieki? Vai tie mīl Jēzu un atklāj Viņa lēnprātības un pazemības garu? “No viņu augļiem jums tie jāpazīst.” (Mat. 7:20) Vai tie vairāk atgādina pirmos mācekļus vai viltīgos rakstu mācītājus un farizejus, kas pastāvīgi modri sekoja Kristus, meklējot Viņa vārdos iemeslu apsūdzībai? Pievērsiet uzmanību šo seno ticības pretinieku viltīgajai rīcībai – kā likumu sargi, priesteri, rakstu mācītāji un valdošās amatpersonas apvienojās, lai tikai atrastu kaut ko pret Viņu, kurš bija pasaules Gaisma.

Un kāpēc tie tik ļoti vēlējas Kristu [72] pazudināt? Tie vienkārši nemīlēja Viņa mācību un norādījumus, un tiem nepatika, ka ļaudis tagad uzmanību pievērsa Viņam, atstājot savus agrākos vadītājus.

Cilvēciskā daba vēl arvien ir tāda pati. Lai tie, kas cenšas likt šķēršļus manā ceļā un iznīcināt manu vārdu iespaidu, nepieviļ sevi ar domu, ka viņi kalpo Dievam. Tie izdabā citam Kungam un saņems algu atbilstoši savam darbam.

Kamēr vien pastāvēs sātans, turpināsies sacelšanās. Ļaudis, kurus vada viņa gars, neatšķirs Dieva Garu un nedzirdēs Tā balsi, līdz atskanēs pavēle: “Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā.” (Atkl. 22:11) Es zinu, ka man būs jāstājas pretī ļaunprātībai no to puses, kas nicina gaismu, kuru Dievam ir patīcis dot.

Pietiekami pierādījumi tiem, kam godīga sirds

Kungam ir plāns dot pietiekamus pierādījumus par Viņa darba dievišķo raksturu, lai pārliecinātu it visus, kas godīgi vēlas iepazīties ar patiesību. Bet Viņš nekad nenovērsīs visas iespējas šaubīties. Ikkatrs, kas vēlēties to darīt, atradīs iemeslus, lai pieķertos sīkumiem.

Es jūtu līdzīgu ikvienam, kurš ir nostājies uz šaubu un neticības ceļa. Es ar prieku viņiem palīdzētu, ja vien to varētu, bet pagātnes pieredze dod maz cerību, ka tie kādreiz varētu nākt pie gaismas. Nekāds pierādījumu daudzums nepārliecinās cilvēkus par patiesību, kamēr tie nevēlēties apspiest savu lepnumu, klusināt miesīgo dabu un kļūt par skolniekiem Kristus skolā.

Ietiepība un savu uzskatu paaugstināšana daudziem ir likusi atnest Debesu gaismu. Viņi turas pie savām iemīļotajām idejām, dīvainajiem Rakstu izskaidrojumiem un bīstamajiem maldiem; un, ja tiek dota liecība šo nepareizo uzskatu novēršanai, tie neapmierināti aiziet prom, līdzīgi daudziem Kristus laikabiedriem.

Gandrīz nemaz netiek ņemta vērā to cilvēku nevainojamā dzīve un raksturs, kas uz ļaudīm runā Dieva vārdā, tā neizraisa uzticību. Kāpēc? Vienīgi tādēļ, ka šie cilvēki [73] ļaudīm stāsta patiesību. Tas, brāļi, ir arī mans pārkāpums. Bet, ja tiek izplatītas nepatiesas baumas, ja ar kādu secinājumu vai pieņēmumu tiek nomelnots Kristus vēstneša raksturs, ak, ar kādu absurdu lētticību tas viss tiek atzīts par labu! Cik daudzi izteiktos melus ir gatavi vēl vairāk pārspīlēt un izplatīt tālāk! Viņi ar to atklāj savu īsto raksturu. “Kas ir no Dieva, dzird Dieva vārdus. Jūs tāpēc nedzirdat, ka neesat no Dieva.” (Jāņa 8:47)

Visiem, kas nostāsies par patiesību, kāda tā ir Jēzū, kā atlīdzība līdzī nāks apmelojumi un pārmetumi. “Visi, kas dievbijīgi grib dzīvot Kristū Jēzu, tie taps vajāti.” (2. Tim. 3:12) Tos, kas nesīs skaidru liecību pret grēku, noteikti ienīdīs tāpat kā viņu Meistaru, kurš tiem uzticēja darīt šo darbu Viņa vārdā. Līdzīgi Kristus, tos nosauks par draudzes un reliģijas ienaidniekiem, un, jo dedzīgāk un uzticīgāk tie centīsies godāt Dievu, jo rūgtāks kļūs bezdievīgo un liekuļu ienaidis. Bet, sastopoties ar tādu izturēšanos, mums nevajadzētu zaudēt drosmi.

Es savā darbā iešu uz priekšu

Mūs var nosaukt par “vājiem un neprātīgiem”, par sajūsmas pilniem vai pat nenormāliem cilvēkiem. Arī par mums varbūt teiks tāpat kā par Kristu, ka “Viņš ir velns”. (Jāņa 10:20) Bet darbs, kuru Meistars mums uzticējis, joprojām ir un paliek mūsu darbs. Mums ļaužu uzmanība jāpievērš

Jēzum, nemeklējot atzinību vai godu no cilvēkiem, bet uzticoties vienīgi Tam, kurš taisni tiesā. Kungs zina, kā palīdzēt ikvienam, kam, sekojot Viņa pēdās, zināmā mērā jācieš no tādiem pašiem apvainojumiem, kādus vērsa pret Viņu. Jēzu visās lietās kārdināja līdzīgi mums, lai Viņš zinātu palīdzēt tiem, kas arī tiks kārdināti.

Lai arī cik nepareizi manas liecības iztulkotu tie, kas pretendē uz taisnību, bet nepazīst Dievu, es savā darbā pazemībā iešu uz priekšu. Es runāšu vārdus, kurus Dievs man dos, lai iedrošinātu, norātu un brīdinātu. Uz šīs Zemes man dzīvei atlicis vairs tikai īss brīdis. Mana Tēva uzticēto pienākumu es Viņa žēlastībā pildīšu uzticīgi, apzinoties, ka visiem mani darbiem būs jāiztur Jehovas rūpīgā pārbaude. [Manuscript 4, 1883] [74]

Paskaidrojumi par Elenas G. Vaitas piedzīvojumiem attiecībā uz aizvērtajām durvīm

(Plašākus paskaidrojumus par “aizvērtajām durvīm” skatieties grāmatā Lielā cīņa, 426-432. lpp.)
Betlkrīkā, Mičiganā, 1874. gada 24. augustā

Dārgais brāli Laaboro!

Ar šo es, bīstoties Dievu, apliecinu, ka Mailsgrāntā dzīvojošās Bēdikas kundzes un arī citu personu publicētās apsūdzības izdevumā Crisis nav patiesas. Paziņojumi par manu izturēšanos četrdesmit ceturtajā gadā nav pareizi.

Pēc laika paiešanas četrdesmit ceturtajā gadā es, tāpat kā mani brāļi un māsas, ticēju, ka grēcinieki vairs nevar atgriezties. Bet es nekad neesmu saņēmusi tādu atklāsmi, ka grēcinieki vairs nevarētu atgriezties. Tāpēc skaidri un droši varu apliecināt, ka neviens nekad nav dzirdējis mani tā sakām vai arī manos rakstos lasījis kaut ko, kas attaisnotu šajā ziņā pret mani vērstās apsūdzības.

Kad es pirmo reizi ceļoju uz Austrumiem, lai atstāstītu savas atklāsmes, man tika dota dārga gaisma par Debesu svētnīcu un rādītas atvērtas un aizvērtas durvis. Mēs ticējām, ka Kungam drīz jānāk debesu padebešos. Tomēr man tika rādīts, ka pasaulē vēl jāpaveic liels darbs to labā, kas gaismu nav saņēmuši un nav to atraidījuši. Mūsu brāļi to nevarēja savienot ar pārliecību par Kristus drīzo atnākšanu. Daži, īpaši fanātiskāk noskaņotie, mani apsūdzēja, sacīdami, ka es mācot: mans Kungs kavējas nākt. Es redzēju, ka 44. gadā Dievs bija atvēris durvis un neviens cilvēks tās nevarēja aizslēgt, un aizvēris durvis un neviens cilvēks tās nevarēja atvērt. Tie, kas atraidīja gaismu, ko pasaulei nesa ar otrā eņģeļa vēsti, iegāja tumsā un, ak, cik liela bija šī tumsa!

Es nekad neesmu teikusi vai rakstījusi, ka pasaule ir notiesāta vai nolādēta. Tādus vārdus es nekad un nekādos apstākļos neesmu attiecinājusi uz kādu cilvēku, lai cik grēcīgs tas būtu bijis. Tiem, kas lieto tādus izteicienus, man vienmēr ir bijušas norājošas vēstis. [Letter 2, 1874.] [75]

Paskaidrojums par Kristus atnākšanas dienu un stundu

Dārgā māsa!

Tu man raksti, ka “daži, starp citu, apgalvo, ka Tava iepriekšējo rakstu aizliegšana nav godīga”. Bet vai cilvēki, kas to saka, grib savus paziņojumus pamatot ar pierādījumiem? Es zinu, ka tas tiek bieži atkārtots, bet tam nav nekāda pamata. “Viņi apgalvo, ka Tavās sākotnējās liecībās, I sējumā, Tu skaidri apliecinot, ka Tev atklāta Kristus Otrās atnākšanas diena un stunda. Viņi atsauca uz to, ka šis Tavš paziņojums neiztur Bībeles pārbaudi, jo Kristus pats ir teicis, ka neviens cilvēks nezina ne dienu, ne stundu, pat ne Dieva eņģeļi.” (..)

Manā pirmajā grāmatā tu atradīsi tikai vienu paziņojumu par Kristus atnākšanas dienu un stundu, par ko esmu runājusi kopš laika paiešanas 1844. gadā. Par to var lasīt Agrīno rakstu 15., 34. un 285. lappusē (latviešu izdevumā – 35. 48. un 215. lpp.), bet tas attiecas uz laiku tieši pirms Kristus Otrās atnākšanas.

Atšķirot 285. lappusi (latviešu – 215.) un lasot nodaļu no sākuma, Tu pati sapratīsi, ka minētais paziņojums saistās ar svēto atbrīvošanu no bēdu laika, un to pasludinās Dieva balss. Lūdzu, atrodi šo grāmatu, ja Tev tās nav, un izlasi visu tur sacīto. Šajā fragmentā viss ir saglabāts tieši tā, kā tika iespiests pirmajā publicētajā rakstā. “Debesis atvērās un aizvērās, atrazdamās pastāvīgā kustībā. Kalni drebēja līdzīgi niedrēm vējā, visapkārt izsviezdami nelīdzenus klinšu gabalus. Jūra vārījās kā katls, izmezdama dažāda lieluma akmeņus. Dievs paziņoja Kristus atnākšanas dienu un stundu un apstiprināja mūžīgo derību ar saviem ļaudīm; Viņš runāja teikumu pa teikumam, apstājoties un ieturot pauzi, kamēr Viņa vārdi rībēdami pārvēlās pa visu zemi.”

Tā ir daļa no attiecīgās rindkopas, bet 15. un 34. lappusē (latviešu – 35., 48. lpp.) rakstītais runā par to pašu laiku. Tur atrodams viss, kas man jebkad rādīts par Kunga atnākšanas noteikto laiku. [76]

Par šo Dieva balss pasludināto laiku man pašai nav ne vismazāko zināšanu. Es gan dzirdēju pieminam stundu, bet, atklāsmei beidzoties, to vairs neatcerējos. Mana skata priekšā slīdēja garām tik satraucošas, svinīgu interesi izraisošas ainas, ka nekāda valoda nav piemērota, lai tās aprakstītu. Tas viss man šķita kā dzīva īstenība, jo, šim skatam beidzoties, parādījās liels balts mākonis, uz kura sēdēja Cilvēka Dēls. [Letter 38, 1888.]

Sākumā rādītie skati ar gaismas punktiem

Jau meitenes gados Kungs atrada par labu iepazīstināt mani ar Debesu godību. Atklāsmē mani pārcēla Debesīs, un eņģelis sacīja: “Skaties!” Es pavēros apkārt un ieraudzīju pasauli, bet tā bija tīta biezā tumsā. Sāpes, kādas izjutu, redzot šo tumsu, bija neaprakstāmas.

Atkal izdzirdu balsi: “Skaties vēl!” Un, kad es no jauna sasprindzināti uzlūkoju šo pasauli, tad ievēroju tumsā viscaur izkaisītus, līdzīgi zvaigznēm mirdzošus gaismas punktus; redzēju, kā tiem viscaur morālajā tumsā pievienojas arvien jaunas gaismiņas. Eņģelis sacīja: “Tie ir ļaudis, kas tic Kungam Jēzum Kristum un paklausa Viņa vārdiem. Tie ir pasaules gaisma; un, ja šīs gaismas nebūtu, tad pār Dieva likumu pārkāpējiem nekavējoties nāktu sods.” Tad es ievēroju, kā šo nelielo gaismas punktu spožums arvien pieauga, atspīdot no austrumiem un rietumiem, no ziemeļiem un dienvidiem pa visu pasauli.

Laiku pa laikam kāds no šiem gaismas ķermeņiem kļuva arvien blāvāks, - citi pat izdzisa, un ik reizi, kad tas notika, Debesis pārņēma skumjas. Tomēr daži gaismas punkti kļuva arvien spožāki; to mirdzums bija tālu redzams, un tiem pievienojās daudzi jauni gaismekļi. Tādos brīžos Debesīs bija dzirdamas gaviles. Es redzēju, ka pasaulē šos dārgos gaismas punktus izveidoja stari, kas nāca tieši no Jēzus. [Gospel Workers, pp. 378-379 (1892 edition)] [78]

2. DAĻA. KRISTĪGIE PIEDZĪVOJUMI

Ievads

Apmēram piecdesmit gadus pēc Vaitas kundzes nāves Elmsheivenas kantorī sakārtoja viņas nublicētos rakstus, un atsevišķus izmeklētos materiālus no viņas vēstulēm un manuskriptiem izdeva nelielu brošūru veidā. Tur tika ietverti dažādi temati, kas sevišķi interesēja septītās dienas adventistu darbiniekus, tādi kā “kristīgie piedzīvojumi”, “darba metodes”, “audzināšana”, “draudze” u.c. Sākumā tos publicēja ar nosaukumu Elmsheivenas lapas, bet vēlāk kā Piezīmju lapas. Sērija izauga līdz četrdesmit diviem atsevišķiem jautājumiem, kurus tad apvienoja.

Vēlākajos gados, kas sekoja pēc Piezīmju lapu publicēšanas, tika izdoti tādi Elenas G. Vaitas darbi, kā Ārstnieciskā kalpošana, Evaņģelizācija, Bērnu vadonis, Labdarība un Adventistu māja, kas lielā mērā balstījās uz rokrakstu avotiem, no kuriem sākumā ņēma vielu Piezīmju lapām. Līdz ar to ļoti daudz no šī materiāla ļaudīm jau bija pieejams pastāvīgu grāmatu veidā, tāpēc samazinājās Piezīmju lapu nozīme, kā arī to pieprasījums.

Dažas brošūras, kaut arī visai daudzpusīgas pēc savas dabas un rakstura, kas stāsta par kristieša piedzīvojumiem un apskata vēl citus svarīgus jautājumus, tomēr nav atradušas vietu pēc Elenas G. Vaitas nāves izdotajās grāmatās. Tās tagad zināmā kārtībā tiek ietvertas darbā Izmeklētas vēstis. Lielākā tāda Piezīmju lapu materiāla daļa, kas runā par kristīgiem piedzīvojumiem, publicēta šajā nodaļā. – Pilnvaroto padome. [79]

6. Jēzus mīlošā aizgādība

(Daļa no 1904. gada 18. februārī rakstītās vēstules, kas publicēta Piezīmju lapās kā Kristīgie piedzīvojumi Nr. 1.)

Rakstot šīs rindas, es izjūtu dziļu pateicību par mīlošā Pestītāja aizgādību mūsu labā. Lasot Dieva Vārdu un zemojoties lūgšanā, mani tā saviļņo Kunga laipnība un žēlastība, ka savus lūgumus nespēju izteikt bez asarām. Domas par Debesu Tēva laipnību un mīlestību klusina un pakļauj manu sirdi. Es salkstu un slāpstu no Jēzus jau šajā dzīvē saņemt arvien vairāk. Viņu piesita krustā manis dēļ, vai tad man būtu jāsūdzas, ka tieku sista krustā līdz ar Viņu? (..)

Mēs nezinām, kas mūs sagaida, tāpēc vienīgā drošība ir staigāt kopā ar Kristu, savu roku ieliekot Viņa rokā un no visas sirds Tam uzticoties. Vai Kungs nav apsollījis: “Lai viņš satver manu stiprumu, ka tam būtu miers ar mani; un viņam būs miers ar mani”? Turēsimies cieši pie Pestītāja! Staigāsim pazemīgi kopā ar Viņu, piepildīti ar Viņa lēnprātību! Lai kopā ar Viņu tiekam apslēpti Dievā! (..)

Ārēja rotāšanās

Tie, kas, kopjot lepnumu un iedomību, sev izdabā un sevi lutina, veltot apģērbam laiku un uzmanību, [80] ko vajadzētu atdot Kunga darbam, nodrošinās ar briesmīgu zaudējumu. Daudzi skaistās drēbēs tērptie ļaudis nekā nezina par iekšējo rotājumu, kas ir dārgs Dieva acīs. Viņu smalkais apģērbs sedz grēcīgu un slimu sirdi, ko pilda iedomība un lepnums. Tie neapzinās, ko nozīmē tiekies “pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas”. (Kol. 3:1)

Es ilgojos, lai ikkatru dienu būtu piepildīta ar Kristus Garu. Viņa žēlastības bagātību es uzskatu par daudz vērtīgāku nekā zeltu un sudrabu vai dārgas drēbes. Es nekad neesmu izjutusi dedzīgākas ilgas pēc taisnības kā tagad.

Ja manas māsas spētu saprast kaut daļu no tā, ko Kristus ir izcietis viņu dēļ, lai tās varētu tikt pieņemtas par Dieva bērniem, tad pasaulīgais lepnums un pašmīlība viņas vairs neapmierinātu. Tad tās vairs ilgāk nekalpotu sev, bet visu uzmanību veltītu Dievam.

Man sāp sirds, redzot, cik daudzi paši sev kļuvuši par elkiem. Kristus par tiem ir atdevis pilnu izpirkšanas maksu, tāpēc tiem pienāktos ar visiem spēkiem kalpot Viņam, bet to sirdis ir pildītas ar mīlestību uz sevi un kāri pēc ārējā greznuma. Tie nav padomājuši par vārdiem: “Kas man grib sekot, tas lai aizliedz pats sevi, lai ņem savu krustu un lai seko man.” (Marka 8:34) Izdabāšana sev tiem traucē saskatīt Kristu. Viņi nemaz nevēlas staigāt Dieva priekšā lēnprātībā un pazemībā. Tie neuzlūko Jēzu un nelūdz, lai tiktu pārvērsti Viņa līdzībā. Viņu stāvoklis tiek ainots ar vīru, kurš ķēniņa rīkotajā mielastā bija ienācis, tērpiests pats savās drēbēs. Viņš atteicās sagatavoties tā, kā to prasīja ķēniņš, un nevērtēja par tik dārgu maksu sagatavoto apģērbu. Uz ķēniņa jautājumu: “Kā tu šeit esi ienācis bez kāzu drēbēm?” (Mat. 22:12) tas neko nevarēja atbildēt. Viņš palika kā mēms, jo pats sevi bija pazudinājis.

Daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, tādi ir tikai vārda pēc. Viņi nav atgriezušies. Tie vairāk domā tikai par sevi, bet nenesēžas pie Jēzus kājām kā Marija, lai mācītos no sava Kunga. Viņi nav sagatavojušies Kristus atnākšanai. [81]

Liels pārsteigums

Nakts atklāsmē es redzēju, ka atrodos starp cilvēkiem, kuru sirdi pildīja iedomība un lepnums. Kristus viņu acīm bija apslēpts. Pēkšņi skaļi un skaidri bija dzirdami vārdi: “Jēzus nāk, lai ņemtu pie sevis tos, kas uz šīs Zemes Viņu mīlējuši un Tam kalpojuši, lai tie mūžīgi būtu kopā ar Viņu Dieva valstībā.” Daudzi no klātesošajiem savos dārgajos tērpos izgāja Viņam pretī, pastāvīgi skatīdamies uz savām drēbēm. Bet, kad tie ieraudzīja Viņa godību un saprata, ka viens otru lielā mērā ir vērtējuši pēc ārējā izskata, viņi atzina, ka ir palikuši bez Kristus taisnības drēbēm un ka pie viņu apģērba atrodas dvēseļu asinis.

Kad Jēzus paņēma savus izredzētos, šie ļaudis tika atstāti, jo nebija gatavi. To dzīvē pirmā vietā parasti atradās paša “es”, un, kad Kristus atnāca, tie nebija sagatavojušies ar viņu satikties.

Es atmodos, bet man prātā vēl arvien bija skats ar viņu izmocītajām, izmisušajām sejām. Šos iespaidus es nespēju aizmirst un vēlētos, kaut spētu to visu labāk aprakstīt. Ak, cik šausmīga bija to cilvēku vilšanās, kas savos piedzīvojumos nebija iemācījušies, ko nozīmē vārdi: “Jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā.” (Kol. 3:3)

Ir daudz vārda kristiešu, kuriem nav praktisku zināšanu par Jēzu Kristu. Ak, kā mana sirds sāp par šīm nelaimīgajām, pieviltajām un nesagatavotajām dvēselēm! Kad es stāvu lielu sanāksmju priekšā un redzu pašapmierinātos, paštaisnos ļaudis un apzinos, ka tie nav sagatavojušies veikt Kristum pieņemamu darbu, lai mierīgi varētu Viņu sagaidīt, tas mani tā nomāc, ka nevaru gulēt. Es sev jautāju: ko lai saku šīm dvēselēm, ka tās spētu saprast savu patieso stāvokli? Viņu dzīvē visa uzmanība tiek veltīta savam “es”. Es ilgojos tiem atklāt Kristu tik skaidri, ka tie beidzot Viņu ieraudzītu un pārtrauktu raudzīties tikai uz sevi. (..)

Starp tiem, kas galīgajā norēķīnu dienā rūgti pievilsies, būs daži [82] ārēji reliģiski cilvēki, kuru dzīve šķīta tiešām kristīga. Bet visā viņu darbā ir ieausts personīgais “es”. Tie lepojas ar savu

tikumisko uzvedību, ar patiesības izpratni, ar savu iespaidu un spējām ieņemt augstāku amatu nekā citi, jo viņi domā, ka šo iemeslu dēļ ir pelnījuši Kristus uzslavu. Tie var apliecināt: “Mēs ar Tevi esam ēduši un dzēruši, un Tu esi mācījis mūsu ielās.” (Lūkas 13:26) “Vai mēs Tavā vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam velnus izdzinuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam daudz brīnumu darījuši?” (Mat. 7:22)

Bet Kristus saka: “Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis. Ejiet nost no Manis.” “Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu.” (Mat. 7:21)

Neotiek nekādas pārrunas; to laiks ir pagājis. Tiek pasludināts neatsaucams spriedums. Tie ir izslēgti no Debesu valstības, jo nav derīgi tās sabiedrībai. (Lasiet Mat. 7: 24-27) [Letter 91, 1904.]

Īstenojot atpestīšanas plānu, Dievs ir sagādājis nepieciešamo līdzekli uzvarai pār katru grēcīgu ieradumu un paredzējis spēku atvairīt jebkuru kārdinājumu, lai cik stiprs tas arī nebūtu. [The Review and Herald, Dec. 22, 1885.]

Ja Dieva ļaudīm sirdī būtu Kristus mīlestība, ja katrs draudzes loceklis būtu pilnīgi piepildīts ar pašai ziedības garu un visi savā dzīvē parādītu patiesu dedzību, tad netrūktu naudas ne dzimtenes, ne ārzemju misijām; mūsu līdzekļi nepārtraukti vairotos; atvērtos tūkstošiem durvju lietderīgai kalpošanai, un mūs aicinātu tur ieiet. Ja Dieva ļaudis būtu izpildījuši Kunga nodomu, pasludinot pasaulei žēlastības vēsti, tad Kristus jau būtu atnācis uz šo Zemi un svētie jau būtu laipni uzņemti Dieva pilsētā. [Union Conference Record (Australasian), Pct. 15, 1898.] [83]

7. Visa vara pieder Kristum

(Parādījās Piezīmju lapās, Kristīgie piedzīvojumi Nr. 2)

Gadārieši vēlējās, lai Kristus no tiem aizietu, bet Kapernaumas iedzīvotāji Viņu uzņēma, un to vidū Viņš darīja daudz lielu brīnumu.

Kristum pieder visa vara Debesīs un virs Zemes. Viņš ir Lielais Ārsts, pie kura mums jāgriežas, kad ciešam no fiziskas vai garīgas slimības. Sastopoties gan ar vējiem un viļņiem, gan dēmonu mocītiem cilvēkiem, Jēzus pierādīja, ka Viņam pieder absolūta vara pār visu. Viņam ir nodotas nāves un elles atslēgas. Valdības un varas Kristum bija pakļautas pat Viņa pazemošanās dienās. (..)

Kāpēc mēs negriežamies pie dievišķā Ārsta ar lielāku ticību? Kā Viņš kādreiz palīdzēja paralizētajam vīram, tā šodien vēlas palīdzēt tiem, kas lūdz pēc dziedināšanas. Mums ir ārkārtīgi nepieciešama lielāka ticība. Tās trūkums mūsu ļaudīs mani ļoti uztrauc. Mums jāiet tieši pie Kristus, ticot, ka Viņš dziedinās mūsu fiziskās un garīgās vājības.

Mēs esam pārāk neticīgi. Ak, kā es vēlētos palīdzēt mūsu ļaudīm iegūt ticību Dievam! Tiem nav jādomā, ka tādos brīžos nepieciešams sevišķs [84] uzbudinājums. Tiem tikai jāpaļaujas uz Dieva Vārdu tā, kā tie paļaujas viens uz otra teiktajiem vārdiem. Ja Kungs tā ir teicis, tad Viņš to arī izpildīs. Tāpēc mierīgi paļaujieties uz Viņa apsolījumiem, jo Viņš runā tieši tā, kā domā. Sakiet: Dievs ir runājis uz mani savā Vārdā, un Viņš izpildīs katru savu solījumu. Nezaudējiet mieru! Esiet paļāvīgi! Dieva Vārds ir patiess. Ar savu rīcību aplieciniet, ka jūs Debesu Tēvam uzticiaties.(..)

Ir izraudzīti strādnieki, kam patiesība jāpasludina jaunās vietās. Šo cilvēku uzturēšanai nepieciešama nauda, un tiem, savukārt, nepieciešami līdzekļi, lai sniegtu palīdzību nelaimīgajiem un trūcīgajiem, ar kuriem tie sastapsies savā darbā. Nabagiem parādītā labvēlība padarīs iespaidīgākas viņu pūles pasludināt patiesību. Būdami labprātīgi palīdzēt trūkumā esošajiem, tie iemantos šo cilvēku pateicību un nodrošinās Debesu atzinību.

Šiem uzticīgajiem strādniekiem vienmēr vajadzētu izjust draudzes atbalstu. Kungs uzklausa viņu labā pienestās lūgšanas. Draudzei nekad nevajadzētu samazināt praktisku interesi par tiem veicamo darbu.

Neviens nedzīvo sev. Dieva darbā katram ir uzticēts savas pienākums, bet katra atsevišķa cilvēka darbu stiprina kopējā vienotība. Pieaugot draudzes ticībai, mīlestībai un vienprātībai, paplašinās arī tās iespaids loks, un, lai pastāvīgi virzītu uz priekšu krusta uzvaru, tās locekļiem jācenšas aizsniegt šī iespaids augstākās robežas.

Celies, topi apgaismota!

Dievs aicina saraut formālā iekšmisijas kalpošanas darba saites. Evaņģēlija vēsts ir jānes pilsētās un arī ārpus tām. Mums visi jāaicina pulcēties zem krusta karoga. Kad šo darbu darīs tā, kā to vajadzētu, kad mēs, pievērsot jaunatgrieztos patiesībai, strādāsim ar dievišķu degsmi, un pasaule redzēs, ka patiesības vēsti pavada brīnišķīgs spēks. Par šo spēku liecinās ticīgo vienprātība, pilnībā saskaņojot dažāda rakstura cilvēkus un radot viņiem vienas intereses.

Ticīgo lūgšanas un dāvanas savienosies [85] ar nopietnām, pašai dziedīgām pūlēm, šiem ļaudīm kļūstot par skatu spēli pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem. Daudzi no jauna atgriezīsies. Roka, kas kādreiz tiecās pēc augstāka atalgojuma, kļūs par Dieva palīdzošo roku. Ticīgos vienos kopīgas intereses – lielas ilgas izveidot patiesības centrus, kur tiktu paaugstināts Dievs. Kristus tos savienos ar svētām vienprātības un mīlestības saitēm, kam piemīt neatvairāms spēks.

Par šo vienprātību Jēzus lūdza tieši pirms lielā pārbaudījuma, stāvot tikai vienu soli no krusta. “Lai visi ir viens,” Viņš sacīja, “kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.” (Jāņa 17:21)

Pa pusei nomodā esošos Dievs aicina atmosties un iesaistīties nopietnā darbā, izlūdzoties no Viņa spēku kalpošanai. Ir nepieciešami strādnieki, bet tiem nav vajadzības sekot stingri noteiktiem likumiem. Saņemiet Svēto Garu, un jūsu pūlēm būs panākumi. Spēku dos Kristus klātbūtne. Lai izbeidzas visas šķelšanās un strīdi! Lai valda mīlestība un vienprātība! Lai visi pakļaujas Svētā Gara vadībai! Ja ticīgie ļaudis pilnībā nodosies Dievam, tad Viņš tiem atgriezīs spēku, ko tie zaudējuši šķelšanās rezultātā. Kaut Kungs mums visiem palīdzētu saprast, ka nevienprātība ir vājums, bet vienprātība – spēks! [Letter 32, 1903.]

Runājiet par ticību

Lai arī kas notiktu, nekad nezaudējiet drosmi! Kungs mūs mīl un to, ko solījis, izpildīs. Centieties pacientus iedrošināt uzticēties Dievam. Lai tie ir priecīgi! Izsakiet cerību līdz pat pēdējam brīdim. Ja arī tiem jāmirst, tad lai tie mirst, slavējot Kungu! Viņš vienmēr dzīvo; un, lai gan daži no Kristus uzticīgajiem sekotājiem var aizmigt nāvē, viņu darbi tos pavadīs, un augšāmcelšanās rītā tie piedzīvos līksmu atmošanos.

Nezaudēsime drosmi! Nerunāsim par šaubām, bet par ticību, jo ticība sniedz neizmērojamu spēku. Ja mēs satversim šo spēku un nepaļausimies uz cilvēcisko stiprumu, tad redzēsime Dieva pestīšanu. [The Review and Herald, Dec. 30, 1909.] [86]

8. Gatavība dot un nodoties

(Publicēts Piezīmju lapās, Kristīgie piedzīvojumi Nr. 3)

Tas, kurš Dievu mīl pāri pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu, strādās, pastāvīgi apzinoties, ka uz viņu skatās pasaule, eņģeļi un cilvēki. Pieņemot Dieva prātu par savējo, tas dzīvē atklās Kristus žēlastības pārveidojošo spēku. Visos dzīves apstākļos viņš vadīsies pēc Kristus priekšzīmes.

Katrs uzticīgs, upurus nesošs darbinieks būs labprātīgs dot un nodoties citu labā. Kristus saka: “Kas savu dzīvību tur mīlu, tam tā zūd; bet, kas savu dzīvību šajā pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvei.” (Jāņa 12:25) Patiess kristietis savu mīlestību uz Dievu un līdzcivēkiem pierādīs, nopietni un pārdomāti cenšoties palīdzēt tur, kur palīdzība vajadzīga. Kalpojot tas var pazaudēt dzīvību, bet, kad Kristus nāks sakrāt savus dārgakmeņus, viņš to atkal atradīs.

Mani brāļi un māsas, neizšķiediet daudz laika un naudas savām vajadzībām, savas ārienes labā. Tie, kas tā rīkojas, spiesti atstāt nepadarītu daudz ko tādu, kas iepriecinātu citus un sasildītu viņu nogurušo garu. Mums visiem jābūt kā uzticīgāk izmantot izdevības, kas tik bieži paveras mūsu ceļā, lai ienestu gaismu un cerību citu cilvēku dzīvē. Bet, kā gan mēs varam [87] izmantot šīs izdevības, ja mūsu domas koncentrētas pašiem uz sevi? Egocentriski noskaņotie parasti palaiž garām neskaitāmas iespējas izdarīt tieši to, kas nestu svētības citiem un pašam. Kristus kalpam visos apstākļos pienāktos sev jautāt: “Ko es varētu darīt, lai palīdzētu citiem?” Un tad, darot vislabāko, sekas jāatstāj Dievam.

Es savas dienas vēlos pavadīt tā, lai mūžībā varētu atzīt, ka šai dzīvē esmu izdarījusi visu, ko spēju. Dievs katram, gan bagātam, gan nabagam, ir sagādājis prieka iespēju – prieka, kas atrodams

skaidrās domās un nesavtīgā rīcībā, – prieka, ko sniedz līdzjūtīgi vārdi un labi darbi. Ikviens, kas tā kalpo, atstāro Kristus gaismu, ienesot to daudzām ēnām aptumšotajās dzīves gaitās.

Ja mēs viens otram nesakām patiesību, tad apkaunojam Dievu. Tomēr par patiesību mums jārunā mīlestībā, ieaūžot balsī saudzīgu līdzjūtību.

Pēdējo dienu briesmas ir klāt. Tie, kas dzīvo, lai izpatiktu sev un apmierinātu savas iegribas, apkauno Kungu. Viņš ar tiem nevar sadarboties, jo tie Viņu nepareizi pārstāvētu ļaužu priekšā, kas nepazīst patiesību. Esiet ļoti uzmanīgi, lai ar neprātīgu līdzekļu izdošanu nekavētu darbu, ko Kungs no mums sagaida – nest brīdinājuma vēsti bezdievībā grimstošajai pasaulei. Mācieties taupīt, samazinot personīgos izdevumus līdz iespējami viszemākajam līmenim. Mums visapkārt pēc palīdzības sauc vajadzības Dieva darbā. Kungs, iespējams, redz, ka jūs atbalstāt lepnumu. Viņš varbūt saprot, ka ir jāattur svētības, kuras jūs nevis pavairotu, bet izšķiestu, apmierinot savtīgu lepnību(..)

Palīdzība ikkatrā vajadzības brīdī

Tie, kas strādā vietās, kur darbs tikai nesen iesākts, bieži izjutīs vajadzību pēc labāka nodrošinājuma. Tiem šķitīs, ka dažu iekārtu trūkums traucē darbu, bet lai viņi neuztraucas. Lai griežas pie Kunga lūgšanā. Cenšoties attīstīt darbu jaunos laukos, mēs [88] bieži esam aizgājuši līdz pat līdzekļu robežai. Reizēm ir licies, ka tālāk vairs nav kur iet. Tomēr mēs, aizliedzot sevi, pastāvīgi raidījām lūgumus uz Debesu pagalmiem, un Dievs uzklaustīja un atbildēja mūsu lūgšanas, atsūtot darba vajadzībām nepieciešamos līdzekļus.

Visas savas rūpes nolieciet pie Glābēja kājām. “Lūdziet, tad jūs dabūsiet.” (Jāņa 16:24) Strādājiet, lūdziet un no sirds uzticieties. Negaidiet, kamēr nauda jau ir jūsu rokās, lai tikai tad kaut ko darītu. Sāciet ticībā! Dievs ir paziņojis, ka patiesības karogam jāpaceļas vēl daudzās vietās. Mācieties uzticēties, lūdzot no Kunga palīdzību. Vingrinieties pašaiizliedzībā, jo visa Kristus dzīve uz šīs Zemes bija nepārtraukta sevis aizliegšana. Viņš nāca, lai parādītu, kādiem mums jābūt un kas jādara, vēloties iegūt mūžīgu dzīvību.

No savas puses dariet vislabāko un tad pacietīgi, cerību pilni un līksmi gaidiet, jo Dieva apsolījumi nevar pievilt. Trūkums rodas tāpēc, ka daudziem, kas savus līdzekļus varētu ieguldīt, lai virzītu uz priekšu Kunga darbu, vienkārši nav ticības. Jo ilgāk tie savu naudu attur, jo mazāka kļūst viņu ticība. Tie būtībā rada šķēršļus, kas ārkārtīgi kavē Dieva darbu.

Mani mīļie līdzstrādnieki, esiet uzticīgi, cerību pilni un drosmīgi! Lai viss notiek ticībā! Ja jūs no savas puses darīsiet vislabāko, Kungs jūsu uzticību atalgos. Smeliet no dzīvību dodošā avota fizisko, intelektuālo un garīgo enerģiju! Mums ir dots apsolījums, ka gan vīrieši, gan sievietes – visi var tikt svētīti, šķīstīti un padarīti daudz cēlāki. Mums tikai nepieciešama ticība, kas pastāvīgi ļautu skatīt To, kurš ir neredzams. Neatļaidīgi raugoties uz Jēzu, jūs piepildīs dziļa mīlestība pret dvēselēm, par kurām Viņš mira, un jūs saņemsiet spēku atjaunotai piepūlei.

Kristus ir mūsu vienīgā cerība. Nāciet pie Dieva Tā vārdā, kurš par pasauli atdeva savu dzīvību! Paļaujieties uz Viņa upura nopelnu! Parādi, ka jūsu dvēselē valda Viņa mīlestība un Viņa prieks un ka tāpēc jūsu līksmība ir pilnīga. Pārtrauciet neticīgu izrunāšanos! Dievs ir mūsu stiprums. Lūdziet daudz, jo lūgšana ir dvēseles dzīvība. Ticības lūgšana ir ierocis, ar ko jūs sekmīgi varat pretoties jebkuram ienaidnieka uzbrukumam. [Manuscript 24, 1904.] [89]

9. Pārbaudiet sevi

(Publicēts Piezīmju lapās, Kristīgie piedzīvojumi Nr. 12)

“Pārbaudiet paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi.” (2. Kor. 13:5) Izanalizējiet rūpīgi savu raksturu, rīcību, domas, vārdus, tieksmes, mērķus un visus darbus. Kā gan mēs varam godīgi lūgt mums nepieciešamās lietas, ja ar Rakstiem nepārbaudām savu garīgo veselību?

Daudzi savā reliģiskajā dzīvē iet pa līkiem ceļiem. Viņu lūgšanas ir paviršas, tām ir gadījuma raksturs. Ikvienam, kas nolikts atbildīgā vietā, vajadzētu atcerēties, ka pats no sevis viņš nav spējīgs paveikt to, ko no viņa prasa. Tam katru dienu nepieciešams atcerēties, ka uz viņu skatās pasaule, eņģeļi un cilvēki.

Lai neviens negaida, ka viņu kāds aiznesīs uz darba lauku un vēl apgādās ar bagātīgām iespējām darīt labu. Katram darbiniekam savu pienākumu, lai cik tas būtu vienkāršs un lai kur viņš netiktu

aicināts, vajadzētu uzņemties ar prieku. Mūsu Priekšzīme – Kristus – kļuva nabags, lai ar savu nabadzību daudzus varētu darīt bagātus.

Tas, kura sirdī mājos Dieva žēlastība un mīlestība pret bojā ejošajiem cilvēkiem, vienmēr atradīs izdevību, lai šiem nogurušajiem ļaudīm [90] īstā laikā teiktu kādu labu vārdu. Kristiešiem sava Kunga labā jāstrādā lēnprātīgi un pazemīgi, dzīves troksnī un kņadā vienmēr paliekot godīgiem.

Dievs aicina cilvēkus kalpot Viņam visās dzīves sfērās. Ja Dieva baušļi nav padarīti par ikdienas dzīves likumu, tad biznesa darījumi kļūst par slazdu. Ikvienam, kas saistīts ar Meistara darbu, jābūt nevainojami godīgam. Visos finansiālajos darījumos Dieva gribai jābūt viņa gribai, pastāvīgi meklējot palīdzību no augšienes, kā zemojoties lūgšanā. Viņam nepārtraukti jāraugās uz Kungu, domājot par tematiem, kurus aplūko Svētais Vārds. Tādā veidā, dzīvojot vidē, kas cilvēku ar vaļīgiem principiem samaitātu, šis dievbijīgais un stingri godīgais vīrs spēs saglabāt savu kristieša stāju.

Kristīga rakstura attīstībai pasaule šodien nav labvēlīgāka kā Noas dienās. Tad ļaunums bija tik plaši izplatījies, ka Dievs sacīja: “Es iznīcināšu no Zemes virsas cilvēku, kuru Es esmu radījis; cilvēku līdz ar lopiem un rāpuļiem, un putniem gaisā, jo Mani ir žēl, ka Es tos esmu radījis. Bet Noa atrada žēlastību Dieva acīs... Noa bija taisns un nevainojams vīrs savā paaudzē, jo Noa staigāja ar Dievu (1. Moz. 6:7-9). Jā, izvirtušā laikmeta samaitātībā Noa savam Radītājam sagādāja prieku.

Mēs dzīvojam šīs Zemes vēstures pēdējās dienās, grēka un samaitātības laikmetā, un, līdzīgi Noam, mums jādzīvo tā, lai iepriecinātu Dievu, pasludinot Viņa tikumus, kas mūs “aicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā”. (1. Pēt. 2:9) Lūgšanā, ko Kristus izteica savam Tēvam tieši pirms krusta nāves, Viņš sacīja: “Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna.” (Jāņa 17:15)

Augstākā kalpošana

Kad vīrieši un sievietes ir izveidojuši raksturu, kuru Dievs var atzīt par labu, kad viņu pašai izveidošana un uzpurēšanās kļuvusi pilnīga, kad viņi ir gatavi izšķirošajai [91] pārbaudei, nobrieduši uzņemšanai Dieva ģimenē, kādu kalpošanu no viņu puses tad visaugstāk vērtēs Būtne, kas labprātīgi nodevās par upuri vainīgās cilvēces glābšanai? Kāds pasākums būs visdārgākais bezgalīgās mīlestības sirdij? Kāds darbs sniegs vislielāko gandarījumu un prieku Tēvam un Dēlam? – Tā būs bojā ejošo dvēseļu glābšana. Kristus mira, lai Evaņģēlija pārveidojošais spēks būtu pieejams ikvienam cilvēkam. Tie, kas ar Viņu sadarbojas, virzot uz priekšu Kunga žēlastības darbu, strādājot ar visu spēku, kādu Dievs tiem devis, lai glābtu gan tuvumā, gan tālumā esošos ļaudis, dalīsies Pestītāja priekā, kad izglābto pulks reiz nostāsies ap Dieva troni.

Kungs saviem kalpiem ir uzticējis līdzekļus un spējas daudz lielākam darbam, nekā tas redzams šodien.

“Ak,” sacīja Debesu vēstnesis, “Kunga iestādes ir drausmīgi atpalikušas no tām varenajām patiesībām, kas piepildās šajā laikā! Pastāv briesmīga pienākuma prasību neizpratne. Aukstā atmosfēra, ar kuru tagad samierinājušies ticīgie, aizkavē uzpurēšanos, kas nepieciešama pasaules brīdināšanai un dvēseļu glābšanai.

Tumsas spēki strādā ar vislielāko piepūli, un gadu no gada tūkstošiem cilvēku mirst nebrīdināti un nesagatavoti. Mūsu ticībai ir jāatklājas daudz noteiktāk, skaidrāk un iespaidīgāk.

Pajautājiet Manām iestādēm un draudzēm: “Vai jūs ticat Dieva Vārdam? Bet ko tad jūs darāt misijas laukā? Vai jūs tur strādājat pašai izveidošanai un ar upuriem? Vai jūs ticat, ka Dieva Vārds jāsaprot tieši tā, kā tas uzrakstīts? Jūsu rīcība pierāda pretējo. Ko jūs teiksiet Dieva tiesas priekšā, sastopoties ar neskaitāmajiem miljoniem, kas nebrīdināti aiziet nāvē?

Vai būs vēl otrs pārbaudes laiks? Nē un vēlreiz nē! No šiem maldiem taču reiz jāatsakās. Pašreizējais pārbaudes laiks ir viss, kas jums dots. Vai jūs saprotat, ka kritušo cilvēcisko būtņu glābšana jāpanāk šīs dzīves laikā, vai arī tās būs mūžīgi pazudušas?” [92]

Mūsu atbildības

Draudzei šajā laikā ir piemērota vēsts Laodiķejai. Vai jūs tai ticat un ko jūs tad jūtat? Varbūt pastāvīgi sakāt: Mēs esam bagāti un vairāk kā bagāti un mums nekā netrūkst? Vai mūžīgās patiesības pasludināšana tiešām veltīgi uzticēta šai tautai, lai tā savās pūlēs ietvertu visu pasauli? Dievs ir izredzējis ļaudis un darījis tos par bezgalīgi vērtīgās patiesības glabātājiem. Tiem ir dota gaisma, kurai jāpadara gaišāka visa pasaule. Vai Dievs būtu kļūdījies? Vai mēs patiesi esam Viņa izredzētie darba

rīki? Vai mēs esam tie ļaudis, kam jānes pasaulei Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas vēstis, kam jāziņo par paredzēto glābšanu tiem, kuri nonākuši pie bojāejas robežas? Vai mūsu darbs un pūles atbilst šim uzdevumam?

Vēstnesis runāja skaidrā un noteiktā balsī: “Es jums jautāju, ko jūs darāt. Ak, kaut jūs varētu to saprast! Ak, kaut jūs spētu aptvert brīdinājuma ārkārtējo nozīmi, kā tas attiecas uz jums un pasauli! Ja jūs to būtu sapratuši un ja jūs būtu piepildījis Tā Gars, kas savu dzīvību atdeva par pasaules dzīvību, tad jūs vēlētos strādāt kopā ar Viņu, pieliekot nopietnas, pašaieliedzīgas pūles, lai glābtu grēciniekus.”

“Kas saka: es Viņu esmu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības” (1. Jāņa 2:4). Draudzē jānorisinās lielai atmodai. Ja mēs tikai to atzītu, ja mēs tikai saprastu, ak, cik ātri tad vēsts gars izplatītos no draudzes uz draudzi! Cik labprāt tad ticīgie atdotu savus īpašumus, lai atbalstītu Dieva darbu! Kungs aicina mūs lūgt un palikt modriem lūgšanā. Iztīriet savas mājas no bilžu elkiem [Pilnīgāku informāciju par atteikšanos no bildēm var atrast grāmatā Izmeklētas vēstis II, 317-320. lpp. —Pilnvaroto padome], kas aprijuši naudu, kurai vajadzēja ieplūst Kunga mantu namā! Gaisma ir jānes uz priekšu kā degoša lāpa. Tiem, kas pasaulei sludina šo vēsti, vajadzētu sirsnīgi meklēt Kungu, lai pār tiem tiktu bagātīgi izliets Viņa Svētais Gars. Jūs nedrīkstat zaudēt laiku! Lūdziet [93] pēc dievišķā spēka, lai varētu sekmīgi strādāt tuvu un tālu esošo cilvēku labā.

Ļaudis ir jābrīdina

Mums nepieciešama neviltota ticība. Līdz šim mēs tikai nedaudz esam aptvēruši, cik reāla ir patiesība. Mēs tikai pa pusei uzticamies Dieva Vārdam. Ticībai ir jāparādās darbos. Neskatoties uz to, ka visā pasaulē piepildās laika zīmes, ticība Kunga atnākšanai kļūst arvien vājāka. Brīdinājumi jāsniedz skaidri, noteikti un pārliecinoši. Apzinoties draudošās briesmas, mums pilnībā jāiepazīstas ar dotajiem nosacījumiem, kā varam panākt personīgo izglābšanos, atceroties, ka Dievs ir Tas, kurš mums dod gribu un veiksmi darīt Viņa labo prātu.

Mēs nedrīkstam peldēt līdz straumei, vadoties no tradīcijām un cilvēciskiem maldiem. Mēs esam aicināti strādāt kopā ar Dievu. Tāpēc celsimies un spīdēsim! Nav laika, ko drīkstētu pavadīt strīdos. Tiem, kas pazīst patiesību, kāda tā ir Jēzū, tagad jākļūst vienotiem sirdī un mērķos. Ir jānoraida visas nesaskaņas. Pakļaujoties lielajam draudzes Vadonim, visiem locekļiem jāstrādā vienoti.

Lai tie, kam ir patiesības atziņa, ceļas un spīd! “Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne!” (Jes. 58:1) Neizkropļojiet vairs ilgāk patiesību! Lai dvēsele sauc pēc dzīvā Dieva! Nepaļaujieties uz cilvēku, kam dvaša nāsīs! Aizstāvis nāks pie jums, ja jūs tikai atvērsiet durvis. “Tā kā mums ir liels Augstais Priesteris, kas izgājis caur Debesīm, Jēzus, Dieva Dēls, tad turēsimies pie apliecības. Jo mums nav Augsts Priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka. Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.” (Ebr. 4:14-16.) [Manuscript 51, 1901.] [94]

10. Dieva eņģeļi daudz varenāki par ļaunajiem eņģeļiem

(Publicēts Piezīmju lapās – Kristīgie piedzīvojumi Nr. 15.)

Ir skaidri pateikts, ka sātans strādā nepaklausības bērnos, ne tikai ietekmējot viņu prātu, bet arī izmantojot to apzināto vai neapzināto iespaidu, lai arī citus novestu pie tādas pašas nepaklausības. Ja ļaunajiem eņģeļiem ir tāda vara pār cilvēku bērniem viņu nepaklausībā, cik daudz lielāka vara ir labajiem eņģeļiem pār tiem, kas cenšas paklausīt. Kad mēs paļaujamies uz Jēzu Kristu un paklausot tiecamies pretī taisnībai, Dieva eņģeļi darbojas pie mūsu sirds, šo taisnību nostiprinot. (..)

Eņģeļi nāca un kalpoja mūsu Kungam kārdināšanas tuksnesī. Visu laiku, kamēr Viņš bija pakļauts sātānisko spēku uzbrukumiem, Debesu eņģeļi atradās tuvumā, jo šie uzbrukumi bija smagāki par visu, kas cilvēkam jebkad ir bijis jāiztur. Cilvēces ģimenes labā uz spēles tika likts viss. Šai sadursmē Kristus pat nelietoja savus vārdus. Viņš paļāvās uz “stāv rakstīts” (Mat. 4:4), un Viņa cilvēciskā daba bija pakļauta tādai slodzei, kādu neviens no mums nekad nepiedzīvos. Te drausmīgā cīņā sastapās Dzīvības Lielkungs un tumsas valdnieks, tomēr ne vārdos, ne rīcībā sātans nespēja gūt kaut vismazākos panākumus. [95] Kārdināšanas bija īstas, bez jebkādas izlikšanās. Mēs varam lasīt, ka Kristus “pats ir kārdināts un cietis”. (Ebr. 2:18) Visā notikumā dzīvi piedalījās Debesu eņģeļi, turot paceltu karogu, lai sātans nepārkāptu savas robežas un nepārspētu Kristus cilvēcisko dabu.

Pēdējā kārdināšanā, apgalvojot, ka viņu sūtījis Dievs, sātans piedāvāja Jēzum iespēju iegūt visu pasauli ar tās godību, ja vien Kristus viņu pielūgtu. Te nu mūsu Kungs bija spiests pavēlēt, izmantojot autoritāti, kas stāv pāri visiem sātanskajiem spēkiem. Viņa cilvēcībā atplaiskājās dievība, un sātans tika kategoriski noraidīts. “Atkāpies, sātans,” Kristus sacīja, “jo stāv rakstīts: Pielūdz Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpo.”(Mat. 4:10)

Ar to pietika. Tālāk iet sātans vairs nevarēja. Pestītājam tagad kalpoja eņģeļi. Tie atnesa Viņam barību. Šī konflikta ārkārtējo nopietnību neviens cilvēks nespēj aptvert, jo te uz spēles bija likta visas cilvēces ģimenes un arī Kristus labklājība. Viena padošanās no Jēzus puses, viens piekāpšanās vārds, un sātans pasauli pieprasītu sev; un tad viņš, tumsas spēku lielkungs, kļūtu par tās pārvaldnieku. Tomēr cīņa tagad bija beigusies, un pie Kristus ieradās Debesu eņģelis, jo kuru katru brīdi draudēja izsīkt Viņa cilvēciskie spēki. Bet visas Debesis jau dziedāja mūžīgas uzvaras dziesmu.

Arī cilvēku ģimenes pārstāvjiem ir pieejama visa tā palīdzība, kādu cīņā pret sātanu saņēma Kristus. Tiem nav jāzaudē. Pateicoties Viņam, kurš tos ir mīlējis un atdevis pats savu dzīvību, tie var būt vairāk kā uzvarētāji. “Jūs esat dārgi atpirkti.” (1. Kor. 6:20) Un, ak, kas par cenu! Dieva Dēls savā cilvēcībā cīnījās ar tām pašām nežēlīgajām, šķietami nepārvaramajām kārdināšanām, kas uzbrūk cilvēkiem – kārdināšanām apmierināt ēstkāri, pārgalvīgi riskēt, ejot tur, kur Dievs tos nevada, un pielūgt šīs pasaules dievu, upurējot mūžīgo laimi par šīs dzīves valdzinošajiem priekiem. Kārdināts tiks ikviens, tomēr Dieva Vārds apsola, ka mēs netiksim kārdināti vairāk, nekā spējam panest. Mums ir iespējams viltīgajam ienaidniekam stāties pretī un to uzvarēt. [96]

Debesis ir sasniedzamas

Katrai dvēselei ir iespējams izbēgt no elles un nokļūt Debesīs. Eņģeļu pulki ir gatavi nākt palīgā ikvienam kārdinātam un nomāktam cilvēkam. Mūžīgā Dieva Dēls mūsu labā gāja cauri vislielākajām grūtībām, tāpēc ikviena skats tagad var pievērsties Golgātas krustam. Kad iztiesās visas lietas un bezdievīgos cilvēkus nodos ciešanām par Dieva nicināšanu un Viņa autoritātes graušanu nepaklausot, neviens ne ar ko nevarēs aizbildināties, jo nevienam obligāti nebija jāiet bojā. Katram pašam tika atļauts izvēlēties sev vadoni – Jēzu Kristu vai sātanu. Un katrs cilvēks lielos pārbaudījumos var saņemt tādu pašu palīdzību kā Jēzus. Krusts ir kā ķīla, ka nevienam nav jāpazūd, ka katrai dvēselei sagādāta bagātīga palīdzība. Mēs sātanskos spēkus varam uzvarēt, bet varam arī pievienoties šīm varām, kas mūsu pasaulē cenšas kavēt Dieva darbu.(..)

Mums ir Aizstāvis, kas mūsu labā aizlūdz. Svētais Gars pastāvīgi vēro visas dzīves gaitas, un mums ir nepieciešamas skaidras izšķiršanas spējas, lai praktiskajā dievbijībā patiesība atklātos tāda, kāda tā ir Jēzū. Eņģeļu pulki kā Debesu sūtņi pastāvīgi uzkāpj un nokāpj, uzturot nepārtrauktu savienību starp Zemi šeit un Debesīm augšā. Viņi ir visu mūsu darbu liecinieki. Tie vienmēr ir gatavi palīdzēt cilvēkiem viņu nespēkā un, saskaņā ar Kunga tālredzīgajiem nodomiem, pasargāt tos no morālām un fiziskām briesmām. Un, kad vien dvēseles padodas Dieva Gara maigajam, klusinošajam iespaidam, Debesīs valda līksmība; pats Kungs priecājas dziedot.

Cilvēki, visumā vērtējot, pārāk daudz goda piesavinās sev. Viņu atgriešanās un rakstura svētošana notiek Debesu spēku darba rezultātā, kas, atbilstoši Dieva plānam, sadarbojas ar cilvēcīgajiem darbarīkiem. Mēs nevaram redzēt un nespētu arī panest kalpojošo eņģeļu godību, ja tā, nākot pretī cilvēcīgās dabas vājumam, netiktu mūsu skatam apslēpta. Debesu [97] godības spožums, kas atklājas gaismas eņģeļos, mirstīgos Zemes iemītniekus vienkārši iznīcinātu. Tiklīdz ļaudis pakļaujas viņu aizgādībai, eņģeļi sāk nodarbināt to domas, atsaucot prātā dārgas atmiņas, kā tas notika ar sievietēm pie kapa.

Debesu izstrādātajā plānā mūsu dabas atjaunošanai kā starpnieki tiek lietoti citi cilvēki, kas nepaklausības bērnus vada pretī paklausībai Dievam. Un tiem, kas darbosies Dieva paredzētajā veidā un saskaņosies ar Viņa plāniem, ir nodrošināta Debesu pulku aizsardzība. Mēs vienmēr sirsnīgā, savu vājumu atzīstošā lūgšanā drīkstam aicināt sev palīgā Debesu būtnes. Neredzamās gaismas un spēka armijas darbosies kopā ar pazemīgiem un lēnprātīgiem strādniekiem. [Letter 116, 1899]

Eņģeļi vēlas sadarboties

Sātans izlieto cilvēciskus darbarīkus, lai dvēseles pakļautu kārdinājumu varai, bet Dieva eņģeļi meklē vīrus, ar kuriem tie varētu sadarboties kārdināto glābšanai. Viņi raugās pēc tādiem, kuri vēlas strādāt Kristus rindās, kurus saviļņojusi atziņa par

piederību Jēzum. Eņģeļi meklē cilvēkus, kas saprot, ka kārdināšanu pārvarētajiem Zemes iemītniekiem, vienalga, vai tie būtu augsti vai zemi, nepieciešamas viņu īpašas pūles; ka Kristus uzlūko visus ienaidnieka sasistos un ievainotos ļaudis, kas tuvu nāvei un kuriem kādreiz nevērīgi tiek paiets garām; ka Jēzu apbēdina cilvēku cietsirdība, kuri atsakās strādāt ticībā, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli.

Debesu eņģeļi sadarbosies ar tādiem, strādās caur tādiem un izlietos tādus cilvēkus, kas dvēseļu glābšanā no nāves apvienosies ar Debesu spēkiem un centīsies aplāt grēku pulku, vērojot sevi, lai arī paši netiktu kārdināti.

Ārsts nepieciešams slimiem, bet ne veseliem. Kad jūs darbojaties tādu cilvēku labā, kam jūsu pūles nav vajadzīgas, un atstājat neievērotus tos, kurus jūsu vārdi un darbi varētu aplaimot, jūs veidojat raksturu, kas nemaz nelīdzinās Kristus raksturam.

[Letter 70, 1894.] [98]

11. Cik vērtīgi mēs esam?

(Daļa no Sv. Helenas sanatorijas kapelā 1904. gada 23. janvārī teiktās svētrunas, kas bija publicēta Piezīmju lapās, Draudze Nr. 7.)

Kungs vēlas, lai mēs ikviens savos apsvērumos būtu ļoti nopietni. Garīgās lietās mēs nedrīkstam kļūdīties. Tie ir jautājumi, kas saistās ar dzīvību un nāvi: “Kas man jādara, lai tiktu glābts, mūžīgi glābts?” “Kas man jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvību – dzīvi, kas mērojama ar Dieva dzīvi?” Šos jautājumus ikvienam no mums derētu rūpīgi pārdomāt.(..)

Kamēr dzīvojam šajā pasaulē, mums jābūt Kunga palīdzošajai rokai. Pāvils saka: “Jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtne.” (1. Kor. 3:9) Mums jāsadarbojas ar Kungu jebkurā pasākumā, kuru Viņš vēlas īstenot. Bet vai mēs piepildām mūžīgā Dieva nodomus? Vai mēs ik dienas jautājam, kāds ir Kristus prāts, lai tad izpildītu Viņa gribu vārdos un darbos?

Kāds tad ir cilvēces ģimenes stāvoklis šodien? Vai jūs kādreiz agrāk esat redzējuši tādu sajukuma laiku, kur valda vardarbība, slepkavības, zādzības un visdažādākie citi noziegumi? Kādi mēs paši izskatāmies šajā laikā?

Jesajas 58. nodaļā mēs esam lasījuši par tādiem, kas [99] gavē, “lai būtu nesaskaņas un nevienprātība un lai rupji varētu laist darbā dūres”, un esam mācījušies saprast, ka Dievs tādu gavēni nepieņems. “Jūs negavējat kā pieklājas,” saka Kungs, “lai jūsu balsis būtu dzirdamas debesu augstumos.” (Jes. 58:4)

“Vai tā ir gavēšana, kas Man patīk, diena, kur cilvēks savu dvēseli mērdē? Kad galvu nokar kā niedre un gulstas uz maisa un pelnos? Vai jūs to saucat par gavēšanu un par dienu, kas Kungam patīk?

Vai tā nav gavēšana, kas man patīk: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītus atlaist vaļā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepieder maizi laužt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītos, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā?” (Jes. 58: 5-7, pēc Glika tulk.)

Atalgojums

“Tad (pēc šiem nepieciešamajiem žēlastības darbiem) tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā un tā Kunga godība tevi pavadīs.” (Jes. 58:8)

Mums Dieva likumu norādījumi jāieauž praktiskajā ikdienas dzīvē, tad taisnība ies mūsu priekšā, un Kunga godība mūs pavadīs. Kristus taisnības gaisma būs mūsu priekšējā sardze, un Kunga godība sargās aizmuguri. Pateiksimies Viņam par šo drošo apsolījumu un vienmēr nostāsimies tur, kur Debesu Kungs Dievs var mūs atbalstīt. Ņemsim vērā, ka atrasties savienībā ar Dievu un būt par Viņa palīgiem ir mūsu augstākā priekšrocība.

Pazudušās cilvēces lielajā glābšanas plānā Kungs ir uzskatījis par nepieciešamu kā palīgus iesaistīt tieši cilvēces ģimenes pārstāvjus. Tādi palīgi Viņam vajadzīgi, lai aizsniegtu visus pārējos Zemes iedzīvotājus. Viņam nepieciešama tādu darbinieku līdzdalība, kas būtu aktīvi, ātri ieraudzītu izdevības un veikli izšķirtos par to, kas jādara citu cilvēku labā. [100]

Kristus savu dzīvību atdeva par grēcīgām būtnēm. Viņš no pārkāpumiem nomāktas dzīves ilgojās izraut visu cilvēci, lai tā turpmāk būtu paklausīga un turētos pie taisnības pamatprincipiem; un tiem, kas Viņu pieņem par savu Glābēju, Viņš piešķir visbagātīgāko atalgojumu, kādu vien Debesis var sniegt – mūžīgās dzīvības mantojumu.(..)

Ak, kaut mēs varētu pilnīgāk saprast bezgalīgi dārgo maksu, kas atdota par mūsu atbrīvošanu! Pāvils saka: “Jūs esat dārgi atpirkti.” (1. Kor. 6:12) Un tā ir patiesība, jo šī atpirkšanas maksa nav nekas mazāks kā Dieva vienpiedzimušā Dēla dzīvība. Padomāsim par to! Mēs Kristus ielūgumu varam atraidīt, mēs varam izturēties nevērīgi pret piedāvājumu piedot grēkus un sniegt mums mieru, bet joprojām paliek spēkā patiesība, ka katrs no mums ir atpirkts par neizmērojamu maksu, tas ir, ar Dieva Dēla dārgajām asinīm. Tāpēc “ņemiet (To) vērā!” (Ebr. 12:3)

Jūs esat dārgi izmaksājuši. “Tad nu pagodiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam!” (1. Kor. 6:20, pēc Glikas tulk.) Tas, ko jūs varbūt uzskatāt par savu īpašumu, patiesībā pieder Dievam. Tāpēc rūpējieties par to! Viņš par jums ir ļoti dārgi samaksājis. Jūsu prāts ir Viņa īpašums. Kādas gan tiesības jebkurai personai ļaunprātīgi izlietot miesu, kas tai nepieder, bet pieder Kungam Jēzum Kristus? Kādu gan gandarījumu iespējams gūt cilvēkam ar savtīgu visdažādāko iegribu apmierināšanu, pakāpeniski samazinot savas miesas un prāta spēkus?

Dievs katrai cilvēciskai būtnei ir devis smadzenes un Viņš vēlas, lai tās lietotu Viņam par godu. Pateicoties smadzenēm, cilvēks ir spējīgs sadarboties ar Dievu, cenšoties glābt nāvei nolemtos cilvēkus. Smadzeņu spēka vai spriestspēju mums nevienam nav par daudz. Tāpēc mums ir jāizglīto un jāvingrina visi prāta un miesas spēki – šis Kristus atpirktais cilvēciskais mehānisms – lai mēs to varētu izlietot iespējami vislabākā veidā. Lai to stiprinātu, mums jādara viss, ko vien varam, jo Dievam patīk, ja mēs kļūstam arvien sekmīgāki Viņa līdzstrādnieki.

Tie, kas uzticīgi dara savu daļu, var sacīt: “Mēs esam Dieva darba biedri.” (1. Kor. 3:9) Bez dievišķās palīdzības cilvēks spēj veikt pavisam maz; bet Debesu Tēvs un Viņa Dēls ir gatavi strādāt kopā ar ikvienu, kas [101] sevi pilnībā ziedo uz kalpošanas altāra. Ikkatram, līdz ar mani, ir iespējams sadarboties ar Dievu un veikt Viņam pieņemamu darbu. Kungs vēlas, lai mēs visi stātos ierindā, jo Viņš katram ir uzticējis savu īpašu pienākumu, atbilstoši tā atšķirīgajām spējām.(..)

Personīgs piedzīvojums

Septiņpadsmit gadu vecumā, kad visi mani draugi domāja, ka, pēc bērnībā pārciestā smagā nelaiemes gadījuma es uz visu mūžu būšu zaudējusi darba spējas, ieradās Debesu sūtnis un, mani uzrunādams, sacīja: “Man ir vēsts, kas tev jānes!” “Kā tā?” es domāju, “te noteikti ir pieļauta liela kļūda.” Bet atkal es izdzirdu vārdus: “Man ir vēsts, kas tev jānes. Uzraksti ļaudīm to, ko Es tev likšu.” Bet tajā laikā mana trīcošā roka nebija spējīga uzrakstīt pat vienu rindu, tāpēc iebildu: “Es to nevaru, es to nevaru.” Tomēr atkal no jauna tika atkārtoti vārdi: “Raksti! Raksti!” Tā es paņēmu spalvu un papīru un sāku rakstīt, un cik daudz pēc tam esmu uzrakstījusi, nav iespējams aprēķināt. Stiprumu un spēku deva Dievs.

Kopš tā laika manis uzrakstītās grāmatas izdotas daudzās jo daudzās valodās un izplatītas visās pasaules malās. Pavisam nesen saņēmu ziņu, ka vienas manas grāmatas eksemplāru ar prieku pieņēmusi Vācijas ķeizariene un ir uzrakstījusi laipnu vēstuli, kurā par šo sējumu izsaka atzinību. Lai slavēts Kungs!

Paši no sevis mēs neko labu nespējam izdarīt. Bet mums ir priekšrocība izveidot pareizas attiecības ar Dievu un apņemties, ka ar Viņa palīdzību mēs vēlamies šai darbā veikt savu daļu, lai sekmētu tā attīstību. Kas pazemīgi un tomēr apņēmīgi īsteno tādu lēmumu, to dzīvē atklāsies Dieva godība. Es to zinu no pieredzes. Man pašai nebija nekāda spēka. Es sapratu, ka manai bezpalīdzīgajai dvēselei jāpaļaujas uz Jēzu Kristu, un, to darot, lūdzot un ticot, Dieva pestīšana ir gājusi man pa priekšu, un Kunga godība ir mani pavadījusi.

Lai jūs iedrošinātu un iepriecinātu, es jums stāstu to, ko pati esmu piedzīvojusi. Nostāsimies visi pareizās attiecībās [102] ar Dievu! Kādu gan apmierinājumu var iegūt, skrienot līdz šīs pasaules modei? Jums darāms labāks darbs. Veidojiet savu raksturu! Katru spēju, katru nervu šķiedru un muskuli, katru domu un darbību izlietojiet Dievam par godu. Tad jūs redzēsiet, kā nekad agrāk to neesat redzējuši, ka Dieva pestīšana iet jums pa priekšu.

Ak, man nav iemesla sūdzēties. Kungs vēl nekad nav pievīlis. Pirms divdesmit diviem gadiem es guldīju kapā savu vīru, un dažus gadus pēc tam, kad nolēma, ka uz Austrāliju jāšūta vairāk misionāru, lai pievienotos tur jau esošajiem nedaudzajiem, arī mēs devāmies turp, lai šajā jaunajā laukā stiprinātu savu brāļu rokas un izveidotu pareizus pamatus mūsu misijai. Tur tika paveikts liels celmlaužu darbs.

Mēs sapratām, ka apsolīto jauniešu sagatavošanai Kunga darbam ļoti nepieciešama skola, tāpēc devāmies tieši Jaundienvidzemes mežos un nopirkām tur 1500 akru zemes, lai tālu no pilsētām ierīkotu internātskolu.(.)

Pirms trim gadiem atgriezāmies Amerikā, bet mūsu vietā uz Austrāliju aizsūtīja citus. Darbs turpināja paplašināties, un katras pieliktās pūles izrādījās sekmīgas. Es vēlētos, kaut jūs varētu izlasīt no turienes saņemtās vēstules. Bez šaubām, jūs būsit dzirdējuši par briesmīgo sausumu, kas pēdējos divos gados izraisīja badu tik daudzos Austrālijas apgabalos. Bojā aizgāja simtiem tūkstošu aitu, liellopu un zirgu. Finansiāli zaudējumi un lielas ciešanas piemeklēja visas kolonijas, it īpaši Kvīnslendu.

Bet vietā, kas bija izraudzīta mūsu skolai, nokrišņu daudzums izrādījās pietiekošs gan labām ganībām, gan bagātīgai ražai, tā ka likumdošanas sapulcēs un lielāko pilsētu laikrakstos to apzīmēja kā "vienīgo zaļo vietu visā Jaundienvidzemes".

Vai tas nav zīmīgi? Vai tā nav Kunga svētība? No saņemtajām vēstīm uzzinājām, ka pagājušajā gadā skolas īpašumu teritorijā iegūts septiņi tūkstoši mārciņu vislabākās kvalitātes medus. Izaudzēts liels daudzums [103] dārzeņu, un liekās produkcijas pārdošana skolai nesusi ievērojamus ienākumus. Tas viss mūs ļoti iedrošina, jo mēs izvēlējamies neapgūtu zemes gabalu un palīdzējam to uzlabot līdz pašreizējam auglīgajam stāvoklim. Visa slava par to pienākas Dievam.

Katrā zemē un jebkurā sabiedrībā ir daudz izdevību lietderīgai kalpošanai. Pat šais ielejās, kur tagad dzīvojam, ir ģimenes, kurām nepieciešama vispusīga garīga palīdzība. Uzmeklējiet tās un nāciet pretī ar savu gudrību un padomu. Bet vispirms Kungam nododiet paši sevi, tad Viņš ar jums sadarbosies. Dievs katram cilvēkam iedala savu pienākumu.

Vai māsa Vaita kļūst bagāta?

Reizēm dzird runājam, ka es cenšoties kļūt bagāta. Daži, mums rakstot, ir jautājuši: "Vai Vaitas kundzei nav miljoniem dolāru?" Esmu priecīga, ka varu atbildēt ar nē. Man šajā pasaulē nepieder neviena vieta, kas būtu brīva no parādiem. Kāpēc? Tādēļ, ka redzu daudz vajadzību pēc misijas darba. Vai tādos apstākļos es varētu krāt naudu? – Tik tiešām, nē. No manu grāmatu pārdošanas es saņemu autora honorāru, bet gandrīz viss tiek izdots misijas darba vajadzībām.

Kādas tālas ārzemju izdevniecības vadītājs, dzirdot, ka man trūkst naudas, atsūtīja čeku par 500 dolāriem, un naudu pavadošajā vēstulē rakstīja, ka, salīdzinot ar tūkstošiem un atkal tūkstošiem dolāru autora honorāru, ko esmu nodevusi viņu misijas laukam jaunu grāmatu tulkošanai un izplatīšanai, kā arī citu misijas pasākumu atbalstīšanai, šie klāt pieliktie 500 dolāri no viņu puses esot tikai ļoti sīka atzinība. Viņi tos atsūtīja, vēloties man palīdzēt īpašā vajadzības brīdī, jo agrāk es Kunga lietas atbalstīšanai ārzemju laukos esmu atdevusi visus autora honorārus, kas ienāca par manu svešās valodās pārtulkoto grāmatu pārdošanu Eiropā; un arī tagad es domāju šos 500 dolārus atdot, tiklīdz varēšu atbrīvoties no parādiem.

Dievam par godu es jums vēlos pastāstīt, ka apmēram pirms četriem gadiem Viņš man palīdzēja pabeigt grāmatu [104] par Kristus līdzībām un pēc tam manā sirdī izraisīja ilgas šo darbu ziedot mūsu draudzes izglītības un audzināšanas pasākumu attīstībai.

Tajā laikā uz dažām draudzes lielākajām skolām un koledžām gūlās smaga parādu nasta, bet pateicoties mūsu ļaužu pūlēm šo grāmatu pārdot un visu peļņu ziedot parādu likvidēšanai, tagad jau ir savākti pāri par divi simti tūkstošiem dolāru, kas atdoti parādu nolīdzināšanai; un lielais darbs vēl arvien turpinās. Šī plāna sekmes man sagādājušas lielu gandarījumu. Es tagad jau strādāju pie citas grāmatas, kas drīz būs pabeigta, un gribu, lai to izlietotu līdzīgā veidā citu pasākumu atbalstīšanai.

Tomēr ne finansiālais ieguvums ir tas, kas mani visvairāk iedrošina. Man patīk domāt, ka šo grāmatu izplatīšana daudzas dvēseles iepazīstinās ar patiesību. To saprotot, mana sirds tiešām līksmojas. Man neatliek laika sēdēt un sērot. Es turpinu strādāt un pastāvīgi rakstu, rakstu un rakstu. Agri rītos, kad jūs visi vēl gulāt, es parasti esmu jau uzcēlusies un rakstu.

Pat ciešanas nav varējušas mani piespiest pārtraukt šo darbu. Neilgi pēc aizceļošanas uz Austrāliju es saslimu. Mājas mitruma dēļ mani skāra akūts reimatisms, ar kuru es sirgu vienpadsmit mēnešus. Reizēm cietu ārkārtīgi stipras sāpes un vienā stāvoklī varēju nogulēt ne ilgāk kā divas stundas. Pēc tam mani vajadzēja pagriezt, lai stāvokli pārmainītu. Piepūšamais gumijas matracis man sniedz pavisam mazu atvieglojuma, un tā šai laikā es pārdzīvoju lielas ciešanas.

Bet, neskatoties uz to, es savu darbu nepārtraucu. Labā roka no elkoņa līdz pirkstu galiem nesāpēja; pārējā šīs rokas daļa, kā arī visa kreisā roka un abi pleci bija grūti pakustināmi. Manām vajadzībām izgatavoja īpašu rāmi, un ar tā palīdzību es varēju rakstīt. Šajos vienpadsmit mēnešos es uzrakstīju 2500 lappušu, kuras nosūtīja pāri Klusā okeāna plašajiem ūdeņiem iespiešanai Amerikā.

Es jūtos tik pateicīga Kungam, ka Viņš mani nekad nepieviļ, ka Viņš man dāvā spēku un žēlastību. Kad stāvēju [105] blakus savam mirstošajam vīram, ieliku roku viņa rokā un jautāju: “Vai tu mani pazīsti, draugs?” Viņš piekrītoši pamāja ar galvu. Pēc tam es teicu: “Visus šos gadus esmu tev ļāvusi kārtot finansiālos darījumus un izlauzt ceļu jauniem pasākumiem. Tagad es tev apsolu, ka pati būšu šis celmlauzis.” Pēc tam piebildu: “Ja tu saproti, ko es saku, tad saspied manu roku mazliet stiprāk.” Un viņš tā izdarīja, kaut arī nespēja runāt.

Kad mans vīrs jau bija guldīts kapā, viņa draugi kā pieminekli vēlējās uzlikt nolauztu šķēpu. “Nekad,” es iebildu, “nekad! Viņš viens ir padarījis triju cilvēku darbu. Tāpēc nolauzts šķēps kā piemineklis netiks likts uz viņa kapa!”(..)

Dievs man palīdzēja. Šodien es Kunga vārdu slavēju starp Viņa ļaudīm. Austrālijā pavadīju gandrīz desmit gadus. Tur tika paveikts brīnišķīgs darbs, tomēr bija iespējams padarīt divreiz vairāk, ja vien mums būtu bijuši vajadzīgie cilvēki un līdzekļi. Tomēr mēs pateicamies Dievam par Viņa atbalstošo klātbūtni un par visu, ko tagad varam redzēt šajā laukā kā pielikto pūļu rezultātu. [Manuscript 8, 1904.]

Nopietna, nenogurstoša darbība

Mūsu lielajās pilsētās vajadzētu noturēt telts sanāksmes. Un, ja runātāji būs uzmanīgi visā, ko tie saka, tad, pasludinot patiesību Gara spēkā, sirdis tiks aizsniegtas. Tur uzņemtā Kristus mīlestība aizdzīs prom mīlestību uz maldiem. Kristus dzīvē atklātai mīlestībai tagad jāparādās to gājumā, kas strādā Viņa darbā. Nopietnai, nenogurstošai darbībai, kas iezīmēja Viņa dzīvi, jāatklājas arī Viņa kalpu dzīvē. Kristieša raksturam jābūt Kristus rakstura atveidojumam.

Nekad neaizmirsīsim, ka mēs nepiederam sev pašiem, ka mēs esam dārgi atpirkti. Mums savi spēki jāvērtē kā svēta, mums uzticēta manta, kas jāizlieto Dieva godam un par labu citiem cilvēkiem. Mēs esam daļa no Kristus krusta. Ar dedzīgu, neatlaidīgu uzticību mums jācenšas glābt pazudušie. [Manuscript 6, 1902.] [106]

12. Eņģeļi ir pārsteigti

(Publicēts Piezīmju lapās , Metodes Nr.11.)

Eņģeļus pārsteidz cilvēku vieglprātīgā un vienaldzīgā izturēšanās pret vitālajām patiesībām, kurām tik liela nozīme grēcinieku dzīvē; ka viņi labprātīgi turpina palikt sātana un grēka gūstā, kad Dieva Dēls savā dievišķajā personā ir tik daudz cietis un izturējis. Ak, kaut mēs varētu izkopt ieradumu domāt par Kristus dzīvē atklāto pašai dziedzību un uzpurēšanos, līdz paši dziļi izjustu grēka riebiņģumu un to ienīstu kā kaut ko ārkārtīgi zemisku.

Lai prāts atmostas pateicībai, ka Jēzus Kristus nopelna dēļ Tēvs ir apsolījis uzticīgi piedot visus grēkus. Skatoties uz Golgātas krustā paaugstināto Kristu, mēs vienmēr varam būt droši par Debesu Dieva mīlestību un žēlastību. Vai mēs katrs personīgi savu iespēju robežās reiz iemācīsimies izprast patiesību, ka Dievs Jehova mūs mīl un mums piedod, ja vien mēs ticam Jēzum un Viņu mīlam?

Ak, kāda brīnišķa atziņa! Dievs gaida, lai piedotu visiem, kas nāk pie Viņa, nožēlojot savus grēkus. Sludiniet par to! Paaugstiniet Jēzu tā, lai ļaudis Viņu ieraudzītu!(..)

Upuru dāvanās jūdi vēroja Kristus simbolu, kura asinis tika izlietas, lai glābtu [107] pasauli. Visi šie upuri bija norādījums uz Kristu, lai cilvēku sirdī nostiprinātu lielo patiesību, ka vienīgi Kristus asinis atbrīvo no visiem grēkiem un ka bez asins izliesšanas nav grēku piedošanas. Daži brīnās, kāpēc Dievs ir vēlējies, lai Viņam pienestu tik daudz upuru, kāpēc Viņš jūdiem lika upurēt tik daudz asiņojošu dzīvnieku.

Katrs mirstošais upuris simbolizēja Kristu, tāpēc šo mācību ar vissvinīgāko un svētāko ceremoniju centās iespiest ļaužu prātā un sirdī; par to paskaidrojums sniedza priesteri. Upuru sistēmu visā tās kopumā bija paredzējis pats Dievs, lai cilvēkiem uzskatāmi atklātu lielo un svarīgo patiesību, ka grēku piedošana notiek vienīgi caur Kristus asinīm.

Šī grandiozā, glābjošā patiesība bieži tiek atkārtota ticīgu un neticīgu klausītāju klātbūtnē, tomēr vienaldzība, ar kādu cilvēki uzņem šo viņiem tik svarīgo atziņu, ir tik liela, ka eņģeļi, to redzot, jūtas pārsteigti un apmulsuši. Cik maz pierādījumu, ka draudze izjūt brīnišķā atpestīšanas plāna spēku! Cik maz ir to, kuri patiesību, ka grēki, kas cilvēciskajām būtnēm pielīp līdzīgi briesmīgajai spītālībai, var tikt piedoti vienīgi ticībā Jēzus Kristus šķīstījošajām asinīm, atzīst par dzīvu īstenību!

Ak, kādu domu dziļumu šai atziņai vajadzētu izsaukt ikkatru cilvēka prātā! Kristum nevajadzēja ciest, lai salīdzinātu sevi. Viņa ciešanu dziļums bija proporcionāls Viņa personas cieņai un bezgrēcīgajam, cēlajam raksturam. [Letter 43, 1892.]

Lēkmjveida nožēla

“Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani. Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.” (Atkl. 3:20,21)

Daži var ieibilst: kāpēc gan mums šī vēsts tik bieži tiek atkārtota? – Tikai tādēļ, ka jūs vēl neesat pilnībā nožēlojuši un atgriezušies. Jūs nedzīvojat Kristū, un Kristus nav jūsos. Kad viens elks ir izraidīts no dvēseles, sātans tā vietā jau ir sagatavojis citu. Ja jūs pilnībā nesvētīsities Kristum un nedzīvosiet savienībā ar Viņu, ja nepadarīsiet viņu par savu Padomdevēju, tad atradīsiet, ka jūsu sirds, atvērta ļaunām domām, ir viegli novēršama no kalpošanas Dievam, lai izdabātu pati sev.

Jums reizēm var būt vēlēšanās visu nožēlot. Bet, ja jūs neizdarāt izšķirošu pārmaiņu un praktiskā ikdienas dzīvē neizlietojat tās atziņas, kuras esat sapratuši, ja jums nav aktīvas, darbīgas ticības, kas nepārtraukti pieaug spēkā, tad jūsu grēku nožēla ir kā rīta rasa. Tā dvēselei nesniegs paliekošu atvieglojumu. Nožēla, kuru izraisa lēkmjveidīgs jūtu uzplūdums, ir nožēla, kuru par jaunu jānožēlo, jo tā ir maldīga. Stipras jūtu izpausmes, kas jūsos neveido miermīlīgos taisnības augļus, jūs pēc tam atstās sliktākā stāvoklī, nekā bijāt iepriekš.

Katru dienu jums pa pēdām sekos kārdinātājs ar dažādiem maldinošiem, šķietami ticamiem pamudinājumiem kalpot sev un izpatikt sev, un jūs atgriezīsities savos vecajos ieradumos, pametot novārtā kalpošanu Dievam, kurā jūs smeltos cerību, prieku un pašātvīgu mieru.

Kungs aicina uz labprātīgu kalpošanu, uz kalpošanu, ko iedvesmo sirdī iemājojusi mīlestība uz Jēzu. Dievs nekad nebūs apmierināts ar daļēju un savtīgu nodošanos. Viņš prasa visu sirdi, nedalītas jūtas un pilnīgu pašātvību un uzticību Viņa spēkam glābt no grēka.(..)

Dievs godās un atbalstīs katru patiesu, nopietnu cilvēku, kas Viņa priekšā centīsies staigāt Kristus žēlastības piedāvātajā taisnībā. Kungs Jēzus nekad neatstās vai neatmetīs nevienu pazemīgu, drebošu dvēseli. Vai mēs ticēsim, ka Dievs vēlas strādāt mūsu sirdī, ka Viņš, ja vien mēs to atļausim, darīs mūs tīrus un svētus, savā bagātajā žēlastībā izveidojot mūs par spējīgiem Viņa līdzstrādniekiem? Vai mēs ar skaidru, svētotu uztveri spējam novērtēt Dieva apsolījumu spēku un attiecināt tos uz sevi, ne tāpēc, ka mēs būtu cienīgi, bet tāpēc, ka Kristus ir cienīgs; ne tāpēc, ka mēs būtu taisni, bet tāpēc, ka dzīvā ticībā atsaucamies uz Kristus taisnību mūsu labā? [Manuscript 125, 1901.] [109]

13. Svētā Gara saņemšanas svarīgā nozīme

Pirmā Sabata naktī, ko pavadījām Ņūkāsas sanāksmē, sapnī man šķita, ka es uz sanākušajiem ļaudīm runāju par Gara saņemšanas lielo nozīmi. Tā bija mana darba nasta – lai cilvēku sirds atvērtos Svētajam Garam. Reiz Kristus saviem mācekļiem sacīja: “Man vēl daudz kas jums sakāms, bet jūs to tagad nespējat panest.” Jēzu kavēja viņu ierobežotā izpratne. Viņš nevarēja tiem atklāt visu patiesību, lai cik ļoti to ilgojās, jo, kamēr šo vīru sirds bija noslēgtas, būtu veltīgi censties to darīt. Lai pilnībā saprastu Kristus mācības, tiem vispirms vajadzēja saņemt Garu. Tāpēc viņš sacīja: “Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā vārdā, Tas jums mācīs visas lietas un atgādinās visu, ko Es jums esmu sacījis.”

Manā sapnī pie ievērojamas celtnes durvīm stāvēja sargs un katram, kas gribēja ieiet, jautāja: “Vai tu Svēto Garu esi saņēmis?” Viņa rokā bija mērlente, un ēkā tika ielaisti tikai ļoti, ļoti nedaudzi. “Jūsu cilvēciskais lielums nav nekas,” viņš sacīja, “bet, ja jūs, atbilstoši saņemtajai atzīšanai, esat sasnieguši pilnīgu vīra augumu Kristū Jēzū, tad jūs aicinās līdz ar Kristu sēdēt [110] Jēra kāzu mielastā, un visos mūžības laikmetos jūs nekad nebeigsiet iepazīties ar jaunām, jums sagatavotām šī mielasta svētībām.

Jūs savās acīs varat būt lieli un labi attīstīti, bet jūs nevarat te ieiet. Šeit nevar iekļūt neviens, kurš ir tikai kā pieaudzis bērns, kura rīcība, ieradumi un rakstura iezīmes atbilst bērnam. Ja jūs esat barojuši aizdomas, kritikas garu, dusmas un augstprātību, tad jūs šeit nevar ielaist. Visiem, kuri ieiet pa šīm durvīm, ir Debesu austuvēs darinātas kāzu drēbes. Tie, kuri pieraduši meklēt kļūdas citu raksturā, ar savu kroplumu dara nelaimīgas citas ģimenes un novērš dvēseles no patiesības pie izdomātām pasakām. Jūsu aizspriedumu raugs, jūsu uzticības trūkums un apsūdzību spēks aizslēdz šīs celtnes ieejas durvis. Pa tām nevar ieiet neviens, kurš varētu sagandēt tur dzīvojošo laimi, iznīcinot viņu savstarpējo uzticību. Jūs nevarat pievienoties laimīgajai ciltij Debesu pagalmos, jo Es no viņu acīm esmu noslaucis visas asaras. Jūs nekad neredzēsiet Ķēniņu viņa skaistumā, ja paši nepārstāvēsiet Viņa raksturu.

Kad jūs atsacīsities no savas gribas un savas gudrības un mācīsities no Kristus, tad atradīsiet ieeju Dieva valstībā. Kungs prasa pilnīgu, bezierunu nodošanos. Atvēliet savu dzīvi Viņam, lai Viņš to kārtotu un veido! Uzņemieties Viņa jūgu! Ļaujiet, lai Viņš jūs vada un pamāca! Saprotiet, ka, nekļūstot kā mazam bērnam, jums nekad nebūs iespējams nonākt Debesu valstībā.

Palikt Kristū nozīmē izvēlēties vienīgi Viņa raksturu, tā, lai Viņa intereses kļūtu par jūsu interesēm. Palikt Viņā nozīmē būt tādām, kādu Viņš jūs vēlas redzēt, un darīt vienīgi to, ko Viņš grib. Tie ir mācekļiem domātie nosacījumi, un, ja jūs tiem nepakļausities, tad nekad neatradīsiet dusu. Dusa ir Kristū; bez Viņa tā nav iespējama.

Jūs atradīsiet atvieglojumu tieši tajā brīdī, kad Viņa jūgs tiks pielairots jūsu kaklam. Tad būs iespējams veikt visgrūtāko garīgo darbu un panest vissmagākās nastas, jo Kungs piešķirs spēku un spējas, kā arī [111] prieku šī darba veikšanai. Atcerieties galveno: “Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs.” (Mat. 11:29) Kas ir Tas, kas to saka? – Vai ne Debesu Majestāte, Godības Ķēniņš? Viņš vēlas, lai jūsu izpratne garīgajās lietās tiktu attīrīta no savtības sārņiem, no negodīgas rīcības traipiem un no rupjās, nelīdzjūtīgās cilvēciskās dabas izpausmēm. Jums nepieciešami iekšēji, cēlāki piedzīvojumi. Palielot Kristū, jums jāpieaug žēlastībā. Atgriezušies jūs tad vairs nebūsiet par kavēkli, bet varēsiet stiprināt savus brāļus.”

Es redzēju, ka pēc tam, kad šie vārdi bija izteikti, daži skumji novērsās un sajaucās ar zobgaļiem. Citi ar asarām, sirdī pilnīgi salauzti, atzinās savā netaisnībā tiem, kurus bija sāpinājuši un ievainojuši. Viņi nedomāja par savas cieņas saglabāšanu, bet katrā solī jautāja: “Kas man jādara, lai es tiktu glābts?” (Ap.d. 16:30) Un atbilde bija: “Nožēlojiet un atgriezieties, lai jūsu grēki jau iepriekš tiek nodoti tiesā un izdzēsti!” Vēl tika teikti vārdi, kas norāja garīgo lepnumu, jo Dievs to necieš. Tas nav savienojams ar Viņa Vārdu un mūsu ticības apliecību. Meklējiet Kungu, jūs visi, kas esat Viņa sludinātāji! Meklējiet Viņu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš tuvu! “Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis – savas domas, un lai atgriežas pie Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, – un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.” (Jes. 55:7)

Kad es par šiem principiem Sabata sanāksmē runāju uz ļaudīm, šķiet, visi sajuta, ka ar vājā darbarīka lūpām ir runājis Kungs. [The Review and Herald, April 11, 1899]

Ir pienācis laiks, kad mēs drīkstam sagaidīt, ka Kungs mūsu labā darīs lielas lietas. Mūsu pūles nedrīkst mazināties vai kļūt vājākas. Mums jāpieaug žēlastībā un vairāk jāiepazīstas ar Kungu. Pirms tiks pabeigts darbs un apzīmogoti visi Dieva ļaudis, pār mums izliesies Svētais Gars. Mūsu vidū uzturēsies Debesu eņģeļi. Tagad ir laiks sagatavoties Debesīm, kad jādzīvo pilnīgā paklausībā visām Dieva pavēlēm. [Letter 30, 1907] [112]

14. Pasludiniet ikkatrā vietā

(Publicēts Piezīmju lapās, Kristīgie piedzīvojumi Nr. 8)

Kristus mūsu pasaulei bija lielais Ārstnieciskais Misionārs. Viņš aicina brīvprātīgos, kas strādātu kopā ar Viņu un sētu pasaulē patiesību. Dieva līdzstrādniekiem patiesības karogs jāpaceļ ikkatrā vietā, kur vien iespējams ieiet. Pasaulei nepieciešams atgūt veselību, jo tā ir pagrimusi ļaunumā un pakļauta vislielākajām briesmām. Dieva darbu vajadzētu ievērojami paplašināt to labā, kas vēl dzīvo bez Kristus. Kungs aicina savus ļaudis darboties, lai kristiešu iespaids būtu jūtams visās vietās. Ir jāpaplašina Viņa valsts robežas; pieminēkli jāuzceļ gan Amerikā, gan citās vietās.

Veselības reformas darbs, savienots ar šim laikam domāto patiesību, ir spēks uz labu. Tas ir kā Evaņģēlija labā roka, kas bieži atver laukus tā izplatīšanai. Bet lai vienmēr atceramies, ka darbam nepārtraukti jāattīstās un, turklāt, pilnīgā saskaņā ar dievišķo organizācijas plānu. Ir jādibina jaunas

draudzes, un šīs draudzes nekādā gadījumā nedrīkst šķirties no ārstnieciskā misijas darba, bet to, savukārt, nedrīkst šķirt no Evaņģēlija sludināšanas. Pretējā [113] gadījumā viss kļūs vienpusīgs. Nekas pats par sevi nav pilnīgs.

Vissvarīgākais darbs, ko šodien iespējams veikt, ir griezties pie kristiešu saprāta. Jautājums ir par Kunga vīna dārza kopšanu, jo tur viņš katram ir nozīmējis savu vietu un uzdevumu, un katra sekmes atkarīgas no viņa personīgajām attiecībām ar dievišķo Vadoni.

Ar Kunga darba izaugsmi un Evaņģēlija sludināšanu ļaudīm visdažādākajās vietās jāatklāj Jēzus Kristus žēlastība un mīlestība un Viņa maigās attiecības ar Zemes draudzi. Kristus sekotāju dzīvē arvien skaidrāk jāklūst redzami Debesu patiesības un taisnības pamatlikumiem. Biznesa darījumiem jābūt daudz brīvākiem no savtības un alkatības, kā tas bija redzams draudzēs pēc Svētā Gara izliešanās Vasarsvētku dienā. Pasaulīgie monopoli nedrīkst atstāt pat ne visniecīgāko iespaidu uz ļaudīm, kas, modri gaidot, strādājot un lūdzot, gatavojas mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus vareņajai un godības pilnajai Otrajai atnākšanai debesu padebešos.

Kā tauta mēs neesam gatavi sagaidīt savu Kungu. Ja mēs dvēseles logus noslēgtu pret Zemi un tos atvērtu pret Debesīm, tad katra nodibinātā iestāde kļūtu par spožu un mirdzošu gaismu pasaulē. Un arī katrs draudzes loceklis, ja tas dzīvē īstenotu šim laikam dotās lielās, cildenās un cēlās patiesības, būtu kā spoža, mirdzoša gaisma. Kamēr Svētais Gars ļaudis nav darījis panākumiem bagātus, tie nevar būt Dievam patīkami. Viņu savstarpējām attiecībām jāklūst tik tīrām un patiesām, ka viņu vārdi, jūtas un raksturs liecinātu par vienotību ar Kristu. Tiem jābūt kā zīmei un brīnumam pasaulē, gudri virzot uz priekšu katru darba nozari. Un starp mūsu misijas dažādajām nozarēm jāvalda tik harmoniskām attiecībām, ka tās visas kopā darbotos kā labi noregulēts mehānisms. Tad tiktu izprasts Kristus atpestīšanas prieks. Tad vairs nebūtu nevienas iestādes vai pasākuma [114] Evaņģēlija gaismas izplatīšanā, kurā neatklātos patiesības pamatlikumi to savstarpējās attiecībās, kas Kunga darbu neveidotu tā, lai Viņš tiktu pagodināts(..)

Pēc tam, kad Kristus uzcēlās no mirušiem, Viņš pāri kapam pasludināja: “Es esmu augšāmcēlšanās un dzīvība.” Kristus, augšāmcēlies Pestītājs, ir mūsu dzīvība, un, kad Viņš kļūst par mūsu dvēseles dzīvību, tad ir jūtama pārmaiņa, ko ar spalvu nevar aprakstīt. Visas zināšanas, iespaids un spēks, uz ko vien mēs varētu atsaukties, bez Kristus rakstura smaržas ir bezvērtīgi. Tieši tā, kā asinis ir miesas dzīvība, tā Kristum jāklūst par dvēseles dzīvību(..)

Attīrīti no jebkādas savtības

Tiem, kas saistīti ar Dieva darbu, jābūt brīviem no katra savtības pavediena. Kalpošanai jātiek veiktai saskaņā ar norādījumu: “Visu, ko vien jūs darāt vārdos vai darbos” (Kol. 3:17), “to dariet Dievam par godu” (1. Kor. 10:31). Savstarpējā saskarē kaimiņam ar kaimiņu vai brālim ar brāli vienmēr stingri jāvadās pēc Dieva taisnības pamatlikumiem. Mums jācenšas pēc pilnīgas kārtības un pilnīgas taisnības, pēc paša Dieva līdzības. Vienīgi uz tāda pamata mūsu darbi izturēs tiesas pārbaudi. (..)

Kristietība ir vismaigāko jūtu atklāšana cilvēku savstarpējās attiecībās. Kristieša dzīvi veido kristieša pienākumi un kristieša priekšrocības. Kristus savā gudrībā draudzei jau pašā sākumā paredzēja upuru un dāvanu sistēmu, kuras pamats bija Viņš pats un kura jau iepriekš norādīja uz Viņa nāvi. Katrs upuris pievērta uzmanību Viņam kā Jēram, kas nokauts kopš pasaules radīšanas, lai visi varētu saprast, ka grēka alga ir nāve. Viņā nebija grēka; Viņš nomira par mūsu grēkiem.

Simboliskajai ceremoniju sistēmai bija mērķis aizstāvēt Dieva likumus, lai visi, kas tic Kristum, varētu sasniegt “vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru”. (Ef. 4:13) Kristīgajā darbā ir pietiekoši vietas [115] visu Dieva sniegto dāvanu izlietošanai. Ticīgajiem jābūt vienotiem Dieva prasību izpildē, katrā uz priekšu spertajā solī atklājot tādu pārlicību, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli.

No paša radītājam būtņēm Kristum pienākas augstākā mīlestība, un tāpat Viņš prasa, lai ikviens cilvēks ar svētu cieņu izturētos pret citiem cilvēkiem. Katra izglābtā dvēsele būs glābta, pateicoties mīlestībai, kuras iesākums ir Dievs. Patiesa atgriešanās ir pārmaiņa no egoisma uz svētām attiecībām ar Dievu un citiem cilvēkiem. Vai septītās dienas adventisti tagad veiks pilnīgu reformu, lai savas grēkiem apraiptās dvēseles šķīstītu no savtības lepras?

Man jāsaka patiesība visiem. Tie, kas pieņēmuši no Dieva Vārda nākošo gaismu, nekad, nekad cilvēku prātā nedrīkst atstāt iespaidu, ka Dievs tos lietos, neskatoties uz viņu grēkiem. Dieva Vārds taču grēku definē kā likuma pārkāpšanu. [Manuscript 16, 1901]

Grūtības

Dieva lietas aizstāvji bieži secina, ka ir nonākuši smagos un grūtos darba apstākļos, un nesaprot, kāpēc. Bet vai tādēļ, ka radušās problēmas, tiem jāatsakās no sava stiprā atbalsta? Vai viņu ticībai jāsamazinās tāpēc, ka tie cauri tumsai nespēj saskatīt ceļu? Lai Dievs pasarga! Tiem pastāvīgi jāsauglabā apziņa, ka darbā tos uztur Dieva spēks. Ja viņi seko Kunga vadībai un cenšas aizstāvēt Viņa likumus, tad nekad nevar aizieņ bojā vai pazaudēt ceļu. [Undated manuscript 145.] [116]

15. Kad draudze pamostas

(Publicēts Piezīmju lapās - Kristīgie piedzīvojumi Nr. 16.)

Lūgšana ir nepieciešama gan mājas dzīvē, gan draudzes dzīvē un misijas darbā. Nopietnas, sirsnīgas lūgšanas spēku ļaudis visumā izprot ļoti vāji. Ja draudze būtu bijusi uzticīga lūgšanās, tad nebūtu tik nolaidīga arī daudzās citās lietās, jo uzticīga Kunga piesaukšana sniedz bagātu atdevi.

Kad draudze atmodīsies sava svētā aicinājuma izpratnei, tad uz Debesīm pacelsies daudz vairāk dedzīgu un iedarbīgu lūgšanu, lai Svētais Gars atklātu, kādi ir Dieva ļaužu pienākumi un darbs attiecībā uz cilvēku dvēseļu glābšanu. Mums ir drošs apsolījums, ka Kungs būs tuvu ikkatri meklējošai dvēselei.

Draudzei jāpiedzimst no jauna dzīvai cerībai uz “Jēzus Kristus augšāmcelšanos no mironiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam”. (1. Pēt. 1:3,4) Kad draudze atmodīsies, lai izprastu šajā pasaulē darāmo darbu, tās locekļi izjutīs dziļas dvēseles sāpes par tiem, kas nepazīst Dievu un savā garīgajā neziņā nespēj saprast šī laika patiesību. Visos mūsu piedzīvojumos ir jāieauž pašai ziedzība un uzpurēšanās. Mums jālūdz un jābūt nomodā lūgšanās, lai ikdienas dzīvē nebūtu nekādu [117] pretrunu. Mēs nedrīkstam kļūdoties, rādot citiem piemēru, jo modrība lūgšanās nozīmē dzīvot ar tām saskaņā Dieva priekšā, lai Viņš tās varētu uzklaustīt.

Ja draudzes locekļi meklēs palīdzību pie žēlastības troņa, lai spētu izprast savu pienākumu lielajā dvēseļu glābšanas darbā, tad draudzes garīgā dzīve neies uz leju. Aktīvas, darbīgas draudzes locekļi apzināsies, ka tie ir uzņēmušies Kristus jūgu un velk to kopā ar Viņu.

Debesu Universs gaida uz sevi ziedojošiem kanāliem, kurus Dievs varētu izlietot, lai sazinātos ar saviem ļaudīm un caur tiem tālāk ar pasauli. Dievs lietos svētījušos, pašai ziedzīgu draudzi un redzamā, godības pilnā veidā atklās savu Garu īpaši šajā laikā, kad sātans meistarīgi strādā, lai pieviltu kā sludinātāju, tā vienkāršo ticīgo dvēseles. Ja vien Dieva vēstneši ar Viņu sadarbosies, tad Kungs zīmīgā veidā būs ar tiem, kā Viņš bija ar saviem mācekļiem senatnē.

Vai draudze atmodīsies savam pienākumam? Dievs gaida, lai tiem, kuri vēlas strādāt ar pašai ziedzīgu un upurus nesošu nodošanos, piešķirtu vislielāko misijas Garu, kādu pasaule jebkad pazinusi. Kad Kunga ļaudis saņems šo Garu, no viņiem plūds spēks. [Manuscript 59, 1898.]

Pasīva labdarība

Kungs pieļauj apstākļus, kas prasa vingrināt pasīvo labdarību, kura, ar katru cenšanos atdot Kungam Viņam piederošo desmito un ziedojumus, kļūst arvien tīrāka un efektīvāka. Jūs jau nedaudz saprotat, ko nozīmē iet cauri grūtībām. Tās jums ir sniegušas iespēju uzticēties Dievam, meklējot Viņu nopietnās lūgšanās, lai vienmēr bērnišķīgi varētu uz Viņu paļauties. Ciešanas pārbauda mūsu ticību un labās īpašības. Tieši bēdu brīžos mēs vairāk izjūtam, cik dārgs ir Jēzus. Tāpēc jums tiek dota izdevība atzīt: “Jebšu Viņš mani nokaus, taču es uz Viņu gribu cerēt.” (Ījaba 13:15, pēc Glikas tulk.) Ak, cik vērtīgi ir padomāt, ka, [118] skatoties acīs briesmām, kad uzbrūk bēdas, slimības, sāpes un nāve, mums tiek sniegta izdevības apliecināt savu ticību.(..)

Dzīvē viss ir atkarīgs no tā, kā mēs pieņemam Kunga nosacījumus. Kādā garā mēs to izdarām, tāda būs tikumiskā ietekme uz visu tālāko dzīvi un raksturu. Katrai dvēselei personīgi ir jāiegūst uzvara, bet tai jāsaprot, ka nevar visu saņemt tā, kā pati to vēlētos. Mums rūpīgi jāseko katram norādījumam, kuru Kristus sniedzis ar savu dzīvi un mācību. Viņš neiznīcina, no Viņa pieskāriena viss kļūst tikai labāks. [Letter 135, 1897.]

Pazemība un ticība

Šai laikā veicamajā darbā ne tik daudz vajadzīga nauda, talanti, zināšanas vai daiļrunība, kā ar pazemību rotāta ticība. Nekāda pretestība nespēs pastāvēt pret patiesību, kuru ticībā un pazemībā sludina strādnieki, kas sava Meistara labā ir labprātīgi smagi pūlēties, uzpurēties un ciest. Ja vēlamies, lai mūsu pūles vainagotos panākumiem, mums jābūt Kristus līdzstrādniekiem. Mums jāraud par tiem, kas negrib raudāt paši par sevi, un jālūdz, kā Viņš lūdza, par tiem, kas paši nelūdz. [Manuscript 24, 1903.]

Ātrs darbs

Kad dievišķais spēks savienosies ar cilvēcisko piepūli, tad darbs ies uz priekšu līdzīgi ugunij rugājos. Kungs izmantos mums nezināmas izcelsmes līdzekļus, eņģeļi darīs darbu, ko sev par svētību būtu varējuši veikt paši cilvēki, ja vien tie nebūtu nokavējuši atsaukties uz Dieva izteiktajām prasībām. [The Review and Herald, Dec. 15, 1885.] [119]

3. DAĻA. ATMODA UN REFORMAS

Ievads

Viens no visizcilākajiem Elenas G. Vaitas izteiktajiem aicinājumiem uz atmodu un reformām publicēts "Review and Herald" 1887. gada 22. martā ar virsrakstu: "Draudzes vajadzība". Šoreiz raksts ņemts no vecākā sludinātāja A.G. Danielsa sagatavotajiem daudzajiem materiāliem, kas bija paredzēti grāmatas "Kristus mūsu taisnība" sastādīšanai. Sākotnējos izdevumos raksts (1926. un 1937. g.) visā pilnībā parādījās Pielikumā. Tehnisku iemeslu dēļ vēlākajos izdevumos (1941. g un turpmāk) raksts, kura daļas ietvertas minētās grāmatas tekstā, tās Pielikumā vairs nav atrodams.

Šis vēlāk tik daudz meklētais raksts pilnā apjomā tagad ievada šo mūsu grāmatas saviļņojošo daļu.

Šajā daļā spilgti attēlota garīgā cīņa, kas nekavējoties sāk plosīties starp taisnības spēkiem un ļaunā varu par dvēselēm, kuras iesākušas jaunu dzīvi. Šo svarīgo jautājumu Elena Vaita apskata uz Betlkrīkas koledžas lielās atmodas un tai sekojošo notikumu fona. Tur darbojās tie paši elementi, kas neiztrūkstoši ir klāt jebkurā citā draudzes atmodas brīdī.

III daļa noslēdzas ar klausītāju atstāstītiem piedzīvojumiem par atmodas kustībām, kurās daudzkārt piedalījās arī Elena Vaita. Tie palīdz izprast, kā viņa savā uzrunā ievija norādījumus Evaņģēlija strādniekiem par dvēseļu mantošanas darbu. Daudzi no šiem piedzīvojumiem, kurus Vaitas kundze pierakstījusi galvenokārt savā dienasgrāmatā, tur atzīmēti visai īsi, tikai nedaudzos vārdos. Viņas spilgtie ainojumi, cenšoties izraisīt ļaunā atsaucību, attiecas jau uz pašiem pirmajiem gadiem Betlkrīkā un tad aizved mūs uz Eiropu un Austrāliju un atkal atpakaļ uz Savienotajām Valstīm. Ziņojumos var sastapt diezgan daudz atkārtojumu, tomēr katrā rindkopā ir pietiekoši arī vērtīga materiāla. – Pilnvaroto padome. [121]

16. Aicinājums uz atmodu

Draudzes lielā vajadzība

(Raksts publicēts grāmatas Kristus mūsu taisnība pirmā izdevuma Pielikumā, bet tehnisku iemeslu dēļ nākamajos izdevumos izlaists.)

Vislielākā un visneatliekamākā no visām mūsu vajadzībām, pēc kuras nepieciešams tiekties vispirms, ir patiesas dievbijības atmoda mūsu vidū. Vajadzētu nopietni censties iegūt Kunga svētību ne tāpēc, ka Dievs nevēlētos mums to piešķirt, bet tādēļ, ka mēs neesam gatavi saņemt. Mūsu Debesu Tēvs ir daudz labprātīgāks dot savu Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz, nekā laicīgi vecāki vēlas dot labas dāvanas saviem bērniem. Tomēr, atgriežoties, pazemojoties, nožēlojot un sirsnīgi lūdzot, mums jāizpilda nosacījumi, kurus īstenojot, Dievs ir apsolījis dot savu svētību. Atmodu drīkst sagaidīt vienīgi kā atbildi uz lūgšanām. Kamēr ļaudīm ir tik maz Dieva Svētā Gara, tie nespēj novērtēt Vārda sludināšanu, bet, kad Gara spēks skars viņu sirdi, tad uzrunas nepaliks bez ietekmes. Vadoties no Dieva Vārda mācībām un Viņa Gara iespaidā ļaudis, kas piedalās mūsu sanāksmēs, veselīgi visu pārdomājot,

gūs dārgus piedzīvojumus un, mājās atgriezušies, būs sagatavoti atstāt dziedinošu iespaidu uz citiem. [122]

Vecie karognesēji zināja, ko nozīmē cīnīties ar Dievu lūgšanās un baudīt Viņa Gara izliešanos. Bet tie pamazām noiet no darbības skatuves, un kas nāks, lai stātos viņu vietā? Kā ir ar augošo paaudzi? Vai tās pārstāvji ir atgriezušies pie Dieva? Vai mēs apzināmies darbu, kas norisinās Debesu svētnīcā, vai gaidām kādu neatvairāmu spēku, kas nāks pār draudzi, pirms mēs uzmostamies? Vai mēs ceram redzēt atmodušos visu draudzi? Tāds laiks nekad nepienāks.

Draudzē ir personas, kas nav atgriezušās un kas neapvienosies sirsnīgās, uzvarošās lūgšanās. Darbs ir jāiesāk katram atsevišķi. Mums vairāk jālūdz un mazāk jārunā. Netaisnība vairojas, un ļaudis jāamāca nesamierināties ar dievbijības formu, bez Gara un bez spēka. Ja mēs būsīm apņēmušies pārmeklēt savu sirdi, atstājot grēkus un uzvarot ļaunās tieksmes, tad nepaaugstināsimies iedomībā; mēs neuzticēsimies sev, pastāvīgi apzinoties, ka mūsu derīgums atkarīgs no Dieva.

Briesmas mums daudz vairāk draud no iekšienes nekā no ārienes. Spēka un sekmju kavēkļi daudz lielāki ir pašā draudzē nekā ārpusē. Neticīgajiem ir tiesības sagaidīt, ka tie, kas apliecina, ka tur Dieva baušļus un Jēzus ticību, darīs daudz vairāk par jebkuriem citiem sabiedrības locekļiem, lai ar savu konsekventu dzīvi, ar savu dievbijīgo priekšzīmi un aktīvo iespaidu sekmētu un godātu viņu pārstāvēto lietu. Bet cik bieži tie, kas sevi sauc par patiesības aizstāvjiem, izrādījušies par vislielāko šķērslī tās progresam! Piekoptā neticība, izteiktās šaubas un sirdī lolotā tumsa ieaicina ļaunos eņģeļus un paver ceļu sātanam piepildīt savus viltīgos nodomus.

Durvju atvēršana ienaidniekam

Dvēseļu ienaidniekam nav atļauts lasīt cilvēku domas, bet tas ir ļoti vērīgs un iegaumē vārdus; viņš analizē rīcību un savas kārdināšanas prasmīgi piemēro ikvienam, kas sevi pakļauj [123] viņa varai. Ja mēs censtos apspiest grēcīgas domas un jūtas, neļaujot tām izpausties vārdos vai rīcībā, tad sātans negūtu nekādus panākumus, jo viņš šim gadījumam nevarētu sagatavot savas īpašās kārdināšanas.

Bet cik bieži vārda kristieši pašsavaldīšanās trūkuma dēļ paši atver durvis dvēseļu pretiniekam! Šķelšanās un pat rūgti strīdi, kas apkaunotu pat pasaulīgu sabiedrību, ir parasta parādība draudzēs, tāpēc ka tiek pielikts pavisam maz pūļu, lai savaldītu nepareizas jūtas un apspiestu katru vārdu, ko sātans varētu izlietot sev par labu. Tiklīdz rodas jūtu atsvešināšanās, lietas apstākļi kļūst zināmi sātanam, un tā viņam tiek sagādāta iespēja izlietot savu čūskas gudrību un prasmi, lai šķeltu un postītu draudzi. Katra nevienprātība nes lielus zaudējumus. Abu iesaistīto locekļu personīgie draugi nostājas savu aizstāvamo pusē, un plaisa paplašinās. Bet sadalījies nams nevar pastāvēt. Vēršas plašumā arvien jauni apvainojumi un apsūdzības. Sātans ar saviem eņģeļiem aktīvi strādā, lai, no tādā veidā izsētās sēklas, nodrošinātu plauju.

Pasaules ļaudis skatās un nievājoši izsaucas: “Redziet, kā šie kristieši viens otru ienīst! Ja tāda ir reliģija, tad mēs to nevēlamies.” Un viņi ar lielu apmierinājumu domā par sevi un savu nereliģiozo raksturu, kļūstot arvien apņēmīgāki neko nenožēlot, bet sātans gaviļē par savām sekmēm.

Lielais krāpnieks savas viltības ir piemērojis ikkatrai dvēselei, kura ar nepārtrauktām lūgšanām un dzīvu ticību nav sagatavojusies pārbaudījumiem un aizsardzībai. Kā sludinātājiem un kā kristiešiem mums jāstrādā, lai no ceļa novāktu visus piedauzīšanās akmeņus. Mums jānovērš ikviens šķērslis. Tāpēc atzīsim un atstāsim ikkatru grēku, lai sagatavotu Kungam ceļu, ka Viņš varētu ienākt mūsu sanāksmēs un piešķirt savu bagāto žēlastību! Pasaule, miesa un velns ir jāuzvar.

Mēs ceļu nevaram sagatavot, draudzējoties ar pasauli, jo tā atrodas ienaidā ar Dievu, tomēr ar Kunga palīdzību mēs varam salauzt tās pavedinošo iespaidu pār sevi un citiem. Ne personīgi, ne arī kā ticīgo kopa mēs [124] nevaram panākt, lai nežēlīgais un apņēmīgais ienaidnieks mūs nekārdinātu, bet Jēzus spēkā mēs kārdināšanās varam pastāvēt.

No katra draudzes locekļa pasaulē var ieplūst nepārtraukta gaisma, tā ka tās iemītniekiem nebūs iemesla jautāt: ko šie ļaudis dara vairāk nekā citi? Pastāv un ir jāizmanto iespēja nekļūt līdzīgam pasaulei un izvairīties no visa, kas liekas ļauns, lai aprunātājiem netiktu dots nekāds iemesls. Mēs nekad neizbēgsim no pārmetumiem; tie būs; bet vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem, lai mēs netiktu nopelti savu pašu grēku vai neprāta dēļ, bet vienīgi Kristus dēļ.

Par visu vairāk sātans baidās no tā, ka Dieva ļaudis varētu atbrīvot ceļu, novācot katru šķērslī, kas Kungu aizkavē izliet savu Garu pār nīkuļojošo draudzi un grēkus nenožēlojošajiem ļaudīm. Ja

sātanam atļautu piepildīt savus plānus, tad līdz laika galam vairs nenotiktu neviena atmoda – ne maza, ne liela. Bet viņa nodomi mums nav nezināmi, un mums šai ļaunajai varai ir iespējams pretoties. Kad būs sagatavots ceļš Dieva Garam, svētības neizpaliks. Tieši tāpat, kā sātanš nevar aizvērt debesu logus, lai lietūs nelītu uz zemi, tā viņam nav varas aizkavēt bagāto Dieva svētību nākšanu pār Viņa ļaudīm. Ļauni cilvēki un velni nespēj kavēt Dieva darbu vai nepieļaut Kunga klātbūtni Viņa ļaužu sanāksmēs, ja vien tie ar klusinātām un sagrauztām sirdīm atstāj un atzīst savus grēkus un ticībā pieprasa Viņa apsolījumu piepildīšanos. Katrai kārdināšanai, katrai pretestībai, kā atklātai, tā slepenai, var sekmīgi stāties pretī “ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! – saka Kungs Cebaots”. (Cak. 4:6)

Mēs dzīvojam salīdzināšanas dienā

Mēs dzīvojam lielās salīdzināšanas dienas laikā, kad mūsu grēki, tos atzīstot, nožēlojot un atstājot, jau pirms mums nonāk tiesā. Dievs tagad no saviem kalpotājiem nepieņems negarīgu, neko neizsakošu liecību, jo tāda nevar būt mūsu laika patiesība. Šīm dienām domātajai vēstij jāsniedz Dieva draudzei barība īstā laikā, bet sātanš [125] pakāpeniski ir centies tai atņemt spēku, lai ļaudis netiktu sagatavoti pastāvēt Kunga dienā.

1844. gadā mūsu lielais Augstais Priesteris iegāja Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā, lai sāktu izmeklēšanas tiesas darbu. Vispirms tiek izskatītas taisno mirušo lietas. Kad šis darbs būs pabeigts, spriedumu pasludinās par dzīvajiem. Cik dārgi, cik svarīgi ir šie svinīgie acumirkļi! Par katru no mums Debesu tiesā uz izskatīšanu gaida sava lieta. Mums katram personīgi jātiek tiesātam atbilstoši miesā darītajiem darbiem. Laikā, kad ēnas kalpošanas iekārtā augstais priesteris Zemes svētnīcas Vissvētākajā vietā izpildīja salīdzināšanas darbu, no ļaudīm tika prasīts mērdēt savas dvēseles Dieva priekšā un nožēlot grēkus, lai tos varētu salīdzināt un izdzēst. Vai šajā īstajā salīdzināšanas dienā, kad Kristus Debesu svētnīcā aizlūdz savu ļaužu labā un kad par katru lietu jātiek pasludinātam galīgam, neatsaucamam spriedumam, no mums tiek prasīts kaut kas mazāks?

Kāds šajā bijāmajā un svinīgajā laikā ir mūsu stāvoklis? – Ak vai, kāds lepnums valda draudzē, kāda liekulība, kāda krāpšana, kāda mīlestība uz tērpiem, vieglprātību un izpriecām, kāda kāre pēc augstākas varas! Visi šie grēki tik ļoti aptumšo prātu, ka mūžīgās vērtības netiek saskatītas. Vai mums nevajadzētu meklēt Rakstos, lai saprastu, kur esam nonākuši šīs pasaules vēsturē? Vai nevajadzētu iepazīties ar darbu, kas tagad tiek veikts mūsu labā, un apzināties stāvokli, kādu mums kā grēciniekiem pienāktos ieņemt, kamēr vēl norit salīdzināšanas darbs? Ja mēs kaut cik vērtējam savas dvēseles glābšanu, tad ir jāpanāk noteikta pārmaiņa. Mums ar patiesu nožēlu jāmeklē Kungs; mums dziļos dvēseles pārdzīvojumos jānožēlo savi grēki, lai tie tiktu izdzēsti.

Mēs vairs ilgāk nedrīkstam uzturēties uz apburtās zemes. Mēs ātri tuvojamies pārbaudes laika beigām. Lai katrs sev jautā: Kā es pastāvēšu Dieva priekšā? Mēs nezinām, cik drīz Kristus nosauks mūsu vārdu, lai galīgi izlemtu mūsu lietu. Kāds, ak, kāds [126] būs šis spriedums? Vai mēs tiksīm pieskaitīti taisnajiem vai arī atstāti kopā ar bezdievīgajiem?

Draudzei jāceļas un jānožēlo grēki

Lai draudze ceļas un Dieva priekšā nožēlo savu atkrišanu! Lai uzmostas sargi un dod bazūnei skaidru skaņu! Mums jāpasludina noteikts brīdinājums. Dievs saviem kalpiem pavēl: “Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus!” (Jes. 58:1) Ir jāatmodina ļaužu uzmanība, jo, pirms tas netiks panākts, visas pūles būs veltīgas; kaut arī eņģelis no Debesīm nāktu un uz tiem runātu, viņa vārdi nedotu vairāk labuma, kā ja tie būtu izskanējuši miruša cilvēka nedzirdīgajās ausīs.

Draudzei jāatmostas darbam. Dieva Gars nekad nenāks, kamēr tā Viņam nebūs sagatavojusi ceļu. Ir jānotiek nopietnai sirds pārbaudei. Jāatskan vienotām, neatlaidīgām lūgšanām, ticībā atsaucoties uz Dieva apsolījumu. Ir jānorisinās nevis miesas ietērpšanai maisa drānās kā senos laikos, bet dziļai dvēseles pazemošanai. Mums nav ne vismazākā iemesla sevis slavēšanai vai paaugstināšanai. Mums vajadzētu pazemoties zem Dieva varenās rokas. Viņš nāks iepriecināt un svētīt patiesos meklētājus.

Mūs gaida darbs; vai gribam piedalīties? Ir jāstrādā ātri, un neatlaidīgi jāiet uz priekšu. Mums jāsaģatavojas lielajai Kunga dienai. Nav laika, ko drīkstētu izšķiest, nav laika, ko varētu ziedot savtīgiem mērķiem. Ir jābrīdina pasaule. Ko mēs katrs personīgi darām, lai nestu gaismu citiem? Dievs ikvienam cilvēkam ir paredzējis savu darbu, katram jāpaveic sava daļa, un mēs nevaram to pamest novārtā, neapdraudot savu dvēseli.

Ak mani brāļi, vai jūs apbēdināsiet Svēto Garu un liksiet Tam aiziet? Vai jūs atstāsiet aiz durvīm svētības nesošo Glābēju, tāpēc ka neesat sagatavoti Viņa klātbūtnei? Vai jūs pametīsiet dvēseles, lai tās bez patiesības atziņas iet bojā tikai tādēļ, ka jums patīk ērtības un viegla dzīve, ka nevēlaties nest nastu, kuru Jēzus nesa jūsu labā? Atmodīsimies taču no šī miega! “Esiet [127] skaidrā prātā, esiet modri! Jūsu pretinieks – velns – staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt.” (1. Pēt. 5:8) [The Review and Herald, March 22, 1887]

Atmodu pavadīs reformas

Daudzās sirdīs garīgās dzīvības elpa ir vairs tik tikko manāma. Tas mani ļoti sāpina. Es baidos, ka aktīvs karš pret pasauli, miesu un velnu vairs vispār nenotiek. Vai turpināsim priecāties par daļēji mirušu kristietību, par pasaules savtīgo, alkatīgo garu, dalīdamies tās bezdievībā un uzsmaidīdami tās meliem? Nu nē! Ar Dieva žēlastību stāvēsim droši par patiesības pamatlīkumiem, līdz galam paliekot stipri savā sākotnējā uzticībā. Mums ir ieteikts: “Savā darbā neesiet kūtri; esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Kungam.” (Rom. 12:11) Mums ir viens Meistars – Kristus. Uz Viņu mums jāskatās; no Viņa jāsaņem gudrība. Ar Viņa žēlastību mums jāsauglabā godīgums, pazemīgi un lēnprātīgi nostājoties Dieva priekšā – tādā veidā pārstāvēt Viņu pasaulē.

Mūsu draudzēs ļoti tiek pieprasītas svētrunas. Svētā Gara vietā locekļi ir paļāvušies uz svinīgām runām, kas atskan no paaugstinājuma. Tiem dotās garīgās dāvanas neaizskartas un nelietotas ir pārvērtušās vājumā. Ja sludinātāji izietu jaunus laukos, locekļi būtu spiesti uzņemt atbildību un viņu spējas lietojot pieaugtu.

Dievs smagi apsūdz sludinātāju un draudzes locekļu garīgo vājumu, sacīdams: “Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no savas mutes. Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.” (Atkl. 3: 15-18) [128]

Dievs aicina uz garīgu atmodu un garīgām reformām. Bet, ja tas nenotiks, tad šie remdenie ļaudis kļūs Kungam arvien pretīgāki, līdz Viņš atteiksies tos atzīt par saviem bērniem.

Atmodai un reformām jānotiek Svētā Gara darbības rezultātā. Tie gan ir divi atšķirīgi procesi. Atmoda nozīmē garīgās dzīves atjaunošanu, sirds un prāta spēku straujāku darbību un augšāmcelšanos no garīgās nāves. Reformas nozīmē pārkārtošanos: pārmaiņu uzskatos un teorijās, dzīves veidā un ieradumos. Reformas nekad nenesīs vērtīgo taisnības augli, ja tās nebūs savienotas ar garīgu atmodu. Gan atmodai, gan reformām jāpaveic savs noteiktais darbs, un, to darot, tās saplūdis kopā. [The Review and Herald, Feb. 25, 1902.]

Tiks lietoti vienkārši līdzekļi

Man ir rādīts, ka Kungs savus plānus īsteno ar dažādām metodēm un līdzekļiem. Lielajā un svētajā dvēseļu glābšanas darbā Viņš izmantos ne tikai visapdāvinātākos, ne tikai tos, kas ieņem augstas uzticības vietas vai arī visizglītotākos, skatoties no pasaules redzes viedokļa. Kungs lieto vienkāršus līdzekļus, iesaistot vēsts izplatīšanā daudzus, kuriem bijis maz iespēju palīdzēt attīstīt Viņa darbu. Un, lietojot šos vienkāršos līdzekļus, Viņš atmodinās ticību patiesībai tādos cilvēkos, kuriem pieder manta un zemes īpašumi, un tie tiks ietekmēti kļūt par Viņa līdzstrādniekiem darba tālākajā attīstībā. [Letter 62, 1909] [129]

17. Jaunā piedzīvojuma pasargāšana

Atmodai sekojošā cīņa

(1893. gadā mūsu Betlkrīkas centrā veidojās ievērojama atmoda, kurā ļoti lielā mērā atklājās Dieva Gara darbība. Tomēr tālākajos notikumos, kas ātri sekoja cits citam, daudz svētību aizgāja zudumā. Šajā piedzīvojumā un tajā laikā sniegtajos padomos var atrast daudz vērtīgu pamācību.)

Pēc Dieva Gara izliešanās Betlkrīkā piedzīvojumi koledžā pierādīja, ka lielas garīgas gaismas laiks ir arī atbilstošas garīgas tumsas laiks. Tur vienmēr klāt ir sātans un viņa velnišķo aģentu leģioni, ar saviem spēkiem uz mācoties ikvienai dvēselei, lai iznīcinātu no Debesīm nākušo žēlastības straujumu

iespaidu, kas centās atmodināt un atdzīvināt ticīgo snaudošo enerģiju, ievirzot to noteiktā darbībā: sniegt tālāk citiem Dieva piešķirtās svētības. Ja visas daudzās, tad apgaismotās dvēseles būtu tūlīt devušās darbā, daloties ar citiem šim nolūkam no Dieva saņemtajās dāvanas, tad tiktu iegūts vēl vairāk gaismas un spēka. Kungs gaismu nesniedz tikai vienas personas vajadzībām, bet lai to izplatītu tālāk un tā Viņu pagodinātu. Tās iespaids nav noslēpjams.

Visos laikmetos garīgas atmodas periodiem un Svētā Gara izliešanai sekojusi garīga [130] tumsa un liela samaitātība. Ja ņem vērā Betlkrīkai no Dieva piešķirtās izdevības, priekšrocības un svētības, tad jāsaprot, ka draudze nav godājami gājusi uz priekšu savā darbā, un Dieva svētība nedusēs pār draudzi, lai to apveltītu ar vēl lielāku gaismu, kamēr tā neizlietos jau iepriekš saņemto, kā Kungs ir norādījis savā Vārdā. Gaisma, kas varētu izlieties gaišos un spožos staros, morālajā tumsā kļūs arvien blāvāka. Dieva patiesības agresīvais spēks atkarīgs no sadarbības ar cilvēcisko darba rīku, no dievbijīgām, dedzīgām un nesavtīgām pūlēm, cenšoties patiesības gaismu sniegt tālāk citiem. [Manuscript 45, 1893.]

Briesmas Gara darbu sajaukt ar fanātismu

Man raksta par notikumiem sakarā ar Gara atklāšanos pēdējā sanāksmē (1893.g.) un koledžā, kur skaidri redzams, ka svētību neizmantošana dzīvē liek apmulst cilvēku prātam, līdz Debesu gaismu nosauc par vienkāršu satraukumu. Tādi uzskati mani ļoti skumdina. Mums ārkārtīgi jāuzmanās, lai neapbēdinātu Dieva Svēto Garu, nosaucot šī Gara darbību par fanātisma izpausmes veidu. Kā lai mēs zinām, ka ne tikai Betlkrīkā, bet arī daudzās citās vietās ir darbojies Dieva Gars, ja Tas nav atklājies skaidrā un nepārprotamā veidā?

Es nejutos pārsteigta, ka vienu otru apmulsumā noveduši vēlākie rezultāti. Tomēr savos pēdējo četrdesmit deviņu gadu piedzīvojumos esmu redzējusi daudz šāda rakstura notikumu un zinu, ka Dievs ir strādājis ļoti uzkrītošā veidā; un lai neviens neuzdrošinās sacīt, ka tas nav bijis Dieva Gars. Tas ir tieši tas, kam mums jātic un pēc kā jālūdz, jo Dievs ir labprātīgāks dot Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz, nekā vecāki vēlas dot labas dāvanas saviem bērniem. Tomēr ne jau cilvēciskie darba rīki var noteikt pār Svēto Garu, bet gan Gars pār viņiem. Es nešaubos, ka Kungs ir bagātīgi svētījis skolas studentus un draudzi; tomēr lielas gaismas un Gara izliešanas [131] periodam gandrīz vienmēr sekojis dziļas tumsas laiks. Kāpēc? Tādēļ, ka arī ienaidnieks darbojas ar visu savu pievīlošo enerģiju, lai cilvēkos iznīcinātu Dieva Gara dziļi skarošā darba iespaidu.

Kad studenti skolā atgriezās pie futbola un citām sporta spēlēm, kad viņus savā varā pārņēma izpriecās, sātans saprata, ka ir īstais laiks iejaukties un iznīcināt Dieva Svētā Gara darbu, kas šīs cilvēciskās būtnes vēlējās pārveidot un lietderīgi izlietot. Ja skolotāji būtu pildījuši savu pienākumu, ja tie būtu apzinājušies lielo atbildību un izlietojuši Dieva dāvatās spējas, ļaujot Garam tās svētot mīlestībā uz patiesību, tad tiem pietiktu garīga spēka un dievišķa apgaismojuma, lai tiektos uz priekšu un uz augšu pa panākumu kāpnēm, kas sniedzas Debesīs. Ir skaidri redzams, ka viņi necienīja gaismu un nestaigāja tajā, sekojot Pasaules Gaismai.

Dīkdienībā, tukšās sarunās un dažādās spēlēs ir pavisam viegli pazaudēt Svētā Gara iespaidu. Staigāt gaismā nozīmē iet uz priekšu gaismas virzienā. Ja kāds, kurš saņēmis svētības, kļūst nolaidīgs un neuzmanīgs, nepaliekot nomodā lūgšanās, ja viņš neuzņemas krustu un nenes Kristus jūgu, ja mīlestība uz izpriecām un tiekšanās pēc pasaulīgiem sasniegumiem paņem visus viņa spēkus un spējas, tad Dievs vairs šī cilvēka dzīvē nav pirmais, pēdējais un vislabākais, bet ir ieradies sātans, lai veiktu savu daļu spēlē par viņa dvēseles dzīvību. Un, īstenojot labi izstrādātus plānus dvēseles iznīcināšanai, sātans var spēlēt daudz dedzīgāk nekā cilvēki (..)

Sekas, kādas radās pēc Dieva Gara darba Betlkrīkā, nav izskaidrojamas ar fanātismu, bet ar to, ka svētības saņēmušie cilvēki nepasludināja Tā tikumus, kas viņus izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā, jo, kad Zemi apgaismoja Kunga godība, daži neizprata, kas tā tāda un no kurienes tā nāk, tāpēc ka pār tiem izlieto Garu izskaidroja un izlietoja nepareizi. Dievs ir nomodā par savu godu. Viņš neatbalstīs tos, kas Viņu negodā. Dažiem, kas jau atradās gaismā, vajadzēja pamācīt [132] nepiedzīvojušos staigāt gaismā, kad viņi to saņēma. Es vēlētos, kaut man būtu laiks visu aprakstīt daudz pilnīgāk, bet baidos, ka tāda laika man nav. [Letter 58, 1893.]

Ērti ceļi svētību zaudēšanai

Pēdējā laikā manū prātu ļoti nodarbina dažas lietas, un es jūtu, ka Dieva Gars mani spiež par tām rakstīt. (Vēstule adresēta Betlkrīkas koledžas prezidentam.) Vai Dievs jums nav laipni atvēris Debesu logus un nav izlējis pār jums svētības? Ak, jā! Bet tad bija īstais laiks pamācīt skolotājus un studentus, kā šo dārgo Dieva dāvanu paturēt, strādājot saskaņā ar pieaugošo gaismu un izdalot tās starus citiem. Vai gaisma no Debesīm tika dota? Un kādiem mērķiem? Vai ne tādēļ, lai tā atspīdētu tālāk praktiskos taisnības darbos? Ja tie, kas tik bagātīgi tika svētīti, būtu atklājuši dziļāku un dedzīgāku dievbijību, apzinoties, ka viņi ir atpirkti ar Dieva Jēra dārgajām asinīm un ietērpti Viņa pestīšanas drēbēs, vai tad viņi nepārstāvētu Kristu?

Vai tad spēles, balvas un boksa cimdu pielietošana nav sātana izmantotie audzināšanas līdzekļi, lai cilvēki iegūtu viņa rakstura īpašības? Kā būtu, ja tie varētu redzēt Golgātas Vīru Jēzu, skumji uz tiem noraugāties, kā man tas tika rādīts? Lietas noteikti ir iegājušas nepareizā gultnē un kavējušas tik laipni dāvātā dievišķā spēka darbu. Katram patiesam kristietim pienākas pārstāvēt Kristu, atstarot gaismu, paaugstināt tikumības standartu un ar Dievam svētītiem vārdiem un iespaidu likt vieglprātīgajiem un bezrūpīgajiem domāt par Dievu un mūžību. Pasaule par mūžību vispār labprāt nedomātu, bet tai šajā ziņā nebūs panākumu, kamēr vien būs cilvēki, kas savā praktiskajā dzīvē pārstāvēs Kristu.

Katrs ticīgais ir kā loceklis zelta ķēdē, kas dvēseli saista pie Jēzus Kristus, un kā kanāls gaismas izplatīšanai tumsā mītošajiem. Līdzko [133] kāds zaudē savienību ar Jēzu, sātans tūlīt izmanto šo izdevību, liekot viņam ar vārdiem, garu un rīcību apkaunot Kristu, lai tā tiktu nepareizi atspoguļots Viņa raksturs. Es jautāju tev, mans brāli, vai izprieču pārmērības nav radījušas nepareizu priekšstatu par Jēzus Kristus reliģiju? Kad Kungs Betlkrīkai pasniedza savas žēlastības bagātās dāvanas, kur atradās atbildīgās amatpersonas, kas būtu varējušas daudzās dvēseles pamācīt, kā dotās spējas izlietot, darot labu, derīgu darbu, kas radītu vajadzīgo pārmaiņu studijās, turklāt pilnīgi citādā veidā, un nevis uzbudinājumā un emocijās, ko izraisa spēles? Tāds izklaidēšanās veids neaudzina prātu, garu un raksturu, lai cilvēki būtu sagatavoti lielajiem pārbaudījumiem, ar kuriem tiem drīz būs jāstopas. Par reliģiju izdaudzinātā paviršā dievbijība sadegs pārbaudījumu ceplī.

Kungs vēlas, lai skolotāji padomātu par sava piemēra kaitīgo ietekmi. Viņiem daudz vairāk jālūdz un jāņem vērā, ka pārlicinošais iespaids, kas izplūst no pareizi nokārtotas dzīves, no dievbijīgām sarunām un no dzīvas, skaidras kristietības, sagatavo sirds dārzu patiesības sēklas sējai, lai tā dotu bagātu ražu, kā arī Taisnības Saulei, kad Tā nāk ar saviem dziedinošajiem stariem. Lai jūsu taisnība tā spīd ļaužu priekšā, “ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs” (Mat. 5:16). “Jūs esat,” Kristus sacīja saviem mācekļiem, “zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāls? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un no ļaudīm saminama.” (Mat. 5:13) Draudze pasauli apgaismo nevis ar ārējo dievbijību, bet ar patiesības pārveidojošā, svētojošā spēka atklāšanu dzīvē un raksturā. (..)

Šai laikā ir pārāk daudz pazīmju, kas liecina, ka tuvojas noslēdzošā cīņa, un tāpēc jauniešus nevajadzētu pamudināt uz vieglprātību un spēlēm. [Letter 46, 1893.]

Briesmas, ka gaisma var pārvērsties tumsā

Kungs ir nolaidies izliet pār jums savu Svēto Garu. Telts sanāksmēs un mūsu [134] dažādajās iestādēs jūs esat saņēmuši lielu svētību. Jūs ir apmeklējuši Debesu gaismas, patiesības un spēka vēstneši, un nevajadzētu domāt, ka tādā veidā no Dieva saņemtās svētības ir kaut kas neparasts. Kā Kristus sev pakļauj savus izredzētos ļaudis? Vai ne ar Svētā Gara spēku, jo, lasot Rakstus, Svētais Gars runā uz prātu un iespiež patiesību cilvēku sirdīs. Pirms Jēzu piesita krustā, Viņš apsolīja, ka mācekļiem tiks sūtīts cits Aizstāvis. Viņš sacīja: “Tas jums par labu, ka Es aizeju. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es To pie jums sūtīšu. Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu. (..) Kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās pats no sevis, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas. Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.” (Jāņa 16:7,8,13,14)

Šis Kristus apsolījums pārāk maz tiek vērtēts, un Dieva Gara trūkuma dēļ nav izprasts bauslības garīgums un tās mūžīgi saistošās prasības. Tie, kas ir apliecinājuši, ka mīl Kristu, nav aptvēruši starp tiem un Dievu pastāvošās attiecības, un tās vēl joprojām viņu uztverē ir pavisam neskaidras. Viņi tikai nedaudz nojaus Dieva pārsteidzošo žēlastību, atdodot savu vienpiedzimušo Dēlu, lai glābtu pasauli.

Viņi nesaprot, cik plašas ir svētā likuma prasības un cik cieši bauslības norādījumi jāieauž praktiskajā dzīvē. Viņi neaptver, cik nepieciešama ir un kādu lielu priekšrocību dod lūgšana, nožēla un paklausība Kristum. Tāpēc Svētajam Garam ir jāatklāj cilvēka prātam, kādu nodošanos Dievs var pieņemt. Gars apgaismo dvēseli un atjauno, svēto un padara cēlāku raksturu.

Tieši pateicoties Dieva Gara dziļajam darbam, man tika atklāta šī Gara nākšanas būtība un rādītas [135] briesmas, kādas var apņemt dvēseles, pie kurām Gars tādā veidā ir darbojies, jo šiem cilvēkiem pēc tam jāsastopas ar ienaidnieka niknākajiem uzbrukumiem, kurš tiem uzņemsies ar saviem kārdinājumiem, lai sagrautu Dieva Gara ietekmi un panāktu, ka Tā pasludinātās un apliecinātās patiesības neattīra un nepadara svētākus tos, kas saņēmuši gaismu no Debesīm, lai visa rezultātā Kristus viņos netiktu pagodināts.

Liels garīgas gaismas laiks, ja šo gaismu svēti nemīl un neizlieto dzīvē, pārvērtīsies tikpat lielā garīgā tumsā. Dieva Gara atstātais iespaids, ja cilvēki to nesargās un nenostāsies uz svētās zemes, no atmiņas drīz vien izzudīs. Tiem, kas vēlas iet uz priekšu garīgajās atziņās, jāstāv tieši blakus Dieva avotam un atkal un atkal jādzer no pestīšanas ūdens, kas ar tik lielu žēlastību viņiem tiek pasniegts. Šo atspirdzinošo veldzi tie nekad nedrīkst atstāt, bet ar pateicībā un mīlestībā pāri plūstošu sirdi, tiem, redzot Dieva laipnību un mīlestību, nepārtraukti jāuzņem dzīvais ūdens.

Ak, cik daudz tas nozīmē ikkatrii dvēselei! – “Es esmu pasaules gaisma”; “Es esmu dzīvības maize. Kas nāk pie Manis, tas nesalks (pēc vēl lielāka apmierinājuma); un, kas Man tic, tam neslāps ne mūžam.” (Jāņa 8:12; 6:35) Saskaņošanās ar šo nosacījumu nozīmē, ka jūs esat atraduši gaismas un mīlestības Avotu un uzzinājuši, kad un kā jūs varat tikt no jauna atspirdzināti, un kā izmantot Dieva apsolījumus, tos nepārtraukti attiecinot pašiem uz sevi.

“Bet Es jums esmu sacījis, ka jūs Mani gan esat redzējuši, tomēr jūs neticat.” (Jāņa 6:36, pēc Glikas) Tas ir burtiski papildījies daudzu ticīgo dzīvē, jo Kungs tiem sniedza dziļāku izpratni par patiesību, par savu žēlastību un līdzjūtības un mīlestības pilno raksturu, tomēr, saņēmuši tādu gaismu, tie neticībā no Viņa novērsās. Tie izjuta dziļi skarošo Dieva Gara darbību, bet, kad nāca sātana viltīgās kārdināšanas, kas vienmēr ir klāt pēc atmodas laika, viņi nestājās tām pretī, līdz asinīm cīnīdamies pret grēku; tādēļ arī tos, kuri, izlietojot pareizi [136] saņemto gaismu, būtu ieguvuši lielas priekšrocības, uzvarēja ienaidnieks. Viņiem Dieva dāvāto gaismu vajadzēja atstarot tālāk uz citām dvēselēm; tiem pienācās strādāt un rīkoties saskaņā ar Svētā Gara sniegtajām atklāsmēm, bet, to nedarot, viņi cieta zaudējumu.

Spēļu kaislībās pazaudētā garīga uzvara

Studenti nodevās izpriecām un vieglprātībai. Viņi tā aizrāvās ar spēlēm, ka Kungu pavisam aizmirsā; Viņš stāvēja jūsu vidū spēļu laukumā, sakot: Ak, kaut tu zinātu, “un pašā šinī savā laikā, ko pie tava miera vajag”! (Lūk. 19:42) “Jūs Mani gan esat redzējuši, tomēr jūs neticat.” (Jāņa 6:36) Jā, Kristus jums atklājās, un, Svētajam Garam aizskarot sirdi, jūs tikāt dziļi iespaidoti, bet tālāk gājāt pa ceļu, kur šo svēto iespaidu pazaudējāt un nesaglabājāt uzvaru. “Katra, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis; un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.” (Jāņa 6:37) Jūs sākāt iet pie Kristus, bet nepalikāt Kristū. Jūs Viņu atstājāt, un atziņa par Viņa piešķirtajām svētībām un lielo labvēlību no jūsu sirds izzuda. Domas par izpriecām tik lielā mērā pārņēma jūsu prātu, ka pēc Dieva Gara godbijību iedvesošā apmeklējuma jūs to apspriešanās iesaistījāties ar tādu dedzību, ka tika noārdītas visas barjeras, un, kaislīgi nododoties spēlēm, jūs atstājāt neievērotus Kristus vārdus: “Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā.” (Marka 14:38) Vietu, kuru vajadzēja ieņemt Jēzum, bija uzurpējušas kaislības uz spēlēm. Svētā Gara sniegtā iepriecinājuma vietā jūs izvēlējāties savas izpriecas. Jūs nesekojāt Jēzus priekšzīmei, kurš sacīja: “Es esmu no Debesīm nācis, lai darītu nevis to, ko Es gribu, bet to, ko grib Tas, kas Mani sūtījis.” (Jāņa 6:38)

Daudzu prātu tik ļoti pārņēmušas viņu pašu cilvēciskās tieksmes un iekāres, un viņi tā nodevušies ieradumam tām izdabāt, ka vairs nespēj aptvert [137] Rakstu patieso nozīmi. Citi iedomājas, ka, sekojot Jēzum, tiem obligāti jābūt drūmiem un noskumušiem, tāpēc ka no viņiem tiek prasīts atteikties no izklaidēm un neprāta, kam nododas pasaule. Dzīvs kristietis būs liksms un apmierināts, jo dzīvos tā, it kā skatītu To, kurš nav redzams; un tiem, kas meklēs Kristu Viņa patiesajā raksturā, sevī būs mūžīgās dzīvības elementi, tāpēc ka viņi būs kļuvuši par dievišķās dabas dalībniekiem un izbēguši no samaitātības, kas pasaulē pastāv iekāres dēļ. Jēzus sacīja: “Bet tā ir Mana sūtītāja griba, lai no visa, ko Viņš Man devis, Es nenieka nezaudētu, bet to celtu augšā – pastarā dienā.

Jo tāda ir Mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība un Es viņu celtu augšā pastarā dienā.” (Jāņa 6:39,40)

Dieva bērns kā Dieva līdzstrādnieks

Visa garīgā dzīvība ir iegūstama no Jēzus Kristus. “Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem.” (Jāņa 1:12) Bet kas noteikti seko pēc tam, kad cilvēks ir kļuvis par Dieva bērnu? Rezultātā tas kļūst par Dieva līdzstrādnieku. Tiešām, liels darbs ir darāms jūsu pašu dvēseles glābšanai un – lai jūs iemācītos pārliecināt citus atstāt neticību un dzīvot ticībā Jēzum Kristum. “Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas tic uz Mani (Vai tikai ar gadījuma rakstura ticību? – Nu nē! – Ar paliekošu ticību, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli), tam ir mūžīgā dzīvība. Es esmu dzīvības maize. (..) Es esmu dzīvības maize, kas nākusi no debesīm; ja kas ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi, un tā maize, ko Es došu, ir Mana miesa, ko Es došu par pasaules dzīvību. (..) Ja jūs Cilvēka Dēla miesu neēdat un Viņa asinis nedzerat, tad jūsos nav dzīvības. Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, tam ir mūžīga dzīvība, un es viņu uzmodināšu pastarā dienā. (..) Gars ir, kas dara dzīvu, miesa neder nenieka. Tie vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība. Bet citi ir jūsu starpā, kas netic. Jo Jēzus no iesākuma zināja, kuri tie, [138] kas neticēja, un kurš ir tas, kas Viņu nodos, un Viņš sacīja: tādēļ Es jums esmu sacījis, ka neviens pie Manis nevar nākt, ja tas viņam nav dots no mana Tēva.” (Jāņa 6:47,48,51,53,63-65, pēc Glika)

Izsakot šos vārdus, Kristus runāja autoritatīvi, ar pārliecību un spēku. Reizēm Viņš izturējās tā, ka skaidri bija jūtams Viņa gara saviņņojums. Tomēr daudzi, kas to redzēja un dzirdēja, baudot šīs stundas svētības, aizgāja pa saviem ceļiem un par saņemto gaismu drīz vien aizmirsā.

Jēzum Kristum ir uzticētas mūžīgas vērtības, lai Viņš tās izdalītu pēc savas gribas, bet cik skumji, ka daudzi ātri vien pazaudētiem ticībā uz Viņu piedāvāto dārgo žēlastību. Debesu bagātības Kristus vēlas piešķirt tiem, kas Viņam uzticas, uz Viņu paļaujas un paliek Viņā. Viņš “neturēja par laupījumu līdzināties Dievam” un apzinās, ka netiek kontrolēts un nav ierobežots piešķirt Debesu veltes, kam vien vēlas. Kristus nepaaugstina un negodā šīs pasaules varenos, kuriem parasti glaimo un aplaudē; bet aicina savus izredzētos, īpašos ļaudis, kas Viņu mīl un Tam kalpo, lai tie nāktu pie Viņa un lūgtu un Viņš tiem varētu dot dzīvības maizi un nodrošināt ar dzīvības ūdeni, kas tajos kļūtu par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.

Jēzus mūsu pasaulē ienesa Dieva bagātību krājumus, un visi, kas Viņam tic, tiek pieņemti kā mantinieki. Viņš ir paziņojis par lielo atalgojumu tiem, kas Viņa vārda dēļ cieš. Ir rakstīts: “Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.” (1. Kor. 2:9) [The Review and Herald, Jan. 30, 1894.]

Vai svētība tika vērtēta?

Lai palielinātos mūsu garīgās spējas, mums nepieciešams staigāt gaismā. Raugoties uz Kristus drīzo atnākšanu vēstošajiem notikumiem, ir modri jādarbojas, lai sagatavotos paši, uzturot savus lukturus sakārtotus un degošus, [139] un varētu pamudināt citus būt gataviem sagaidīt Līgavaiņa atgriešanos. Vienlaicīgi ir jābūt nomodā un jāstrādā; ticībai jāsavienojas ar darbiem, jo citādi mūsu raksturs nebūs saskanīgs un līdzsvarots, nebūs kļuvis pilnīgs Jēzū.

Ja mēs savu dzīvi veltītu tikai lūgšanu pilnām pārdomām, tad mūsu gaisma kļūtu neskaidra, jo gaisma mums dota, lai to sniegtu tālāk citiem, un, jo vairāk mēs ar to dalāmies, jo spožāka kļūst mūsu pašu gaisma. Ja pasaulē vispār ir kaut kas, kam vajadzētu nodoties ar entuziasmu, tad tas ir dvēseļu glābšanas darbs, kuru dēļ mira Kristus. Tāda veida pūles nekad neļaus atstāt novārtā personīgo dievbijību. Mums ir dots pamudinājums: “Savā darbā neesiet kūtri; esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Kungam!” (Rom. 12:11)

Dzīvot vienīgi par godu Dievam nozīmē tiekties tikai uz vienu mērķi, lai atklātos sirdī paveiktais darbs, kas jūsu gribu pakļauj Dieva gribai un savalda katru domu, lai tā pagodinātu jūsu Kungu. Pasaule jūs ir vērojusi, vēlēdamās redzēt, kāds iespaids sekos atmodai koledžā, sanatorijā, izdevniecības kantorī un pie Betlkrīkas draudzes locekļiem. Kādu liecību jūs esat snieguši ar savu ikdienas dzīvi un raksturu?

Dievs sagaidīja, ka jūs visi no savas puses darīsiet vislabāko, ne lai izpatiktu sev, uzjautrinātos vai sevi izceltu, bet lai visos savos ceļos pagodinātu Viņu, atgriežoties pie Viņa, atbilstoši saņemtajai gaismai un priekšrocībām, kuras Viņš jums savā žēlastībā bija devis. Viņš sagaidīja, ka jūs nodosiet

liecību Debesu saprātīgo būtņu priekšā un būsiet kā dzīvi liecinieki par Kristus žēlastības spēku pasaulē. Kungs jūs pārbaudīja, lai redzētu, vai jūs Viņa bagātīgo svētību uzskatīsiet kā kaut ko lētu un neievērojamu, vai arī vērtēsiet to kā lielu mantu, ar kuru jārikojas ļoti uzmanīgi. Ja visi pret Dieva dāvanu būtu izturējušies kā godīgais un uzticīgais kalps, kurš čakli pavairoja Kunga naudu, tad, atbilstoši katra pienākumam, dotā žēlastība arī te būtu dubultojusies, jo darbs bija no Dieva. [140]

Svētība pārvērsta lāstā

Dievs pārbaudīja savu ļaužu atsaucību, lai redzētu, kā tie izmantos Viņa uzticētās dārgās svētības. Šīs dāvanas nāca no mūsu Vidutāja un Aizstāvja Debesu pagalmos, bet sātans bija apņēmis izmantot jebkuru viņam atvēlēto iespēju, lai gaismu un svētību pārvērstu tumsā un lāstā.

Kā svētību var pārvērst lāstā? – Ietekmējot cilvēcisko darba rīku nemīlēt šo gaismu vai arī neatklāt pasaulei tās spēku pārveidot raksturu. Piepildīts ar Svēto Garu, cilvēciskais darba rīks svētības sadarbībai ar dievišķajiem spēkiem. Tas nes Kristus jūgu, uzņemas Viņa nastas un darbojas kopā ar Kristu, lai gūtu dārgas uzvaras. Tas staigā gaismā, kā Kristus ir gaismā. Pie viņa ir piepildījies Rakstos sacītais: “Mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara tā Kunga Gars.” (2. Kor. 3:18)

Tagad ar visām pieminētajām nastām mūžībā aizritējis vēl viens gads, un gaismai, kas uz jums spīdēja no Debesīm, vajadzēja jūs, kā bausļus ievērojošu tautu, sagatavot celties un spīdēt, pasludinot pasaulei Dieva likumus. Jums vajadzēja būt dzīviem lieciniekiem; bet, ja pasaule neredz, ka jūsu sevišķajām pūlēm ir augsts un svēts raksturs, ja jūsu darbs nav cēlāks par to, kāds šodien sastopams vispāratzītajās baznīcās, tad Dieva Vārds nevar tikt pagodināts un Viņa patiesība nevar tikt paaugstināta pasaules priekšā ar to ļaužu dievišķajām pilnvarām, kas bija saņēmuši tik lielu gaismu. Kā gan Kungs var saviem ļaudīm uzticēt bagātas un žēlastības pilnas atklāsmes, ja tie Dieva tik acīmredzamo spēku nav vērtējuši vairāk par ēšanu, dzeršanu un izklaidēšanos, tieši tā, kā to darīja senais Israēls? Ja viņi gandrīz visos aspektos rīkojas pretēji Dieva atklātajai gribai un savas dienas pavada bezrūpībā, vieglprātībā, savtībā, godkārē un lepnībā, samaitājot savu ceļu Kunga priekšā, [141] kā lai Viņš vēlreiz pār tiem izlej Svēto Garu?

Dievs savai tautai ir sagatavojis visbagātākās svētības, bet Viņš nevar tās piešķirt, kamēr ļaudis nezina, kā dārgo dāvanu izlietot Tā tikumu pasludināšanai, kurš viņus izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā. “Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim par labo roku.” (Ebr. 12:1,2) Piedzīvojumam, kā Svētā Gara visvarenajā spēkā bruņojusies patiesība pārvērs Jēzus sekotāju dzīvi un raksturu Viņa paša līdzībā, vajadzēja kļūt par daļu no Kristum paredzētā prieka.

Ja cilvēki cenšas paaugstināt un pagodināt bauslību, tad ar tiem sadarbojas Debesu saprātīgās būtnes. Dieva bauslība ir pilnīga un pārveido dvēseli, bet dzīvu liecību pasaule varēs ieraudzīt vienīgi pārveidotā dvēselē. Vai Kungam tiks atļauts darboties? Vai Viņš varēs atrast vietu to sirdī, kas apliecina, ka tic patiesībai? Vai cilvēciskais darba rīks atsauksies Viņa šķīstajai, skaidrajai un nesavtīgajai labvēlībai? Vai pasaulei tiks dota iespēja skatīt Kristus godības atklāsmi to raksturā, kas saucas par Viņa mācekļiem? Vai Kristus tiks pagodināts un paaugstināts, redzot savu mīlestību un līdzjūtību laipnības un patiesības straumēs izplūstam no cilvēciskajiem darba rīkiem? Lai iedvesmotu ikviena sirdi ar evaņģēliju, Viņš par svētību pasaulei ir izlējis visas Debesu bagātības. “Mēs esam Dieva darba biedri; jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtne.” (1. Kor. 3:9)

Ko Dieva bagātā svētība ir paveikusi to labā, kas ar pazemīgu un sagrauztu sirdi to pieņēma? Vai svētība tika vērtēta? Vai tās saņēmēji ir pasludinājuši Tā tikumus, kas viņus izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā? Daži jau šo tik labo un visaugstāko novērtējumu [142] pelnījušo darbu ir apšaubījuši. Viņi uz to skatās kā uz zināma veida fanātismu.

Jābūt ārkārtīgi uzmanīgiem

Īstenībā jau būtu arī jābrīnās, ja neatrastos daži nelīdzsvaroti ļaudis, kas runā un rīkojas neapdomīgi, jo kur un kad vien darbojas Kungs, piešķirot patiesu svētību, parādās arī viltojums, cenšoties Dieva darbam atņemt jebkādu iespaidu. Tāpēc ir jābūt ārkārtīgi uzmanīgiem un jāstaigā pazemīgi Dieva priekšā, lai mums būtu garīgās acu zāles, kas Svētā Gara darbu ļautu atšķirt no tā gara

darbības, kas ļaudis noved mežonīgā patvaļā un fanātismā. No viņu augļiem jums tos būs pazīt.” (Mat. 7:20) Tie, kas reāli uzlūkos Kristu, tiks pārvērsti Viņa līdzībā, un to izdarīs Kunga Gars. Viņi pieaugs līdz pilnīgam vīra augumam Jēzū Kristū. Dieva Svētais Gars viņos attīstīs mīlestību un skaidrību, tā ka to raksturā atklāsies cēlums un izsmalcinātība.

Bet vai tāpēc, ka daži bagāto Debesu svētību ir izlietojuši nepareizi, arī citiem vajadzētu noliegt, ka, svētīdams mūsu draudzes, tās ir apmeklējis pasaules Pestītājs Jēzus? Lai nav nekādu šaubu un neticības, jo pretējā gadījumā jūs nostājaties uz bīstamas zemes! Dievs deva Svēto Garu tiem, kuri šīs Debesu dāvanas saņemšanai bija atvēruši savas sirds durvis. Lai viņi nepadodas kārdinājumam un nesāk domāt, ka ir pievilti! Lai tie nesaka: “Es esmu kļūdījis, jo sajūtu tumsu un mani nomāc šaubas, un sātans nekad nav tik spēcīgi strādājis kā tagad.” Es jūs brīdinu būt uzmanīgiem. Neizsakiēt nevienu šaubu vārdu. Jūsu labā ir darbojies Dievs, novedot patiesības skaidrās mācības ciešā kontaktā ar jūsu sirdi. Jūs esat saņēmuši svētības, lai tās nestu augļus, izpaužoties veselīgā dzīvesveidā un krietnā raksturā.

Pierādījumu atmešanas grēks

Grēks, kura dēļ Kristus norāja Horacinu un Betsaidu, izpaudās tādu pierādījumu noliegšanā, kurus pieņemot [143] un pakļaujoties to spēkam, tie pārliecinātos par patiesību. Rakstu mācītāji un farizeji grēkoja, ļaujot neticības tumsai aizklāt viņu vidū paveiktos Debesu izcelsmes darbus, kā rezultātā tika apšaubīti pierādījumi, kuriem vajadzēja nostiprināt viņu ticību, un svētās lietas, kuras pienācās sargāt, netika vērtētas. Es baidos, ka arī mūsu ļaudis ir atļāvuši ienaidniekam darboties tieši tādā veidā, līdz no Dieva nākošais labums, Viņa piešķirtā bagātā svētība, tika pielīdzināta fanātismam.

Ja tāda attieksme saglabāsies arī turpmāk, tad, Kungam no jauna liekot savai gaismai spīdēt uz ļaudīm, tie no Debesu apgaismojuma novērsīsies, sakot: “Es to izjutu jau 1893. gadā, bet daži, kuriem es uzticējos, apgalvoja, ka tas ir fanātisma izraisīts darbs.” Vai tie, kas, Dieva bagāto žēlastību saņemot, šo Svētā Gara darbību ir uzskatījuši par fanātismu, arī nākotnē pret Gara izpausmēm nevērsīsies apsūdoši? Vai viņu sirds vairs vispār būs pieejama klusās, maigās balsis aicinājumiem? Jēzus mīlestība varbūt tiks atklāta, bet uz ļaudīm, kas tik ļoti pret to norobežojusies, tā var neatstāt nekādu iespaidu. Debesu žēlastības bagātības var tikt piedāvātas un tomēr atņemtas, lai gan tās vajadzēja iemīlēt un pateicīgi atzīt. Cilvēki it kā no sirds būs ticējuši taisnībai un kādu laiku izsūdzējuši savus grēkus, lai tiktu glābti, bet, un to ir skumji atzīt, viņi nebūs sadarbojušies ar Debesu inteliģenci un nebūs iemīlējuši gaismu, darot taisnības darbus. [The Review and Herald, Feb. 6, 1894.] [144]

18. Īpaši aicinājumi sludinot

(Atklātajā sludināšanas darbā Elena Vaita visai iespaidīgi izmantoja īpašus uzaicinājumus, kas prasīja atbildi. Šeit atstāstīti vairāki piemēri, kā viņa dažādos apstākļos pielietoja šo metodi.)

Darba sākumā Betlkrīkā

Es piedalījies sanāksmē Betlkrīkas draudzē. Apmēram stundu brīvi runāju uz ļaudīm par to, kādu postu izraisīja Ādama krišana un kā Kristus ar savu pazemošanos un nāvi atkal atgriezta cerību uz dzīvību un nemirstību. Saprātu, ka man ļaudis jāpārliecina par nepieciešamību visā pilnībā svētīties Dievam – svētīt Viņam visu būtņi – dvēseli, miesu un garu. Tad pieminēju Mozus nāvi un to, kā viņš skatīja apsolīto zemi. Klātesošie jutās dziļi saviļņoti. (..) Tajā vakarā mēs aicinājām iznākt uz priekšu tos, kuri vēlas kļūt par kristiešiem. Iznāca trīspadsmit cilvēki. Visi liecināja par Kungu. Tas bija labs darbs. [Diary, Jan. 12, 1868]

Nopietns darbs Titeibovēsā, Mičiganā

Sapulces notika visu dienu. Mans vīrs runāja no rīta, brālis Endrūss – pēcpusdienā. Es pievienojos ar diezgan plašām piezīmēm, aicinot [145] sanāksmju laikā ieinteresētos ļaudis no šīs dienas sākt kalpot Kungam. Mēs lūdzām iznākt uz priekšu tos, kas vēlējās nodoties Dievam. Iznāca diezgan daudzi. Es runāju vairākas reizes, aicinot dvēseles saraut sātana saites un sākt jaunu dzīvi. Kāda māte raudādama gāja pie sava dēla un ļoti viņu lūdza. Tas šķita nejutīgs, stūrgalvīgs un nepiekāpīgs. Tad es cēlos un griezcos pie brāļa D, aicinot viņu nestāties ceļā saviem bērniem. Viņš it kā

satrūkās, tad piecēlās un sacīja, ka no šīs dienas vēlas sākt jaunu dzīvi. To dzirdot, visi no sirds priecājās. Brālis D ir jauks cilvēks.

Pēc tam piecēlās māsa E vīrs un liecināja, ka vēlas kļūt par kristieti. Tas bija pazīstams tiesnesis. Viņa meita sēdēja uz lūdzēju sola. Tad mūsu lūgumiem pievienojās brālis D, un arī māsa D griezās pie saviem bērniem. Tā mēs lūdzām un beidzot uzvarējām. Visi iznāca uz priekšu. Tēvi un visi dēli, un vēl citi tēvi sekoja viņu piemēram. Tā bija priecīga diena. Māsa E izteicās, ka tā bijusi laimīgākā diena viņas mūžā. [Diary, Feb. 19, 1868.]

Labā atsaucība Betlkrīkā

Pēcpusdienā es runāju no Otrās Pētera vēstules. Jutos brīva. Pēc tam, kad stundu biju runājis, aicināju iznākt uz priekšu tos, kas vēlas būt par kristiešiem. Apmēram trīsdesmit līdz četrdesmit cilvēki klusi un mierīgi piecēlās, atnāca un ieņēma vietu priekšējās rindās. Es viņus aicināju uz pilnīgu nodošanos Dievam. Mums ar tiem bija ļoti jauks lūgšanu brīdis. Pēc tam aicinājām piecelties tos, kas vēlējas kristīties. Piecēlās diezgan liels skaits cilvēku. [Diary, June 9, 1873.]

Atsaucība pēc zināmas vilcināšanās

Pēcpusdienā es runāju (Stenlejā, Va) par Jāņa 17:3. Kungs man deva daudz sava Svētā Gara. Nams bija pilns. Es aicināju iznākt uz priekšu tos, kas vēlējas dedzīgāk meklēt Kungu un gribēja sevi Viņam nodot par pilnīgu upuri. Kādu laiku neviens nepakustējās, bet pēc tam iznāca daudzi un [146] liecināja par savu grēku atzīšanu. Mums bija iespaidīgs lūgšanu brīdis, kad visi jutās satriekti un atzina izdarītos pārkāpumus. Ak, kaut katrs to varētu saprast! [Diary, Nov. 9, 1890]

Līdzko viņa iesāka darbu Šveicē

Sabatā un svētdienā bija daudz neaizmirstamu brīžu. (Šveices konferencē, kas 1885.gadā notika Bāzelē) Runājot svētdienas pēcpusdienā, Kungs mani sevišķi svētīja. Uzrunas beigās tos, kuri ilgojās kļūt par kristiešiem, un visus, kuri juta, ka tiem nav bijusi dzīva savienība ar Dievu, aicinājām iznākt uz priekšu, lai kopīgi varētu lūgt pēc grēku piedošanas un pēc žēlastības spēka, ar ko pretoties kārdinājumiem.

Tas daudziem bija jauns piedzīvojums, bet viņi nevilcinājās. Šķita, ka kājās bija piecēlušies visi klātesošie, tā ka labākais viņiem tagad bija atkal apsēsties un kopīgi meklēt Kungu. Šeit visi sanāksmes dalībnieki izteica apņemšanos nolikt grēkus un ar vislielāko dedzību iesaistīties lūgšanās pēc Dieva tuvuma. Pēc tam tika nodotas simts piecpadsmit liecības. Daudzas no tām izteica patiesu pieredzi Dieva lietās. [Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, p. 173.]

Kristiānijā (Oslo), Norvēģijā

Divas nedēļas mēs pavadījām Kristiānijā, kur sirsnīgi strādājām draudzes labā. Kunga Gars mani mudināja sniegt ļoti skaidru liecību. It īpaši mūsu pēdējā sanāksmē es ļaudīm centos atklāt, ka, tiecoties kļūt par Dieva bērniem, viņiem nepieciešama pilnīga rakstura pārmaiņa. (..) Es tiem norādīju uz dziļas nožēlas un atgriešanās vajadzību, grēka atzīšanu un atstāšanu, jo šo nepilnību dēļ draudze nesaņem iepriecinošo Kristus Garu. Pēc tam mēs aicinājām iznākt uz priekšu tos, kas vēlējas izšķiroši nostāties Kunga pusē. Atsaucās daudzi. Daži izprotoši atzina savus grēkus, un tika nodotas sirsnīgas liecības. [The Review and Herald, Oct. 19, 1886.] [147]

Apņemība tiek parādīta ar piecelšanos

Kad tika izteikts aicinājums (Bāzelē, Šveicē) piecelties visiem, kas no šī brīža visnopietnākajā veidā sāks tiekties pēc augstāka kristīgā standarta, kājās piecēlās visi. Mēs ceram, ka tas viņiem deva labu pamudinājumu pievērsties Dievam un pārdomām par garīgām lietām, lai tie nopietni censtos būt tādi, kādiem kļūt Kungs viņiem ir devis spēku – uzticīgiem un svētiem Kristus krusta kareivjiem. [Diary, Nov. 22, 1885.]

Atkritēji Bāzelē aicināti atgriezties

Sabata pēcpusdienā mēs no jauna pulcējāmies kopējā sanāksmē. Kad es atkal īsu brīdi uzrunāju ļaudis, pār mani dusēja Dieva svētība. Visas sēdvietas bija aizņemtas, tā ka vajadzēja ienest vēl papildus krēslus. Ļaudis klausījās ar dziļu ieinteresētību.

Es uzaicināju iznākt priekšā tos, kuri vēlas, lai Dieva kalpi par viņiem aizlūdz. Visi, kas bija atkrituši, visi, kas vēlējās atgriezties un čakli meklēt Kungu, šo izdevību tagad varēja izmantot. Ātri tika aizņemtas vēl atlikušās brīvās vietas, bet, tā kā sakustējās visa zāle, mēs sacījām, ka labāk būtu, ja visi paliktu tur, kur viņi atradās, un mēs tagad kopīgi grieztos pie Dieva, atzīstot savus grēkus, jo Kungs taču ir ķīlā devis savu vārdu: “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1. Jāņa 1:9)

Ātri viena pēc otras tika sniegtas daudzas dziļi izjustas liecības, kas pierādīja, ka klātesošo sirdi bija skāris Dieva Gars. Mūsu sanāksmes ilga no pulksten diviem līdz pieciem pēcpusdienā, un tad ar vairākām sirsnīgām lūgšanām mēs bijām spiesti tās beigt. [Diary, Feb. 20, 1887.]

Kāds īpašs piedzīvojums Austrālijā

Sabatā, 1895. gada 25. maijā, kādā Ziemeļficrojas zālē, kur parasti sapulcējās mūsu ļaudis, mums bija īpaša sanāksme. Jau vairākas dienas pirms tam es uzzināju, ka vietējā draudze gaida, ka es Sabatā runāšu, bet nelaimīgā kārtā biju stipri saaukstējusies un gandrīz pilnīgi aizsmakusi. Man radās vēlēšanās no šī uzdevuma atbrīvoties, bet, tā kā tā bija mana vienīgā izdevība šos ļaudis uzrunāt, nolēmu: “Es iziešu ļaužu priekšā, un ticu, ka Kungs paklausīs manas sirsnīgās lūgšanas un atņems aizsmakumu, lai es sanākušajiem varētu sniegt savu vēsti.” Debesu Tēvam es liku priekšā Viņa izteikto apsoliņumu: “Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klauvējiet, tad jums taps atvērts. Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū; kas meklē, atrod; un, kas klauvē, tam atvērs. (..) Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz.” (Lūkas 11: 9-13)

Dieva Vārds ir drošs. Es lūdzu un ticēju, ka būšu spējīga runāt uz ļaudīm. Es jau uzmeklēju kādu Rakstu vietu, bet, kad piecēlos, lai runātu, Kungs man lika to aizmirst, un es jutos spiesta pievērsties Pētera otrajai vēstulei. Un tā, iztirzājot domu par Dieva žēlastības vērtību, Kungs man piešķīra sevišķu brīvību. (..) Ar Svētā Gara palīdzību biju spējīga izteikties skaidri un spēcīgi.

Uzrunas beigās Dieva Gars mani pārliecināja, lai uzaicinu iznākt uz priekšu visus, kas vēlējās pilnīgi nodoties Kungam. Tāpat aicinājumu saņēma tie, kas domāja, ka viņiem nepieciešamas Dieva kalpu aizlūgšanas. Priekšā iznāca apmēram trīsdesmit cilvēku. Starp tiem bija arī brāļu F sievas, kas pirmo reizi pauda vēlēšanos nākt tuvāk Dievam. Manu sirdi pildīja neizsakāma pateicība par šo divu sieviešu sperto soli.

Tad es sapratu, kāpēc tik spiedoši tiku mudināta izteikt tādu aicinājumu. Sākumā vilcinājos neziņā, vai tas būs vislabākais, ko varam darīt, jo, kā redzēju, mēs ar dēlu bijām vienīgie, kas šajā gadījumā varējām palīdzēt. Bet, it kā kāds būtu mani uzrunājis, prātā ienāca doma: “Vai tad tu nevari paļauties uz Kungu?” Un es atbildēju: “Es uzticēšos, Kungs!” Kaut gan mans dēls bija visai pārsteigts, ka es šai brīdī izsaku tādu aicinājumu, kritiskajā situācijā viņš rīkojās pareizi. Es nekad neesmu dzirdējusi viņu runājam ar lielāku spēku un vēl izjustāk nekā toreiz. Viņš aicināja [149] uz priekšu brāļus Folkhedu un Solsbēriju, un mēs zemojāmies lūgšanā. Mans dēls uzņēmās vadību, un viņa lūgšanu tiešām diktēja pats Kungs, jo šķita, ka viņš lūdz, it kā atrastos tiešā Dieva tuvumā. Arī brāļi Folkheds un Solsbērijs izteica dedzīgus lūgumus, un pēc tam Kungs lūgšanai atvēra manu balsi. Es pieminēju māsas F, kas pirmo reizi bija atklāti nostājušās par patiesību. Pār sanākumi dusēja Svētais Gars, un daudzus savīlņoja Tā dziļi skarošais darbs.

Sanāksmei beidzoties, daudzi steidzās uz paaugstinājumu un, satvēruši manu roku, ar asarām acīs prasīja, lai es par viņiem lūgtu. Es sirsnīgi atbildēju, ka gribu to darīt. Mani iepazīstināja ar māsām F, un es sapratu, ka viņām bija visai maiga sirds. Vienai no šīm māsām, kas tagad nostājās par patiesību, māte bija visniknākā pretiniece un bija draudējusi, ja viņas meita kļūs par Sabata ievērotāju, tad tā vairs neļaus viņai ienākt savā mājā, jo māte to uzskatīja par ģimenes apkaunojumu. F kundze bieži bija teikusi, ka nekad nepievienosies septītās dienas adventistiem. Viņa bija uzaugusi presbiterāņu draudzē un radināta domāt, ka sievietēm runāt atklātās sanāksmēs ir ļoti piedauzīgi, ka tādā veidā tiek pārkāptas visas pieklājības normas. Viņa bija dzirdējusi vecākos sludinātājus Danielsu un Korlisu, un uzskatīja tos par veikliem runātājiem, bet tā nevēlējās dzirdēt sludinām sievieti. Viņas

vīrs bija lūdzis, lai Dievs apstākļus kārtotu tā, ka sieva varētu atgriezties māsas Vaitas kalpošanas rezultātā. Kad es aicināju iznākt uz priekšu tos, kas jūt, ka tiem nepieciešams tuvoties Dievam, visiem par pārsteigumu iznāca arī abas māsas. Sieviete, kas bija zaudējusi savu mazuli, sacīja, ka sākumā esot nolēmusi neiet uz priekšu, bet Kunga Gars tik spēcīgi iespaidojis tās prātu, ka viņa neuzdrošinājusies atteikties. (..) Es jutos ļoti pateicīga Debesu Tēvam par Viņa mīlošo laipnību, liekot šīm divām dārgajām dvēselēm paklausībā patiesībai pievienoties saviem laulātajiem draugiem. [The Review and Herald, July 30, 1895.] [150]

Ešfīldas draudzē atsaucas viesi - neadventisti

Es aicināju piecelties kājās visus, kas vēlas slēgt svētu derību ar Dievu un kalpot Viņam no visas sirds. Nams bija pilns, un gandrīz visi piecēlās. Klāt bija diezgan daudzi, kas nepiederēja mūsu ticībai, un arī daži no viņiem piecēlās. Es tos sirsnīgā lūgšanā pienesu Kungam, un mēs izjutām Dieva Gara tuvumu. Saprātām, ka te tiešām tika iegūta uzvara. [Manuscript 30a, 1896.]

Īpašs aicinājums Betlkrīkas koledžai

Lūgšanas nedēļas laikā es piecas reizes runāju uz sanitāriem, medmāsām un ārstiem un esmu pārliecināta, ka manis teiktais tika vērtēts. Pagājušajā ceturtdienā profesors Preskots vēlējās, lai es tur ierastos vēlreiz. Kad aizgāju, runāju lielajā kapelā, kas bija pilna ar studentiem. Varēju brīvi izteikties un atklāt viņiem patiesības par Dieva laipnību un žēlastību, par Jēzus Kristus lielo pretimnākšanu un upuri, par mums sagādāto Debesu atalgojumu un galīgo uzvaru, kā arī par to, kāda priekšrocība būt par kristietiem.

Piecēlās arī profesors Preskots un mēģināja runāt, bet viņš bija ļoti aizkustināts un kādas piecas minūtes vienīgi raudot stāvēja ļaužu priekšā, nespēdams izteikt nevienu vārdu, bet beidzot apliecināja: "Es esmu priecīgs, ka varu būt kristietis." Viņš runāja kādas piecas minūtes un pēc tam deva iespēju visiem izteikties. Tika nodotas daudzas liecības, bet man šķita, ka starp klātesošajiem ir vēl kāda grupa, kas nav aizsniegta. Mēs aicinājām iznākt uz priekšu visus, kas jūt, ka tie nav sagatavoti Kristus atnākšanai, un kam nav pierādījumu, ka Dievs viņus būtu pieņēmis. Likās, ka sakustētos viss nams. Vēlreiz devām izdevību visiem izteikt savas izjūtas un, kad pēc maza brīža atvēlējam laiku lūgšanām, šķita, ka Kunga svētība ir aizsniegusi sirdis.

Tad mēs sadalījāmies grupās un turpinājām strādāt vēl divas stundas. Sanāksmē visai jūtamā veidā izpaudās Kunga Gara tuvums. Daudzi no tiem, kas [151] par reliģiju neko nezināja, neticīgie no pasaules, bija ieguvuši patiesus piedzīvojumus ar Dievu. Tā darbs iet arvien tālāk uz priekšu. Kungs strādā un strādās, ja vien mēs Viņam sagatavosim ceļu, lai Viņš droši var atklāt savu spēku mūsu labā. [Letter 75, 1888.]

Aicināti iziet uz priekšu Sanfrancisko

Piektdien, 21. decembrī (1900.), mēs devāmies uz Sanfrancisko, kur man vajadzēja būt klāt lūgšanas nedēļā. Sabata pēcpusdienā es tur runāju uz draudzi, kaut gan biju tik nespēcīga, ka, lai noturētos kājās, ar abām rokām vajadzēja pieķerties katedrai. Es lūdzu Kungu pēc spēka runāt uz ļaudīm. Viņš dzirdēja manu lūgšanu un mani stiprināja. Turpmākajā laikā, pievērsoties Atkl. 2:1-5., baudīju lielu brīvību.

Mani dziļi skāra Dieva Gars, un sniegtā vēsts ļaudis ļoti ietekmēja. Pēc tam, kad es beidzu, visi, kas vēlējās nodoties Kungam, tika uzaicināti iznākt priekšā. Atsaucās daudzi, un viņu labā tika pienestas lūgšanas. Starp tiem, kas piecēlās, daži ar adventes vēsti bija iepazīlušies tikai nesen, bet tagad tiem nācās izšķirties.

Ak, kaut Kungs stiprinātu atstāto labo iespaidu, un ties Viņam pilnīgi nodotos! Ak, kā es ilgojos redzēt dvēseles atgriežamies, dzirdēt tās dziedam jaunu dziesmu par slavu mūsu Dievam!

Svētdienas pēcpusdienā es runāju uz lielu auditoriju, no kuras daudzi nepiederēja mūsu ticībai. Mani spēki bija atjaunoti tā, ka ļaužu priekšā varēju stāvēt, nepieturoties pie katedras. Pār mums dusēja Dieva svētība, un runājot es kļuvu arvien stiprāka. Tāpat kā Sabatā, atkal uz priekšu tika aicināti tie, kas ilgojās pēc garīgas palīdzības, un mēs priecājāmies, redzot labprātīgu atsaucību. Kad mēs Kungu meklējām lūgšanās, Viņš šķita ļoti tuvu. [The Review and Herald, Feb. 19, 1901.]

Līdzīgs darbs ikkatrā draudzē

Sabatā, 10. novembrī, es apmeklēju Sanfrancisko un runāju uz draudzi, kura bija pilna ļaužu ar dzirdīgām ausīm [152] un saprotošu sirdi. (..) Kad biju beigusi, vecākais sludinātājs Korliss aicināja iznākt priekšā visus, kas vēlas nodoties Jēzum. Atsaucība bija ātra un priecīga, un man pēc tam sacīja, ka esot iznākuši apmēram divi simti cilvēku. Vīrieši un sievietes, jaunieši un bērni steidzās ieņemt vietu pirmajās rindās. Kungam patiktu, ja līdzīgs darbs tiktu veikts ikvienā draudzē.

Daudzi nevarēja iznākt uz priekšu vienkārši tāpēc, ka nams bija ļoti pārpildīts. Tomēr apgarotās sejas un asaru pilnās acis liecināja par apņemšanos: “Es gribu iet kopā ar Kungu! No šī brīža nopietni tieksos pēc augstāka standarta!” [The Review and Herald, Feb. 12, 1901.]

Atsaucība 1909. gada Vispasaules Savienības sanāksmē

Mani brāļi un māsas, meklējiet Kungu, kamēr Viņš atrodams! Tuvojas brīdis, kad tie, kas izšķieduši savu laiku un izdevības, vēlēties, kaut tie būtu Viņu meklējuši. (..) Dievs vēlas jūs uzturēt pie skaidras apziņas un pastāvīgā rostībā. Viņš grib, lai jūs izietu mūsu draudzēs un dedzīgi pūlētos Viņa labā. Kungs vēlas, lai jūs organizētu sanāksmes tiem, kas vēl atrodas ārpus draudzes, lai arī tie varētu uzzināt šīs pēdējās brīdinājuma vēsts patiesības. Ir vietas, kur jūs priecīgi uzņems, kur ļaudis pateiksies, ka esat nākuši tiem palīgā. Kaut Kungs jūs stiprinātu iesaistīties šajā darbā tā, kā jūs to vēl nekad neesat darījuši! Vai jūs to vēlaties? Vai jūs vēlaties tagad piecelties kājās un apņemties, ka paļausities uz Dievu, kā uz savu cerību un palīgu? (Klātesošie pieceļas)

(Lūgšana) – “Es Tev pateicos, Kungs, Israēla Dievs! Pieņem šo Tavu ļaužu solījumu. Dod tiem savu Garu. Lai viņos kļūst redzama Tava godība. Kad viņi runās par patiesību, lai kļūst redzama Dieva pestīšana! Āmen!” [General Conference Bulletin, May 18, 1909.] [153]

4. DAĻA. “PASLUDINI VĀRDU”

Ievads

Kad 1933. gadā Vispasaules Savienības vadība plānoja uzsākt spēcīgu evaņģelizācijas darbu Ziemeļamerikā, viņi saprata, ka lielu mērķu sasniegšanai sludinātājiem, kas izies ļaužu priekšā, jāizvairās no mazāk svarīgiem jautājumiem, bet to vietā plaši un vispusīgi jāizskaidro trešā eņģeļa vēsts. Atsaucoties uz Vispasaules Savienības lūgumu, tika publicēta sešpadsmit lappušu biezā brošūra Pasludini Vārdu, kas saturēja Elenas G. Vaitas padomus. Tās izplatīšana daudzos tūkstošos eksemplāru deva lielu labumu, jo sludinātāji no jauna uzņēmās svinīgo atbildību nest pasaulei pēdējās tiesas stundas vēsti. Atsevišķas šīs brošūras nodaļas, kuras nav atrodamas citās E.G Vaitas grāmatās, paliekošu vietu sev atradušas šajā izdevumā. Iespējamie paskaidrojumi tomēr nav izsmeltošs visu Elenas Vaitas rakstīto padomu sakopojums par šo jautājumu. Papildus informāciju vēl var atrast grāmatās Evaņģelizācija, Evaņģēlija kalpi, Liecības sludinātājiem un Kristīgā kalpošana.

Kopā ar šīs brošūras atsevišķajām nodaļām, tiek izdoti vēl citi radniecīgi raksti. Nodaļa Galēju uzskatu radītas briesmas ir vēsts kādam mūsu sludinātājam, un tajā ietvertas lielam kalpošanas darbam domātas pamācības, kas līdz šim bija pieejamas vienīgi Piezīmju lapās. Visai piemērota ir vēsts nodaļā Laika noteikšana. Visa daļa beidzas ar padomiem no Sevišķajām liecībām Sēr. B, Nr.2, kas uzrakstīti 1903. un 1904. gadu krīzes laikā, kad konfesijai centās uzspiest panteisma uzskatus, nosaucot tos par jaunu gaismu, kas, kā tika apgalvots, atnesīšot draudzei lielas svētības. Lielākais ieguvums, ko deva šī krīze, ir cīņojumam draudzei no Kunga vēstneses sniegtās patiesības mācības, kuras galvenokārt atrodamas Liecību 8. sējumā un grāmatā Dziednieciskā kalpošana.

Pilnvaroto padome [155]

19. Ko sludināt un ko nesludināt?

(Šeit nav mēģināts aptvert visus tematus. Citus ierosinājumus jūs varat atrast grāmatā Evaņģelizācija, 184-199 un 217-278. lpp)

Lai atklājas Kristus

Visas sludināšanas mērķis ir novērst uzmanību no sevis, lai atklājas Kristus. Kunga Jēzus paaugstināšana ir tā lielā patiesība, kura jāizceļ ikvienam, kas, citus pamācot, strādā ar Vārdu. [Manuscript 109, 1897]

Patiesības vēsts nesējiem atziņu par Kristus taisnību nevajadzētu uzsvērt kā jaunu gaismu, bet kā ļoti dārgu gaismu, kas kādu laiku bija pazaudēta no ļaužu redzes loka. Jēzus mums jāpieņem kā personīgais Pestītājs, tad Viņš mums pieskaitīs Viņā esošo Dieva taisnību. Atkārtosim un vienmēr priekšplānā izvirzīsim atziņu, kuru ir uzsvēris apustulis Jānis: “Šī ir mīlestība, nevis ka mēs esam mīļējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai.” (1. Jāņa 4:10)

Dieva mīlestībā ir atklātas visapbrīnojamākās dārgās patiesības āderes, ar ko draudzes un pasaules priekšā ir atvērtas Kristus žēlastības bagātības. (..) Ak, kas par mīlestību, kas par apbrīnojamu, neizmērojamu mīlestību, kas Kristu ierosināja mirt par mums, kad mēs vēl bijām grēcinieki! [156] Un kādu zaudējumu cieš dvēsele, kura saprot bauslības stingrās prasības, bet nespēj aptvert Kristus žēlastību, kas pieejama tik lielā pārpilnībā.

Ir taisnība, ka Dieva bauslība apliecina Viņa mīlestību, ja to pasludina kā patiesību Jēzū, tāpēc Dieva Dēla dāvināšana šai noziedzīgajai pasaulei plaši jāiztīrā ikvienā uzrunā. Nav brīnums, ka patiesība nespēj sasildīt sirdi, ja to pasniedz aukstā un nedzīvā veidā. Nav jābrīnās, ka ticība šaubās apstājas pie Kunga apsoliņumiem, ja sludinātāji un strādnieki nav parādījuši Jēzus vienotību ar Dieva bauslību. Ak, cik daudz biežāk tiem vajadzēja pārliecināt ļaudis, ka “Viņš jau savu Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:32)

Sātans ir apņēmis panākt, lai cilvēki neizprastu Dieva mīlestību, kas Viņam pazudušās cilts glābšanai lika atdot savu Dēlu; jo vienīgi Dieva laipnība ļaudis vada pie nožēlas. Bet kādas sekmes mēs esam guvuši, atklājot pasaulei Dieva dziļo un apbrīnojamo mīlestību? Mums nav cita ceļa, kā to panākt, kā vienīgi izsaucoties: “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni.” (1. Jāņa 3:1) Tāpēc sacīsim grēciniekiem: “Redzi Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.” (Jāņa 1:29) Parādot Jēzu kā Tēva pārstāvi, mēs spēsim izklīdināt ēnu, ko sātans ir metis pār mums ejamo ceļu, lai mēs neieraudzītu Dieva žēlastību un Viņa neizmērojamo mīlestību, kā tā atklājusies Jēzū Kristū. Uzlikojiet Golgātas krustu! Tā ir pastāvīga ķīla Debesu Tēva bezgalīgajai mīlestībai un neizmērojamajai žēlastībai. [Manuscript, 154, 1897]

Svētais Gars

Lielajam Skolotājam Kristum bija iespēja izvēlēties bezgalīgi daudz tematu, par ko runāt, bet viens, pie kura Viņš kavējās visvairāk, bija doma par Svētā Gara piešķiršanu. Viņš jau iepriekš skaidroja, kādas lielas svētības draudzei dos šī dāvana. Bet kādu tematu šodien apskata [157] vismazāk? Un kāds apsoliņums piepildās vismazāk? Par Svēto Garu tiek runāts tikai gadījuma pēc, un drīz vien viss tiek atkal aizmirsts. [Manuscript 20, 1891.]

Māciet atgriešanās soļus

Patiesību par Jēzu sludinātājiem nepieciešams pasniegt daudz skaidrākā un vienkāršākā veidā. Viņiem pašiem daudz pilnīgāk jāizprot lielais cilvēces atpestīšanas plāns, tad tie arī klausītāju domas spēš vadīt prom no laicīgām lietām uz garīgo un mūžīgo. Daudzi vēlas uzzināt, kas tiem jādara, lai tiktu glābti. Tiem vajag skaidri un saprotami parādīt nepieciešamos atgriešanās soļus. Nevajadzētu noturēt nevienu svētrunu, kurā kaut īsi, bet īpaši skaidri netiktu parādīts ceļš, pa kuru grēcinieki var nākt pie Kristus un tikt glābti. Sludinātājiem jānorāda ļaudīm uz Jēzu, kā to darīja Jānis, un aizkustinošā vienkāršībā, pašu sirdīm kvēlojot Kristus mīlestībā, jāsaka: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.” Nopietni un sirsnīgi ikviens grēcinieks jāaicina nožēlot savus pārkāpumus un atgriezties.

Tiem, kas šo darba daļu pamet novārtā, vispirms pašiem jāatgriežas, lai drīkstētu sniegt kādu uzrunu. Tie, kuru sirdī valdīs Jēzus mīlestība un kuri būs piepildīti ar Viņa Vārda dārgajām patiesībām, varēs ņemt no Dieva mantu nama vecas un jaunas lietas. Tiem nebūs laika anekdošu stāstīšanai; tie nenopūlēsies kļūt par oratoriem, savā domu gājumā uzlidojot tik augstu, ka vairs nespēj citus vest sev

līdzi, bet tie vienkāršos vārdos, ar aizkustinošu sirsnību atklās patiesību par Jēzu. [The Review and Herald, Feb. 22, 1887.]

Seno Adventes patiesību atdzimšana

Sludinātājiem un ļaudīm darāms svēts un svarīgs darbs. Tiem jāpētī Dieva rīcības iemesli un Viņa tautas vēsture. Tie nedrīkst aizmirst Kunga izturēšanos pret savu tautu pagātnē. Ir jāatdzīvina un atkal no jauna jāpārstāsta patiesības, kas sākušas likties mazsvarīgas tiem, kuri no personīgās pieredzes nezina, kāds spēks [158] un godība tās pavadīja, pirmo reizi tās atklājot un saprotot. Šīs patiesības jāpasniedz pasaulei visā to sākotnējā svaigumā un spēkā. [Manuscript 22, 1890.]

Eņģeļu kalpošana

Par katru cilvēku cīnās labie un ļaunie eņģeļi, un cilvēks pats izšķir, kas uzvarēs. Es aicinu Kristus kalpus uzsvērt patiesību par eņģeļu kalpošanu, lai to saprastu visi, kas nonāk viņu balss sniedzamības robežās. Nenododieties fantastiskiem minējumiem. Mūsu vienīgā drošība ir rakstūtais Vārds. Mums, līdzīgi Daniēlam, jālūdz, lai šīs Debesu inteligentās būtnes mūs sargātu. [Letter 201, 1899.]

Argumentējošas svētrunas

Ir noturētas daudzas uz pierādījumiem dibinātas svētrunas, kas tikai retos gadījumos mīkstinājušas vai klusinājušas kādu dvēseli. (..) Katram vēstnesim par savu pienākumu vajadzētu uzskatīt: uzsvērt Kristus pilnību. Ja netiek izcelta par brīvu piedāvātā Kristus taisnība, uzrunas paliek sausas un nedzīvas; avis un jēri netiek pabaroti. Pāvils par sevi varēja teikt: “Mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē.” (1. Kor. 2:4) Evaņģēlijs piedāvā barību gan prātam, gan sirdij. Kristus ir it visa dzīvais centrs, tāpēc ietveriet Viņu ikkatrā svētrunā. Aplūkojiet Jēzus Kristus pilnību, Viņa žēlastību un godību; jo mūsu godības cerība ir Kristus iemājošana sirdī. [Letter 15, 1892.]

Atklājiet patiesību lēnprātībā

Kā vēstneši esiet ļoti uzmanīgi. Necentieties uzklaut un pieņemt jaunas teorijas, jo tās bieži vien ir tādas, ar kurām nevienu draudzi nekad nevajadzētu iepazīstināt. Nerunājiet lielīgus, sevi cildinošus vārdus. Lai no jūsu lūpām, kuras svētojusi patiesība, atskan Dieva Vārds. Katram vēstnesim jāsludina Jēzū atrodamā patiesība. Viņam pašam jābūt pārliecinātam par to, ko runā, un Dieva Vārds jālieto Svētā Gara vadībā. Savā dzīvē [159] un darbā esiet uzmanīgi, mani brāļi, lai jūsu piemērs nepieviltu nevienu dvēseli. Ja jūs kādu ievēdat maldos, tad būtu labāk, ja jūs nekad nebūtu dzimuši.

Tiem, kas saucas par Dieva kalpiem, pašiem čakli jāpūlas iemantot to dzīvi, kurā neieies grēks, slimības un bēdas. Viņiem jābūt gataviem runāt laikā un nelaikā.

Dievs aicina reformatorus, kas no paaugstinājuma teiktu spēcīgus, iedvesmojošus vārdus. Ja cilvēki Gara spēkā nesludina Dieva Vārdu, bet paši savā spēkā izsaka savas domas, tie jūtas sāpināti un aizvainoti, ja viņu teikto neuzņem ar sajūsmu. Tas notiek tad, kad viņi tiek kārdināti izteikt kaut ko tādu, kas klausītājos pamodina rūgtumu un pretestību. Esiet prātīgi, mani brāļi! Tādi vārdi nenāk no Kristus vēstnešu lūpām. Svētotas lūpas izteiks vārdus, kas aicinās uz reformu, tomēr nekaitinās. Patiesība ir jāatklāj Kristus lēnprātībā un mīlestībā. [Letter 348, 1907.]

Ienaidnieka viltīgie plāni

Mums jālūdz pēc dievišķa apgaismojuma, bet tajā pašā laikā vajadzētu būt uzmanīgiem pret visu, ko var nosaukt par jaunu gaismu. Ir jāsargās, lai sātans zem jaunu patiesību meklēšanas maskas mūsu prātu nenovērstu no Kristus un īpašajām, šim laikam dotajām atziņām. Man ir rādīts, ka ienaidnieks skubinās ļaudis kavēties pie neskaidrām un mazsvarīgām lietām, pie kaut kā, kas nav pilnīgi atklāts vai nav galvenais mūsu atpestīšanā. To uzsvērs kā neatliekamu tematu, kā “mūsu laika patiesību”, lai gan visi pētījumi un pieņēmumi do to jautājumu padarīs tikai vēl neskaidrāku nekā iepriekš un liks apmullēt dažiem, kam svētījošās patiesības iespaidā pienācās meklēt vienprātību. [Letter 7, 1891]

Cilvēciskie pieņēmumi un minējumi

Lai neviens nesludina aizraujošu, zinātnisku sofistiku, kas Dieva ļaudis ieaijātu miegā. Necentieties šim laikam doto [160] svinīgo, svēto patiesību ietērt cilvēku radītā fantāzijā. Lai tie, kas to darījuši, apstājas un sauc uz Dievu, ka viņu dvēseles tiek izglābtas no viltus izdomājumiem.

Sirdi vajadzētu aizkustināt Svētā Gara dzīvību dodošajai enerģijai un nevis patīkamām maldīgām teorijām. Fantastiski attēlojumi nav dzīvības maize, tie dvēseli nevar glābt no grēka.

Lai atpirktu cilvēci, no Debesīm tika sūtīts Kristus. Viņš mācīja atziņas, kuras pasludināt bija līcis Dievs, un arī mums šodien kā dzīvā Dieva Vārds jāuzsver Viņa paustās patiesības, kā tās atrodamas Vecajā un Jaunajā Derībā.

Lai visi, kas vēlas baudīt dzīvības maizi, dodas pie Rakstiem un nevis pie ierobežotu maldīgu cilvēku izstrādātām teorijām. Dodiet ļaudīm to maizi, kuras sagādāšanai Kristus atstāja Debesis. Nesajauciet mācību ar cilvēciskiem pieņēmumiem un minējumiem. Kaut visi saprastu, cik ļoti tiem nepieciešams ēst Cilvēka Dēla miesu un dzert Viņa asinis – padarīt Viņa teikto par savas dzīves sastāvdaļu. [Manuscript 44, 1904.]

Mūsu ticība nopamatota patiesībā

Es ik dienas ilgojos, kaut, pildot savus pienākumus, spētu paveikt divreiz vairāk. Esmu lūgusi Kungam spēku un gudrību to liecinieku rakstu atkārtotai izdošanai, kuri stāvēja stipri ticībā mūsu vēsts pasludināšanas pirmajos gados. Pēc laika piepildīšanās 1844. gadā viņi saņēma gaismu un staigāja tajā, un, kad uzradās cilvēki ar apgalvojumiem, ka tiem ir jauna gaisma, izklāstot savas dīvainās idejas par atsevišķām Rakstu vietām, mēs, darbojoties Svētajam Garam, tieši par šīm tēmām varējām sniegt savu liecību, tā atņemot iespaidu tādām un līdzīgām vēstīm, kādu popularizēšanai savu laiku ziedoja vecākais sludinātājs G. (Šeit norādīts uz mācībām par svētnīcu, kas atšķīrās no septītās dienas adventistu uzskatiem, noliedzot pravietojuma piepildīšanos 1844. gadā, kā arī Kristus kalpošanu izmeklēšanas tiesas laikā. – Pilnvaroto padome.) Šis nabaga vīrs neapšaubāmi darbojās pretī patiesībai, ko bija apstiprinājis Svētais Gars. [161]

Ja patiesību apliecina Dieva spēks, tad šī patiesība paliek patiesība mūžīgi. Nav jāievēro nekādi Dieva sniegtajai gaismai pretēji pieņēmumi. Celsies vīri ar Rakstu izskaidrojumiem, ko viņi uzskata par patiesību, bet kas tāda nav. Kā pamatu mūsu ticībai Dievs ir devis šim laikam domāto patiesību. Viņš pats ir pamācījis, kas ir patiesība. Nāks atsevišķi cilvēki un pēc tam vēl citi ar jaunu gaismu, kas runās pretī iepriekš dotajai, kuru, atklājoties Svētajam Garam, ir sniedzis pats Dievs. Vēl ir dzīvi daži, kas paši pieredzējuši šīs patiesības nopamatošanas apstākļus. Kungs savā žēlastībā ir saudzējis viņu dzīvību, lai tie līdz pat dzīves pēdējām dienām stāstītu un stāstītu par saviem piedzīvojumiem, kā to savā laikā darīja apustulis Jānis. Šiem nāvē aizmigušajiem karognesējiem ar viņu rakstu atkārtotu iespiešanu jārunā atkal no jauna. Es esmu pamācīta, ka tādā veidā atkal jāklūst dzirdamām viņu balsīm. Tiem jānodod liecība par to, kāda ir šim laikam domātā patiesība.

Mums nav jāpieņem to uzskati, kas nāk ar mūsu ticības īpašajām mācībām pretēju vēsti. Tie sakopo lielu daudzumu Rakstu vietu un tās sakrauj kā pierādījumus pašu aizstāvētajām teorijām. Tas atkal un atkal tā ir noticis pagājušajos piecdesmit gados. Un, lai gan Raksti ir Dieva Vārds un kā tādi būtu jāgodā un jālieto, maldās tie, kuri tos izmanto tādu pamatpatiesību apšaubīšanai, kuras visus šos pagājušos gadus ir atbalstījis Dievs. Tie, kas pieļauj tādu Rakstu interpretāciju, ar to apliecina, ka neko nezina par Svētā Gara brīnišķo atklāšanos, kas deva spēku un varu Dieva ļaudīm pagātnē sniegtajām vēstīm.

Vecākā sludinātāja G pierādījumi nav ticami. Ja tos pieņemtu, tie iznīcinātu Dieva ļaužu pārliecību par patiesību, kas mūs padarījusi tādus, kādi mēs esam.

Šajā jautājumā mums jābūt noteiktiem, jo atziņas, kuras viņš mēģina pierādīt ar Rakstiem, nav saprātīgas. Tās nebūt nepierāda, ka Dieva tautas piedzīvojumi pagātnē būtu bijuši maldīgi. Mums bija patiesība, un mūs vadīja Dieva eņģeļi. Mācības izskaidrojums par svētnīcu [162] tapa Svētā Gara vadībā. Klusēšana par mūsu ticības īpatnībām ir daiļrunība no ikviena, kas pats ar tām nav iepazinies. Kungs nekad nerunā sev pretī. Cenšoties ar Rakstiem apstiprināt to, kas nav patiesība, Rakstu pierādījumi tiek lietoti nepareizi. Atkal un atkal celsies vīri, nesdami šķietami lielu gaismu. Tie izteiks savus apgalvojumus, bet mēs paliekam pie vecajām robežzīmēm. (Citēts 1. Jāņa 1: 1-10)

Es esmu pamācīta sacīt, ka šos vārdus mēs varam lietot kā šim laikam atbilstošus, jo ir pienācis brīdis, kad grēks jānosauc tā īstajā vārdā. Mūs darbā ir aizkavējuši neatgriezušies cilvēki, kas meklēja

paši savu godu. Viņi vēlējās, lai tos uzskatītu par jaunu teoriju autoriem, apgalvojot, ka tās ir patiesība. Bet, ja šīs teorijas tiktu pieņemtas, tās novestu pie tādu patiesību aizliegšanas, kuras pagājušajos piecdesmit gados Dievs devis saviem ļaudīm, apstiprinot tās ar Svētā Gara atklāsmēm. [Letter 329, 1905.]

Jau atklātās patiesības

“Centies būt Dieva acīs krietns darbinieks, kam nav ko kaunēties un kas pareizi māca patiesības vārdu.” Mācieties izlietot jau atklātās patiesības un pasniegt tās tā, lai Dieva ganāmpulkam būtu barība.

Mēs sastapsim cilvēkus, kas savam prātam ļauj novirzīties tukšos minējumos pie lietām, par kurām Dieva Vārdā nekas nav sacīts. Par ikvienu jautājumu, kas skar dvēseles pestīšanu, Kungs ir runājis tik skaidri, cik vien iespējams, un Viņš vēlas, lai mēs izvairītos no jebkādas sapņošanas ar vaļējām acīm, tāpēc saka: Ejiet šodien strādāt Manā vīna dārzā. Nāk nakts, kad neviens cilvēks nevarēs strādāt. Atstājiet visu nevajadzīgo ziņkāri; esiet nomodā, strādājiet un lūdziet. Pētiet patiesības, kas jau ir atklātas. Kristus vēlas, lai mēs izbeigtu visu tukšo sapņošanu, tāpēc viņš mums norāda uz pļaujai nobriedušajiem laukiem. Ja mēs nedarbosimies nopietni un dedzīgi, mūs pārsteigs mūžība ar savu prasību pēc atbildības. (..)

Arī apustuļu dienās kā patiesību pasniedza pat visnepatīgākos maldus. Vēsture ir atkārtojusies [163] un vēl atkārtosies. Vienmēr būs tādi, kas, izlikdamies šķietami apzinīgi, pieķersies ēnai, izceļot to pāri lietas būtībai. Patiesības vietā viņi pieņems maldus, tāpēc ka maldi ir ietērti jaunā apģērbā, kas pēc viņu izpratnes slēpj kaut ko brīnišķīgu. Bet lai tikai tie noņem apsegu, tad pāri nepalik vairs nekas. [The Review and Herald, Feb. 5, 1901.]

Jautājumi ar mūžīgu nozīmi

Palieciet pie mācībām, par kurām runāja Kristus. Sniedziet tās ļaudīm, kā Viņš tās pasniedza. Kavējieties pie jautājumiem, kas attiecas uz mūsu mūžīgo labklājību. Visu, ko vien ienaidnieks var izgudrot, lai prātu novērstu no Dieva Vārda, visu jauno un svešo, ko tas var izdomāt, lai izraisītu domstarpības, viņš ieteiks kā kaut ko apbrīnojamo un ļoti svarīgu. Bet lietām, kuras mēs nespējam pienācīgi uztvert, nav pat desmitās daļas no tās vērtības, kas ir Dieva Vārda patiesībām, kuras varam skaidri saprast un ieaust savā ikdienas dzīvē. Mums jāsniedz ļaudīm mācības, kuras no Vecās Derības Rakstiem savā sludināšanas darbā izlietoja Kristus. Dievišķo patiesību atklājošā valoda ir ārkārtīgi skaidra. [Letter 16, 1903.]

Ticībai nevajadzīgie jautājumi

Tiek runāts par daudz ko tādu, kas nav nepieciešams, lai pilnveidotu ticību. Tādu jautājumu pētīšanai mums vienkārši nav laika. Daudzas lietas sniežas pāri mūsu ierobežotajām uztveres spējām. Ir atziņas, līdz kurām mūsu prāts nespēj pacelties, kuras mēs nevaram izskaidrot. Vienīgi atklāsme mums tās var darīt zināmas, lai mēs šīs patiesības pieņemtu vienīgi kā bezgalīgā Dieva vārdus. Lai gan katram domājošam pētniekam jātiecas pēc patiesības, kāda tā ir Jēzū, ir lietas, kas vēl nav vienkāršotas, ziņojumi, kuru cilvēka prāts nespēj aptvert un nevar par tiem spriest, neķeroties pie cilvēciskiem apsvērumiem un izskaidrojumiem, kas nebūs dzīvības smarža uz dzīvību.

Bet katra patiesība, kas ir būtiski svarīga, lai to īstenotu mūsu praktiskajā dzīvē, kas attiecas uz dvēseles pestīšanu, ir izteikta ļoti skaidri un noteikti. [Letter 8, 1895.] [164]

20. Mūsu attieksme pret doktrinālajiem strīdiem

Daniela astotajā nodaļā minētais “dienišķais upuris”

Man ir vēsts brāļiem austrumos un rietumos, ziemeļos un dienvidos. Es lūdzu, lai manus rakstus neizlieto kā noteicošu argumentu, izšķirot jautājumus, par kuriem tagad strīdas. Es ļoti lūdzu vecākos sludinātājus H, I, J un citus no mūsu vadošajiem brāļiem, lai tie savu uzskatu atbalstīšanai par “dienišķo” neatsauktos uz maniem rakstiem.

Man ir rādīts, ka šim tematam nav būtiskas nozīmes. Esmu pamācīta, ka mūsu brāļi kļūdās, pārspīlēdami domstarpību nozīmi, kas pastāv šajos uzskatos. Es nevaru piekrist, ka kādus manus

rakstus izlieto šī jautājuma izšķiršanai. “Dienišķā” faktisko nozīmi nevajag padarīt par pārbaudes akmeni.

Tāpēc es tagad lūdzu, lai brāļi sludinātāji, argumentējot par šo tematu (“dienišķais”), nelieto manus rakstus, jo man par to nav noteiktu norādījumu un es nesaskatu vajadzību strīdēties. Pašreizējos apstākļos klusēšana par šo jautājumu ir pielīdzināma daiļrunībai.

Mūsu darba ienaidnieks priecājas, ja tam ar mazsvarīgiem jautājumiem izdodas brāļu prātu novērst [165] no lielajām patiesībām, kurām vajadzētu veidot mūsu vēsts kodolu. Tā kā šis nav pārbaudes jautājums, es ļoti lūdzu brāļus neļaut ienaidniekam gaviļēt, tik daudz un tik ilgi pie tā kavējoties.

Īstie pārbaudes jautājumi

Darbs, kuru Kungs mums uzticējis šajā laikā, ir iepazīstināt ļaudis ar patieso gaismu par pārbaudošajiem paklausības un atpestīšanas jautājumiem – ar Dieva baušļiem un Jēzus Kristus liecību.

Dažās no mūsu ievērojamākajām grāmatām, kas iespiestas pirms vairākiem gadiem un ir daudzus vadījušas pie patiesības, atrodam arī mazsvarīgi jautājumi, kas vēl rūpīgi būtu jāizpēta un jāizlabo. Lai tos pārdomā cilvēki, kuriem dots uzdevums sekot mūsu preses izdevumiem, bet lai brāļi, gan kolportieri, gan sludinātāji, šo lietu tik ļoti nepārspīlē, ka samazina dvēseļu glābšanai domāto grāmatu labo iespaidu. Sākot apšaubīt mūsu literatūru, mēs ieliktu ieročus rokās tiem, kas atkāpušies no ticības, un ievestu apmulsumā ļaudis, kas vēsti pieņēmuši tikai nesen. Jo mazāk mūsu preses izdevumos būs nevajadzīgu izmaiņu, jo labāk.

Nakts laikā man šķita, ka es saviem atbildīgās vietās esošajiem brāļiem atkārtāju vārdus no Jāņa pirmās vēstules. (Citēta pirmā nodaļa)

Atgriešanās ik dienas

Mūsu brāļiem vajadzētu saprast, cik nepieciešami ir sevi pazemot un pakļaut Svētā Gara vadībai. Tos, kas mūsu vidū saņēmuši lielu gaismu, Kungs aicina piedzīvot atgriešanos ik dienas. Tā ir vēsts, kas man jānes mūsu redaktoriem un visu savienību prezidentiem. Mums jāstaigā gaismā, kamēr mums ir gaisma, lai neuznāk tumsa.

Visiem, kurus vada Dieva Svētais Gars, būs kāda vēsts šim pēdējam laikam. Prātā un sirdī viņi nesīs nastu par dvēselēm un ikvienam, ar kuru satiksies, [166] paudīs Kristus Debesu vēsti. Tos, kuru valoda būs līdzīga pagāniem, nevarēs ievest Debesu pagalmos. Mani brāļi, pieņemiet gaismu, izpērkot laiku, jo dienas ir ļaunas.

Sātans rosīgi strādā ar visiem, kas viņam atļauj to darīt. Tie, kam ir gaisma, bet kas atsakās tajā staigāt, tiks novesti apmulsumā, līdz tumsa pārņems viņu dvēseli un noteiks ikkatru rīcību. Bet tiem, kas staigās pa īsto paklausības ceļu, Kunga gudrības un laipnības Gars, par kuru runā Viņa Vārds, atklāsies arvien skaidrāk un skaidrāk. Un šajā Svētā Gara svētā darošajā spēkā tiks piepildītas visas Dieva taisnās prasības. (..)

Visiem, kas pazemosies un savu sirdi pilnībā nodos Dievam, paredzētas lielas priekšrocības un svētības. Tiem tiks piešķirta liela gaisma. Cilvēki, kas ļaujas pārveidoties, pastāvīgi tiek vingrināti dievbijībā.

“Jo no Viņa pilnības mēs visi esam baudījuši žēlastību un atkal žēlastību.” (Jāņa 1:16) “Tev pietiek ar Manu žēlastību, jo Mans spēks nespēj varen parādās.” (2. Kor. 12:9) Pestītājs saka: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:18-20)

Vai šī žēlastības un spēka bagātība, kas sniegta kalpošanai, mūsu vidū arī turpmāk paliks nenovērtēta un no tās nepatikā novērsīsies? Padoms, kuru man tagad pavēlēts sniegt mūsu ļaudīm, ir tāds pats, kādu devu, uzturoties Vašingtonā. Kungs prasa personīgu darbu. Nevienam nevar strādāt otra vietā. Ir spīdējusi liela gaisma, bet tā nav pilnībā saprasta un pieņemta.

Ja mūsu brāļi tagad bez atrunām svētīsies Dievam, Viņš tos pieņems. Viņš pārveidos to izpratni, lai tie kļūtu par dzīvības smaržu uz dzīvību. Atmostieties, brāļi un māsas, lai atbilstu savam augstajam aicinājumam Kristū Jēzū, mūsu Kungā! [Manuscript 11, 1910.]

Nav pārbaudes jautājums

Maniem brāļiem sludinātājiem: Dārgie līdzstrādnieki – Man ir vēsts (..) visiem, kas aktīvi darbojas, lai uzspiestu citiem savus uzskatus par Daniēla 8. nodaļā minētā “dienišķā upura” nozīmi. To nedrīkst izvērst par pārbaudes jautājumu, jo uzbudinājums, ko izraisījusi tāda pieceja, ir nesis lielus zaudējumus. Rezultātā ir radies sajukums, un dažu mūsu brāļu uzmanība ir novērsta no darba, ko, saskaņā ar Kunga norādījumu, šajā laikā apdomīgi vajadzēja veikt apkārtējās pilsētās. Tāds stāvoklis pavisam labi patīk mūsu darba lielajam ienaidniekam.

Man ir dota gaisma, ka nevajadzētu darīt neko tādu, kas vairotu interesi par šī jautājuma apspriešanu. Nepieņemsim to mūsu uzrunās un neizcelsim to kā kaut ko īpaši svarīgu. Mums priekšā ir liels darbs, un mums nav nevienas stundas, kuru varētu atraut šim vissvarīgākajam pasākumam. Ierobežosimies ar nozīmīgāko patiesību pasludināšanu, kurās mēs esam vienprātīgi un par kurām mums ir skaidra gaisma.

Es vēlos jūsu uzmanību pievērst Kristus pēdējai lūgšanai, kas saglabāta Jāņa evaņģēlija 17. nodaļā. Ir daudz tematu, par kuriem varam runāt – svētas, pārbaudošas patiesības, kas tik skaistas savā vienkāršībā. Par tām jūs varat runāt ar spēku un dedzību. Bet atstāsim šai laikā “dienišķo upuri” un jebkuru citu tematu, kas brāļu vidū izraisa strīdus, jo tie aizkavēs un traucēs darbu, kura veikšanai Kungs tieši tagad vēlas pievērst mūsu brāļu prātu. Neiztirzāsim jautājumus, kur atklājas manāmas atšķirības uzskatos, bet ņemsim no Vārda svētās patiesības par Dieva baušļu saistošajām prasībām.

Mūsu sludinātājiem vajadzētu censties patiesību parādīt vislabvēlīgākajā gaismā. Cik tālu tas iespējams, lai visi runā vienādi. Lai uzrunas ir vienkāršas un apskata vitāli svarīgos tematus, kurus var viegli saprast. Kad visi mūsu sludinātāji sapratīs nepieciešamību pazemoties, [168] Kungs varēs ar tiem sadarboties. Mums tagad no jauna jāatgriežas, lai Dieva eņģeļi varētu būt kopā ar mums, atstājot svētu iespaidu uz ļaudīm, kuru labā mēs strādājam.

Savienojieties

Mums savstarpēji jāapvienojas, par sakni izmantojot līdzību Kristum, tad pūles nebūs veltīgas. Savienojieties, un lai nav vietas nekādiem strīdiem! Atklājiet patiesības vienojošo spēku, un tas atstās varenu iespaidu uz cilvēku prātu. Vienprātībā ir spēks.

Tagad nav laika pievērsties nesvarīgām lietām, kur pastāv atšķirīgi uzskati. Ja kāds, kuram nav stipras, dzīvas savienības ar Meistaru, atklās pasaulei savu kristīgo piedzīvojumu trūkumu, tad mums modri sekojošie patiesības ienaidnieki to vēl vairāk pārspīlēs, un darbs līdz ar to tiks aizkavēts. Lai visi izkopj lēnprātību un apgūst mācības no Viņa, kurš ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs.

Tēmai par “dienišķo upuri” nevajadzētu radīt tādu satraukumu, kāds pašreiz pastāv. Sakarā ar to, kā šo jautājumu ir risinājušas abas puses, rezultātā ir izcēlušies strīdi un sajukums. (..) Kamēr valda tādas domstarpības, neizvirzīsim to priekšplānā. Tādā laikā klusēšana ir daiļrunība.

Šodien Dieva kalpiem pienākas pasludināt Vārdu. Kristus no Debesu pagalmiem nāca uz šo Zemi, lai glābtu dvēseles, un mums kā Viņa žēlastības izdalītājiem atziņas par Viņa glābjošo patiesību jādara zināmas lielo pilsētu iedzīvotājiem. [Letter 62, 1910] [169]

21. Dīvainas vai spekulatīvas mācības

Nekādu kompromisu

Man mūsu brāļiem jāsniedz skaidra liecība. Neielaidieties nekādā kompromisā ar ļauno! Drosmīgi stājieties pretī visiem bīstamajiem iespaidiem! Pretojieties ienaidnieka spēkiem, nebīstoties no sekām!

Šajās dienās daudzi maldi tiek pasniegti kā patiesība. Daži mūsu brāļi ir paiduši uzskatus, ko mēs nevaram atzīt. Parādās dīvainas idejas, izkropļoti īpatnēji Rakstu izskaidrojumi. Dažas no šīm mācībām tagad var likties pavisam nenozīmīgas, bet tās pieaugs spēkā un nepieredzējušiem cilvēkiem kļūs par slazdiem.

Mums darāms noteikts darbs. Nepieļausim, ka, pievēršot uzmanību dīvainām idejām, ienaidnieks mūs novirza no šim laikam dotās skaidrās patiesības.

Ja mēs katrs personīgi pilnībā neatmodīsimies, lai izprastu Svētā Gara darbību, tad noteikti pakļupsim un iekritīsim sātana izliktajos neticības slazdos. Es aicinu mūsu brāļus kā ganus un sargus

modri rūpēties par nepiedzīvojušajiem cilvēkiem, kas pakļauti pavedinošu iespaidu pieviļošanai varai. Ar nepārtrauktu modrību vērojiet klintis un sēkļus, kas draud iznīcināt ticību vēstīm, ko Dievs mums devis šim laikam. Esiet nomodā par dvēselēm kā tādi, kuriem par tām būs jāatbild. (..) [170]

Mums ik dienas jāpēta Raksti, lai mēs varētu pazīt Kunga ceļu un mūs nepieviltu reliģiskie maldi. Pasauli piepilda viltus teorijas, pavedinošas spiritisma mācības, kas tiecas aptumšot garīgo uztveri un vada prom no patiesības un svētuma. Šajā laikā mums sevišķi nepieciešams ievērot brīdinājumu: “Neviens lai jūs nepieviļ ar tukšām runām.” (Efez. 5:6)

Mums jābūt uzmanīgiem, lai Rakstus neiztulkotu nepareizi. Dieva Vārda skaidrās mācības nedrīkst pārveidot par tik garīgām, ka pazūd to realitāte. Nepārspilējiet Bībeles izteicienu nozīmi, cenšoties izgudrot kaut ko neparastu, kas patiktu iztēlei. Ņemiet Rakstus tādas, kādi tie ir. Izvairieties no nepamatotiem minējumiem par to, kas mūs sagaida Debesu valstībā. [Manuscript 30, 1904.]

Dzīvības un nāves jautājums

Man ir pienākušas vēstules, kur tiek jautāts par mācībām, ka nedrīkstot nonāvēt neko, kam ir dzīvība, pat ne kukaiņus, lai cik ļoti tie mūs apgrūtinātu un mocītu. Vai tiešām kāds grib apgalvot, ka Dievs viņam uzticējis tādas vēsts izplatīšanu pasaulē? Kungs nekad nevienai cilvēcīgai būtnei nav devis tamlīdzīgus norādījumus. Dievs nevienam nav teicis, ka ir grēks nonāvēt kukaiņus, kas traucē mūsu mieru un atpūtu. Visā savas kalpošanas laikā Kristus nekad nepieminēja tāda rakstura mācību, un viņa mācekļiem jāsludina tikai tas, ko Viņš tiem pavēlējis.

Ir cilvēki, kas vienmēr cenšas izraisīt strīdu. Tā ir viņu reliģijas būtība. Viņi kāro izdomāt kaut ko jaunu un nebijušu. Viņi kavējas pie vismazsvarīgākajiem jautājumiem, vingrinot tur savas asprātības un diskutēšanas spējas.

Tukši pieņēmumi tiek pasniegti kā svarīgas patiesības, un daži tos pat izvirza par ticības pārbaudes kritēriju. Tā izraisās strīds un prāts tiek novērsts no mūsu laika patiesības. Sātans labi zina, ka, ja viņam izdosies ļaudis nodarbināt ar nenozīmīgiem sīkumiem, tad lielākus jautājumus tie atstās neievērotus. Tāpēc viņš sagādā pietiekoši daudz materiāla to uzmanībai, kas gatavi pievērsties nenozīmīgiem un mazsvarīgiem tematiem. [171] Tieši tādi nenozīmīgi jautājumi savā laikā aizņēma farizeju prātu. Viņi pagāja garām Dieva Vārda dārgajām patiesībām, lai apspriestu tradicionālās, no paaudzes uz paaudzi pārmantotās mācības, kas nekādā veidā nebija saistītas ar viņu atpestīšanu. Un tāpat arī šodien, dārgajiem acumirkļiem aizejot mūžībā, dažu tukšu izdomājumu dēļ netiek pamanīti lielie pestīšanas jautājumi.

Es saviem brāļiem un māsām vēlos sacīt: turieties stingri pie Dieva Vārdā atrodamajām mācībām. Runājiet par varenajām Rakstu patiesībām, jo tikai tādā veidā jūs varat kļūt vienoti ar Kristu. Jums nav laika, lai piedalītos strīdos par kukaiņu nonāvēšanu. Šo nastu Jēzus jums nav uzlicis, un “kāda daļa pelavām ar graudiem”? (Jer. 23:28) Šie dažreiz radušies jautājumi, salīdzinot ar pēdējām dienām doto patiesību, ir kā siens, koks un rugāji. Tie, kas atstāj Dieva Vārda lielās patiesības, lai runātu par tādām lietām, nesludina evaņģēliju. Viņi nodarbojas ar tukšiem maldiem, kurus izvirzījis ienaidnieks, lai cilvēku prātu novērstu no patiesībām, kas saistās ar viņu mūžīgo labklājību. Tiem nav no Kristus dotu vārdu savu pieņēmumu aizstāvēšanai.

Neizšķiediet laiku tādu jautājumu apspriešanā! Ja jums nav skaidrs, ko vajadzētu mācīt un kādus tematus apskatīt, tad lasiet Lielā Skolotāja uzrunas un sekojiet Viņa norādījumiem. (..)

Nepieļaujiet, ka kaut kas cits atrautu jūsu uzmanību no jautājuma: “Kas man jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvi?” (Lūkas 10:25) Tas ir dzīvības un nāves jautājums, kas mums katram jāizšķir, domājot par mūžību. Lai prātu noslogo mums pieejamo svinīgo patiesību lielā vērtība! Tiem, kas atļauj savām domām klejot, pētot lētas, nenozīmīgas teorijas, nepieciešams atgriezties. (..)

Neprātīgas teorijas, kam nav Dieva Vārda autoritātes, nāks no labās un kreisās puses, un vājajiem šīs mācības šķitīs kā patiesība, kas tos dara gudrākus, kaut gan īstenībā tās nedod neko. Bet daudzi draudzes locekļi ir tik ļoti apmierināti ar lētu barību, ka viņu reliģija kļuvusi pavisam nevarīga. Kāpēc gan cilvēki [172] grib izniekot savu dzīvi, uzlasot tukšus izdomājumus un liekot tos priekšā kā ievēribas cienīgas atziņas? Dieva ļaudīm nav laika kavēties pie neskaidriem un nenozīmīgiem jautājumiem, kam nav nekāda sakara ar Kunga prasībām.

Dievs vēlas, lai cilvēki savās domās būtu skaidri un godīgi. Viņiem jātiecas arvien augstāk un augstāk, tad tiem pavērsies vēl plašāki apvāršņi. Raugoties uz Jēzu, tiem jātiecas pārvērstiem Viņa līdzībā. Tiem savs laiks jāizlieto, meklējot dziļās un mūžīgās Debesu patiesības. Tad viņu reliģiskajā

pieredzē nebūs nekā mazvērtīga. Pētot Dieva Vārda cildenās patiesības, viņi pastāvīgi raudzīsies uz To, kurš ir neredzams. Tie sapratīs, ka visvairāk paaugstinošās un izdaiļojošās atziņas ir tieši tās, kas visciešāk saistītas ar visas patiesības Avotu. Un, mācoties no Viņa, arī to mīlestība un motīvi kļūs stipri un nesvārstīgi. Iespaidi, ko atstāj Būtne, kurai pieder visa gudrība, tiešām ir vērtīgi un paliekoši. Dzīvais ūdens, ko piedāvā Kristus, nelīdzinās seklai urdziņai, kas burbuļo īsu laiku un pēc tam izzūst. Dzīvais ūdens verd uz mūžīgu dzīvību.

Sekosim Dieva atklātajai gribai, tad sapratīsim, ka gaisma, kuru saņemam, nāk no visas patiesās gaismas dievišķā Avota. Tie, kas sadarbojas ar Kristu, atrodas uz droša pamata. Ja tie savu enerģiju ziedo pasaules glābšanai no samaitātības, Kungs tos bagātīgi svētī. Kristus ir mūsu piemērs. Uzlūkojot Viņu, mēs tiekam pārvērsti Viņa līdzībā, no godības uz godību, no slavas uz slavu. Tas ir mūsu darbs. Lai Dievs mums palīdz savu Pestītāju pareizi pārstāvēt pasaules priekšā! [The Review and Herald, Aug. 13, 1901.]

Minējumi par nākamo dzīvi

Atrodas cilvēki, kas izsaka pārliecību, ka Jaunajā Zemē notiks laulības un dzims bērni, bet tie, kas tic Rakstiem, tādas mācības nevar pieņemt. Pieņemumam, ka Jaunajā Zemē dzims bērni, nav “stiprā praviešu vārda” (1. Pēt. 1:19) pamata. Kristus teiktais ir pārāk skaidrs, lai to varētu pārprast. [173] Un tam uz visiem laikiem jāatrisina jautājums par laulībām un bērnu dzimstību Jaunajā Zemē. Nevienam no tiem, kurus uzmodinās no nāves, ne arī tie, kurus pārvērtīs, nāvi neredzējušus, vairs neprecēsies. Tie būs kā Dieva eņģeļi un ķēnišķīgās ģimenes locekļi.

Ļaudīm, kuru uzskati nesaskan ar šo Kristus nepārprotamo paskaidrojumu, vēlos sacīt: šādos jautājumos klusēšana ir zelts. Nodoties pieņēmumiem un teorijām, ko Dievs savā Vārdā nav atklājis, ir augstprātīga iedomība. Mums nevajag ielaisties minējumos par stāvokli nākotnē.

Saviem brāļiem sludinātājiem es vēlos atgādināt Rakstos teikto: “Pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā!” (2.Tim. 4:2) Nelieciet pamatā kokus, sienu un rugājus – savus pieņēmumus un minējumus, kas nevienam nevar palīdzēt.

Kristus nav noklusējis nevienu patiesību, kas nepieciešama mūsu glābšanai. Tās atziņas, kas ir atklātas, ir priekš mums un mūsu bērniem, bet mēs nedrīkstam savai iztēlei atļaut veidot mācības par to, kas nav atklāts.

Mūsu laimei nākamajā dzīvē Kungs tiešām visu ir sagādājis, bet Viņš par šiem plāniem nav devis atklāsmes, tāpēc mums par to nevajadzētu prāt. Mums arī nevajag nākamās dzīves apstākļus pielīdzināt šīs dzīves apstākļiem.

Vitāli svarīgie jautājumi ir skaidri atklāti Dieva Vārdā. Šie temati ir mūsu visdziļāko pārdomu vērti, bet mums nav jānododas meklējumiem lietās, par kurām Dievs klusē. Daži izplata minējumus, ka atpestītajiem nebūs sirmu matu, un kā ļoti svarīgas atziņas tiek uzsvērti arī vēl citi neprātīgi pieņēmumi. Kaut Dievs palīdzētu saviem ļaudīm domāt saprātīgi! Rodoties jautājumiem, par kuriem mums nav drošu zināšanu, vajadzētu meklēt, “ko saka Raksti”.

Lai tie, kas kāro pēc kaut kā jauna, cenšas to atrast atjaunotā dzīvē, ko piedāvā piedzimšana no jauna. Lai viņi šķīsta savu dvēseli, paklausot patiesībai, un rīkojas atbilstoši norādījumam, kuru Kristus deva bauslības mācītājam, kad tas jautāja, kas viņam jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvi. [174]

“Dievu, savu Kungu, mīli no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu; un savu tuvāko kā sevi pašu. (..) Dari to, un tu dzīvosi.” (Lūkas 10: 27,28) Visi, kas savu dzīvi veidos, vadoties no Dieva Vārda skaidrajiem norādījumiem, iemantos mūžību. [Manuscript 28, 1904]

Grūti izprotami temati

Šai darbā draud briesmas ļaudīm piedāvāt teorijas, kuras, iespējams, ir pilnīgi patiesas, tomēr izraisīs strīdus un nevadīs klausītājus pie tiem sagatavotā lielā mielasta. Mums nepieciešama Dieva mīlestība, kas klusinātu un mīkstinātu mūsu cilvēcisko dabu un novestu mūs saskaņā ar Viņa svēto raksturu. Tad mēs Kristus neizdibināmās bagātības ļaudīm varēsīm pasniegt visā to pārpilnībā. Ielūgumu uz mielastu ir izteicis pats Kungs, un visiem viņa sekotājiem tikai jāpievērš cilvēku uzmanība šim bagātīgi klātajam galdam, kas ikvienam pieejams. Tāpēc sākumā nekad neiztīrāriet grūti saprotamus tematus. Kristus cilvēkus ir aicinājis uz mielastu, un lai nāk visi, kas vien vēlas. [Letter 89, 1898.]

Simts četrdesmit četri tūkstoši

Kristus saka, ka draudzē būs cilvēki, kas izvirzīs pieņēmumus un dīvainus uzskatus, lai gan Dievs ir atklājis iedvesmojošas, cēlas un grandiozas patiesības, kuras vienmēr vajadzētu uzglabāt atmiņu galerijā. Ja ļaudis pieķeras vienai un pēc tam atkal citai teorijai, ja tie kāro uzzināt kaut ko, kas tiem nav noteikti jāzina, tad tos nevada Dievs. Viņš nav paredzējis, lai Viņa izredzētie runātu par saviem izdomājumiem, ko nemāca Dieva Vārds. Tas nav Kunga prāts, lai tie sāktu strīdēties par jautājumiem, kas tiem nepalīdz garīgi pieaugt, kā piemēram: Kuri būs simts četrdesmit četrus tūkstošu skaitā? Šie Dieva izredzētie drīz kļūs zināmi bez jautāšanas.

Mani brāļi un māsas, vērtējiet un pētiet Dieva piedāvātās patiesības, kas domātas jums un jūsu bērniem. Neizšķiediet [175] laiku, cenšoties uzzināt kaut ko, kas jums garīgi nevar palīdzēt. “Kas man jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvi?” (Lūkas 10: 25) Tas ir vissvarīgākais jautājums, un ir jau skaidri atbildēts. “Kā stāv bauslībā rakstīts. Kā tu lasi?” [Manuscript 26, 1901.]

Kristus aicina uz vienprātību

Mūsu draudzes locekļi redz, ka vadītājiem ir atšķirīgi uzskati, tāpēc arī paši iesaistās strīdā par diskutējamiem jautājumiem. Kristus aicina uz vienprātību, tomēr Viņš mūs neaicina uz vienprātību nepareizā rīcībā. Debesu Dievs starp šķīsto, iedvesmojošo, cēlu darošo patiesību un maldu mācībām ir novilcis skaidri izteiktu līniju. Viņš grēku un kļūdu neatzīšanu nosauc to īstajā vārdā. Viņš nepareizu rīcību neiztulko kā pareizu un necenšas to aplāt ar kaļķu javu. Es skubinu savus brāļus apvienoties uz pareiza Rakstu pamata. [Manuscript 10, 1905.]

Nekādas cīņas par augstāko varu

Kad katra strādnieka dvēselē mājos Kristus, kad būs mirusi savtība, kad nebūs nekādas sacensības, nekādas cīņas par augstāko varu, kad valdīs vienprātība un tie svētosies tādā mērā, ka būs redzama un jūtama savstarpēja mīlestība, tad pār viņiem nāks Svētā Gara žēlastības straumes tikpat droši, cik drošs ir Dieva apsoliņums, kas nepievils ne vismazākajā sīkumā. Bet, ja tiek noniecināts citu darbs, lai parādītos paša pārākums, tas pierāda, ka šī cilvēka centieniem nav pareizo rakstura iezīmju. Dievs to nevar svētīt. [Manuscript 24, 1896.] [176]

22. Galēju uzskatu radītas briesmas

(Publicēts Piezīmju lapās, - Metodes Nr. 4)
Sv. Helēnā, Kalifornijā, 1890.gada 19. maijā

Dārgais brāli K:

Es nogaidīju, cerēdama Tevi satikt un izrunāties vai kaut ko uzrakstīt; bet neesmu spējusi to izdarīt un arī tagad nespēju; tomēr es ļoti par Tevi interesējos un vēlētos, lai Tu netiktu šķirts no darba. Sarunājoties ar Tevi, man pietrūkst spēka pateikt īstos vārdus; Tavs prāts ir tik ass un valoda tik veikla, ka, es baidos, saruna mani ļoti nogurdinātu un to, ko es varētu pateikt, Tu tomēr pilnībā nesaprastu.

Es redzu, kādas briesmas Tevi apņē; Tu savas domas spēj viegli ietērt vārdos. Tu visu nostādi spēcīgā gaismā, un Tava valoda nav piesardzīga. Tavi uzskati dažos jautājumos ir tik krasi izteikti, ka brāļi par to ir norūpējušies. Tā tam nevajadzētu būt. Tev nevajadzētu censties aiziet no brāļiem cik vien iespējams tālāk, parādot, ka Tu domā citādi.

Man ir rādīts, ka Tavs iespaids uz labu ir stipri samazinājies, tāpēc ka Tu uzskati par pienākumu izteikt [177] savu viedokli jautājumos, kurus pats pilnīgi nesaproti un kurus Tu, pat ar vislielāko piepūli, nespēsi paskaidrot citiem. Man ir rādīts, ka Tev nevajadzētu domāt, ka par to vispār būtu jārunā. Dažas Tavas domas ir pareizas, bet citas nepareizas un maldīgas.

Ja Tu kavētos pie tematiem par Kristus labprātību piedot grēkus, pieņemt grēciniekus un glābt pazudušos, pie tematiem, kas modina cerību un rada drosmi, tad Tu būtu par svētību. Bet, kamēr Tu centies būt oriģināls un paud tik galējus uzskatus, turklāt vēl lietojot tādu spēcīgu valodu, draud briesmas, ka Tu nodarīsi daudz ļauna. Daži Tavu domu var uztvert un var pat likties, ka tie ir guvuši kādu labumu, bet kārdināti un uzvarēti, tie pazaudēs drosmi cīnīties labo ticības cīņu.

Jo mazāk Tu kavēties pie šīm idejām, kas Tev šķiet tik svarīgas, un jo vairāk ierobežosi savus pārspīlētos izteicienus, jo Tev pašam būs vairāk ticības. Es redzēju, ka reizēm Tu zaudēji garīgo

līdzsvaru, tāpēc ka pārmērīgi nopūlējies izpētīt un izskaidrot dievbijības noslēpumu, kas pēc visiem Taviem pētījumiem un skaidrojumiem tomēr vēl joprojām ir palicis tikpat liels noslēpums.

Atšķirīgie piedzīvojumi atgriežoties

Pievērs ļaužu uzmanību Jēzum kā viņu vienīgajai cerībai un palīgam. Atstāj Kungam vietu darboties pie viņu prāta, runāt uz sirdi un veidot izpratni. Tev svarīgākais nav uzzināt un citiem atklāt visus “kāpēc” un “kādēļ”, kas saistās ar jaunas sirds iegūšanu, vai arī to, kādu stāvokli cilvēki var sasniegt un kāds tiem jāsasniedz, lai nekad vairs negrēkotu. Tāds darbs Tev nav jādara.

Visi nav vienādi veidoti, un visi vienādi neatgriežas. Jēzus iespaido sirdi, un grēcinieks piedzimst no jauna jaunai dzīvei. Bieži dvēseles ir tikušas vilktas pie Kristus bez īpaši spēcīgas savas vainas apziņas, bez dvēseli plosošām sāpēm un nožēlas pilnas šausmu izjūtas. Tās vienkārši uzlūkoja paaugstināto Pestītāju un dzīvoja. Tās saprata savu vajadzību, Kristus iespējas un Viņa prasības, un, dzirdot Viņa balsi “Seko Man!”, cēlās un gāja. Šīs [178] atgriešanās bija īstas, un viņu ticības dzīve bija tikpat noteikta kā citiem, kas izcieta visas iespaidīgā procesa mokas.

Mūsu sludinātājiem jāizbeidz runāt par saviem īpatnējiem uzskatiem, vadoties no domas: “Jums šis jautājums jāsaprot tā, kā es to saprotu vai arī jūs nevarat tikt glābti.” Nost ar šo paaugstināšanos! It visos apstākļos svarīgākais ir mantot dvēseles Kristum. Cilvēkiem ir jāredz pie krusta pienaglotais Jēzus, tiem Viņš jāuzlūko un jādzīvo. Tie jābaro ar Dieva Dēla miesu un asinīm, bet ne ar sludinātāju uzskatiem. Jēzus saka: “Mana miesa ir patiesš ēdiens” (Jāņa 6: 55). “Vārdi, ko Es jums runāju, ir Gars un dzīvība.” (Jāņa 6: 63)

Atstājiet Kristum iespēju strādāt

Dvēsele, kas pieņem Jēzu, nodod sevi Lielā Ārsta aizgādībai, un lai cilvēki uzmanās, ka nenostājas starp pacientu un Ārstu, kurš zina visas dvēseles vajadzības. Dvēseles Ārsts Kristus saprot tās trūkumus un kaites; Viņš var tās dziedināt ar savu asins nopelnu. Viņš spēj sniegt visu nepieciešamo. Bet cilvēki bieži ir tik uzmācīgi, viņi vēlas darīt tik daudz, ka visu pārspīlē un neatstāj Kristum vietu, kur darboties.

Lai arī kādi pārveidojumi būtu jāpanāk pie dvēseles, Kristus tos izdarīs vislabāk. Var būt, ka vainas apziņa vēl nav dziļa, bet, ja grēcinieks nāk pie Kristus un redz Viņu pie krusta – Taisno mirstam netaisno vietā – tad šis skats palīdzēs pārvarēt katru šķērslī. Kristus ir apņēmis glābt visus, kas vien Viņam uztic savu atpestīšanu. Viņš redz nepareizo, kas vēl jālabo, un ļaunumu, kas jāapspiež. Viņš nāca meklēt un glābt pazudušo un saka: “Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.” (Jāņa 6: 37)

Izmantojot Kristus laipnību un žēlastību, grēciniekam tiek dota iespēja iegūt dievišķo labvēlību. Dievs Kristū ik dienas lūdz cilvēkus izlīgt ar Viņu. Ar pretī izstieptām rokām Viņš ir gatavs uzņemt un apsveikt ne tikai grēcinieku, bet arī pazudušo dēlu. Kristus nāve Golgātā ikvienu var pārliecināt par gatavību pieņemt, salīgt mieru un [179] baudīt mīlestību. Māciet šīs atziņas pavisam vienkāršā veidā, lai grēka aptumšotās dvēseles ierauga no Golgatas plūstošo gaismu.

Sātans strādā visdažādākos veidos, lai tieši tos cilvēkus, kuriem jāsludina vēsts, nodarbinātu ar nedrošām teorijām, lai viņi tās uzskatītu par tik nozīmīgām un svarīgām, ka tām veltītu visas prāta spējas; un lai tad, domādami, ka ir guvuši brīnišķīgus panākumus, tie patiesībā dievinātu dažas idejas, kas sabojātu viņu iespaidu tā, ka tie maz ko var darīt Kunga labā.

Lai katrs sludinātājs nopietni pārliecinās, kāds ir Kristus prāts. Ja Tu savās domās neiegūsi pilnīgāku līdzsvaru, tad Tavs uzņemtais kurss Tevi šķirs no darba, un Tu pat nezināsi, kur paklupi. Tu izvēršīsi idejas, kādas labāk būtu nekad neminēt.

Ir tādi cilvēki, kas no Dieva Vārda un arī no Liecībām izvēlas atsevišķus izteicienus vai rindkopas, ko iespējams iztulkot savu uzskatu atbalstīšanai, un tad turas pie tā, nostiprinot savu viedokli, kaut gan Dievs viņus nemaz nevada. Tev draud tieši šīs briesmas.

Tu gribi izņemt atsevišķus fragmentus no Liecībām, kas runā par pārbaudes laika noslēgumu, par sijāšanu starp Dieva ļaudīm, un vēlies runāt par izešanu no mūsu ļaudīm, par skaidrākas, svētākas draudzes rašanos. Tas viss ļoti patīk ienaidniekam. Mums bez īpašas nepieciešamības nevajadzētu darīt neko tādu, kas izraisa domstarpības vai šķelšanos. Mums nevajadzētu radīt iespaidu, ka, ja mūsu īpatnējiem uzskatiem nav sekotāju, tad tikai tāpēc, ka sludinātājiem trūkst pareizas izpratnes un ticības un tie staigā tumsā.

Tavs prāts ilgu laiku ir bijis nedabīgi sasprindzināts. Tev ir daudz patiesības, dārgas patiesības, bet tā sajaukta ar pieņēmumiem. Tavi galējie uzskati un asā valoda bieži atņem iespaidu pat tavām vislabākajām pūlēm. Ja daudzi pieņemtu Tavas izvirzītās idejas un runātu un rīkotos saskaņā ar tām, tad mēs būtu liecinieki vienai no vislielākajām fanātiskajām kustībām, kāda jebkad ir redzēta septītās dienas adventistu vidū. Un tieši to vēlas sātans. [180]

Atstāj noslēpumus malā

Kristus mācībās ir ļoti daudz tematu, par kuriem runāt. Bet noslēpumus, ko ne Tu, ne Tavi klausītāji nespēj saprast vai izskaidrot, labāk atstāj malā. Ļauj Kungam Jēzum Kristum pašam mācīt ļaudis; ļauj Viņam ar sava Gara iespaidu likt tiem izprast brīnišķo atpestīšanas plānu!

Dieva ļaudīm tiešām tuvojas bēdu laiks, bet mums nevajadzētu visu uzmanību pastāvīgi vērst uz to, liekot cilvēkiem bēdas izjust jau iepriekš. Starp Dieva ļaudīm jānotiek sijāšanai, tomēr tā nav mūsu laika patiesība, kas būtu jāsludina draudzēm. (..)

Sludinātājiem nevajadzētu domāt, ka viņiem piemīt kādi brīnišķīgi progresīvi uzskati un ka visi, kas tos nepieņems, tiks izsijāti un celsies citi ļaudis, kas tad ies uz priekšu pretī uzvarai. Arī daži no tiem, kas pretojas šim laikam sūtītās Dieva vēsts tiešajiem pamatprincipiem, uzsver tās pašas atziņas kā Tu. Viņi norāda uz Taviem galējiem uzskatiem un mācībām un tādā veidā attaisno savu nolaidību Kunga vēsts pieņemšanā.

Sātana mērķis tikpat droši tiek sasniegts tad, kad cilvēki skrien Kristum pa priekšu un dara darbu, ko Viņš tiem nekad nav uzticējis, kā arī, kad viņi paliek laodīkiešu stāvoklī, juzdamies bagāti, bet remdeni, kam nav nekāda trūkuma. Šīs abas šķiras ir īsti piedauzīšanās akmeņi.

Daži dedzīgi cilvēki, kas ar visiem spēkiem dzenas pēc oriģinalitātes, ir izdarījuši smagu kļūdu, cenšoties ļaudīm dot kaut ko pārsteidzošu, apbrīnojamu un sajūsminošu, kaut ko tādu, ko, pēc viņu domām, citi nesaprot; tomēr tie paši nezina, ko runā. Tie būtībā ar Dieva Vārdu spekulē, izvirzot idejas, kas nesniedz pat ne vismazāko palīdzību ne viņiem pašiem, ne draudzēm. Kādu laiku tie it kā var ierosināt iztēli, bet, kad iestājas jūtu atslābums, tad tieši šie uzskati kļūst par kavēkli. Ticība ir sajaukta ar iedomām, tāpēc viņu uzskati var nepareizi ietekmēt prātu. [181]

Lai domām par barību tiek izmantoti nepārprotamie, vienkāršie Dieva Vārda paziņojumi, jo prātošana par uzskatiem, kas nav skaidri izteikti, ir bīstama nodarbošanās.

Tev ir cīnītāja daba. Tu daudz nerūpējies, vai pastāv saskaņa ar brāļiem, vai ne. Tu labprāt ielaidies strīdā un cīnies par savām īpatnajām idejām; tomēr no tā visa vajadzētu atteikties, jo tāda rīcība neattīsta kristīgus tikumus. Ar visiem spēkiem centies atbilst Kristus lūgšanai, lai Viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu.

Neviens no mums nevar justies drošs, ja ik dienas no Jēzus nemācās lēnprātību un sirds pazemību. Kad Tu ej kaut ko darīt, tad neesi pavēlošs, neesi bargs un naidīgi noskaņots. Sludini Kristus mīlestību, tā atkausēs un klusinās sirdis. Dzenies pēc vienprātības un vienāda sprieduma, pilnībā saskaņojoties ar saviem brāļiem un runājot par vienu un to pašu.

Nerunā par šķelšanos

Runāšana par šķelšanos, tāpēc ka visi nedomā tā kā Tu, nav Dieva, bet ienaidnieka darbs. Sludini vienkāršās patiesības, kur Tavi uzskati saskan ar citiem. Runā par vienprātību; nekļūsti aprobežots un iedomīgs; ļauj savām domām izvērsties plašumā.

Kristus savu sekotāju raksturu nesver cilvēciska sprieduma svaros. Viņš apsolīja: “Kad Es no Zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis.” (Jāņa 12: 32) Un katra dvēsele, kas ļaujas šai vilkšanai, novērsīsies no netaisnības. Kristus ir spējīgs pilnībā izglābt visus, kas nāk pie Viņa, jo, ejot pie Jēzus, cilvēks savu kāju liek uz kāpnēm, kas Zemī savieno ar Debesīm. Tāpēc gan ar spalvu, gan ar balsi māci, ka kāpņu augšgalā stāv pats Dievs un Viņa godības spožie stari apgaismo katru pakāpienu. Viņš laipni uzlūko ikvienu, kas smagā cīņā tiecas uz augšu, un ir gatavs tiem palīdzēt, dievišķi palīdzēt tad, kad rokas it kā pagurst un kājas sāk trīcēt. Jā, stāsti par to, runā sirsnīgos, aizkustinošos vārdos, apliecinot, ka neviens, kurš neatlaidīgi kāps pa šīm kāpnēm, nezaudēs iespēju ieiet mūsu Kunga un Pestītāja [182] Jēzus Kristus mūžīgajā valstī; tie, kas uzticas Kristum, nekad nepazudīs, neviens tos neizraus no Viņa rokas.

Skaidros, cerības pilnos vārdos stāsti ļaudīm, kā viņi var izbēgt no mūsu pašu pelnītā apkaunojošā mantojuma. Bet, Kristus dēļ, nesludini tiem uzskatus, kas atņemtu drosmi, kas liktu domāt, ka ceļš uz Debesīm ir pārāk grūts. Visus šos pārspīlētos uzskatus paturi pie sevis.

Kaut gan mums bieži jāpārlicina prāts, ka kristieša dzīve ir nemītīga cīņa, ka mums jābūt nomodā, jālūdz un smagi jāpūlas, ka dvēselei draud briesmas, ja kaut mirkli atslābst garīgā modrība, tomēr galvenais temats lai ir pilnīgā atpestīšana, ko mums piedāvā Jēzus, kurš mūs mīl un ir nodevis sevi, lai mēs nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību.

Mēs dienu no dienas varam staigāt ar Dievu, dienu no dienas arvien vairāk iepazīt Kungu un Viņa nopelnā ieiet Vissvētākajā vietā, cieši satverot mums piedāvāto cerību. Ja mēs sasniegsim Debesis, tad tikai pieķeroties Vidutājam un kļūstot par dievišķās dabas dalībniekiem. Ja Tu paļausies uz Kristu, ja Tava dzīvība ar Kristu būs apslēpta Dievā un Tevi vadīs Viņa Gars, tad Tev būs īsta ticība.

Pilnīgi paļaujoties uz Viņa salīdzinošā upura nopelnu, mēs kļūsim Dieva līdzstrādnieki. Un, uzticoties Viņam, mums ar bijību un drebēšanu jārupējas par savu pestīšanu, jo tas ir Dievs, kas mūsos rada kā gribu, tā darbus saskaņā ar savu labo prātu. Vienmēr turoties pie Kristus, mēs nonākam arvien tuvāk Dievam, un Jēzus vēlas, lai mēs to dzīvē uzskatītu par galveno. Nepamodini savu kaujiniecisko garu; gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir skaidra, mierīga un lēna, pilna žēlastības un labu augļu. (..)

Saskaņojies ar saviem brāļiem

Nedomā, ka Tev par svarīgāko jāuzskata ikkatra doma, kas rodas Tavā iztēlē. Jēzus saviem mācekļiem sacīja: “Man vēl daudz kas jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat panest.” (Jāņa 16:12) Tad cik daudz vairāk mums, kas pastāvīgi esam pakļauti iespējai maldīties, vajadzētu sargāties citiem uzspiest to, [183] ko tie nav gatavi pieņemt! Nepārtraukti skatieties uz Jēzu, atturieties no asajiem, pārspīlētajiem izteicieniem! Lai gan Tev vajadzētu būt uzmanīgam attiecībā uz saviem vārdiem un secinājumiem, tomēr nav nepieciešams darbu pārtraukt pilnībā. Centies pēc saskaņas ar saviem brāļiem, un Tev būs ļoti daudz pienākumu Kunga vīna dārzā. Paaugstini Kristu un nevis savas idejas un uzskatus! Ietēpies bruņās un ej kopsolī ar Dieva līdzstrādniekiem, plecu pie pleca, dodoties cīņā pret ienaidnieku! Paslēpies Jēzū! Kavējies pie Viņa vienkāršajām mācībām; baro Dieva ganāmo pulku, un Tu kļūsi stiprs, nopamatots vīrs! Tad tavas pūles nāks par labu citiem vissvētākajā ticībā.

Ja Tev ir domstarpības ar brāļiem Kristus žēlastības un Viņa Gara darbības izpratnē, tad nevajadzētu šīs nesaskaņas īpaši izcelt. Tu uz to skaties no vienas puses, bet otrs, kurš tāpat svētījies Dievam, šo jautājumu aplūko no citas puses un runā par lietām, kas visdziļāk ietekmējušas viņa prātu; vēl kāds cits, raudzīdamies uz to no pavisam atšķirīga redzes leņķa, izcels pavisam kaut ko citu, – un cik neprātīgi būtu par visu to strīdēties, kur nav nekā apstrīdama. Ļauj Dievam ietekmēt prātu un pārlicināt sirdi!

Kungs nepārtraukti darbojas, atverot saprātu un atdzīvinot uztveres spējas, lai cilvēks iegūtu pareizu izpratni par grēku un Dieva likumu tālu sniedzošajām prasībām. Neatgriezts cilvēks domā, ka Dievs ir bez mīlestības, bargs un pat atriebīgs; Viņa klātbūtni uzskataparā pastāvīgu ierobežojumu, Viņa raksturu – par “tev nebūs” izpausmi. Kalpošana Viņam šķiet drūma, stingru prasību apņemta. Bet, kad tiek ieraudzīts Jēzus pie krusta, kā mīlestībā uz cilvēku pasniegta Dieva dāvana, tad acis atveras, un lietas tiek skatītas jaunā gaismā. Kristū atklājies Dievs nav bargs soģis vai atriebīgs tirāns, bet žēlojošs un mīlošs Tēvs.

Redzot Jēzu mirstam pie krusta, lai glābtu pazudošo cilvēku, sirds atbalso Jāņa vārdus: “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam [184] saukti Dieva bērni. Pasaule mūs tāpēc neatzīst, ka tā Viņu nav atzinusi.” (1. Jāņa 3:1) Tieši Dieva vērtēšana skaidrāk par visu citu atšķir kristieti no pasaules cilvēka.

Daži strādnieki Dieva darbā ir bijuši pārāk steidzīgi, lai mestos grēciniekam virsū ar apsūdzībām; bet Tēva žēlastība un mīlestība, nododot savu Dēlu, lai Viņš mirtu par grēcīgo cilvēci, ir atstāta otrā plānā. Skolotājam vispirms nepieciešama Kristus žēlastība viņa paša dvēselē, lai tas grēciniekam varētu parādīt, ka Dievs patiesībā ir gaidošs Tēvs, kas mīlestībā ilgojas uzņemt atgriezušos pazudošo dēlu, ne lai dusmās to apbērtu ar apvainojumiem, bet gan aicinātu uz svētķu mielastu, kas tiek gatavots, priecājoties par viņa atgriešanos. (Cef. 3: 14-17)

Ak, kaut mēs visi varētu iemācīties, kā Kungs mantoja dvēseles! Mums vajadzētu pašiem apgūt un arī citiem šīs dārgās atziņas mācīt gaismā, ko izstaro upuris pie Golgātas krusta. Ir tikai viens ceļš, kas ved prom no bojāejas un nepārtraukti iet uz augšu – ticība, kas visu laiku tiecas pāri tumsai gaismā, līdz tā atrod mieru pie Dieva troņa. Visi, kas apguvuši šo mācību, ir pieņēmuši to izpratnei sniegto gaismu. Viņiem šis augšup ejošais ceļš nav tumšs un nedrošs; tas nav aprobežotam prātam domātais ceļš, nav taka, kuru nospraudusi cilvēciskā gudrība, taka, pa kuru ejot, no katra ceļinieka kategoriski pieprasa zināmu nodokli.

Ieejas tiesības jūs nevarat iegūt ar grēku nožēlu vai kādiem citiem saviem darbiem. Nē, Dievam pašam pieder gods par ceļa sagatavošanu, un tas ir tik pilnīgs, ka cilvēkam ar kādu savu darbu nav iespējams to padarīt vēl pilnīgāku. Tas ir pietiekoši plašs, lai uzņemtu vislielāko grēcinieku, ja tas nožēlo un atgriežas, un tik šaurs, tik svēts un tā paaugstināts, ka grēkam tur nav vietas.

Kad Dievu ierauga tādu, kāds Viņš ir, aplaimojošā patiesība atspīd jaunā, daudz skaidrākā gaismā. Taisnības Saules spožie stari ir izkļiedējuši visu, kas mulsināja prātu. Un tomēr arī tad daudzas lietas vēl paliek nesaprastas, bet mums ir droša pārliecība, ka to, ko tagad nezinām, sapratīsim nākotnē. [Letter 15a, 1890] [185]

23. Sargieties noteikt jebkādu laiku

“Nav jūsu daļa zināt laiku vai brīžus”

(Svētruna Lensingā, Mičiganā, 1891, gada 5. septembrī)

“Tiem Viņš arī pēc savām ciešanām ar daudz skaidrām zīmēm bija dzīvs parādījis un, četrdesmit dienas viņu vidū redzēts, runājis par Dieva valstību. Un, tos sapulcinājis, Viņš tiem pavēlēja neiziet no Jeruzālemes, bet gaidīt Tēva apsolvumu, ko jūs, kā Viņš sacīja, no Manis esat dzirdējuši. Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksiet kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām. Tad tie, kas bija kopā, Viņam vaicāja: “Kungs, vai Tu šajā laikā atkal uzcelsi Israēla valstību?” Viņš tiem atbildēja: “Nav jūsu daļa zināt laiku vai brīžus, ko Tēvs nolīcis savā varā.”” (Ap. d. 1:3-7)

Mācekļi ļoti vēlējās uzzināt, kad tieši parādīsies Dieva valsts, bet Jēzus tiem paskaidroja, ka viņiem nav jāzina laiki un brīži, jo Tēvs tos nav atklājis. Dieva valstības atjaunošanas laiks nebija [186] vissvarīgākais, ko tiem vajadzēja zināt. Viņiem pienācās sekot Kungam, lūgt, gaidīt, būt nomodā un strādāt. Tiem bija uzdots pārstāvēt pasaulē Kristus raksturu. Un, kas bija galvenais sekmīgai kristīgai dzīvei mācekļu dienās, ir galvenais arī mūsu laikā. “Viņš tiem atbildēja: “Nav jūsu daļa zināt laiku un brīžus, ko Tēvs nolīcis savā varā. Bet jūs dabūsiat spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums.” – Un ko viņiem vajadzēja darīt pēc tam, kad Svētais Gars būs nācis pār tiem? – “Un būsiet Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap.d. 1:7,8)

Izlietojiet pašreizējās izdevības

Šis ir darbs, kurā arī mums jāiesaistās. Mums nav jādzīvo, gaidot kādu īpašu satraukuma brīdi, bet gudri jāizlieto pašreizējās izdevības, darot visu vajadzīgo dvēseļu glābšanai. Mums nav jāizšķiež savi spēki, prātojot par laikiem un brīžiem, ko Kungs nolīcis savā varā un nav izpaudis cilvēkiem, bet tā vietā jāpakļaujas Svētā Gara vadībai, lai darītu pašreizējos pienākumus, lai dvēselēm, kas iet bojā patiesības trūkuma dēļ, dotu dzīvības maizi bez cilvēcisko uzskatu piejaukuma.

Sātans vienmēr ir gatavs prātu piepildīt ar teorijām un pieņēmumiem, kas cilvēkus novērš no mūsu laika patiesības un dara tos nespējīgus sniegt pasaulei trešā eņģeļa vēsti. Tā ir bijis vienmēr; jo mūsu Pestītājs bieži ir norājis tos, kam patīk prātot un kas vienmēr interesējas par tādām lietām, ko Kungs nav atklājis. Jēzus nāca uz šo Zemi, lai cilvēkiem darītu zināmas svarīgas patiesības, un Viņš vēlējās tos pārliecināt katrā ziņā pieņemt Viņa norādījumus un veikt savu pašreizējo pienākumu. Viņa paziņojumi sniedza zināšanas ļaužu praktiskajai ikdienas dzīvei.

Jēzus sacīja: “Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst [187] Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” (Jāņa 17:3) Viss, kas tika darīts vai sacīts, kalpoja šim vienam mērķim – nostiprināt viņu prātā patiesību, ka tie var iegūt mūžīgo dzīvību. Jēzus nenāca, lai cilvēkus pārsteigtu ar kāda liela, īpaša laika pasludināšanu, kad notiks kaut kas varens, bet nāca vienkārši pamācīt un glābt pazudušos. Viņš nenāca pamodināt un apmierināt ziņkāri, jo labi saprata, ka tas tikai palielinātu

tieksmi uz neparastām un apbrīnojamām lietām. Viņš ticās pasniegt zināšanas, kas ļaudīm palīdzētu pieaugt garīgā spēkā un iet uz priekšu paklausības un patiesa svētuma ceļā. Viņš deva vienīgi tādas pamācības, kas atbilda cilvēku ikdienas dzīves vajadzībām, vienīgi tādu patiesību, ko tādām pašām nolūkam varēja dot tālāk citiem.

Kristus ļaudīm nesniedza jaunas atklāsmes, bet atvēra viņu izpratnei priesteru un rakstu mācītāju nepareizās mācīšanas dēļ ilgu laiku tumsā palikušās vai sagrozītās patiesības. Dievišķo atziņu pārles Kristus ielika atpakaļ to īstajā ietvarā, kā tās sākotnēji tika dotas sentēviem un praviešiem. Un pēc visiem šiem dārgajiem norādījumiem Viņš tiem apsolīja Svēto Garu, kas atgādinās to, ko Viņš bija sacījis.

Mums pastāvīgi draud briesmas pacelties pāri Evaņģēlija vienkāršībai. Daudzi ļoti ilgojas pārsteigt pasauli ar kaut ko oriģinālu, kas ļaudis novestu garīgā ekstāzē un izmainītu pašreizējo dzīves kārtību. Bet, kaut arī izmaiņas dzīvē ir visai nepieciešamas, jo ļaudis mūsu laika patiesības svētumu izprot pavisam maz, tomēr mums vajadzīgākā pārmaiņa ir sirds pārmaiņa, un tā iegūstama, vienīgi personīgi meklējot Dievu un Viņa svētību, izlūdzoties Viņa spēku un dedzīgi saucot, lai pār mums nāktu Viņa žēlastība un tiktu pārveidots raksturs. Tā ir mums šodien nepieciešamā pārmaiņa, un šī piedzīvojuma sasniegšanai būtu jāatdod visi spēki, jāpūlas neatlaidīgi un dziļi izjustā nopietnībā. Mums pilnīgi godīgi vajadzētu jautāt: 188] “Kas man jādara, lai tiktu glābts?” Mums tiešām jāzina, kā uzvesties, domājot par Debesīm.

Brīdināti no laika noteikšanas

Kristus savus mācekļus iepazīstināja ar atziņām, kuru plašumu, dziļumu un dārgumu tie maz novērtēja, ja vispār saprata, un tādā pašā stāvoklī atrodas Dieva ļaudis šodien. Arī mēs vēl neesam aptvēruši, cik liela un apbrīnojama ir tā patiesība, kuru Dievs mums tagad uzticējis. Ja mēs būtu gājuši uz priekšu garīgā atziņā, tad redzētu patiesību attīstāties un izplatāties tādos apmēros, par kādiem neesam pat sapņojuši, bet tā nekad neattīstīsies tādā virzienā, kas mums ļautu iedomāties, ka varam uzzināt laiku un brīžus, kurus Tēvs nolīcis savā varā. Es atkal un atkal esmu brīdināta no laika noteikšanas. Dieva ļaudis vairs nekad nesaņems kādu vēsti, kas būtu pamatota uz laiku. Mums nav jāzina noteikts laiks ne Svētā Gara izliešanai, ne Kristus atnākšanai.

Pirms došanās uz šo sanākumi pārskatīju savus rakstus, meklējot, ko vajadzētu ņemt līdzi uz Austrāliju, un atradu aploksni, uz kuras bija rakstīts: “Liecība – dota attiecībā uz laika noteikšanu, 1851. gada 21. jūnijā. Glabāt rūpīgi.” Es to atvēru un, lūk, ko atradu:

“Māsai Vaitai 1851. gada 21. jūnijā, Kemdenā, Ņujorkas štatā, Kunga dotās atklāsmes noraksts. —Kungs man rādīja, ka vēstij ir jāizplatās, bet ka tā nav jāsaista ar laiku, jo cilvēku pārbaudei laiku vairs nekad neizlietos. Es redzēju, ka sakarā ar laika noteikšanu dažiem rodas nevajadzīgs satraukums, turklāt trešā eņģeļa vēsts spēj pastāvēt pati uz sava pamata un tās pastiprināšanai nav vajadzīgs laiks, jo tā ies uz priekšu ar varenu spēku, padarot savu darbu, un tiks pasteidzināta taisnībā.

Es redzēju, ka daži visas lietas saistīja ar nākamo rudeni, tas ir, savos aprēķinos un īpašumu izlietošanā tie ņēma vērā šo laiku. Es redzēju, ka viņi bija kļūdījušies sekojoša iemesla dēļ: tie ik dienas negāja pie Dieva un sirsnīgi nevēlējās uzzināt savu pašreizējo pienākumu, bet raudzījās [189] uz priekšu un savos aprēķinos izturējās tā, it kā zinātu, ka darbam jābeidzas šajā rudenī, nejaudājot Dievam, kāds ir viņu pienākums.” – E. G. Vaita

(Norakstīts Miltonā, 1851. gada 29. jūnijā)

Tas ir dokuments, kuru, pārmeklējot savus rakstus, atradu pagājušajā pirmdienā, un ir vēl kāds cits, kas stāsta par vīru, kurš nolika laiku uz 1884. gadu un kā pierādījumus savai teorijai izplatīja dažādus argumentus. Ziņas par viņa darbību es saņēmu Džeksonas (Mičiganas) telts sanāsmē un ļaudīm sacīju, lai tie nepievērš uzmanību šī cilvēka teorijai, jo viņa pareģojums nepiepildīsies. Laikus un brīžus Dievs ir nolīcis savā varā. Bet kādēļ Viņš to mums nav atklājis? Tikai tāpēc, ka mēs šīs zināšanas izlietojam nepareizi. Rastos tāds stāvoklis, kas ļoti kavētu Dieva darbu, sagatavojot ļaudis pastāvēšanai lielajā dienā, kura jau tuvojas. Mums nav jādzīvo noteikta laika izraisītā uzbudinājumā. Mums nav jāaizraujas ar minējumiem par laikiem un brīžiem, ko Dievs nav atklājis. Jēzus savus mācekļus pamācīja būt nomodā, nerunājot par noteiktu laiku. Viņa sekotājiem jābūt ļaudīm, kuri vēlas uz klausīt sava Vadoņa pavēles; tiem jābūt nomodā, jāgaida, jālūdz un jāstrādā, jo Kunga atnākšanas brīdis tuvojas, bet neviens nebūs spējīgs iepriekš noteikt, kad tas pienāks, “jo dienu un stundu nezina

neviens cilvēks”. Jūs nespēsiet noteikt, vai Viņš nāks pēc viena, diviem vai pieciem gadiem, ne arī aizkavēt Viņa atnākšanu, sakot, ka tā notiks pēc desmit vai divdesmit gadiem.

Turēt lukturus sakārtotus un degošus

Dieva ļaudīm pienākas turēt savus lukturus sakārtotus un degošus, tas ir, rīkoties kā cilvēkiem, kas gaida Līgavaini, kad Viņš atgriezīsies no kāzām. Jums nav pat acumirkļa, ko drīkstētu zaudēt, nedomājot par jums sagādāto lielo pestīšanu. Dvēseļu pārbaudes laiks tuvojas beigām. Ik dienas cilvēku [190] liktenis tiek apzīmogots, un mēs pat nezinām, cik drīz daudzi šīs sanāksmes dalībnieki aizvērs savas acis nāvē un tiks guldīti kapā. Mums vajadzētu saprast, ka dzīve paiet ātri un mēs neesam droši nevienu acumirkli, ja mūsu dzīvība ar Kristu nav apslēpta Dievā. Mūsu pienākums nav gaidīt uz nākotni, uz kādu īpašu laiku, kad mūsu labā tiks veikts kāds īpašs darbs, bet ir jāiet uz priekšu, brīdinot pasauli, jo mums jābūt Kristus lieciniekiem pat vistālākajās Zemes malās.

Mums visapkārt ir jaunieši, savus grēkus nenožēlojuši, neatgriezti cilvēki, un ko mēs darām viņu labā? Vecāki, vai jūs pirmās mīlestības degsmē vēl cīnāties par savu bērnu atgriešanos? Bet varbūt jūs esat tā aizņemti ar šīs dzīves rūpēm, ka nemaz nopietni nepūlaties būt par Dieva līdzstrādniekiem? Vai jūs atzīstat un vērtējat Svētā Gara uzdevumu un darbu? Vai jūs apzināties, ka tieši Svētais Gars ir tas spēks, ar kura palīdzību varat aizsniegt jūsu apkārtņē esošās dvēseles? Vai tad, kad šī sanāksme beigsies, jūs aiziesiet no šejienes un aizmirsīsiet jums izteiktos sirsnīgos aicinājumus? Vai brīdinošās vēstis tiks atstātas neievērotas un dzirdētā patiesība no jūsu sirds aizplūdīs, līdzīgi ūdenim no ieplīsuša trauka?

Apustulis saka: “Tāpēc mums dzirdētais jo vairāk jāņem vērā, lai mēs netiktu aizskaloti prom. Jo, ja caur eņģeļiem runātais vārds ir bijis stiprs un katrs pārkāpums un nepaklausība dabūjusi savu taisno atmaksu, kā mēs izbēgsim, tik dārgu pestīšanu nicinādami? To papriekš ir sludinājis pats Kungs, un mums apstiprinājuši tie, kas to dzirdējuši, arī pašam Dievam liecību dodot ar zīmēm un brīnumiem un dažādiem vareniem darbiem un izdalot Svētā Gara dāvanas pēc sava prāta?” (Ebr. 2:1-4)

Trešā eņģeļa vēsts pāraug spēcīgajā saucienā, un jums nav tiesību izturēties nevērīgi pret pašreizējiem pienākumiem un joprojām turēties pie domas, ka kādreiz nākotnē, bez kādas piepūles no jūsu puses notiks brīnišķīga atmoda un jūs saņemsiet lielas [191] svētības. Jums Dievam jānododas šodien, lai Viņš no jums varētu izveidot goda traukus un izlietot savā darbā. Jums Dievam jānododas šodien, lai jūs varētu tikt atbrīvoti no sava “es”, atbrīvoti no skaudības, greizsirdības, ļaunām aizdomām, strīdēšanās, no itin visa, kas Kungu apkauno. Jums šodien jāattīra savi trauki, lai tie būtu sagatavoti Debesu rasai, sagatavoti vēlā lietus straumēm; jo vēlāis lietus nāks, un Dieva svētība piepildīs katru dvēseli, kas būs brīva no visas aptraipīšanās. Mums šodien savu sirdi vajag pakļaut Kristum, lai tiktu sagatavoti atspirgšanas laikam no Kunga vaiga – sagatavoti Svētā Gara kristībai. [The Review and Herald, March 22, 1892.]

Laiks nav atklāts

Dievs mums nav atklājis brīdi, kad beigs sludināt šo vēsti un kad tiks pārtraukts pārbaudes laiks. To, kas ir atklāts, pieņemsim sev un saviem bērniem, bet necentīsimies uzzināt to, ko Visvarenais nolēmis paturēt noslēpumā. Mums pienākas būt nomodā, strādāt un gaidīt, katru acumirkli darbojoties dvēseļu labā, kas var aiziet bojā. Mums jābūt uzmanīgiem, lai nepārtraukti staigātu Jēzus pēdās, strādātu Viņa rindās un kā labi Dieva dažādo žēlastības dāvanu pārvaldnieki izdalītu tās tālāk. Ikvienam, kurš katru dienu nemācās no Jēzus, sātans piedāvās paša izgudrotas īpašas vēstis, lai padarītu neietekmīgu šim laikam sniegto brīnišķo patiesību.

Man ir pienākušas vēstules, kurās jautāts, vai ir dota kāda sevišķa gaisma par to, kad izbeigsies pārbaudes laiks, un es atbildu, ka man ir jāsniedz tikai viena vēsts: tagad ir laiks strādāt, kamēr vēl ir diena, jo nāk nakts, kad neviens vairs nevarēs strādāt. Tagad, tieši tagad ir laiks būt nomodā, strādāt un gaidīt. Kunga Vārds atklāj patiesību, ka visu lietu gals ir tuvu, un tas sniedz visnoteiktāko liecību, ka patiesībai katrā ziņā jābūt nopamatotai cilvēka sirdī, lai tā pārvaldītu visu dzīvi un darītu svētu raksturu. [192] Kunga Gars ņem inspirētā Vārda patiesību un ar to apzīmogo dvēseli, tā ka tie, kas saucas par Kristus sekotājiem, iegūst svētu prieku un kļūst spējīgi sniegt to tālāk citiem. Izdevība strādāt mums ir tagad, tieši tagad, kamēr vēl ir diena. Bet nevienam nav pavēlēts pētīt Rakstus, lai, ja iespējams, noskaidrotu, kad beigsies žēlastības laiks. Tādu vēsti Dievs nav devis nevienām mirstīgām

lūpām. Viņš nevēlas, lai kāda mirstīga mēle paziņotu to, ko Viņš pats ir atstājis apslēptu. [The Review and Herald, Oct. 9, 1894.]

Esiet modri un lūdziet

Es nevaru runāt par kādu īpašu laiku, kad tiks izliets Svētais Gars, kad no Debesīm nonāks varenais eņģelis un pievienosies trešajam eņģelim, pabeidzot darbu uz šīs Zemes. Man ir jāziņo, ka mēs varam būt droši vienīgi tad, ja pastāvīgi esam gatavi saņemt Debesu atspirdzinājumu un mūsu lukturi ir sakārtoti un degoši. Kristus ir piekodinājis, lai mēs esam nomodā, “jo tajā stundā, kurā nedomājat, Cilvēka Dēls nāks”. “Esiet modri un lūdziet!” – šo pavēli devis mūsu Pestītājs. Mums ik dienas jāmeklē Dieva Gara apgaismojums, lai tas varētu veikt savu darbu pie sirds un rakstura. Ak, cik daudz laika ir izšķiests, pievēršot uzmanību nenozīmīgām lietām! Nožēlojiet un atgriezieties, lai tad, kad no Kunga nāks atspirdzības laiki, jūsu grēki jau būtu izdzēsti. [The Review and Herald, March 29, 1892.] [193]

24. Alfa un Omega

(1904. gada vasarā, kad krīze, ko izraisīja Dr. Dž. H. Kelloga izplatītie panteisma uzskati, sasniegta kritisko punktu un kad viņš izvirzīja neprātīgus priekšlikumus par ārstnieciskā darba vadīšanu, Elena G. Vaita sniedza vairākus brīdinājumus, kas sakopoti un “publicēti mūsu rakstniekiem” sešdesmit lappušu biezā brošūrā Īpašas liecības, Sēr. B, Nr.2. ar virsrakstu “Liecības draudzei, kas satur brīdinājumus, padomus un pamācības ārstiem un sludinātājiem attiecībā uz mūsu pašreizējo stāvokli.” Tālāk sniegti divi raksti, kas arī pilnībā ņemti no šīs brošūras. Stikāki paskaidrojumi attiecībā uz panteismu atrodami Liecībās, 8. sēj. 255-318.lpp un Ārstnieciskā kalpošana, 427-438.lpp. Atskatu uz piedzīvojumiem sakarā ar panteismu variet izlasīt A.G. Daniēlsa grāmatā Pastāvīgā pravieša gara dāvana, 330-342. lpp un L.H. Kristiana grāmatā Garīgo dāvanu augļi, 277-296. lpp. – Pilnvaroto padome.)

Māciet Vārdu

Vašingtonā, D.C., 1904. gada 24. jūlijā

Mūsu vadošajiem ārstiem: Dārgie līdzstrādnieki! Es pamodos pulksten vienpadsmitos. Redzētie skati manā atmiņā ir tik dzīvi, ka es nevaru gulēt. Pie manis ir nonākusi vēsts no Kunga, ka ir darāms īpašs darbs, lai brīdinātu ārstnieciskos misionārus [194] no viņus apņemošajām briesmām.

Kungs aicina, lai visi, kas darbā saistīti ar mūsu sanatorijām, sasniegtu augstāku standartu. No patiesības nenāk nekādi meli. Ja mēs sekojam viltīgi izgudrotām pasakām, tad savienojamies ar ienaidnieka spēkiem pret Dievu un pret Kristu. Tos, kas uzņēmušies cilvēku uzliktu jūgu, Kungs aicina to salauzt un vairs ilgāk nevergot.

Cīņa turpinās. Sātans un viņa eņģeli darbojas ar visu netaisnības krāpjošo varu. Tie nenogurstoši cenšas atraut dvēseles no patiesības un taisnības, sējot postu visā Universā. Ar apbrīnojamu čaklumu viņi izstrādā neskaitāmus viltīgus plānus, lai ar tiem savaldzinātu cilvēkus. Viņi pūlas bez pārtraukuma. Ienaidnieks pastāvīgi tiecas ievest dvēseles neticībā un šaubās. Viņš vēlas nobīdīt malā Dievu un Jēzu Kristu, kurš tapa miesa un dzīvoja mūsu vidū, lai mūs mācītu, ka, paklausot Dievam, mēs varam kļūt uzvarētāji pār grēku.

Ļaunums uzbrūk visdažādākajos veidos

Visāda veida ļaunums gaida iespēju, lai mums uzbruktu. Ar apbrīnojamu centību tiks izlietoti glaimi, piekukuļošana, pamudinājumi un solījumi mūs brīnišķīgi pagodināt.

Ko dara Dieva kalpi, lai pret šo ļaunumu uzceltu aizsprostu “Tā saka Kungs”? Lai uzveiktu patiesību, ienaidnieka spēki strādā bez apstājas. Kur ir Kunga ganāmpulka uzticīgie pārraugi? Kur ir Viņa sargi? Vai tie stāv augstajā tornī, dodot brīdinājuma signālus, vai ļauj briesmām pienākt nepamanītām? Kur ir ārstnieciskie misionāri? Vai tie strādā kopā ar Kristu, nesot Viņa jūgu, vai ir uzņēmušies cilvēku radītu jūgu?

Sātans un viņa eņģeļi dara visu iespējamo, lai iegūtu varu pār cilvēku prātu, lai tos varētu ietekmēt ar meliem un patīkamām pasakām. Vai mūsu ārsti izziņo trauksmi? Vai cilvēki, kas ieņem vadošas vietas mūsu sanatorijās, brīdina par briesmām? Vai, varbūt, [195] daudzi sargi ir aizmiguši, kamēr ļaunas mēles un atjautīgi prāti, kas gadiem ilgi guvuši īpašu pieredzi patiesības apiešanā, nepārtraukti strādā, radot sajukumu un īstenojot sātana plānus?

Lūdzu, lasiet Pāvila aicinājumu kolosiešiem. Viņš runā par savām sirsnīgajām ilgām, lai ticīgo sirdis būtu savienotas “mīlestībā un bagātīgi piepildītas ar saprašanu atzīt Dieva Tēva un Kristus

noslēpumu. Tajā ir apslēpta visas gudrības un atzīšanas bagātība.” (Kol. 2:2,3) “To es saku,” viņš paskaidro, “lai neviens jūs nepieviļ ar gudriem vārdiem. (..) Tad nu tā, kā Jūs Kristu Jēzu, Kungu, esat pieņēmuši, tā staigājiet Viņā: iesakņoti un uztaisīti Viņā un apstiprināti ticībā, tā, kā jūs esat mācīti, augdami tajā ar pateicību. Pielūkojiet, ka neviens jūs neaplaupa caur pasaules gudrību un tukšu viltību pēc cilvēku stāstiem, pēc pasaules likumu sākumiem un ne pēc Kristus, jo Viņā mājo visa dievības pilnība cilvēka miesā.” (Kol. 2:4-9, pēc Glika)

Vai mūsu iestāžu darbinieki klusēs, atļaujot izplatīt viltīgus un maldīgus secinājumus, kas draud iznīcināt dvēseles? Ienaidnieka idejas tagad ir izkaisītas it visās malās. Ir plaši izsēta nesaskaņa, neticības un neuzticības sēkla. Vai mūsu ārstnieciskie misionāri pret šo ļaunumu neveidos aizsprostu? Vai nav pienācis laiks katram sev jautāt: vai atļausim ienaidniekam mūs aizvest prom no patiesības sludināšanas darba? Vai ļausim viņam mūs atturēt kļūt par kanāliem, pa kuriem Evaņģēlija svētības kā dzīva straume izplūstu pasaulē? Lai katrs darbinieks tagad pamostas un strādā atbilstoši savai izdevībai! Lai viņš runā vārdus laikā un nelaikā un meklē no Kristus iedrošinājumu un spēku darīt labu!

Briesmas pastāvīgi vairojas

Mums draudošās briesmas pastāvīgi vairojas. Tagad ir īstais laiks apvilkt visas Dieva bruņas un nopietni strādāt, lai sātans neiegūtu vēl [196] kādu priekšrocību. Dieva eņģeļi, kas ir pārāki spēkā, gaida, kad mēs viņus sauksim palīgā, lai cīņas karstumā netiktu aptumšota mūsu ticība. Tagad nepieciešama atjaunota enerģija. Ir jārikojas modri un piesardzīgi. Vienaldzībai un kūtrumam sekos personīgās palāvības un Debesu zaudējums.

Šai laikā snaudošās draudzes pamodināšanai jāsniedz Laodiķejas vēsts. Lai doma par laika īsumu jūs pamudina uz dedzīgām un neatlaidīgām pūlēm. Atcerieties, ka sātans ir nonācis ar lielu spēku, lai darbotos ar visu netaisnības pieviļošo varu tajos, kas pazūd.

Vairākus gadus mūsu ārsti ir radināti domāt, ka tie nedrīkst izteikt uzskatus, kas atšķirtos no viņu vadītāja uzskatiem. (Šeit norādīts uz Dr. Dž. H. Kellogu, kas ilgu gadu bija Betlkrīkas sanatorijas galvenais ārsts. – Pilnvaroto padome) Ak, kaut viņi būtu salauzuši šo jūgu! Ak, kaut viņi grēku būtu nosaukuši tā īstajā vārdā! Tad Debesu pagalmos tie netiktu uzskatīti par cilvēkiem, kas, ieņemot atbildīgas vietas, nav runājuši patiesību, nenorādot to, kas nesaskanēja ar Dieva Vārdu.

Ārsti, vai jūs veicinājat Kunga darbu, uzklāusot dīvainus, ar spiritismu saistītus Rakstu izskaidrojumus, izskaidrojumus, kas grauj mūsu ticības pamatus un rada nemieru? Dievs saka: “Es vairs nebūšu ar jums, ja jūs neatmodīsities un neaizstāvēsiet savu Glābēju.”

Sofistika, kas grauj pamatpatiesības

Man jums ir vēsts: Nepalieciet vairs ilgāk kā miermīlīgi klausītāji, kas neprotē, kad tiek sagrozīta patiesība. Atmaskojiet lielīgo sofistiku, kas, ja to pieņems, tiks sludinātājiem, ārstiem un ārstnieciskās misijas darbiniekiem novērsties no patiesības. Tagad ikvienam jāieņem sava vieta. Dievs visus aicina nostāties zem Lielkunga Imanuēla asinīm slācītā karoga. Es esmu pamācīta mūsu ļaudis brīdināt, jo daudziem draud briesmas [197] pieņemt teorijas un sofistiku, kas grauj ticības pamatpatiesības.

Reizēm mūsu ārsti garas stundas pavada pārrunās, kad paši ir noguruši un apmulsuši un nopietnām sarunām nemaz nav gatavi. Ārstnieciskajiem misionāriem vajadzētu atteikties no garām nakts pārrunām, jo tas ir bijis tieši tas laiks, kad sātans ar savu pavadinošo iespaidu ne vienam vien vīram ir nolaupties ticību, kas vienreiz svētiem dota. Tā cilvēka prātā, kuru ietekmē lielais krāpnieks, bieži uzliesmo lieliskas un asprātīgas idejas. Tie, kas tās uzklausa un pieņem, kļūst savaldzināti, kā čūskas vārdi kādreiz savaldzināja Ievu. Viņi vienlaikus nespēj klausīties aizraujošajos filozofiskajos prātojumos un tajā pašā laikā saglabāt atmiņā skaidru un neaptumšotu Dieva Vārdu.

Mūsu ārsti no savas dzīves ir daudz pazaudējuši, jo, redzot netaisnus darījumus, dzirdot aplamus vārdus un vērojot, kā citi seko nepareiziem principiem, nav pret to iebilduši, baidoties, ka tiks noraidīti.

Visus, kas reiz nonākuši šo spēcīgo iespaidu varā, es aicinu salauzt jūgu, kuram tie tik ilgi pakļāvušies, un nostāties kā brīviem cilvēkiem Kristū. No šī apburtā loka iespējams izrauties vienīgi ar nopietnu piepūli.

Alfa tagad ir redzama

Nepievilieties, pievēršot uzmanību pavedinošiem gariem un velnu mācībām, daudzi atkāpsies no ticības. Tagad mūsu priekšā ir šo briesmu alfa. Omegas raksturs būs vēl daudz pārsteidzošāks.

Mums jāiedziļinās Kristus pienestās lūgšanas vārdos, kas tika izteikti tieši pirms Viņa tiesas un krusta nāves. “Tā Jēzus runāja un, savas acis uz debesīm pacēlis, sacīja: “Tēvs, Mana stunda ir nākusi: apskaidro savu Dēlu, lai Dēls apskaidro Tevi. Itin kā Tu Viņam esi devis varu pār visu miesu, lai Viņš visiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu mūžīgu dzīvību. Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu. Es Tevi esmu paaugstinājis virs [198] zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi devis. Un tagad apskaidro Tu Mani, Tēvs, ar to skaidrību, kas Man bija pie Tevis, pirms pasaule bija. Es Tavu vārdu esmu darījis zināmu cilvēkiem, ko Tu Man no pasaules esi devis. Tie bija Tavi, un Man Tu viņus devi, un Tavus vārdus tie ir turējuši.” (Jāņa 17:1-6)

Kristiešiem jāatklāj dievbijība

Dieva taisnība ir absolūta. Tā raksturo visus Viņa darbus un likumus. Un, kāds ir Dievs, tādiem jābūt Viņa ļaudīm. Kristus dzīves piemēram jāatklājas Viņa sekotājos. Visa Jēzus personīgā dzīve un izturēšanās sabiedrībā, katrs vārds un darbs pauda praktisku dievbijību, un šai dievbijībai jāklūst redzamai Viņa mācekļos.

Cilvēki, kas ņem vērā tiem doto gaismu, Kristus rakstura tikumus ieaudīs savā ikdienas gājumā. Kristus negrēkoja, tāpēc ka Viņā nebija grēka. Dievs man ir rādījis, ka arī ticīgo dzīvei jāatklāj pastāvīgi praktizēta taisnība.

Vai Dievs savā Vārdā nav runājis par svinīgiem notikumiem, kuri drīz vien norisināsies? Vai, lasot šos aprakstus, jūs ticat tam, ko Viņš saka? Vai, varbūt, māņu filozofijas iespaidā jūs esat atteikušies no ticības Dievam? Vai ir kāds spēks, kas varētu novērst sodu, kam jānāk pār jums, ja jūs nepazemosiet savu sirdi Dieva priekšā un neatzīsiet savus grēkus? Mani brāļi, kāds stāvoklis šajā ziņā ir ārstnieciskajā misijas darbā? Vai dzīvais Dievs savā Vārdā nerunā uz jums par notikumiem, kas sekos, piepildoties šim Vārdam? Drīz norisināsies pēdējā lielā norēķināšanās ar cilvēkiem. Vai jūsu dzīve ir bijusi tāda, ka, svētnīcas svaros svērti, jūs netiktu atrasti par viegliem? Vai jūsu ticība nav ietekmēta un ierobežota, līdz tā pārvērtusies par neticību? Vai jūsu paklausība cilvēkiem nav kļuvusi par sacelšanos pret Dievu? “Pārbaudiet paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi.” (2. Kor. 13:5) [Special Testimonies, Series B, No. 2, pp. 12-17.] [199]

Sargieties

Vašingtonā, D. C., 1904. gada 7. augustā

Mans dārgais brāli:

Man ir dota vēsts Tev un pārējiem mūsu ārstiem, kas saistīti ar ārstniecisko misijas darbu. Izvairieties no iespaida, ko izplata grāmata Dzīvais templis {Dr. Dž. H. Kelloga 1903. gadā izdotā 568 lappušu biezā grāmata, kurā izklāstīta panteisma filozofija – Pilnvaroto padome}, jo tā satur maldīgus uzskatus. Daļa domu tur ir pilnīgi pareizas, bet tās sajauktas ar maldiem. Atsevišķi Rakstu teksti izņemti no kopsakarības un izlietoti, atbalstot kļūdainas teorijas.

Domas par maldiem, ko satur šī grāmata, mani ļoti satraukušas, un ar to saistītie pārdzīvojumi gandrīz vai prasījuši manu dzīvību.

Runā, ka Dzīvais templis esot vēlreiz caurskatīts un izlabots. Bet Kungs man ir rādījis, ka sarakstītājs nav mainījies un ka Evaņģēlija sludinātājiem ar viņu nevar būt nekāda savienība, kamēr viņš turas pie pašreizējiem uzskatiem. Man ir pavēlēts pacelt balsi, lai brīdinātu mūsu ļaudis: “Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties!” (Gal. 6:7)

Tevis ir pieejams Liecību draudzei 7. un 8. sējums. Šajās liecībās ietverts briesmu signāls. Tomēr šo gaismu, kas maldu teoriju neiespaidotam prātam ir tik skaidra un nepārprotama, daži nav saskatījuši. Kamēr mūsu ārsti mielojas ar šīs grāmatas kļūdainajām teorijām, vienprātība starp tiem un sludinātājiem, kas nes Evaņģēlija vēsti, nav iespējama. Un, kamēr nenotiek pārmaiņa, nekādai savienībai starp tiem arī nevajadzētu pastāvēt.

Saskanīgs darbs varēs norisināties vienīgi tad, kad ārstnieciskie misionāri praksi un priekšzīmi saskaņos ar savu nosaukumu, kad tie izjutīs nepieciešamību cieši savienoties ar Evaņģēlija

sludinātājiem. Bet mums [200] noteikti jāatsakās novirzīties no mūžīgās patiesības pamata, kas kopš 1844. gada izturējis katru pārbaudi.

Grāmatā Dzīvais templis tiek atklāta Alfa

Es esmu pamācīta runāt ļoti skaidri. Man tika teikts: “Stājies tam pretī!” “Stājies tam pretī droši un bez vilcināšanās!” Tomēr tas nenozīmē atraut strādniekus no darba lauka, lai izpētītu atšķirīgos mācību punktus. Tāda izmeklēšana nemaz nav vajadzīga. Grāmatā Dzīvais templis pasniegta nāvi nesošas ķecerības Alfa. Tai sekos Omega, un cilvēki, kuri nevēlas ievērot Dieva dotos brīdinājumus, to pieņems.

Mūsu ārstiem, uz kuriem gulstas svarīgas atbildības, nepieciešama skaidra garīga izpratne. Viņiem pastāvīgi jābūt nomodā. Drīz pār mums nāks vēl tagad nenojaustas briesmas, un es ļoti vēlos, lai tie netiktu pievilti. Es ļoti ilgojos redzēt viņus brīvi stāvam kopā ar Kungu. Es lūdzu, lai tiem būtu drosme droši aizstāvēt patiesību, kāda tā ir Jēzū, un līdz galam stingri turēties pie savas sākotnējās uzticības. [Special Testimonies, Series B, No. 2, pp. 49,50] [201]

25. Mūsu ticības pamats

(Šis raksts publicēts Īpašās liecībās, Ser. B, Nr. 2. 51-59. lpp., 1904.)

Kad no cilvēkiem izraudzītie palīgi paklausīs pavēlei iet uz priekšu un sludināt patiesību, Kungs darbā ieviesīs jaunu, vitālu spēku. Tas, kurš ir paziņojis, ka Viņa patiesībai jāspīd mūžīgi, šīs atziņas liks sludināt uzticīgiem vēstnešiem, kuri bazūnei dos skaidru skaņu. Patiesība tiks kritizēta, izsmieta un nicināta, bet jo vairāk to izmeklēs un pārbaudīs, jo spožāk tā mirdzēs.

Kā tautai mums jāstāv uz mūžīgās patiesības platformas, kas izturējusi visdažādākās pārbaudes un grūtības. Mums jāturas pie mūsu ticības drošajiem pamatprincipiem. Paša Dieva atklātie patiesības pamatlikumi ir mūsu vienīgais īstais pamats. Tie mūs padarījuši par ļaudīm, kādi mēs tagad esam. Aizgājušais laiks nav mazinājis to vērtību. Ienaidnieks pastāvīgi cenšas šīs patiesības izraut no to vietas un aizvietot ar viltus teorijām. Savu maldinošo nodomu īstenošanai tas izmantos visu, ko vien spēs. Bet Kungs modinās cilvēkus ar asām uztveres spējām, kas šīm patiesībām ierādīs to īsto vietu Dieva plānā.

Debesu vēstnesis mani pamācīja, ka daži spriedumi grāmatā Dzīvais templis ir [202] neveselīgi un ievēdīs maldos tādus cilvēkus, kuri nav pilnībā nostiprinājušies mūsu laika patiesības pamatlikumos. Tur sastopami tukši, nepamatoti minējumi par Dieva personību un to, kur atklājas Viņa klātbūtne. Nevienam cilvēkam uz šīs Zemes ar tādiem jautājumiem nav tiesību spekulēt. Jo vairāk tiks apspriestas tādas dīvainas teorijas, jo mazāk ļaudis spēs saprast Dievu un patiesību, kas dara svētu dvēseli.

Viens otrs nāk pie manis un lūdz izskaidrot grāmatā Dzīvais templis paustos viedokļus. Es atbildu: “Tie ir neizskaidrojami.” Tur izteiktie uzskati nedod pareizu priekšstatu par Dievu. Visā grāmatā ir iepīti Rakstu izteicieni, bet tie izlietoti tā, ka maldi tiek piešķirts patiesības izskats. Melīgas teorijas ir pasniegtas tik patīkamā veidā, ka tās novedīs no ceļa daudzus, ja šie cilvēki nebūs sevišķi uzmanīgi.

Mums nav vajadzīgs šai grāmatā sastopamais misticisms. Tie, kas pieņem tādu sofistiku, drīz vien atklās, ka nonākuši tur, kur ar tiem var sarunāties ienaidnieks, lai vadītu viņus prom no Dieva. Man rādīts, ka grāmatas sarakstītājs atrodas uz nepareiza ceļa. Viņš no sava redzesloka ir pazaudējis šim laikam dotās īpašās patiesības. Viņš neapzinās, kurp ved viņa soļi. Patiesības taka atrodas ļoti tuvu maldu ceļam, un prātam, kuru nevada Svētais Gars un kurš tāpēc nav spējīgs ātri ieraudzīt atšķirību starp patiesību un maldiem, abas takas var saplūst vienā.

Briesmu tuvošanās skats

Ap to laiku, kad publicēja grāmatu Dzīvais templis, naktī manu acu priekšā slīdēja ainas, kas liecināja, ka tuvojas kādas briesmas un ka man tām jāsaprotas, uzrakstot to, ko Dievs ir atklājis par mūsu ticības pamatprincipiem. Man atsūtīja Dzīvā tempļa kopiju, bet tā nelasīta stāvēja bibliotēkā. No gaismas, ko Kungs man devis, es zināju, ka Dievs nav apstiprinājis dažus no grāmatā aizstāvētajiem uzskatiem un tie ir kā slazdi, ko ienaidnieks sagatavojis pēdējām [203] dienām. Es domāju, ka to noteikti sapratīs un ka man nav vajadzības par to vēl kaut ko sacīt.

Strīdos, kas izraisījās starp brāļiem par šīs grāmatas mācībām, tie, kas atbalstīja tās plašāku izplatīšanu, paziņoja, ka “tā satur tos pašus uzskatus, ko ir mācījusi māsa Vaita”. Tāds apgalvojums man trāpīja tieši sirdī. Es jutos dziļi satriekta, jo zināju, ka tāda lietu nostādne nav patiesa.

Beidzot mans dēls sacīja: “Māt, tev vajadzētu izlasīt vismaz kādu daļu no šīs grāmatas, lai redzētu, vai tā saskan ar tev no Dieva doto gaismu.” Viņš apsēdās man blakus, un mēs kopā izlasījām priekšvārdu, lielāko daļu no pirmās nodaļas un arī atsevišķas rindkopas citās nodaļās. Lasot es atradu tieši tos izteicienus, no kuriem man bija pavēlēts brīdināt ļaudis mana atklātā darba sākumā. Kad es pirmo reizi atstāju Menas štatu, man bija jānododas cauri Vermontai un Masačūsetsai, lai liecinātu pret tādiem uzskatiem. Dzīvais templis saturēja šo teoriju alfu. Es zināju, ka pēc īsa laika sekos omega, un tāpēc drebēju par mūsu ļaudīm. Es sapratu, ka man brāļi un māsa jābrīdina neieļauties strīdā par Dieva klātbūtni un personību. Paziņojumi, kas par to atrodami Dzīvajā templī, ir nepareizi. Teksti no Rakstiem, kas izmantoti izklāstītās mācības atbalstīšanai, tiek lietoti nevietā.

Esmu spiesta runāt, lai noraidītu apgalvojumu, ka ar maniem rakstiem varot atbalstīt grāmatā Dzīvais templis paustās mācības. Šajā grāmatā var būt izteicieni un domas, kas saskan ar maniem rakstiem, un manos rakstos var būt daudzi izteicieni, kas, izrauti no kopsakarības un izskaidroti pēc Dzīvā tempļa sarakstītāja prāta, liksies vienādi ar šīs grāmatas mācībām. Tas var dot šķietamu atbalstu apgalvojumam, ka tur izteiktie uzskati saskan ar maniem rakstiem. Bet lai Dievs pasargā no šo uzskatu uzvaras.

Tikai nedaudzi spēj saskatīt, kādas sekas būs šai [204] dažu cilvēku aizstāvētajai sofistikai. Bet Kungs ir pavēris priekškaru un man atklājis tās rezultātus. Spiritisma teorijas par Dieva personību, izsekojot to loģiskajam secinājumam, sagrauj visu kristīgās ticības būtību. Tās nemaz nevērtē gaismu, kuru no Debesīm nonākušais Kristus deva apustulim Jānim, lai to tālāk sniegtu Viņa ļaudīm. Tās māca, ka mums priekšā stāvošajiem notikumiem nav tādas nozīmes, lai tiem pievērstu īpašu uzmanību. Tās atņem iespaidu Debesu izcelsmes patiesībai un nolaupa Dieva ļaudīm viņu pagātnes piedzīvojumus, piedāvājot to vietā viltus zinātni.

Nakts atklāsmē man skaidri rādīja, ka daži šos uzskatus ir novērtējuši kā varenas patiesības, kas mums tagad būtu jāpieņem un jāizvirza priekšplānā. Mana uzmanība tika pievērstā kādai platformai, kas bija nostiprināta ar spēcīgiem balļiem – Dieva Vārda patiesībām. Kāds, kurš ieņēma atbildīgu vietu ārstnieciskajā darbā, pavēlēja vispirms vienam un pēc tam vēl citiem cilvēkiem šos platformu saturošos balļus atraisīt. Tad es izdzirdu balsi sakām: “Kur ir sargi, kam vajadzēja stāvēt uz Ciānas mūriem? Vai viņi gul? Šo platformu būvēja Galvenais Meistars, un tā izturēs vētras un negaisus. Vai viņi atļaus šim vīram sludināt mācības, kas noliedz Dieva tautas pagātnes piedzīvojumus? Ir pienācis laiks izšķirošai rīcībai.”

Dvēseļu ienaidnieks ir centies vadīt uz domām, ka septītās dienas adventistu vidū jānotiek lielai reformai un ka šai reformai jāstāvē no to mācību atmešanas, kas veido mūsu ticības pamatus, ka viss jāpārkārto savādāk. Bet kādi būtu šīs reformas rezultāti, ja to īstenotu dzīvē? – Patiesības pamatprincipi, kurus Dievs savā gudrībā devis atlikušo draudzei, tiktu atmeti kā nederīgi. Mūsu reliģija tiktu sagrozīta. Galvenie pamatlikumi, kas stiprinājuši darbu pēdējos piecdesmit gadus, tiktu uzskatīti par kļūdu. Tiktu izveidota jauna organizācija un uzrakstītas grāmatas par jaunu kārtību. Tiktu ieviesta intelektuālās filozofijas sistēma, un tās pamatlicēji izietu pilsētās un darītu [205] apbrīnojamu darbu. Uz Sabatu, protams, skatītos nenopietni, tāpat kā uz Dievu, kas to iecēlis. Nekam neatļautu nostāties ceļā jaunajai kustībai. Vadītāji mācītu, ka tikumība ir labāka par netikumību, bet, atmetot Dievu, viņi paļautos uz cilvēcisko spēku, kas bez Dieva ir pilnīgi nevērtīgs. Viņu pamats būtu likts uz smiltīm, un vētra un negaiss celtni sagrautu.

Kas ir pilnvarots sākt tādu kustību? Mums ir Bībele. Mums ir savi piedzīvojumi, kurus apstiprinājusi Svētā Gara apbrīnojamā darbība. Mums ir patiesība, kura neatzīst nekādu kompromisu. Vai tad mums nav jānoraida itin viss, kas nesaskan ar šo patiesību?

Es vilcinājos un kavējos nosūtīt vēsti, kuru Kunga Gars skubināja man uzrakstīt. Es nevēlējos pakļauties pamudinājumam runāt par šīs sofistikas maldinošo iespaidu. Tomēr Dieva aizgādībā šim viltum ir jāstājas pretī.

Aisbergs! “Ejiet tam pretī!”

Neilgi pirms tam, kad nosūtīju liecību par ienaidnieka centieniem iedragāt mūsu ticības pamatu, es lasīju par kuģi, kas miglā bija sadūries ar aisbergu. Vairākas naktis es ļoti maz gulēju; šķita, ka esmu

tā nospiesta kā rati zem kūlīšu svara. Tad vienā naktī man skaidri atklāja iespaidīgu skatu. Uz ūdeņiem, biezā miglā tīts, atradās kāds kuģis. Pēkšņi novērotājs iekliedzās: “Aisbergs! Tieši priekšā!” Pacēlies augstu pāri kuģim, tur tiešām slējās milzīgs ledus kalns. Autoritatīva balss sauca: “Ejiet tam pretī!” Nenotika ne vismazākā vilcināšanās. Laiks prasīja tūlītēju rīcību. Mašīnists padeva pilnu tvaiku, un vīrs pie stūres virzīja kuģi tieši virsū aisbergam. Krakšķēdams kuģis ietriecās ledus masā, kas no šīs sadursmes sašķīda daudzus gabalos, ar pārkonam līdzīgu troksni sabrūkot pāri klājam. Sadursmes spēks pasažierus stipri satricināja, tomēr bojā neaizgāja neviena dzīvība. Kuģis gan bija cietis, bet labojams. No pēkšņā trieciena tas it kā atlēca atpakaļ, visā garumā [206] drebēdams kā dzīva būtne, bet pēc tam atkal devās tālāk savā ceļā.

Es labi sapratu šī skata nozīmi. Es biju saņēmusi pavēli un biju dzirdējusi vārdus, it kā mūsu Kapteinis teiktu: “Ejiet tam pretī!” Es sapratu, kāds ir mans pienākums un ka tagad nedrīkstu zaudēt ne acumirkli. Bija pienācis laiks izšķirošai rīcībai. Man nekavējoties vajadzēja paklausīt pavēlei: “Ejiet tam pretī!”

Tajā naktī es uzcēlos pulksten vienos un rakstīju tik ātri, cik vien mana roka spēja kustēties. Dažas nākamās dienas es strādāju no rīta līdz vakaram, sagatavojot mūsu ļaudīm dotos norādījumus par maldiem, kas bija starp mums ielauzušies.

Es biju pārliecināta, ka notiks pilnīga reforma un tiks saglabāti pamatprincipi, par kuriem mēs cīnījāmies sākumā un kuri Svētā Gara spēkā bija tik skaidri izteikti.

Mūsu ticības stiprais pamats

Daudzi mūsu ļaudis nesaprot, cik stipri ielikts mūsu draudzes ticības pamats. Mans vīrs, vecākais sludinātājs Džozefs Beitss, Pīrsa tēvs {Tā atmiņās tika saukti vecākie brāļi starp celmlaužiem. “Pīrsa tēvs” bija Stefans Pīrss, kurš sākuma gados kalpoja kā sludinātājs un administrators. “Endrūsa tēvs” bija Edvards Endrūss, Dž. N. Endrūsa tēvs. – Pilnvaroto padome}, vecākais sludinātājs Hīrams Edsons un vēl citi – visi dziļi domājoši, cēli un godīgi vīri – bija starp tiem, kas pēc laika paiešanas 1844. gadā patiesību meklēja kā kādu apslēptu mantu. Es ar viņiem satikos, un mēs kopīgi pētījām Rakstus un lūdzām pēc gaismas, bieži paliekot nomodā līdz vēlai nakts stundai un kādreiz pat visu nakti. Atkal un atkal šie brāļi sanāca kopā, lai iedziļinātos Bībeles patiesībās, lai censtos saprast to nozīmi un būtu sagatavoti ar spēku tās pasniegt tālāk citiem. Kad viņi savos pētījumos nonāca līdz vietai, kur vajadzēja atzīt – te nu mēs vairāk neko nespējam – pār mani izlējās Kunga Gars, es tiku ievesta atklāsmē un saņēmu izskaidrojumus [207] par tikko pētītajām Rakstu daļām, kā arī norādījumus sekmīgam darbam un sludināšanai. Tā tika iegūta gaisma, kas palīdzēja saprast Rakstus par Kristu, Viņa misiju un priesteru darbu. Man tika paskaidrota visa savstarpēji saistīto patiesību ķēde, kas sniedzās no tā laika līdz brīdim, kad mēs ieiesim Dieva pilsētā, un šos Kunga dotos norādījumus es sniedzu tālāk citiem.

Visā šajā laikā es nevarēju saprast brāļu spriedumus. Mans prāts bija it kā aizslēgts, un es nespēju aptvert pētāmo Rakstu vietu nozīmi. Tas bija viens no grūtākajiem pārbaudījumiem manā dzīvē, un tāds stāvoklis saglabājās, līdz atbilstoši Dieva Vārdam tika noskaidrotas visas galvenās mūsu ticības pamatmācības. Brāļi zināja, ka es bez atklāsmes nebūtu spējusi šīs atziņas saprast un tāpēc dotās atklāsmes atzina par gaismu, kas nākusi tieši no Debesīm.

Divus vai trīs gadus mans prāts joprojām palika slēgts Rakstu izpratnei. Dodoties savās darba gaitās, mēs ar vīru apmeklējām Endrūsa tēvu (skat. iepriekšējo piezīmi), kurš stipri cieta no reimatisma uzliesmojumiem. Kad mēs par viņu lūdzām, es uzliku rokas uz viņa galvas un sacīju: “Endrūsa tēv, Kungs Jēzus tevi dziedina!” Viņš acumirkli kļuva vesels, piecēlās, staigāja pa istabu un slavēja Dievu, sacīdams: “Es nekad iepriekš kaut ko tādu neesmu piedzīvojis. Šai telpā ir Dieva eņģeļi.” Tur bija atklājusies Kunga godība, jo visā namā, šķiet, spīdēja gaisma, un kāda eņģeļa roka tika uzlikta arī uz manas galvas. No tā laika līdz pat šim brīdim es esmu spējīga izprast Dieva Vārdu.

Un kas tas par iespaidu, kas šajā mūsu vēstures posmā ierosina cilvēkus tik dedzīgi un negodīgi strādāt, lai nojauktu mūsu ticības pamatus – pamatus, kas, ar lūgšanām pētot Dieva Vārdu un saņemot atklāsmes, tika likti mūsu darba sākumā? Uz šī pamata mēs esam cēlušī visus pagājušos piecdesmit gadus, vai tad jābrīnās, ka man kaut kas jāsaka, redzot izvēršamies darbu, [208] kas tiecas nobīdīt pie malas dažus mūsu ticības pamatprincipus? Man jāpaklausa pavēlei: “Ejiet tam pretī!”

Man jānes brīdinājuma vēstis, ko Kungs man devis, un sekas jāatstāj Dievam. Šī lieta man tagad jāatklāj visā pilnībā, jo nedrīkst pieļaut, ka Dieva tauta tiktu iznīcināta.

Mēs esam Dieva baušļus turošie ļaudis. Pagājušajos piecdesmit gados mums ir piedāvāti visdažādākie maldi, lai aptumšotu izpratni par Vārda mācībām – it īpaši par Kristus kalpošanu Debesu svētnīcā un par Debesu vēsti šīm pēdējām dienām, kā eņģeļi to atklāj Atklāsmes grāmatas četrpadsmitajā nodaļā. Septītās dienas adventistiem ir piedāvātas visāda veida vēstis, lai tās ieņemtu patiesības vietu, kas punktu pa punktam ir atklāta ar lūgšanām pavadītā Rakstu pētīšanā un kuru apliecinājis Kunga brīnumus darošais spēks. Tāpēc ceļa zīmes, kas mūs darījušas par tiem, kas mēs esam, ir jāsaglabā, un tās tiks saglabātas, kā Dievs to ir pateicis savā Vārdā un sava Gara liecībās. Viņš mūs aicina ticībā stingri turēties pie galvenajiem pamatprincipiem, kas balstās uz neapstrīdamu autoritāti. [209]

5. DAĻA. KRISTUS UN GALVENĀS MĀCĪBAS

Ievads

Vairāk nekā sešdesmit gadu ilgā periodā žurnālā Review and Herald publicēti ap 2000 E. G. Vaitas raksti. Citi 2000 raksti tika nodoti Signs of the Times žurnālam. Simtiem vēstis no viņas spalvas parādījās Youth's Instructor un mūsu žurnālos par veselību, kā arī konferences laikrakstos un citos izdevumos.

Šie raksti aptvēra lielu tematu dažādību, ieskaitot praktiskas pamācības, brīdinājumus un padomus draudzei, ceļojumu un darba aprakstus, norādījumus dvēseļu mantošanā un, kas varbūt vissvarīgākais, galveno mācību izskaidrojumus. Brīvība, ko telpas un laika ziņā sniedza periodisko izdevumu forma, darīja iespējamu vispusīgu un sīku daudzu svarīgu doktrinālu tematu aplūkošanu. Atkal un atkal ir runāts par vieniem un tiem pašiem jautājumiem, katru reizi uzsverot kādu citu interesantu aspektu. Saskaņā ar viņas norādījumu šie daudzie raksti izmantoti, veidojot atsevišķas Elenas G. Vaitas grāmatas, kas publicētas pēc viņas nāves.

Kaut arī visumā nav vajadzības viņas rakstus atkārtoti un nesaīsinātā variantā vēlreiz pārpublicēt, tomēr radās vēlēšanās atlasīt noteiktu rakstu grupu, kas galvenokārt veltīti doktrinālajiem tematiem, lai tos visā pilnībā iespiestu šajā sējumā. Daudziem no tiem ir īpaša nozīme adventes vēsts centrālo patiesību izpratnē. Šīs nenovērtējamās vēstis te pārsvarā sniegtas nesaīsinātā variantā, tā ka lasītājs šos rakstus var izmantot pilnā apjomā. Ir gan daži izņēmumi, kur attiecīga raksta vairākas rindkopas, kas ar kopējo domu nav tik cieši saistītas, tiek izlaistas, bet tas norādīts parastajā kārtībā. Ieraugot šos nozīmīgos dotrinālos rakstus, kuru viduspunktā ir mūsu Kungs Jēzus Kristus, parādāmies šādā paliekošā formā, rūpīgs Dieva Vārda pētītājs par to noteikti priecāsies. – Pilnvaroto padome. [211]

KRISTUS UN BAUSLĪBA

26. Pilnīgā bauslība

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1898. gada 5. aprīlī.)

Dieva bauslība, kā tā atklāta Rakstos, savās prasībās ir ļoti plaša. Katrs tur ietvertais princips ir taisns, svēts un labs. Bauslība izsaka cilvēku pienākumu pret Dievu; tā sniedzas līdz domām un izjūtām, un pārlicina par grēku ikvienu, kurš spēj saprast, ka ir pārkāpis tās prasības. Ja Dieva likumi attiektos vienīgi uz ārējo uzvedību, tad cilvēkus nevarētu vainot par nepareizām domām, vēlmēm un plāniem. Bet bauslība prasa, lai tīra būtu visa dvēsele, lai prāts būtu svēts un domas, un jūtas saskanētu ar šo mīlestības un taisnības standartu.

Cik tālu sniedzoši ir no Sinaja kalna pasludinātās bauslības principi, to savās mācībās uzskatāmi atklāja Kristus. Viņš atstāja dzīvu piemēru tās pielietošanai dzīvē, jo bauslības pamatprincipi mūžīgi paliks kā lielais taisnības standarts – standarts, pēc kura tajā lielajā dienā, kad tiks turēta tiesa un tiks atvērtas grāmatas, izskatīs ikkatra cilvēka lietu. Viņš nāca, lai piepildītu visu taisnību un kā cilvēces pārstāvis atklātu, ka ikviens var dzīvot tā, lai apmierinātu katru sīkāko Dieva prasību. Pateicoties Viņa žēlastībai, [212] nevienai cilvēciscai būtnei nav jāzaudē Debesis. Rakstura pilnību var sasniegt ikkatrs, kas pēc tās tieksies. Tas ir Evaņģēlija jaunās derības tiešais pamats. Jehovas bauslība ir kā koks, un Evaņģēlijs – šī koka smaržīgie ziedi un augļi.

Kad Dieva Gars cilvēkam atklāj bauslības pilnīgo nozīmi, tā sirdī norisinās pārmaiņa. Tā, pravietim Nātanam uzticīgi attēlojot patieso stāvokli, Dāvids spēja ieraudzīt savus grēkus un pēc tam

tos arī atstāt. Viņš lēnprātīgi pieņēma padomu un pazemojās Dieva priekšā. Viņš atzina, ka “Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus. Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis. Bijība Kunga priekšā ir šķīsta, tā pastāv mūžīgi. Tā Kunga tiesas spriedumi ir patiesība, tie visi ir taisni; tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts, tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām. Arī Tavs kalps no tiem gūst pamācību, jo, kas tos iekāro, tam jau ar to vien ir liela alga. Kas gan apzinās savu maldīšanos? Šķīstī mani no manām neapzinātām kļūdām! Pasargi arī savu kalpu no augstprātīgas lepnības grēkiem, ka tie nevalda pār mani! Tad es būšu bez vainas un tīrs, bez lieliem pārkāpumiem. Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak, Kungs, mans patvērums un mans Pestītājs!” (Ps. 19:8-15)

Kā bauslību vērtēja Pāvils

Pāvils par bauslību sniedz sekojošu liecību: “Kas nu no tā izriet? Vai pati bauslība ir grēks? Nekādā ziņā ne! Bet to gan varu teikt: es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības, jo es nebūtu zinājis, kas ir iekāre, ja bauslība nesacītu: tev nebūs iekārot! Bet grēks, šī baušļa ierosināts, modināja manī visādas iekāres. Jo bez bauslības grēks ir nedzīvs. Es kādreiz dzīvoju bez bauslības, bet, kad nāca bauslis, grēks kļuva dzīvs, bet es nomiru. Tā izrādījās, ka bauslis, kam vajadzēja nest [213] dzīvību, man atnesa nāvi. Jo grēks, baušļa aizlieguma ierosināts, pievīla mani un ar to man atnesa nāvi.” (Rom. 7:7-11)

Grēks nenonāvēja bauslību, bet nonāvēja Pāvila miesas prātu. “Tagad turpretī bauslība zaudējusi savu spēku pār mums,” viņš paskaidro, “jo mēs viņai, kas mūs saistīja, esam miruši, tā ka nu varam kalpot jaunā garā un nevis pēc vecā burta.” (Rom. 7:6) “Vai tad labais man varēja atnest nāvi? Protams, ka ne! To ir darījis grēks. Tas, lai atklāti parādītos kā grēks, izlietodams labo par līdzekli, man ir nesis nāvi, lai, darbojoties bauslim, kļūtu pārpārim grēcīgs.” (Rom. 7:13) “Tā tad bauslība kā tāda ir svēta un bauslis kā tāds – svēts, taisns un labs.” (Rom. 7:12) – Tā Pāvils savu klausītāju uzmanību pievērs pārkāptajam likumam, uzrādot tiem viņu vainu. Viņš tos pamāca, kā skolotājs mēdz pamācīt savus audzēkņus, atklājot tiem ceļu, kā atkal kļūt uzticīgiem Dievam.

Pārkāpjot bauslību, vairs nav ne drošības, ne miera, ne taisnības. Kamēr cilvēks grēko, tas nevar cerēt, ka spēs nevainīgs nostāties Dieva priekšā, lai Kristus nopelnā tiktu samierināts ar Dievu. Viņam jāpārtrauc pārkāpt bauslību un jāklūst uzticīgam un patiesam. Kad grēcinieks ieskatās lielajā tikumības spogulī, viņš tur ierauga sava rakstura trūkumus. Viņš redz sevi tādu, kāds viņš ir – netīru, samaitātu un sodam pakļautu. Bet viņš arī zina, ka bauslība nekādā veidā nevar izlīdzināt vainu vai piedot pārkāpējam. Viņam jāiet tālāk par bauslību. Bauslība ir tikai audzinātāja, kas to vada pie Kristus. Viņam jāuzlūko grēkus nesošais Pestītājs. Un, kad tam ir atklājies pie Golgatas krusta pienaglotais Kristus, mirstot zem visas pasaules grēku svara, tad Svētais Gars viņam rāda, kā Dievs izturas pret visiem, kuri nožēlo savus pārkāpumus. “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa 3:16)

Mums katram personīgi, vairāk kā to jebkad iepriekš būtu darījuši, jāņem vērā: “Tā saka Kungs.” Ir cilvēki, kas neizturas lojāli pret Dievu, apgāna svēto Sabatu, cenšas apiet visskaidrākos Dieva Vārda paziņojumus un izkropļo [214] to patieso nozīmi, bet tajā pašā laikā izmisīgi pūlas savu nepaklausību saskaņot ar Rakstiem. Tādu rīcību Vārds nosoda tieši tāpat kā tas nosodīja Rakstu mācītāju un farizeju izturēšanos Kristus dienās. Mums jāzina, kas ir patiesība. Vai rīkosimies līdzīgi farizejiem? Vai mēs novērsīsimies no vislielākā Skolotāja, kāds jebkad pasaulē bijis, un aizrausimies ar tradīcijām un cilvēku ieteikumiem un likumiem?

Bauslības pārkāpšanas sekas

Ir daudz pieņēmumu, pie kuriem mūsu domām nekad nevajadzētu kavēties. Ādams noticeja sātana meliem un pret Dieva raksturu vērstajiem viltīgajiem mājieniem. “Dievs Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: “No visiem dārza kokiem tu vari ēst pēc patikas. Bet no laba un ļauna atzīšanas koka neēd, jo tai dienā, kad tu no tā ēdīsi, tu mirdams mirsi.” (1. Moz. 2:16,17) Bet, kārdinot Ievu, sātans jautāja: “Vai Dievs Kungs tiešām jums būtu aizliedzis ēst no visiem dārza kokiem?” Un sieva teica čūscai: “Mums ir atļauts ēst no visiem dārza koku augļiem. Bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs teicis: tos jūs neēdiet, nedz tos aiztieciat, citādi jūs mirsiet.” Tad čūska teica sievietai: “Jūs

nemirsiet vis. Bet Dievs zina, ka tajā dienā, kad jūs no tiem ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsiet kā Dievs, zinādami, kas labs un kas ļauns.” (1. Moz. 3:1-5)

Zināšanas, kuras Dievs nenovēlēja mūsu pirmajiem vecākiem, bija vainas apziņa pēc pārkāpuma. Bet, kad tie piekrita sātana viltīgajiem apgalvojumiem, mūsu pasaulē ienāca nepaklausība un grēks. Un šī nepaklausība Dieva skaidri izteiktajai pavēlei, šī uzticēšanās sātana meliem atvēra slūžas postam un ciešanām. Turpinot Ēdenes dārzā iesākto darbu, velns ir čakli pūlējies, lai cilvēki piekristu viņa apgalvojumiem kā pierādījumam pret Dievu. Viņš ir darbojies pretī Kristus centieniem atjaunot cilvēkos Dieva līdzību.

Ticība meliem Pāvilu nepadarīja par laipnu, [215] maigu un līdzjūtīgu vīru. Viņš bija reliģiozs fanātiķis, ārkārtīgi nikns pret patiesību attiecībā uz Jēzu. Viņš pārstaigāja visu zemi, gūstīdams vīrus un sievas, lai tos ieslodzītu cietumā. To atceroties, viņš pats aplicina: “Es biju jūds, dzimis Tarzā, Kilikijā, bet uzaudzināts šajā pilsētā, izglītojies pie Gamaliēla kājām, pilnībā tēvu bauslībā mācīts, tikpat dedzīgs Dievam, kā jūs visi šodien. Šo ticību esmu vajājis līdz nāvei, saistīdams un nododams cietumā vīriešus un sievietes.” (Ap.d. 22:3,4)

Cilvēces ģimene bija nonākusi grūtībās, tāpēc ka pārkāpa Tēva bauslību, tomēr Dievs neatstāja grēciniekus, neinformējot par zālēm pret grēku. Lai mēs varētu dzīvot, mira Dieva vienpiedzimušais Dēls. Kungs pieņēma šo upuri mūsu labā, mūsu vietā un par mums, ar nosacījumu, ka mēs Kristu atzīsim un Viņam ticēsim. Grēciniekam ticībā jāiet pie Kristus, jāsatver Viņa nopelns, savus grēkus uzliekot Viņam kā nastu nesējam un saņemot piedošanu. Tieši tādēļ Kristus nāca pasaulē, lai tādā veidā Viņa taisnību varētu pieskaitīt nožēlojošam, ticošam grēciniekam, un tas kļūtu par ķēnišķīgās ģimenes locekli, Debesu Ķēniņa bērnu, Dieva mantinieku un Kristus līdzmantinieku. [216]

27. Dieva bauslības raksturs

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1886. gada 15. aprīlī.)

Dāvids saka: “Kunga likumi ir pilnīgi.” (Ps. 19:8) “Jau sen no Tavām liecībām man ir zināms, ka Tu tās esi devis uz mūžīgiem laikiem.” (Ps. 119:152) Un apustulis Pāvils aplicina: “Bauslība kā tāda ir svēta, un bauslis kā tāds – svēts, taisns un labs.” (Rom. 7:12)

Būdams Universa augstākais Valdnieks, Dievs ir iesvētījis likumus ne tikai visu dzīvo būtnu, bet arī dabas procesu pārvaldīšanai. Itin viss, vai tas būtu liels vai mazs, dzīvs vai nedzīvs, ir pakļauts negrozāmiem likumiem, kurus nevar ignorēt. Šai ziņā nav nekāda izņēmuma, jo neko, ko radījusi dievišķā roka, nav aizmirsis Viņa prāts. Bet, kamēr dabā visu pārvalda dabas likumi, vienīgi cilvēks, ar prātu apveltīta būtne, ir atbildīgs morāles likumu priekšā, jo viņš tos spēj saprast. Vienīgi cilvēkam, radību vainagojošajai būtnei, Dievs ir devis sirdsapziņu dievišķā likuma svēto prasību izprašanai un sirdi, kas spējīga bauslību mīlēt kā svētu, taisnu un labu, tāpēc arī no cilvēka tiek prasīta tieša un pilnīga paklausība. Tomēr Dievs viņu nespēj paklausīt; tam ir atstāta iespēja brīvi izšķirties, kā rīkoties.

Tikai nedaudzi ir izpratuši cilvēka personīgās atbildības [217] būtību, kaut gan tai ir vissvarīgākā nozīme. Mēs katrs varam paklausīt un dzīvot vai arī pārkāpt Dieva likumus, ignorēt Viņa autoritāti un saņemt atbilstošu sodu. Tāpēc katra dvēsele tiek nostādīta šī ugunij līdzīgā jautājuma priekšā: Vai es paklausīšu balsij no Debesīm, Sinaja kalnā izteiktajiem vārdiem, vai arī pievienošos pūlim, kas tos min kājām? Tie, kas mīl Dievu, ar vislielāko prieku ievēros Viņa pavēles un darīs to, kas Viņam patīkams. Bet dabīga sirds parasti Dieva baušļus ienīst un karo pret to svētajām prasībām. Cilvēki noslēdzas sevī, atsakoties staigāt tiem dotajā gaismā. Viņi sirds skaidrību, Dieva labvēlību un cerību reiz nonākt Debesīs upurē un apmaina pret savtīgu apmierinājumu vai laicīgu ieguvumu.

Dziesminieks saka: “Kunga likumi ir pilnīgi.” (Ps. 19:7) Un tiešām, cik apbrīnojami šie Jehovas likumi ir savā vienkāršībā, plašumā un pilnībā! Tie ir tik īsi, ka mēs viegli varam iegaumēt katru priekšrakstu, un tomēr tik tālu sniedzoši, ka izsaka visu Dieva gribu un skar ne tikai ārējo rīcību, bet arī domas un nolūkus, sirds ilgas un izjūtas. Cilvēku izstrādātie likumi to nekad nespēj. Tie parasti attiecas tikai uz ārējo rīcību. Cilvēks var būt pārkāpējs, tomēr savus ļaunos darbus citu acīm spēj apslēpt; viņš var būt noziedznieks – zaglis, slepkava vai laulības pārkāpējs, – bet tik ilgi, kamēr tas nav atklāts, likums to nevar notiesāt kā vainīgu. Turpretī Dieva baušļi attiecas pat uz greizsirdību, skaudību, naidu, ļaunprātību, kāri pēc atriebības, iekāri un godkāri, kas bango dvēselē, bet vēl nav izpaudusies ārējā rīcībā tikai tāpēc, ka nav bijusi tāda izdevība, bet nevis vēlēšanās. Par šīm grēcīgajām

izjūtām būs jāatbild tajā dienā, kad “Dievs ikkatru darbu vedīs tiesā, līdz ar visu, kas apslēpts, vai tas labs vai ļauns.” (Sal.māc. 12:14)

Dieva bauslība ir vienkārša

Dieva likumi ir vienkārši, skaidri un viegli saprotami. Ir ļaudis, kas lepnī lielās, ka tie tikai tam, ko paši spēj izziņāt, aizmirstot, ka cilvēku dzīvē [218] un Dieva spēka atklāsmēs dabā pastāv noslēpumi, kurus izskaidrot nav spējīga visdziļākā filozofija un visaptverošākie pētījumi. Tomēr Dieva likumos nav nekādu noslēpumu. Tajos izteiktās atziņas spēj saprast visi. Pat visvājākais prāts tos var aptvert, un visneizglītotākais var kārtot dzīvi un veidot raksturu atbilstoši šai dievišķajai mērauklai. Ja cilvēku bērni liktu lietā savas vislabākās spējas, lai paklausītu šiem likumiem, tad viņi iegūtu prāta asumu un spēku vēl labāk uztvert un izprast Dieva nodomus un plānus. Un šī pieaugšana turpinātos ne tikai pašreizējā dzīvē, bet visos mūžības laikmetos, jo, lai cik daudz mēs pietuvotos Dieva gudrības un varas izpratnei, priekšā vēl vienmēr paliks bezgalība.

Dievišķais likums prasa, lai mēs mīlam Dievu pāri pār visu un savu tuvāko kā sevi pašu. Bez šīs mīlestības izpausmes runāšana par lielu ticību ir tikai liekulība. “Tev Dievu, savu Kungu, jāmīl no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis. Otrs tam līdzī ir: Tev savu tuvāko jāmīl kā sevi. Šajos abos bausļos,” saka Kristus, “ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.” (Mat. 22:37-40)

Bauslība prasa pilnīgu paklausību. “Kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pie visiem.” (Jēk. 2:10) Nevienam no šiem desmit priekšrakstiem nav iespējams pārkāpt, nekļūstot neuzticīgam pret Debesu Dievu. Vismazākā novirzīšanās no to prasībām, aiz nevērtības vai tīši izdarītā pārkāpumā, ir grēks, bet katrs grēks grēcinieku pakļauj Dieva dusmām. Paklausība bija vienīgais nosacījums, lai senās Israēla tautas dzīvē piepildītos apsolījumi, kas to darītu par Dieva īpaši svētītu tautu, un paklausība bauslībai nesīs lielas svētības atsevišķiem cilvēkiem un tautām arī tagad, tieši tāpat, kā tās būtu saņēmuši ebreji.

Paklausība bauslībai ir būtiskākais ne tikai, lai mēs izglābtos, bet arī mūsu personīgajai laimei un visu ar mums saistīto cilvēku laimei. “Kas Tavu bauslību mīl, [219] tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp,” (Ps. 119:165) apliecina inspirētais Vārds. Tomēr ierobežotais cilvēks šos svētos, taisnos un labos likumus, šo svabadības bauslību, kuru pats Radītājs piemērojis cilvēces vajadzībām, grib iztēlot par verdzības jūgu, par jūgu, kuru neviens cilvēks nespēj nest. Bet tas ir grēcinieks, kas bauslību uzskata par mokošu jūgu; tas ir pārkāpējs, kas tās priekšrakstos nespēj saskatīt nekādu skaistumu, jo miesīgs cilvēks “Dieva bauslībai nepaklausa un arī nespēj”. (Rom. 8:7)

“Bauslība dod grēka atziņu” (Rom. 3:20), jo “grēks ir bauslības pārkāpšana”. (1. Jāņa 3:4, KJV) Bauslība cilvēkus pārliecina par grēku; un, pirms tie var izjust vajadzību pēc Glābēja, tiem ir jāsaprot, ka viņi ir grēcinieki, kas pakļauti Dieva dusmām. Sātans nemitīgi pūlas, lai cilvēku vērtējumā samazinātu grēka briesmīgo raksturu. Un tie, kas min kājām Dieva bausļus, palīdz lielajam krāpniekam, jo atraida vienīgos noteikumus, ar kuru palīdzību var atpazīt grēku, kas runā uz grēcinieka sirdsapziņu.

Dieva bausļi skar arī tos slepenos nolūkus, kuriem pat, iespējams, iedomājoties par to grēcīgumu, bieži vien viegli paiet garām, kaut gan tie veido rakstura pamatu un kalpo kā pārbaudes akmens. Tas ir spogulis, kurā grēciniekam jāieskatās, ja tas vēlas pareizi novērtēt savu morālo stāju. Un, kad viņš ierauga, ka šis lielais taisnības standarts to notiesā, tad ar nākamo soli vajadzētu grēku nožēlot un meklēt pie Kristus piedošanu. Tā vietā gan daudzi cenšas sadauzīt spoguli, kas atklāj viņu trūkumus, tas ir, padarīt par spēkā neesošu bauslību, kas uzrāda vainas viņu dzīvē un raksturā.

Mēs dzīvojam lielas bezdievības laikmetā. Miljoniem ļaužu ir kļuvuši par grēcīgas dzīves un ļaunu ieradumu vergiem tā, ka tos saistošās ķēdes ir pavisam grūti saraut. Pār mūsu Zemi, līdzīgi plūdiem, gāžas netaisnība. Ik dienas tiek pastrādāti noziegumi, kas ir par briesmīgiem, lai tos pieminētu. Tomēr cilvēki, kas apliecina, ka ir sargi uz Ciānas mūriem, māca tautu, ka bausļi domāti vienīgi jūdiem un, iestājoties Evaņģēlija laikmeta brīnišķajām priekšrocībām, tagad zaudējuši [220] savu spēku. Vai starp valdošo netaisnību, noziegumiem un faktu, ka garīdznieki un ļaudis domā un māca, ka bauslība vairs nav saistoša, nepastāv zināma sakarība?

Dieva likumu notiesājošais spēks skar ne tikai to, ko mēs darām, bet arī to, ko nedarām. Mēs nevaram sevi attaisnot, ja nedarām to, ko saka Dievs. Mums ne tikai jāpārtrauc darīt ļaunu, bet arī jāmācās darīt labu. Kungs mums ir devis spējas, kas jāizlieto labos darbos, un, ja mēs tās neizlietojam,

tad noteikti tiks pieskaitīti ļaunajiem un kūtrajiem kalpiem. Mēs pat varam neizdarīt smagus grēkus, varbūt, ka tādi pārkāpumi nekad netiks atzīmēti pret mūsu vārdiem Dieva grāmatās, bet fakts, ka mūsu darbi nav atzīti par skaidriem, labiem un cēliem, rādot, ka neesam pareizi izlietojuši mums uzticētās dāvanas, mūs tik un tā pakļaus sodam.

Dieva likumi pastāvēja arī pirms cilvēka radīšanas. Tie bija piemēroti svētajām būtnēm un pārvaldīja pat eņģeļus. Pēc grēkā krišanas taisnības pamatlikumus neizmainīja. Bauslībai neko neatņēma un nemainīja nevienu no tās svētajiem priekšrakstiem. Kāda tā bija no iesākuma, tāda turpinās pastāvēt nepārtrauktajos mūžības laikmetos. Dziesminieks saka: “Jau sen no Tavām liecībām man ir zināms, ka Tu tās esi devis uz mūžīgiem laikiem.” (Ps. 119:152)

Ātri tuvojas Kunga diena, kad pēc šiem likumiem, kas pārvalda eņģeļus, kas prasa skaidrību visapslēptākajās domās, ilgās un noskaņojumā un kas “ir stipri mūžīgi mūžam” (Ps. 111:8), tiks tiesāta visa pasaule. Pārkāpēji var sev glaimot, ka Visaugstākais nezina, ka Visvarenais neņem vērā, tomēr Viņš ilgi to necietīs. Drīz tie par saviem darbiem saņems atmaksu – nāvi, kas ir grēka alga. Bet taisnos ļaudis, kas šos likumus ievērojuši, ielaidīs pa Debesu pilsētas pārļu vārtiem un Dieva un Jēra klātbūtnē kronēs ar nemirstību un mūžīgu prieku. [221]

28. Sātana naidis pret Dieva likumiem

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1909. gada 28. janvārī)

Pagājušajā naktī pamodos no miega ļoti nomākta. Es mūsu brāļiem un māsām biju nodevusi vēsti, kas saturēja brīdinājumus un pamācības attiecībā uz dažu cilvēku darbu, kuri aizstāvēja maldīgas teorijas par Svētā Gara saņemšanu un Tā izpausmēm cilvēkos.

Es biju pamācīta, ka fanātisms, līdzīgs tam, ar kādu mums nācās sastapties pēc laika paiešanas 1844. gadā, no jauna parādīsies mūsu vidū vēsts pēdējās dienās un ka tagad mums šim ļaunumam jāstājas pretī tikpat noteikti kā sākotnējos piedzīvojumos.

Mēs stāvam uz lielu un svinīgu notikumu sliekšņa. Pravietojumi piepildās. Debesu grāmatās tiek atzīmēts vēsturisks pārskats par savādiem un dīvainiem notikumiem, – par notikumiem, kas vēsta Dieva lielās dienas tuvumu. Pasaulē viss ir nonācis nenoteiktības stāvoklī. Tautas ir saniknotas un spēcīgi gatavas karam. Tauta pret tautu un valsts pret valsti kaļ slepenus plānus. Dieva lielā diena ļoti steidzas. Bet, lai gan tautas sakopo spēkus karam un asins izliešanai, joprojām ir spēkā eņģeļiem dotā [222] pavēle turēt četrus vējus, kamēr Dieva kalpi tiek apzīmogoti uz viņu pieres.

Pasaule tagad sastopas ar Dieva likumu pārkāpšanas neizbēgamajām sekām. Pabeidzis radīšanas darbu, Kungs septītajā dienā dusēja un šo dusas dienu iesvētīja, nošķirot to kā dienu, kas cilvēkam jāveltī Viņa pagodināšanai. Bet šobrīd pasaule visā visumā Jehovas pavēli ignorē. Dieva dusas dienas vietā ir iecelta cita diena. Cilvēks ir atļāvies iet savu ceļu, un pretī Dieva Vārda skaidrajām mācībām izvīrīt savu gribu, tādā veidā pasauli ieraujot dumpī un grēkā.

Pretošanās Dieva bauslībai iesākās Debesu pagalmos ar sedzošo ķerubu Luciferu. Sātans apņēmas kļūt līdzīgs Dievam un būt pirmais Debesu padomēs. Sacelšanos viņš iesāka ar sev pakļautajiem eņģeļiem, cenšoties starp tiem izplatīt neapmierinātību. Viņš strādāja tik viltīgi, ka, pirms šie slepenie nodomi tika atklāti, viņš jau bija mantojis daudzu uzticību. Pat Dievam lojālie eņģeļi nespēja pilnībā izprast viņa raksturu, ne arī saskatīt, kur tāds darbs var novest. Kad sātānam jau bija izdevies par sabiedrotajiem iegūt daudzus eņģeļus, tas savu lietu izteica Dievam, norādot, ka eņģeļi, lūk, vēlas, lai viņš ieņemtu Kristus vietu.

Ļaunais savu darbu turpināja, līdz neapmierinātības gars nobrieda par aktīvu sacelšanos. Tad Debesīs norisinājās karš, un sātānu ar visiem, kas viņam simpatizēja, izmeta ārā. Sātans bija tiecies pēc pārvaldes Debesīs, bet cīņu zaudēja. Dievs vairs ilgāk viņam nevarēja piešķirt godu un varu, tāpēc to, līdz ar Debesīs ieņemamo amatu, viņam atņēma.

Kopš tā laika sātans un viņa piekritēju armija mūsu pasaulē vienmēr ir bijuši Dieva ienaidnieki, kas karo pret patiesību un taisnību. Turpinot sniegt cilvēkiem, tāpat kā savā laikā eņģeļiem, nepareizu informāciju par Kristu un Dievu, ļaunais pasauli ir pārvīlis savā pusē. Pat tā saucamās kristīgās draudzes ir nostājušās kopā ar pirmo lielo atkritēju. [223]

Velns sevi uzdod par šīs pasaules pārvaldnieku, un tādā veidā viņš pēdējā no trim lielajām kārdināšanām tuksnesī tuvojas arī Kristum. “Ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi,” viņš sacīja

Pestītājam, “to visu” – norādot uz pasaules valstīm, kam sātans bija pievērsis Jēzus skatu – “es Tev gribu dot.”

Kristus jau Debesu pagalmos zināja, ka, lai cilvēce kādreiz varētu būt brīva no pakļautības sātanam, ir jāpienāk laikam, kad šim ļaunumam būs jāstājas pretī un tas jāuzvar. Un, kad tāds laiks pienāca, Dieva Dēls nolika ķēniņa kroni un valdnieka apģērbu, savu dievību ietēpa cilvēcībā un atnāca uz šo Zemi, lai stātos pretī ļaunuma lielkungam un to uzvarētu. Mūsu Glābējam virs Zemes vajadzēja dzīvot kā visām cilvēciskajām būtņēm, par savu daļu pieņemot cilvēku likstas, bēdas un kārdināšanas, jo tikai tā Viņš varēja kļūt par mūsu Aizstāvi Tēva priekšā. Kā Bētleme Bērnā Kristum nācās savienoties ar cilvēku cilti, lai ar nevainojamu dzīvi no silītes līdz krustam rādītu, ka, nožēlojot grēkus un ticot Viņam, ikviens cilvēks var atgūt Dieva labvēlību. Kristus visiem piedāvāja glābjošu žēlastību un grēku piedošanu. Ja cilvēki atjaunos lojālas attiecības ar Dievu un vairs negrēkos, tiem tiks piedots.

Cilvēciskajā vājumā Kristum vajadzēja stāties pretī tādas būtnes kārdināšanām, kurai eņģeļu sabiedrībā Dievs bija piešķīris vislielāko varu. Tomēr Kristus cilvēciskums bija savienots ar dievību, un šajā spēkā Viņš varēja izturēt visās pret Viņu izvirzītajās sātana kārdināšanās, un tomēr saglabāt sevi grēka neaptraipītu. Tieši šo spēku uzvarēt Kristus vēlas dot ikvienam Ādama dēlam un meitai, kas ticībā pieņem Viņa rakstura taisnās īpašības.

Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai katram, kas Viņu pieņem, būtu spēks dzīvot Viņa taisno dzīvi. Kristus pierādīja, ka cilvēkam ticībā ir iespējams satvert Dieva spēku. Viņš atklāja, ka, nožēlojot un uzticoties Viņa taisnībai, grēcinieks var tikt salīdzināts ar [224] Dievu un kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku, gūstot virsroku pār pagrimumu, ko pasaulē rada iekāre.

Šodien sātans mums liek priekšā tās pašas kārdināšanas, ar kādām tas griezās pie Kristus, piedāvājot mūsu padevību atalgot ar pasaules valstu godību. Bet pār cilvēku, kurš Jēzu uzskata par savas ticības iesācēju un pabeidzēju, ienaidnieka kārdināšanām nav varas. Viņš nevar piespiest grēkot nevienu, kurš ticībā pieņem Tā tikumus, kas visās lietās tika kārdināts tāpat kā mēs, tomēr bez grēka.

“Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību.” Tas, kurš nožēlo savu grēku un pieņem Dieva Dēla piedāvāto dzīvību, nav uzvarams. Ticībā satverot dievišķo dabu, tas kļūst par Dieva bērnu. Viņš lūdz, viņš uzticas. Kārdināts un pārbaudīts, tas pieprasa spēku, kuru sagādāja Kristus, un, pateicoties Viņa žēlastībai, uzvar. To vajadzētu saprast ikvienam grēciniekam. Tam jānožēlo savi pārkāpumi, jāpaļaujas uz Kristus spēku un jāpieņem šis spēks, lai tiktu izglābts un pasargāts no grēka. Cik gan pateicīgiem mums vajadzētu būt par Kristus dāvāto priekšzīmi!

Necentieties izvairīties no krusta

Var nākties sastapties ar daudzām sarežģītām cilvēku radītām teorijām un spekulatīviem minējumiem, bet tam, kurš beidzot vēlas kļūt par uzvarētāju, jābūt pietiekoši pazemīgam, lai paļautos uz dievišķo varu. Kad mēs tā satveram Bezgalīgā spēku un nākam pie Kristus, sakot: “Man nav nekā, ko maksāt; es uzticos vienīgi Tavam krustam”, tad dievišķie spēki var ar mums sadarboties, skaidrojot un darot svētu mūsu dzīvi.

Lai neviens necenšas izvairīties no krusta, jo, vienīgi pateicoties krustam, mēs kļūstam spējīgi uzvarēt. Tikai pieļaujot bēdas un pārbaudījumus, dievišķie spēki mūsu dzīvē var padarīt darbu, kas veido Kristum līdzīgu mīlestību, mieru un laipnību.

Ik dienas cilvēka sirdī jāveic liels darbs, pētot Dieva Vārdu. Mums jāapgūst īstas ticības vienkāršība. Tas atmaksāsies. Tāpēc tieksimies pēc noteiktas virzības uz priekšu garīgā izpratnē! Lai mūsu [225] padomdevējs vienmēr ir dārgais Vārds! Mums katru brīdi jāstaigā uzmanīgi, cieši turoties pie Kristus. Dzīvē ir nepieciešams Viņa Gars, žēlastība un ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli.

Mums skaidri jāsaprot dievišķās prasības – ko Kungs sagaida no saviem ļaudīm. Nevienam nav jāpaliek neziņā par bauslību, kas ir Viņa rakstura noraksts. Ar Dieva pirkstu uz akmens plāksnēm rakstītie vārdi Viņa gribu atklāj tik pilnīgi, ka nevienam no Viņa ļaudīm nav jāmaidās. Dieva valstības likumi bija tik skaidri izteikti, lai tos vēlāk atklātu visām tautām un valodām kā Viņa pārvaldes sistēmas principus. Būtu labi, ja mēs pētītu šos likumus, kas uzrakstīti 2. Mozus grāmatas 20. nodaļā un 31. nodaļā no 12. līdz 18. pantam.

Kad notiks tiesa un tiks atvērtas grāmatas, lai katru cilvēku tiesātu atbilstoši ierakstiem šais grāmatās, tad pasaules priekšā kā taisnības standartu noliks akmens plāksnes, kuras Dievs ir paslēpis līdz tiesas dienai. Tad ikviens ieraudzīs, ka viņa glābšanas priekšnoteikums ir paklausība Dieva pilnīgajai bauslībai. Nevienam nebūs iespējams atvainot grēku. Pamatojoties uz šīs bauslības taisnīgajiem principiem, cilvēki saņems spriedumu uz dzīvību vai nāvi. [226]

29. Mūsu vienīgā cerība - Kristus

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1905. gada 2. augustā.)

Pirms pasaulei bija likti pamati, Dieva vienpiedzimušais Dēls Kristus, gadījumā, ja Ādams grēkotu, apsolījās kļūt par cilvēces Glābēju. Ādams krita, un Viņš, kurš jau pirms pasaules radīšanas bija Tēva godības līdzdalībnieks, atstāja augsto stāvokli, nolika savu valdnieka tērpu un ķēniņa kroni, lai kļūtu par mazu bērnu Bētleme un, ejot caur tiem pašiem apstākļiem, kur Ādams paklupa un krita, izglābtu bojā ejošās cilvēciskās būtnes. Viņš sevi pakļāva visām tām kārdināšanām, ar kurām ienaidnieks vēršas pret ikvienu cilvēku, tomēr šie sātana uzbrukumi Viņu nespēja novērst no uzticības Tēvam. Dzīvojot bez grēka, Viņš pierādīja, ka arī ikvienam Ādama dēlam un meitai ir iespējams pretoties tā kārdināšanām, kurš pirmais pasaulē ienesa grēku.

Kristus ikvienam sagādāja spēku uzvarēt. Viņš uz šo pasauli atnāca kā cilvēks, lai dzīvotu starp cilvēkiem. Viņš pieņēma cilvēciskās dabas tieksmes, lai tiktu kārdināts un pārbaudīts. Savā cilvēcībā Jēzus bija dievišķās dabas līdzdalībnieks. Nākdams miesā, Viņš titulam “Dieva Dēls” piešķīra jaunu nozīmi. Eņģelis Marijai sacīja: “Visaugstākā spēks tevi apēnos, [227] tāpēc Tas, kas no Tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls.” (Lūkas 1:35) Būdams cilvēciskas būtnes dēls, Viņš par Dieva Dēlu kļuva jaunā izpratnē. Tāds nu Viņš tagad bija mūsu pasaulē – kā Dieva Dēls, tomēr caur dzimšanu savienots ar cilvēci.

Kristus nāca cilvēka miesā, lai gan nekritušo pasaulu, gan kritušās pasaules iedzīvotājiem parādītu, cik bagātīgi ir gādāts par to, lai cilvēciskās būtnes spētu dzīvot, uzticoties savam Radītājam. Viņš izturēja kārdināšanas, ar kādām satanam bija atļauts pret Viņu vērsties, un atvairīja visus tā uzbrukumus. Jēzus tika ārkārtīgi apbēdināts un smagi pārbaudīts, tomēr Dievs Viņu neatstāja bez atzinības. Kad Jānis Viņu kristīja Jordānā, tad, no ūdens izkāpjot, uz Viņu kā spoža zelta balodis nolaidās Dieva Gars un balss no Debesīm sacīja: “Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts.” (Mat. 3:17) Un tieši pēc šī paziņojuma Gars Viņu aizveda tuksnesī. Marks saka: “Un Gars Viņu tūdaļ aizveda tuksnesī. Un Viņš bija tuksnesī četrdesmit dienas, un sātans Viņu kārdināja, un Viņš bija pie zvēriem.” (Marka 1:12,13) “Šajās dienās Viņš nekā nebija ēdis.” (Lūkas 4:2)

Sastapšanās ar kārdināšanu

Tas bija Dieva Gars, kas Jēzu aizveda tuksnesī, lai Viņš tur tiktu kārdināts. Jēzus pats kārdināšanu neizaicināja. Viņš gāja uz tuksnesi, lai kādu laiku varētu pavadīt vienatnē, lai pārdomātu savu misiju un darbu. Gavējot un lūdzot, Viņam vajadzēja sagatavoties iet asinīm slacīto taku. Kā lai Viņš iesāk postītāja izmocīto cietumnieku atbrīvošanu? Ilgā gavēņa laikā Tam tika atklāts viss cilvēces atpestīšanas plāns.

Ieejot tuksnesī, Jēzu apņēma Tēva godība. Juzdamies vienots ar Dievu, Viņš bija pacelts pāri cilvēciskajam nespēkam. Bet godība drīz nozuda, un Viņš tika atstāts cīņai ar kārdināšanām. Tās varēja uzbrukt jebkurā brīdī. Viņa cilvēciskā daba no gaidāmā konflikta vairījās; četrdesmit dienas Viņš gavēja [228] un lūdza. Bada novājinātam un garīgās cīņas nomocītam, “tik nejauks bija viņa vaigs un ne pēc cilvēka, un viņa ģimīšis ne pēc cilvēka bērniem”. (Jes. 52:14, pēc Glikas) Tā bija sātana izdevība. Viņš domāja, ka tagad gan Kristu varēs uzvarēt.

It kā atbildot uz Viņa lūgšanu, pie Pestītāja atnāca kāda būtne gaismas eņģeļa izskatā un sniedza sekojošu paziņojumu: “Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.” (Mat. 4:3)

Jēzus satanam atbildēja ar vārdiem: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.” (Mat. 4:4) Ikvienā kārdināšanā Viņa cīņas ierocis bija Dieva Vārds. Sātans prasīja, lai Kristus savu dievību apliecina, darot brīnumu. Bet izturēšanās, kas ir pārāka par visiem brīnumiem – stipra paļaušanās uz “Tā saka Kungs” – bija zīme, kuru nevarēja apstrīdēt. Kamēr Kristus tā stājās pretī satanam, kārdinātājs Viņu nespēja uzvarēt.

Mūsu vienīgā drošība ir tuvas attiecības ar Dieva Vārdu. Tie, kas uzticīgi meklē Rakstos, sātana maldus neatzīs par Dieva patiesību. Nevienam nav jāklūst Dieva un Kristus ienaidnieka izteikto spekulatīvo pieņēmumu pārvarētam. Mums nav jāapspriež jautājumi, par ko Dieva Vārds klusē. Viss, kas nepieciešams mūsu glābšanai, ir skaidri uzrakstīts. Dienu no dienas mums Bībele jāpadara par savu padomdevēju.

Kristus jau no mūžības bija vienots ar Tēvu un, arī cilvēka dabu uzņemoties, Viņš joprojām bija viens ar Dievu. Viņš ir kā ķēdes posms, kas cilvēci savieno ar Mūžīgo. “Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tā arī Viņš tāpat to ir pieņēmis.” (Ebr. 2:14) Tikai pateicoties Kristum, mēs varam kļūt par Dieva bērniem. Visiem, kas uz Viņu paļaujas, Jēzus piešķir spēku dzīvot kā Dieva dēliem un meitām. Tā ikviena sirds pārvēršas par dzīvā Dieva templi. Tāpēc ka Kristus pieņēma cilvēka dabu, Zemes bērni var kļūt par dievišķās dabas līdzdalībniekiem. Viņš ar Evaņģēliju ir izvedis gaismā dzīvību un nemirstību. [229]

30. Bauslība un Evaņģēlijs

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1878. gada 14. martā.)

Atsakoties no Kristus, jūdi atteicās arī no savas ticības pamata. Un, no otras puses, mūsdienu kristīgā pasaule, kas apgalvo, ka tic Kristum, bet atsakās no Dieva baušļiem, izdara piekrāptajiem jūdiem līdzīgu kļūdu. Tie, kas apliecina, ka turas pie Kristus, visu savu cerību liekot uz Viņu, bet tajā pašā laikā nicina morāles likumus un pravietojumus, neatrodas drošākā stāvoklī par neticīgajiem jūdiem. Viņiem nav iespējams pārkāpējus saprātīgi aicināt nožēlot grēkus, jo tie nevar pienācīgi paskaidrot, kas tieši jānožēlo. Pārkāpējam, kuru mudina atstāt grēkus, ir tiesības jautāt: Kas ir grēks? Un tikai tie, kas godā Dieva likumus, var atbildēt: Grēks ir baušļu pārkāpšana. To apstiprinot, apustulis Pāvils piebilst: “Grēku es nepazīnu, kā vien caur bauslību.”

Dieva un cilvēku miera izlīgšanas būtību spēj izskaidrot vienīgi tie, kas atzīst morāles likuma saistošās prasības. Kristus nāca kā Vidutājs starp Dievu un cilvēku, lai atjaunotu cilvēka lojalitāti pret Dieva likumiem. Bauslība pati nespēja tās pārkāpējam piedot. Vienīgi Jēzus varēja samaksāt grēcinieka parādu. Tomēr [230] fakts, ka Jēzus ir atlīdzinājis nožēlojoša grēcinieka parādu, tam nedod tiesības turpināt pārkāpt Dieva likumus; turpmāk viņam jādzīvo, tiem paklausot.

Dieva bauslība pastāvēja pirms cilvēka radīšanas, jo pretējā gadījumā Ādamam nebūtu bijusi iespēja grēkot. Pēc Ādama nozieguma bauslības principi netika mainīti, vienīgi skaidri sakārtoti un izteikti atbilstoši kritušā cilvēka stāvoklim. Apspriedies ar savu Tēvu, Kristus ieviesa upuru pienešanas sistēmu, lai pār grēcinieku tūlīt nenāktu nāve, bet tā tiktu pārnesta uz upura dzīvnieku, kam savukārt vajadzēja norādīt uz lielo un pilnīgo Dieva Dēla upuri.

Ļaužu grēki simboliski tika pārnesti uz kalpojošo priesteri, kurš bija par starpnieku. Priesteris pats nevarēja kļūt par grēka upuri un ar savu dzīvību izdarīt salīdzināšanu, jo arī viņš bija grēcinieks. Tāpēc tā vietā, lai pats mirtu, viņš nokāva nevainīgu jēru; grēka sodu pārnesa uz šo nevainīgo dzīvnieku, kurš tādā veidā kļuva par tūlītēju cilvēka aizvietotāju, simbolizējot Jēzus Kristus pilnīgo upuri. Vērojot upura dzīvnieka asinis, cilvēks ticībā varēja raudzīties nākotnē uz Kristus asinīm, kas salīdzinās pasaules grēkus.

Ceremoniālās bauslības mērķis

Ja Ādams nebūtu pārkāpis Dieva likumus, nekad netiktu ieviesta ceremoniālā bauslība. Evaņģēlijs, kas saturēja labo vēsti, Ādamam vispirms tika sniegts paziņojumā, ka sievas Sēkla sadragās čūskai galvu, un to cauri nākamajām paaudzēm darīja zināmu Noam, Ābrahāmam un Mozum. Atziņas par Dieva likumiem un atpestīšanas plānu Ādamam un Ievai sniedza pats Kristus. Viņi rūpīgi glabāja svarīgo mācību un mutvārdos to nodeva tālāk saviem bērniem un bērnu bērniem. Tā tika saglabāta izpratne par nemainīgajiem Dieva likumiem.

Tajās dienās cilvēki dzīvoja gandrīz tūkstoš gadus, un tos apmeklēja eņģeļi, sniedzot pamācības tieši no Kristus. [231] Kalpošanā Dievam tika ieviesta upuru pienešana, un tie, kas bijās Dievu, atzina savus grēkus un ar pateicību un svētu uzticību raudzījās uz priekšu, kad atnāks Rīta Zvaigzne, kas kritušos Ādama dēlus vadīs uz Debesīm, liekot tiem Dieva priekšā nožēlot savus grēkus un apliecināt ticību mūsu Kungam un Pestītājam Jēzum Kristum. Tā katrs upuris pauda Evaņģēlija vēsti, un uzticīgo cilvēku rīcība nepārtraukti liecināja par viņu ticību nākamajam Atbrīvotājam. Jēzus jūdiem sacīja: “Jo,

ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis. Bet, ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsiet Maniem vārdiem?" (Jāņa 5:46,47)

Tomēr Ādamam ar savu priekšzīmi un norādījumiem nebija iespējams apturēt ciešanu straumi, kas plūda pār cilvēkiem viņa pārkāpuma dēļ. Daudzu sirdī iezagās neticība. Un ļaužu atšķirīgajai nostājai pret Dieva prasībām visnenāk piemēru sniedz Ādama dēlu rīcība. Ābels upuru pienešanā saskatīja Kristu. Kains neticēja tādai nepieciešamībai un atteicās saprast, ka nokautais jērs simbolizē Kristu; dzīvnieku asinis viņam šķita bezvērtīgas. Evaņģēlijs Kainam tika pasludināts tāpat kā viņa brālim, bet tas viņam izvērtās par nāves smaržu uz nāvi, jo viņš upura jēra asinīs neatzina Jēzu Kristu, vienīgo iespējamo līdzekli cilvēku izglābšanai.

Mūsu Pestītājs savā dzīvē un nāvē piepildīja visus uz Viņu norādošos pravietojumus un bija visu simbolu un ēnu īstais saturs. Viņš ievēroja un paaugstināja morāles bauslību, apmierinot visas tās prasības kā cilvēces pārstāvis. Tie israēlieši, kas pievērsās Kungam un atzina Kristu kā simbolisko ēnas upuru realitāti, saprata, kādēļ tie tagad jāatceļ. Neskaidrība, kas kā priekšskars sedza jūdu sistēmu, tiem līdzinājās apsegam, kas aizklāja godību Mozus vaigā, jo šī godība bija atspulgs no gaismas, kuru pasaulē cilvēka labā atnesa Kristus.

Kamēr Mozus atradās kalnā ar Dievu, viņam [232] visiespaidīgākā veidā tika atklāts atpestīšanas plāns, kas sāka piepildīties tūlīt pēc Ādama krišanas. Tad viņš saprata, ka cilvēka miesā nāks tieši tas pats Eņģelis, kas Israēla bērņus vadīja viņu ceļojumā. Dieva mīļotajam Dēlam, kurš bija viens ar Tēvu, visus cilvēkus, kas Viņam uzticēsies un uz Viņu paļausies, vajadzēja atkal savienot ar Dievu. Mozus saprata upuru pienešanas patieso nozīmi. Kristus Mozum atklāja Evaņģēlija plānu, un Evaņģēlija godība no Kristus apgaismoja Mozus vaigu, tā ka ļaudis to nevarēja uzlūkot.

Mozus pats neapzinājās izstarojošo godību, kas atspoguļojās viņa vaigā, un nesaprata, kāpēc Israēla bērņi, viņam tuvojoties, bēga. Viņš tos aicināja pie sevis, bet tie neuzdrošinājās uzlūkot godības apgaismoto seju. Kad Mozus to uzzināja, viņš savu seju aizklāja ar apsegu.

Godība Mozus vaigā Israēla bērņiem bija ārkārtīgi mokoša tāpēc, ka tie bija pārkāpuši Dieva svētos likumus. Šis piemērs atklāj to cilvēku izjūtas, kuri ir neuzticīgi Dieva bauslībai. Viņi vēlas izvairīties no tās caururbjošās gaismas, kas pārkāpējiem tiešām ir šausmīga, bet uzticīgajiem – svēta, taisna un laba. Vienīgi tie, kas ir pareizās attiecībās ar Dieva likumiem, var saprātīgi novērtēt Kristus izdarīto salīdzināšanu, kas bija nepieciešama Tēva likumu pārkāpšanas dēļ.

Tiem, kas uzskata, ka vecās derības laikā cilvēkiem nebija Pestītāja, prātu aizklāj tikpat tumšs apsegs kā jūdiem, kas Kristu atmata. Pienesot upurus, kas simbolizēja Glābēju, jūdi apstiprināja savu ticību nākotnē gaidāmajam Mesijam. Tomēr, kad Jēzus atnāca, piepildot visus par Mesiju uzrakstītos pravietojumus un darot darbus, kas Viņu izcēla kā Dieva Dēlu, tie Viņu atmata un atsacījās pieņemt visskaidrākās liecības par Viņa patieso raksturu. No otras puses, kristīgā baznīca, kas apliecina ticību Kristum pat visaugstākajā pakāpē, nicinot jūdu kalpošanas sistēmu, īstenībā Viņu aizliedz, jo Kristus taču bija visas jūdu reliģiskās un pārvaldes sistēmas Autors. [233]

31. Bauslība vēstulē Galatiešiem

Man tiek jautāts par bauslību Vēstulē galatiešiem. Kura bauslība ir pamācītāja, kas mūs vada pie Kristus? Es atbildu: abas – kā ceremoniālā bauslība, tā arī morālais desmit baušļu kodekss.

Kristus bija visas jūdu reliģiskās un pārvaldes sistēmas pamats. Ābela nāve bija sekas tam, ka Kains nevēlējās pieņemt Dieva plānu, lai paklausības skolā tiktu glābts ar Jēzus Kristus asinīm, ko simbolizēja uz Viņu norādošo upuru pienešana. Kains atteicās izliet asinis, kuras simboliski norādīja, ka reiz nākotnē par pasaules grēkiem tiks izlietas Kristus asinis. Visu šo ceremoniālo iekārtojumu bija izplānojis Dievs, un Kristus kļuva par šīs sistēmas pamatu. Ceremoniālā bauslība kā pamācītāja vadīja grēcīgās cilvēcīgās būtnes uz pārdomām par Glābēju – visas jūdu reliģiskās un pārvaldes sistēmas pamatu.

Visiem ar svētnīcu saistītajiem kalpotājiem pastāvīgi tika norādīts uz Kristus Starpnieka lomu cilvēces labā. Šī kalpošana bija domāta, lai katrā sirdī pamodinātu mīlestību uz Dieva bauslību, kas ir Viņa valstības pamatlikumi. Upuru pienešanai vajadzēja uzskatāmi liecināt par Dieva mīlestības atklāsmi ciešanām pakļautā un mirstošā upurī – Kristū, kas, nevainīgs būdams, uzņēmās vainīgā cilvēka grēku, pats kļūdams par grēku. [234]

Pārdomājot lielo atpestīšanas tēmu, mēs ieraugām Kristus darbu. Ne tikai apsolītā Gara dāvana, bet arī šī upura starpnieciskā daba un raksturs ir temati, kam mūsu sirdī vajadzētu radīt cēlus, svētus un

augstus priekšstatus par katrai cilvēciskai būtnei saistošo Dieva bauslību. Pavisam sāka pārkāpuma dēļ – aizliegtā augļa ēšanas – dēļ, cilvēku un Zemi piemeklēja šo svēto likumu pārkāpšanas sekas. Saprotot Vidutāja darba būtību, ikkatram cilvēkam vajadzētu baidīties no visniecīgākās nepaklausības Dieva prasībām.

Ikvienam vajadzētu skaidri izprast, kas ir grēks, jo mums nepieciešams izvairīties no vismazākās noslieces pārkāpt robežu, kas paklausību šķir no nepaklausības.

Kungs vēlas, lai katrs Viņa radījums saprastu mūžīgā Dieva Dēla lielo darbu, nododot par pasauli savu dzīvību. “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs tiekam saukti Dieva bērni. Pasaule mūs tāpēc neatzīst, ka tā Viņu nav atzinusi.” (1. Jāņa 3:1)

Kad grēcinieks Kristū ierauga bezgalīgās un nesavtīgās mīlestības un labvēlības iemiesojumu, tad tā sirdī pamostas pateicības izraisīta vēlēšanās sekot Viņa vadībai. [Manuscript, 87, 1900.]

It īpaši morāles bauslība

“Tātad bauslība ir līdz Kristum bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtu taisnoti.” (Gal. 3:24) Šajā tekstā Svētais Gars apustulim liek runāt īpaši par morāles bauslību. Tieši bauslība ir tā, kas atklāj grēku un liek izjust vajadzību pēc Kristus, lai steigtos pie Viņa pēc piedošanas un miera, kas iegūstams, nožēlojot savus pārkāpumus pret Dievu un uzticoties Kungam Jēzum Kristum.

Nevēlēšanās atsacīties no aizspriedumu pilniem uzskatiem, lai pieņemtu šo patiesību, lielā mērā bija par pamatu pretestībai, ar kādu Mineapolisā sastapās brāļu Vagonera (E. Dž.) un Džounsa (A. T.) sniegtā Kunga vēsts. Izraisot šo pretestību, [235] sātanam izdevās no mūsu ļaudīm atturēt lielu daļu Svētā Gara īpašā spēka, ko Dievs ilgojās tiem sniegt. Ienaidnieks tos aizkavēja saņemt tiem paredzēto svētību, lai viņi pasaulei patiesību nevarētu pasludināt tā, kā to darīja mācekļi pēc Vasarsvētkiem. Ļaudis pretojās gaismai, kurai ar savu godību vajadzēja apgaismot visu Zemi, un lielā mērā tās izliesanos pasaulē aizturēja mūsu pašu brāļu rīcība.

Desmit baušļu likumi ir jāaplūko ne tik daudz no aizliedzošās puses, kā no žēlastības viedokļa. To aizliegumi ir droša garantija paklausībā iegūstamajai laimei. Pieņemot tos kopā ar Kristu, šie likumi darīs skaidru mūsu raksturu un sniegs prieku visos mūžības laikmetos. Paklausīgajiem tie ir kā aizsargmūris. Mēs tajos saskatām Dieva laipnību, kas, atklājot cilvēkiem nemainīgos taisnības principus, cenšas mūs pasargāt no pārkāpumu ļaunajām sekām.

Mums Dievs nav jāuzskata par Būtni, kas tā vien gaida, lai sodītu grēcinieku. Grēcinieks būtībā soda pats sevi. Viņa paša rīcība veido virkni apstākļu ar noteiktām sekām. Katrs pārkāpums atsaucas uz pašu grēcinieku, izmainot raksturu un sagatavojot ceļu nākošajam pārkāpumam. Izvēloties grēku, cilvēki šķiras no Dieva un pārrauj sakarus ar svētību kanālu, un tad iznākumā seko sabrukums un nāve.

Baušļi atklāj Dieva uzskatus. Kad mēs tos pieņemam Kristū, tie kļūst par mūsu uzskatiem. Tie paceļ mūs pāri dabīgo noslieču un tieksmju varai, pāri kārdināšanām, kas noved pie grēka. “Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp.” (Ps. 119:165)

Netaisnībā nav miera; ļaunie cilvēki atrodas kara stāvoklī ar Dievu. Bet, kas pieņem bauslības taisnību Kristū, tas iegūst saskaņu ar Debesīm. “Žēlastība un uzticība sastopas; taisnība un miers skūpstās.” (Ps. 85:11) [Letter 96, 1896.] [236]

32. Kristus taisnība bauslībā

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1902. gada 22. aprīlī.)

Vislielākās grūtības, ar ko Pāvilam nācās sastapties, radās jūdaisma mācītāju iespaidā. Izraisot šķelšanos Korintas draudzē, tie viņam sagādāja daudz raizju. Viņi nepārtraukti runāja par bauslības ceremoniju priekšrocībām, paaugstinot tās pāri Kristus Evaņģēlijam un pārmetot Pāvilam, ka viņš uz to ievērošanu neskubināja no jauna atgrieztos ticīgos.

Pāvils tiem stājās pretī uz viņu pašu zemes. “Ja nāves amatam ar saviem akmeņos kaltajiem burtiem bijis tāds spožums,” viņš sacīja, “ka Israēla bērni nevarēja skatīties Mozus vaigā viņa spožuma dēļ, kam taču bija jāzūd, kā lai nebūtu daudz lielāks spožums gara amatam? Jo, ja pazudināšanas amatam bija spožums, tad jo daudz vairāk tas ir taisnošanas amatam.” (2. Kor. 3:7-9)

Dieva likums, kuru godbijību iedvesošā varenībā pasludināja no Sinaja kalna, grēciniekiem atnesa pazudinošu spriedumu. Bauslības pienākums ir notiesāt, un tai nav spēka [237] piedot vai glābt. Tā ir domāta dzīvībai, jo tie, kas staigā saskaņā ar tās priekšrakstiem, saņems paklausības algu. Bet visiem, kas paliek zem tās pazudinošā sprieduma, tā nozīmē verdzību un nāvi.

Bauslība ir tik svēta un augsti godājama, ka, Mozum atgriežoties no kalna, kur viņš bija kopā ar Dievu, saņemot no Kunga rokas akmens plāksnes, viņa seja sāka atstarot tādu godību, ko ļaudis bez sāpēm nespēja uzlūkot, un Mozus bija spiests seju aizklāt.

Godība Mozus vaigā bija bauslībā esošās Kristus taisnības atspulgs. Bauslībai pašai nebūtu nekādas godības, ja tajā nebūtu iemiesots Kristus. Tai nav spēka glābt. Spožumu tai dod vienīgi Kristus atklāšanās, kurā ir taisnības un patiesības pilnība.

Ceremoniālās kalpošanas simboli un ēnas līdz ar pravietojumiem sniedza israēliešiem aizplīvurotu, neskaidru priekšstatu par žēlastību un labvēlību, ko pasaule saņems, Kristum atnākot. Un Mozum tika atklāta šo, uz Kristu norādošo, upuru un ēnu nozīme. Viņš saprata, kādam nolūkam tika ieviesti rituāli, kas izbeigsies, kad Kristus nāvē simbols sastapsies ar īstenību. Viņš zināja, ka morāles likumus cilvēks spēj ievērot, vienīgi pateicoties Kristum. Tos pārkāpjot, pasaulē tika ienests grēks, un ar grēku – nāve. Kristus kļuva par cilvēka grēka izpircēju. Viņš cilvēka grēcīguma vietā piedāvāja sava rakstura pilnību. Viņš uzņēmās nepaklausības lāstu. Visi upuri un ziedojumi norādīja uz nākotni, uz Viņa upuri. Nokautais jērs simbolizēja Jēru, kas atņems pasaules grēku.

Mozus vaigu apgaismoja to lietu izpratne, kas vēlāk zudīs, kā arī bauslībā atklātās Kristus godības uzlūkošana. Bauslības amats, rakstīts un iekalts akmenī, bija nāves amats. Bez Kristus pārkāpējs tika pakļauts tās lāstam, bez cerības uz piedošanu. Amatam pašam nebija nekādas godības, bet ceremoniālās bauslības simbolos un ēnās atklātais apsolītais Pestītājs padarīja godājamu morāles bauslību.

Pāvils vēlējās, lai viņa brāļi saprastu, ka grēkus piedodošā Pestītāja lielā godība [238] piešķir nozīmi visai jūdu politiskajai un reliģiskajai iekārtai. Tāpat viņš vēlējās, lai tie saprastu, ka, Kristum atnākot uz šo pasauli un mirstot kā cilvēka upurim, simbols tagad ir sastapies ar īstenību.

Pēc tam, kad Kristus kā grēku upuris bija miris pie krusta, ceremoniālajai bauslībai vairs nevarēja būt nekāds spēks. Tomēr tā bija saistīta ar morāles bauslību un tāpēc godājama. Viss kopumā nesa dievības zīmogu un liecināja par Kunga svētumu, tiesu un taisnību. Un, ja šim uz laiku pastāvošajam ēnas amatam bija godība, cik daudz krāšņākai jābūt īstenībai, kad, Kristum atnākot, Viņš visiem ticīgiem tagad piešķir savu dzīvību dodošo un svētu darošo Garu!

Pasludinot desmit baušļus, krāšņi atklājās Dieva godība un varenība, bet kā šī spēka izpausme ietekmēja ļaudis? – Tie bija pārbijušies. Kad “ļaudis redzēja tos pārkonus un zibeņus un to bazūnes skaņu un kalnu kūpam”, (..) tie bēga un nostājās no tālienes. Un tie sacīja Mozum: runā tu ar mums, un mēs klausīsimies, bet lai Dievs ar mums nerunā, ka nemirstam.” (2. Moz. 20:18,19, pēc Glikā) Tie vēlējās, lai Mozus būtu viņu starpnieks. Tie nespēja aptvert, ka tiem paredzētais Starpnieks ir Kristus, jo bez Viņa tie jau sen būtu iznīcināti.

“Mozus sacīja tautai: Nebīstieties, jo Dievs ir nācis, lai jūs pārbaudītu un lai jums būtu bijība Viņa priekšā, ka jūs negrēkotu. Un tauta stāvēja iztālēm, bet Mozus tuvojās tumšajiem mākoņiem, kuros bija Dievs.” (2. Moz. 20:20,21)

Ļaudis samērā vāji aptvēra atziņas par grēku piedošanu, par taisnošanu ticībā Jēzum Kristum un to, ka pieeja Dievam iespējama, vienīgi pateicoties Starpniekam, jo savu noziegumu un grēku dēļ viņi paši bija pazuduši. Tie lielā mērā bija zaudējuši izpratni par Dievu un aizmirsuši vienīgo ceļu, kā Viņam iespējams tuvoties. Tie gandrīz pilnībā bija zaudējuši izpratni par grēku un par taisnību. Par iespējamo piedošanu pateicoties apsolītajam Mesijam, Kristum, tiem bija pavisam miglains priekšstats.

Pāvils paskaidroja: “Tāpēc ka mums ir tāda cerība, mēs [239] runājam ar lielu drosmi un ne tā kā Mozus, kas klāja apsegu pār savu vaigu, lai Israēla bērni neredzētu, kā izbeidzas tas, kam jāzūd. Bet viņu sirdis tika nocietinātas, jo līdz šai dienai tas pats apsegs paliek un, lasot veco derību, nevar tikt atsegts, jo tas zūd caur Kristu. Bet līdz šai dienai, kad lasa Mozu, apsegs paliek aizklāts pār viņu sirdīm. Bet, līdzko atgriežas pie Kunga, tur apsegs tiek noņemts.” (2. Kor. 3:12-16)

Jūdi atteicās pieņemt Kristu kā Mesiju un nespēja saprast, ka to ceremonijas tagad ir palikušas bez nozīmes, ka dāvanas un upuri ir zaudējuši savu jēgu. Stūrgalvīgā neticībā pašu uzvilktais aizsegs joprojām sedz viņu prātu. Ja tie atzītu Kristu kā bauslības taisnību, tad tas tiktu noņemts.

Arī kristīgajā pasaulē daudziem acis un sirdi aizklāj tāds aizsegs. Viņi nespēj saskatīt, kam tieši bija jāizbeidzas. Tie nesaprot, ka, Kristus miršot, tika atcelta vienīgi ceremoniālā bauslība. Tie uzstāj, ka pie krusta pienagloja morālos likumus. Lūk, cik smags ir šis aizsegs, kas aptumšo viņu saprašanu! Daudzas sirdis tā cīnās pret Dievu. Tās nedzīvo pēc Viņa likumiem, un Kristus šiem cilvēkiem varēs palīdzēt vienīgi tad, kad tie saskaņosies ar dievišķās pārvaldes principiem. Tie var runāt par Kristu kā savu Pestītāju, bet beidzot Viņš tiem sacīs: Es jūs nepazīstu. Jūs Dieva priekšā neesat patiesi nožēlojuši Viņa svētā likuma pārkāpšanu, un jums nevar būt īsta ticība Man, jo Mans uzdevums bija paaugstināt Tēva bauslību.

Kristus rakstura noraksts

Ne morālo, ne ceremoniālo bauslību Pāvils nekad neattēloja tā, kā to uzdrošinās darīt mūsu laika mācītāji. Dažiem pret Dieva likumiem ir tāda nepatika, ka tie tos apsūdz un nozākā visdažādākajos veidos. Līdz ar to viņi noniecina un izturas nievājoši pret Dieva varenību un godību.

Morālā bauslība nekad nav bijusi simbols vai ēna. Tā pastāvēja pirms cilvēka radīšanas, un būs spēkā tik ilgi, cik ilgi [240] paliks Dieva tronis. Lai glābtu cilvēkus, Kungs nevarēja izmainīt vai pārgrozīt nevienu savas bauslības priekšrakstu, jo bauslība ir Viņa valdības pamats. Tā ir nemainīga, negrozāma, bezgalīga un mūžīga. Lai tiktu glābts cilvēks un saglabāts bauslības gods, Dieva Dēlam vajadzēja pašam sevi pienest par grēka upuri. Viņš, kurš nezināja nekādu grēku, mūsu labā kļuva par grēku. Viņš mūsu dēļ mira Golgātā, un Viņa nāve apliecina gan Dieva brīnišķo mīlestību uz cilvēku, gan Viņa bauslības nemainību.

Kalna svētrunā Kristus paziņoja: “Nedomājiet, ka Es esmu nācis atmest bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt. Jo patiesi Es jums saku: tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviens ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekāms viss notiek.” (Mat. 5:17,18)

Kristus uzņēmās bauslības lāstu, izciešot sodu par tās pārkāpšanu, – tādā veidā piepildot Dieva nodomu, ar ko cilvēks tika nolikts tur, kur tas, pateicoties Glābēja nopelnam, Dieva likumus tagad varēja ievērot un tikt pieņemts; un tieši tāpēc Kristus upuris bauslību darīja jo īpaši godājamu. Visiem, kas saskatīja tās bauslības mērķi, kurai bija jāizbeidzas, jo skaidri atklājās Dieva desmit baušļu, Viņa taisnības standarta, nezūdošo likumu godība.

“Mēs visi, atsegtām sejām spoguļodamies Kunga spožumā, topam pārvērsti Viņa līdzībā no spožuma un spožumu. To dara Kunga Gars.” (2. Kor. 3:18) Kristus ir grēcinieku aizstāvis. Tie, kas pieņem Viņa Evaņģēliju, uzlūko Viņu ar atsegtu vaigu. Tie saprot Kristus misijas saikni ar bauslību un atzīst Pestītāja atklāto Dieva gudrību un godību. Kristus godību mēs varam saskatīt bauslībā, kas ir Viņa rakstura noraksts, un Viņa pārveidojošo spēku izjust plūstam dvēselē, līdz cilvēks tiek pārvērsti Viņa līdzībā. Tā cilvēki tiek padarīti par dievišķās dabas līdzdalībniekiem un kļūst arvien līdzīgāki savam Glābējam, soli pa solim ejot uz priekšu sevis pakļaušanā Dieva prātam, kamēr tiek sasniegta pilnība.

Starp bauslību un Evaņģēliju valda absolūta saskaņa. Tie viens otru atbalsta. Visā savā varenībā bauslība stājas pretī cilvēka sirdsapziņai, liekot grēciniekam izjust, ka tam nepieciešams aizstāvis – Kristus. [241] Un Evaņģēlijs, savukārt, atzīst bauslības spēku un nemainību. “Es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības,” saka Pāvils. (Rom. 7:7) Bet apziņa par grēku, par ko pārliecina bauslība, spiež grēcinieku meklēt Pestītāju. Un tā savā lielajā vajadzībā, cilvēks drīkst uzrādīt varenos argumentus, kurus tam ir sagādājis Golgātas krusts. Viņš drīkst pieprasīt Kristus taisnību, jo tā tiek piešķirta katram nožēlojošam grēciniekam. Kristus ir paziņojis: “Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.” (Jāņa 6:37) “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1. Jāņa 1:9) [242]

KRISTUS DABA

33. “Meklējiet Rakstos”

(Raksts publicēts The Youth's Instructor, 1898. gada 13. oktobrī.)

Vissvarīgākais ir, lai katra cilvēciska būtne, kas apveltīta ar spējām domāt un spriest, saprastu savas attiecības ar Dievu. Mūsu skolās atpestīšanas darbs netiek rūpīgi pētīts. Daudziem studentiem

nav reālas izpratnes par cilvēces glābšanas plānu. Mūsu labā kā ķīla dots Dieva Vārds. Tas, kurš jūt līdzī mūsu nespēkā un vājumā, mūs aicina: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mat. 11:28-30)

Studenti, jūs esat drošībā vienīgi tad, ja pilnīgā padevībā un paklausībā savienojaties ar Kristu. Šis jūgs ir patīkams, jo Kristus nes visu smagumu. Kad jūs pacelsiet krusta nastu, tā kļūs viegla; un krusts jums būs mūžīgās dzīvības ķīla. Katram ir priekšrocība priecīgi sekot Jēzum, ikkatrā solī izsaucoties: “Tava žēlastība darīja mani lielu.” (2. Sam. 22:36) Ja mēs vēlamies doties uz Debesīm, tad par savu mācību grāmatu mums [243] jāņem Dieva Vārds. Dienu no dienas mums jāsmel gudrība no inspirētajiem vārdiem.

Apustulis Pāvils iesaka: “Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam; bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams (kā cilvēces dzimtas pārstāvis), Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā locītos visi ceļi.” (Filip. 2:5-10)

Cilvēka Jēzus Kristus pazemošanās cilvēciskajam prātam ir neizprotama; tomēr Viņa dievību un eksistenci pirms pasaules radīšanas nekad nav iespējams apšaubīt tiem, kas uzticas Dieva Vārdam. Apustulis Pāvils te runā par mūsu Starptnieku, Dieva vienpiedzimušo Dēlu, kurš godības stāvoklī bija Dieva veidā, visu Debesu karapulku Pavēlnieks, bet, ietērpis savu dievību cilvēcībā, pieņēma kalpa veidu. Jesaja ziņo: “Viens bērns mums dzimis, viens Dēls mums dots, un valdība ir uz Viņa kamieša, un Viņa vārds top saukts: Brīnums, Padomdevējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs, Miera Lielkungs. Lai valdība top vairota un mieram nav gala uz Dāvida goda krēsla un Viņa valstībā, ka Viņš to sataisa un stiprina ar tiesu un taisnību no šī laika mūžīgi.” (Jes. 9:6,7, pēc Glikā)

Piekrītot kļūt par cilvēku, Kristus parādīja tādu pazemību, par ko jābrīnās visām Debesu saprātīgajām būtnēm. Pārsteigums, iespējams, nebūtu tik liels, ja Viņš pirms tam nebūtu ieņēmis tik augstu stāvokli. Mums labi jāpadomā, lai saprastu, kā Kristus nolika savu karalisko tērpu, ķēniņa kroni un augsto varu, un savu dievību ietērpā cilvēcībā, lai cilvēku varētu satikt tur, kur tas atradās, un sniegt cilvēces ģimenei morālu spēku kļūt par Dieva dēliem un [244] meitām. Lai glābtu cilvēku, Kristus kļuva paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei.

Dieva Dēla cilvēcība mums nozīmē vairāk par visu. Tā ir zelta ķēde, kas mūs saista pie Kristus un caur Kristu pie Dieva. Šim tematam jābūt mūsu izpētes objektam. Kristus bija īsts cilvēks un, kļūstot par cilvēku, atklāja savu pazemību. Tomēr viņš bija Dievs miesā. Domājot par to, mēs darītu labi, ja atcerētos, ko Kristus teica Mozum pie degošā krūma: “Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme.” (2. Moz. 3:5) Pie šīs tēmas mums vajadzētu griezties ar skolnieka pazemību un grēkus nožēlojošu sirdi. Tomēr Kristus inkarnācijas jautājuma aplūkošana ir auglīgs lauks, kas bagātīgi atalgo ikvienu dziļi rokošu apslēpto patiesību meklētāju.

Raksti kā mūsu rokasgrāmata

Bībele mūs ved pa drošu taku uz mūžīgo dzīvi. Dievs ir inspirējis cilvēkus uzrakstīt mūsu labā atklāto patiesību, kas ir pievilcīga, un tos, kas to pieņem un īsteno dzīvē, apveltī ar morālu spēku, ierindojot starp visaugstāk attīstītajiem prātiem. Visiem, kas Dieva Vārdu padara par savu izpētes priekšmetu, uztveres spējas arvien paplašināsies. Daudz vairāk par jebkurām citām studijām tas padziļinās mūsu izpratni un apveltīs ar jaunu spēku. Dieva Vārds prātu vada saskarē ar plašiem un cēliem patiesības principiem. Tas mūs cieši savieno ar Debesīm, sniedzot gudrību, zināšanas un izpratni.

Aizraujoties ar parastiem literāriem sacerējumiem, ar neinspirētu cilvēku rakstiem, prāta attīstība tiek traucēta un tas paliek sekls, jo netiek vadīts saskarē ar mūžīgās patiesības dziļajiem un visu aptverošajiem principiem. Mūsu izpratne neapzināti piemērojas to lietu uztverei, pie kurām tā pierod, un, par tām domājot, novājinās un kļūst šaurāka.

Dievs vēlas, lai tiktu pētīti Raksti – zinātnes avots, kas stāv augstāk par katru cilvēcisko piedāvājumu. Viņš [245] grib, lai ļaudis iedziļinātos šajās patiesības raktuvēs, iegūstot tur atrodamo lielo bagātību. Tomēr pārāk bieži Bībeles zinātnes vietā tiek liktas cilvēciskas teorijas un gudrība.

Ļaudis nopūlas Dieva nodomu pārstrādāšanā; viņi cenšas šķirot Bībeles grāmatas un ar saviem izgudrojumiem liek Rakstiem apstiprināt melus.

Tieši tas, kas cilvēkam nepieciešams

Dievs Evaņģēlija pieņemšanu nav darījis atkarīgu no cilvēka gudrības. Evaņģēlijs ir domāts kā barība, kas apmierina cilvēka garīgās vajadzības. Katrā gadījumā tas ir tieši tas, kas cilvēkam nepieciešams. Tie, kas domā, ka audzēkņiem mūsu mācību iestādēs vajag pētīt visdažādākos autorus, paši nemaz nepazīst Bībeles lielās tēmas. Skolotājiem pašiem vajadzētu ņemt visu grāmatu Grāmatu un, lasot Rakstus, pārliecināties, ka Evaņģēlijam ir spēks pazemīgam un sagrauztam garam pierādīt savu dievību.

Evaņģēlijs ir Dieva spēks un Dieva gudrība. Kristus raksturā virs Zemes atklājās dievība, un Viņa dotais Evaņģēlijs Viņa mantojumam starp cilvēkiem jāpēta visās izglītības iestādēs, līdz skolotāji, bērni un jaunieši ierauga, ka tiem sava ticība, mīlestība un pielūgsmē jāvelta vienīgajam patiesajam un dzīvīvajam Dievam. Vārds ir jāgodā un tam jāpaklausa. Šai grāmatai, kas satur ziņojumus par Kristus dzīvi un darbu, Viņa mācībām, ciešanām un galīgo uzvaru, jākļūst par mūsu spēka avotu. Mums šai pasaulē tiek dāvāta priekšrocība mācīties dzīves skolā, lai sagatavotos augstākai eksistencei – visaugstākās skolas augstākajam līmenim, kur Dieva vadībā mūsu studijas turpināsies mūžības nebeidzamajos laikmetos. [246]

34. Vārds tapa miesa

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1906. gada 5. aprīlī.)

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.” “Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū (un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla), pilnu žēlastības un patiesības.” (Jāņa 1:1-5,14)

Šī nodaļa vispārējos vilcienos runā par Kristus darba raksturu un tā nozīmi. Izprotot šo tematu, Jānis visu varu piedēvē Kristum un stāsta par Viņa varenību un lielumu. Viņš šīs dārgās patiesības dievišķajiem stariem liek spīdēt tālāk kā saules gaismai. Viņš Kristu izceļ kā vienīgo Vidutāju starp Dievu un cilvēci.

Mācība par Kristus nākšanu cilvēka miesā ir noslēpums, “noslēpums, kas ļaužu ciltīm bija apslēpts no mūžīgiem laikiem”. (Kol. 1:26) Tas ir lielais un dziļais dievbijības noslēpums. “Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” (Jāņa 1:14) Kristus pieņēma [247] cilvēka dabu, kas ir daudz zemāka par Viņa Debesu izcelsmes dabu. Tieši tas visuzskatāmāk atklāj Dieva apbrīnojamo pretimnākšanu. “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu.” (Jāņa 3:16) Un šo brīnišķo atziņu Jānis pasniedz tādā vienkāršībā, ka visi to var saprast un tikt apgaismoti.

Kristus nevis izlikās, ka pieņem cilvēka dabu, bet Viņš to tiešām pieņēma. Viņš reāli kļuva par cilvēku. “Tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņēmis.” (Ebr. 2:14) Viņš bija Marijas dēls, cilvēciskas izcelsmes līnijā – Dāvida dēls. Viņš tiek nosaukts par cilvēku, par cilvēku Jēzu Kristu. “Viņam ir piešķirta daudz lielāka godība nekā Mozum, kā jau arī lielāks gods nekā namam ir tā cēlējam.” (Ebr. 3:3)

Kristus iepriekšējā eksistence

Tomēr, runājot par Kristus cilvēciskumu uz šīs Zemes, Dieva Vārds tikpat noteikti apliecina Viņa iepriekšējo eksistenci. Vārds eksistēja kā dievišķa Būtne, pat kā mūžīgais Dieva Dēls, viens ar savu Tēvu. No mūžīgiem laikiem Viņš bija derības Vidutājs, vienīgais, kurā tiek svētītas visas Zemes tautas, ja tās Viņu pieņem, – kā jūdi, tā pagāni. “Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.” (Jāņa 1:1) Pirms vēl tika radīti cilvēki un eņģeļi, Vārds bija pie Dieva un bija Dievs.

Kristus bija Tas, kas radīja pasauli, “un bez Viņa nekas nav radies, kas ir” (Jāņa 1:3). Un, ja Kristus ir radījis visas lietas, tad Viņš ir pirms visām šīm lietām. Vārdi, kas to apliecina, ir tik skaidri, ka nevienam nav jāšaubās. Kristus savā būtībā bija Dievs, un turklāt visaugstākajā nozīmē. Viņš bija pie Dieva jau no mūžības, Dievs pār visu un svētīts vairāk par visu.

Kungs Jēzus Kristus, Dieva vienpiedzimušais Dēls, jau no mūžības eksistēja kā atsevišķa Persona, tomēr viens ar Tēvu. Viņš bija Debesu vislielākā godība un tur dzīvojošo saprātīgo būtņu Pavēlnieks, kurš taisnīgi [248] saņēma eņģeļu pielūgsmes pilno pagodināšanu. Dievs ar to netika aplaupīts. “Es esmu bijusi Kunga rīcībā jau Viņa ceļu pašā sākumā,” Viņš paziņo, identificējot sevi ar gudrību, “iekams Viņš kaut ko radīja, – es biju pie viņa, jau no pirmlaikiem. Es esmu ielikta un pastāvu jau no mūžības, no paša sākuma, iekams pat zeme vēl nebija. Kad vēl nebija dziļumu, es jau biju dzimusi, tad, kad ūdens vēl nebija krājies akās un avoti vēl neburbuļoja savā plūsmā. Iekams vēl nebija ielikti kalnu pamati un pakalni nebija radušies, – es jau pastāvēju, iekams Kungs vēl nebija izveidojis zemi, nedz arī to, kas ir uz zemes, pat arī vēl ne kalnus zemes virsū. Kad Viņš darīja debesis, es biju tur klāt, tāpat tad, kad Viņš pāri visiem dziļumiem pārstepta pāri savu augsto debess jumu.” (Sal. pam. 8:22-27)

Patiesībā, ka Kristus bija viens ar Tēvu, pirms pasaulei tika likti pamati, atklājas gaisma un godība. Tā ir gaisma, kas spīd tumšā vietā un izstaro īpašas dievišķas godības spožumu. Būdamā bezgalīgi noslēpumaina, šī patiesība, ieskauta neaptveramā un neizprotamā gaismā, paskaidro citas noslēpumainas un citādi neizskaidrojamas atziņas.

“Pirms kalni radušies, pirms zeme un pasaule radītas, Tu esi no mūžības uz mūžību, ak Dievs!” (Ps. 90:2) Ļaudis, kas sēdēja tumsībā, redz lielu gaišumu, un tiem, kas sēdēja nāves ēnas zemē un ēnā, gaisma uzlēkusi.” (Mat. 4:16) Šajos Bībeles tekstos it kā dzīvos, no mūžīgā troņa plūstošās gaismas staros parādīta Kristus iepriekšējā eksistence, kā arī mērķis, kāpēc Viņš nāca uz mūsu pasauli. “Nu tad pulcējies, pulku meita; viņi pret mums apmetīsies. Tie ar rīkstī sitīs Israēla Soģi vaigā. Un Betlēme, Evratā, jebšu tu esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis Man izies, kas būs valdnieks Israēlā un kura iziešana ir no iesākuma, no mūžīgām dienām.” (Mihas 5:1,2 – pēc Glika)

“Mēs sludinām Kristu, krustā sisto,” paziņoja Pāvils, “kas jūdiem apgrēcība un grieķiem ģeķība; bet tiem, kas aicināti, tiklab jūdiem, kā grieķiem, Dieva spēks un Dieva gudrība.” (1. Kor. 1:23,24) [249]

Noslēpums

Ka Dievs tā varēja parādīties miesā, tas tiešām ir noslēpums, un bez Svētā Gara palīdzības mums nav cerību to saprast. Vispazemojošākā mācība, ko cilvēkam nepieciešams apgūt, ir tā, ka, meklējot Dievu, cilvēcisķai gudrībai nav nekādas nozīmes, un visa cilvēcisķā piepūle, nesaņemot īpašu palīdzību, ir tikai neprāts. Cilvēks var likt lietā visus savus intelektuālos spēkus, viņam var būt izglītība, ko pasaule sauc par visaugstāko, tomēr Dieva acīs tas joprojām var palikt nezinošs. Senie filozofi lielījās ar savu gudrību, bet kāda nozīme tai bija Dieva svaru kausā? Salamanam bija plašas zināšanas, bet viņa gudrība pārvērtās par ģeķību, jo tas nespēja morāli pastāvēt, būt brīvs no grēka, stiprs pēc dievišķās līdzības veidotā raksturā. Salamans stāsta mums par saviem pētījumiem, savu neatlaidīgo pūļu un nemitīgās meklēšanas rezultātiem un beidzot paziņo, ka viņa gudrība ir niecība.

Savā gudrībā pasaule Dievu neatzina. Cilvēku spriedumi par dievišķo raksturu, to trūcīgās zināšanas par Dieva īpašībām nepalielināja un nepaplašināja viņu garīgo izpratni. Nepakļaujoties dievišķajai gribai, viņu prāts nekļuva cēlāks, bet tie iegrīma visrupjākajā elku pielūgšanā. “Dižodamies ar savu gudrību, viņi kļuvuši nelgas un apmainījuši neiznīcīgā Dieva godību pret iznīcīgam cilvēkam un putniem, lopiem un rāpuļiem līdzīgiem tēliem.” (Rom. 1:22,23) Lūk, kāda vērtība ir visiem apgalvojumiem un zināšanām bez Kristus.

“Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība,” sacīja Jēzus, “neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:6) Kristum ir piešķirta vara dot dzīvību visiem radījumiem. “It kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs,” Viņš apliecina, “un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.” “Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.” (Jāņa 6:57,63) Kristus šeit neatsaucas uz savu mācību, bet uz savu personību, uz sava rakstura dievību. “Patiesi, patiesi, [250] Es jums saku,” Viņš apliecina kādā citā reizē, “nāk stunda, un tā ir jau klāt, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi un, kas būs dzirdējuši, dzīvos. Jo it kā Tēvam ir dzīvība pašam sevī, tāpat Viņš arī Dēlam ir devis, lai Tam būtu dzīvība pašam sevī. Un Viņš Tam ir devis varu turēt tiesu, tāpēc ka viņš ir Cilvēka Dēls.” (Jāņa 5:25-27)

Dievs un Kristus jau no iesākuma zināja par sātana sacelšanos un Ādama krišanu, kurš pakļāvās nodevēja pieviļošanai varai. Krišušās cilvēces glābšanai bija paredzēts atpestīšanas plāns, atvēlot tai vēl vienu pārbaudes laiku. Dievs Kristus bija paredzējis par Starptnieku kopš pasaules radīšanas, par vietnieku un galvotāju jau no mūžības. Pirms vēl pasaule tika radīta, jau bija nolemts, ka Kristus dievībai būs jāietērpjas cilvēcībā. “Miesu,” sacīja Kristus, “Tu Man esi sataisījis.” (Ebr. 10:5)

Tomēr Viņš nenāca cilvēka veidā, pirms nebija piepildījies noteiktais laiks. Tikai tad Viņš ieradās uz mūsu Zemes, – kā mazs bērns Betlēmē.

Neviens pasaulē dzimušais bērns, pat no visapdvīnātākajiem Dieva bērniem, nekad nav pagodināts ar tādu prieka izpausmi, kā tika apsveikts Betlēmē dzimušais mazulis. Pār Betlēmes laukiem un pakalniem skanēja Dieva eņģeļu slavas dziesma: “Gods Dievam augstībā un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.” (Lūkas 2:14) Ak, kaut cilvēces ģimene šodien to atzītu! Tad izteiktais paziņojums, uzņemtais tonis un iesāktā melodija pieaugtu spēkā un izplatītos līdz laika nobeigumam, atbalsojoties līdz pat Zemes galiem. Tad būtu slava Dievam, miers virs Zemes un cilvēkiem labs prāts. Kad uzlēks Taisnības Saule ar dziedināšanu savos spārnos, tad Betlēmes pakalnos iesākto dziesmu turpinās liela ļaužu pulka balss, kā daudzu ūdeņu balss, sakot: “Alelujā! Jo ir sācis valdīt Kungs, mūsu Dievs, Visuvaldītājs!” (Atkl. 19:6)

Paklausot visiem Dieva likumiem, Kristus cilvēkiem sagādāja glābšanās iespēju. Tas netika panākts, Kristus pārvēršoties par citu būtni, bet uzņemot [251] sevī cilvēcību. Tādā veidā Kristus cilvēcei sagādāja pastāvēšanas iespēju. Atpestīšanas darbs nozīmē cilvēces vadīšanu pie Kristus, kritušo cilti atkal savienojot ar dievību. Tāpēc Kristus pieņēma cilvēka dabu, lai cilvēki varētu būt viens ar Viņu, kā Viņš ir viens ar Tēvu, lai Dievs varētu cilvēku mīlēt, kā Viņš mīl savu vienpiedzimušo Dēlu, un cilvēki varētu kļūt par dievišķās dabas dalībniekiem, darīti pilnīgi Viņā.

Svētais Gars, kas nāk no Dieva vienpiedzimušā Dēla, cilvēcisko būtni – tās miesu, dvēseli un garu – savieno ar dievišķi cilvēcisko Kristus dabu. Šī saikne tiek ainota ar vīnakoku un tā zariem. Ierobežotais cilvēks tiek savienots ar Kristus visspēcību, un ticībā tā daba piesātinās ar Kristus dabu. Viņā mēs tiekam savienoti ar Dievu. [252]

35. “Visās lietās ir kārdināts tā kā mēs”

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1898. gada 9. jūnijā.)

Pēc cilvēka krišanas sātans paziņoja, ka cilvēciskās būtnes ir pierādījušas, ka tās nespēj ievērot Dieva likumus. Viņš par to centās pārliecināt visu Universu. Šķīta, ka sātana vārdi ir patiesi, tāpēc Kristus nāca krāpnieku atmasket. Ar tādiem pašiem spēkiem, kādi pieejami ikvienam cilvēkam, Debesu Majestāte uzņēmās cilvēka lietu un nepadevās ļaunā ienaidnieka kārdinājumiem, rādot, ka arī cilvēks var tiem nepadoties. Tas bija vienīgais ceļš, kā cilvēks varēja kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku. Pieņemot cilvēka dabu, Kristus spēja saprast cilvēka pārbaudījumus, bēdas un visus to apņemošos kārdinājumus. Eņģeļi, kas nepazīna grēku, nevarēja just līdzīgu cilvēkam tā īpatnējos pārbaudījumos. Kristus nāca mums pretī, pieņemot cilvēka dabu, un visās lietās tika kārdināts līdzīgi mums, lai zinātu, kā kārdinājumiem palīdzēt.

Ietērpjoties cilvēcībā, Kristus kļuva par daļu no katras cilvēciskās būtnes. Viņš bija cilvēces Galva. Kā dievišķi cilvēciska Būtne Viņš ar savu izstiepto cilvēcisko roku aptvēra visu cilvēci, kamēr ar dievišķo roku Viņš varēja cieši turēties pie Bezgalīgā troņa. [253]

Ak, kas par skatu Debesu iemītniekiem! Kristus, kuram bija svešs pat vismazākais grēka traips vai netīrība, pieņēma mūsu dabu tās samaitātībā. Šī pazemošanās ir par lielu, lai ierobežotais cilvēks to spētu aptvert. Dievs parādījās miesā. Viņš pats pazemojās. Kāds temats pārdomām, dziļai un sirsnīgai apcerei! Tik bezgalīgi liels Viņš bija kā Debesu Majestāte un tomēr pazemojās tik dziļi, nezaudējot nevienu ne vismazāko daļiņu no savas cieņas un godības! Viņš nokāpa līdz nabadzībai, līdz visdziļākajai nicināšanai cilvēku vidū. Mūsu dēļ Viņš kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu tikt darīti bagāti. “Lapsām ir alas,” Viņš sacīja, “putniem apakš debess ir ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav, kur savu galvu nolikt.” (Mat. 8:20)

Kristus pakļāvās apvainojumiem un apsmieklam, nicināšanai un zobgalībām. Jēzus dzirdēja, kā Viņa vēsti, kas bija pilna mīlestības, laipnības un žēlastības, sagrozīja un izlietoja ļaunprātīgi. Viņš dzirdēja sevi nosaucam par dēmonu virsnieku, tāpēc ka tikko bija apliecinājis, ka ir Dieva Dēls.

Kristus dzimšana bija pārdabiska, bet Viņa paša tauta, kas savas acis bija padarījusi aklas pret garīgām lietām, to uzskatīja par kauna traipu. Mūsu rūgtākajās ciešanās nav ne piliena, ko Viņš nebūtu izbaudījis. Lai Dievam varētu pievest daudz dēlu un meitu, Viņš ir uzņēmies mūsu lāstu.

Apziņai, ka Jēzus uz šīs Zemes kļuva par sājū un bēdu nomāktu vīru, ka Viņš atstāja Debesu mājas, lai kritušo cilvēku glābtu no mūžīgās bojāejas, vajadzētu satriekt pīšļos visu mūsu lepnību, likt kaunēties no iedomības un atklāt mums pašapmierinātības grēku. Uzlūkojiet Viņu, kurš grēcīgo cilvēku vajadzības, grūtības, ciešanas un bēdas padarīja par savējām! Vai mums varētu ienākt prātā doma, ka Dievam bija jāiztur šīs grēka izraisītās mokas un dvēseles sāpes?

Pieņēmis cilvēka dabu un nostājies kā cilvēces Pārstāvis, Kristus atnāca uz šo Zemi, lai cīnā ar sātānu pierādītu, ka cilvēks, kādu Dievs to radīja, savienots ar Tēvu un Dēlu, var paklausīt katrai dievišķajai prasībai. Runājot sava kalpa vārdiem, Jēzus saka: "Viņa baušļi nav grūti." (1. Jāņa 5:3) Tas bija [254] grēks, kas cilvēku šķīra no Dieva, un tas ir grēks, kas saglabā šo atšķirtības stāvokli.

Pravietojums Ēdenē

Ienaidis, par kuru runā Ēdenē izteiktais pravietojums, neattiecas tikai uz sātānu un Dzīvības Lielkungu. Tam vajadzēja kļūt universālam. Sātānam un viņa eņģeļiem bija jāsaņem visas cilvēces ienaidis. "Es celšu ienaidu," sacīja Dievs, "starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu Viņam iekodīsi papēdī." (1. Moz. 3:15)

Starp čūskas dzimumu un sievas dzimumu celtais ienaidis bija pārdabisks. Domājot par Kristu, ienaidis vienā nozīmē bija dabisks, bet citā nozīmē, sakarā ar cilvēciskā un dievišķā apvienošanos, tas bija pārdabisks. Šis ienaidis nekad neattīstījās līdz tik augstai pakāpei kā tad, kad Kristus kļuva par mūsu pasaules iemītnieku. Un nekad virs Zemes nebija dzīvojusi Būtne, kas tik pilnīgi ienīda grēku kā Kristus. Viņš bija redzējis tā pievielošo un valdzinošo varu pār svētajiem eņģeļiem, un tāpēc cīņai pret grēku tika ziedoti visi Viņa spēki.

Kristus skaidrība un svētums, tās Būtnes neaptraipītā taisnība, kura negrēkoja, bija nemitīgs pārmetums par katru pārkāpumu šajā juteklisko baudu un grēka pilnajā pasaulē. Morālajā tumsā, kurā sātāns bija ietinis šo pasauli, no Viņa dzīves izstaroja patiesības gaisma. Jēzus atklāja sātāna melus un krāpšanu un daudzās sirdīs iznīcināja tā samaitājošo iespaidu. Tieši tas sātānā radīja milzīgu naidu. Ar savu kritušo būtņu karapulkiem ļaunais nolēma doties visniknākajā cīņā, jo pasaulē bija ieradies Viens, kurš pilnībā pārstāvēja Tēvu, Būtne, kuras raksturs un dzīve atspēkoja sātāna sagrozītos priekšstatus par Dievu. Velns Dievam bija piedēvējis pats savas īpašības. Tagad Kristū tas redzēja atklājamies Dieva patieso raksturu, ka Viņš ir līdzjūtīgs, žēlojošs Tēvs, kas nevēlas, ka kāds pazustu, bet grib, lai visi, nožēlojot grēkus un atgriežoties, nāktu pie Viņa un saņemtu mūžīgu dzīvību.

Spēcīgs pasaulīgums ir bijis viens no sātāna [255] vissekmīgākajiem kārdinājumiem. Viņš ir centies panākt, lai cilvēku sirds un prāts tik pilnīgi nodotos laicīgiem vilinājumiem, ka domām par Debesīm vairs neatliktu ne mazākās vietas. Viņš ļaudis pārvalda ar mīlestību uz pasauli. Tad zemes lietas aizēno dievišķās, izraidojot Kungu no redzesloka un cilvēka prāta. Patiesības vietā tiek pieņemti un mīlēti viltus dievi un viltus mācības. Cilvēkus apbur pasaules spožums un vizuāli. Tie tā pieķeras zemes lietām, ka daudzi gatavi uz jebkuru grēku, lai tikai iegūtu kādu laicīgu labumu.

Sātāns cerēja pārspēt Kristu tieši šajā punktā, jo domāja, ka cilvēcībā Viņš būs viegli uzvarams. Un tā "velns To ved sev līdzī uz ļoti augstu kalnu un rāda Viņam visas pasaules valstis un viņu godību un uz To saka: "To visu es Tev gribu dot, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi." (Mat. 4:8,9) Bet Kristus palika nesatricināms. Viņš izjuta šīs kārdināšanas spēku, bet mūsu labā stājās tai pretī un uzvarēja. Viņš izlietoja vienīgi tādus ieročus, kas pieejami visām cilvēciskajām būtnēm – Tā Vārdu, kurš ir varens padomā, – "Stāv rakstīts". (Mat. 4:4,10)

Ar kādu spraigu interesi Debesu eņģeļi un nekritušās pasaules vēroja šo cīņu, kur tika aizstāvēts bauslības gods! Ne tikai mūsu pasaules, bet arī plašā Debesu Universa labā strīds tika izšķirts uz visiem laikiem. Tumsas sazvērnieki gan gaidīja, vai neradīsies kāda izdevība uzveikt cilvēces dievišķi cilvēcisko Pārstāvi, lai lielais atkritējs varētu izsaukties: "Uzvara!" un pasaule un tās iedzīvotāji uz visiem laikiem nonāktu tā pārvaldībā.

Bet sātāns spēja aizsniegt tikai "papēdi"; tas nevarēja pieskarties galvai. Un, Kristum miršot, viņš saprata, ka cīņa ir zaudēta. Velns saprata, ka tā raksturs tagad bija skaidri redzams visām Debesīm un ka Debesu būtnes un Dieva radītās pasaules pilnībā nostāsies Dieva pusē. Viņš zināja, ka izredzes

vēl turpmāk kādu iespaidot ir galīgi zudušas. Kristus cilvēcība uz mūžīgiem laikiem izšķīra strīda jautājumu. [256]

Kristus cilvēciskās dabas bezgrēcība

Uzņemoties cilvēka dabu tās kritušajā stāvoklī, Kristum nebija ne vismazākās līdzdalības grēkā. Viņš bija pakļauts cilvēciskajam nespēkam un vājumam, lai “piepildītos Jesajas vārdi, kas saka: Viņš uzņēmās mūsu vājības un nesa mūsu sērgas”. (Mat. 8:17) Jēzus juta līdz mūsu nepilnībām un visās lietās tika kārdināts līdzīgi mums. Tomēr Viņš nepazīna grēku. Viņš bija nenoziedzīgs un nevainīgs Jērs. (1. Pēt. 1:19) Ja sātans būtu spējis Kristu pavedināt uz grēku kaut vismazākajā sīkumā, tad tas būtu saminis Pestītāja galvu. Bet tas spēja aizskart tikai Viņa papēdi. Ja tiktu ievainota galva, tad cilvēcei vairs nebūtu cerības. Tad pār Kristu, tāpat kā pār Ādamu, nāktu dievišķās dusmas. Kristus un draudze būtu bez cerības.

Mums nav nekāda iemesla šaubīties par Kristus dabas pilnīgo bezgrēcību. Mūsu ticībai jābūt saprātīgai, uzlūkojot Jēzu pilnīgā uzticībā un līdz galam paļaujoties uz Viņa salīdzinošo upuri. Lai dvēseli neapņemtu tumsa, tas ir pats svarīgākais. Šis svētais Starpnieks ir spējīgs mūs izglābt, jo Viņš savā cilvēciskajā raksturā ieinteresētajam Universam atklāja nevainojamu un pilnīgu pazemību, absolūtu paklausību visām Dieva prasībām. Cilvēkam tagad tiek piedāvāts dievišķs spēks, lai tas varētu kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku, izbēgot no samaitāšanas, ko pasaulē rada iekāre. Tāpēc nožēlojošs, ticošs cilvēks var tikt pārvērsts par Dieva taisnību Kristū. [257]

36. Kristū nav šķiru

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1891. gada 22. decembrī)

Pat visaugstākajam Debesu eņģelim nav iespējams samaksāt izpirkšanu par vienu pazudušu dvēseli. Ķerubiem un serafiem ir vienīgi tā godība, ar kādu Radītājs savus radījumus ir apveltījis, bet cilvēka izlīgšanu ar Dievu varēja nodrošināt vienīgi Dievam līdzīga Būtne, kurai ir tādas rakstura īpašības, kas to dara cienīgu cilvēka labā runāt ar bezgalīgo Dievu, kā arī pārstāvēt Viņu kritušajā pasaulē. Cilvēka Vietniekam un Galvotājam bija nepieciešama cilvēka daba, saistība ar cilvēces ģimeni, kura tam jāpārstāv, un kā Dieva sūtnim – arī dievišķā daba, savienībai ar Bezgalīgo, lai varētu pasaulei atklāt Dievu un kalpot par Vidutāju starp Dievu un cilvēku.

Tāds bija vienīgi Kristus. Ietērpis savu dievību cilvēcībā, Viņš atnāca uz šo Zemi, lai sauktos par Cilvēka Dēlu un par Dieva Dēlu. Viņš vienlaikus bija cilvēka garants un Dieva sūtnis, jo, ar savu taisnību apmierinot bauslības prasības, galvoja par cilvēku, un, atklājot kritušajai cilvēcei Dieva raksturu, pārstāvēja Visaugstāko. [258]

Pasaules Glābējam bija vara vilkt cilvēkus pie sevis, klusināt viņu bailes, izklīdināt tumsu, iedvest tiem cerību un drosmi un ierosināt ticēt Dieva labprātībai pieņemt tos dievišķā Vietnieka nopelnā. Baudot Dieva mīlestību, mums vienmēr vajadzētu būt pateicīgiem, ka Debesu pagalmos mums ir Vidutājs, Aizstāvis un Starpnieks, kas Tēva priekšā aizlūdz mūsu labā.

Mums ir viss nepieciešamais, kas iedrošina lūgt, lai mēs tiktu piepildīti ar ticību un pašāvēību uz Dievu. Kad laicīgas valsts ķēniņš grib ļaudis pārliecināt par savu vārdu patiesumu, kā visvērtīgāko ķīlu tas piedāvā savu bērnu, kuru tad izpērk, izpildot doto solījumu. Un paskatieties tikai, kādu ķīlu Tēvs dod, garantējot savu vārdu uzticību! Lai cilvēkiem apliecinātu sava nodoma nemainību, Viņš liek savam vienpiedzimušajam Dēlam nākt uz šo pasauli, uzņemties cilvēka dabu, ne tikai īsajos Zemes dzīves gados, bet kā mūžīgu garantu Dieva uzticībai, to paturot arī Debesu pagalmos. Ak, cik dziļa un neaptverama ir Dieva gudrības un mīlestības bagātība! “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs tiekam saukti Dieva bērni.” (1. Jāņa 3:1)

Ticot Kristum, mēs kļūstam par karaliskās ģimenes locekļiem, Dieva mantiniekiem un Jēzus Kristus līdzmantiniekiem. Kristū mēs esam viens. Skatoties uz Golgātu un uzlūkojot karalisko Cietēju, kurš cilvēka dabā un viņa labā nesa bauslības lāstu, izzūd visas tautību atšķirības, visas sektantiskās nesaskaņas; izgaist visa sabiedrības augstāko šķiru godāšana un lepošanās ar savu stāvokli.

Gaisma, kas no Dieva troņa apspīd Golgātas krustu, uz visiem laikiem pieliek punktu cilvēku radītajai šķirošajai sienai starp sabiedrības kārtām un rasēm. Jebkuras kārtas ļaudis kļūst vienas ģimenes locekļi un Debesu Ķēniņa bērni, ne kādas laicīgas varas iespaidā, bet Dieva mīlestības spēkā,

– tā Dieva, kurš Jēzu atdeva nabadzības, bēdu un pazemošanās pilnai dzīvei, apkaunojošai un mokošai nāvei, lai Viņš daudzus dēlus un meitas varētu vadīt uz godību.

Ne amats, ne ierobežotā gudrība, ne spējas, ne apdāvinātība nevienai personai nepiešķir [259] augstāku pakāpi Dieva vērtējumā. Intelekti, saprāts un talanti ir Dieva dāvanas, kas izlietojamas Viņam par godu, Viņa mūžīgās valsts uzcelšanai. Debesu skatījumā vērtība ir vienīgi garīgajam un morālajam raksturam. Tas pārdzīvos kapu un uz mūžības nebeidzamajiem laikmetiem tiks ietērpts nemirstīgā godībā. Cilvēku tik augsti godātā karaliskā kārta nekad neiznāks no kapenēm, kur tā ieiet. Ļaužu bagātība, gods, gudrība, kas kalpojusi ienaidnieka mērķiem, nespēj sagādāt to īpašniekiem ne mantojumu, ne slavu, ne cienījamu vietu nākamajā pasaulē. Vienīgi tie, kas augstu vērtējuši Kristus žēlastību, kas tos darījusi par Dieva mantiniekiem un Kristus līdzmantiniekiem, uzcelsies no kapa sava Glābēja līdzībā.

Visi, kas tiks atrasti cienīgi būt par locekļiem Debesu Valdnieka ģimenē, viens otru atzīs par Dieva dēliem un meitām. Viņi sapratīs, ka spēku un piedošanu saņem no viena un tā paša avota – no Jēzus Kristus, kas par viņu grēkiem bija piesists pie krusta. Tie apzinās, ka viņiem savas rakstura drēbes jāmazgā Kristus asinīs, lai tie Viņa vārdā būtu pieņemami Tēvam un kādreiz varētu atrasties starp taisnības baltajās drēbēs tērpto svēto pulku krāšņās sanāksmes dalībniekiem.

Vienoti Kristū

Ja Dieva bērni ir vienoti Kristū, kā gan lai Jēzus skatās uz cilvēka sabiedrisko stāvokli, šķirošanu pēc ādas krāsas, rases, amata, bagātības, izcelsmes vai izglītības? Vienotības noslēpums ir atrodams ticīgo vienlīdzībā Kristū. Šķiršanās no Kristus ir iemesls visām nesaskaņām, strīdiem un nevienprātībai. Kristus ir centrs, uz kuru visiem vajadzētu tiekties; un jo vairāk mēs tuvosimies centram, jo tuvāki kļūsim viens otram izjūtās, līdzjūtībā un mīlestībā, pastāvīgi pieaugot raksturā un Jēzus līdzībā. Dievs neuzlūko cilvēka vaigu.

Kristus zināja, ka laicīgs greznums ir bezvērtīgs, tāpēc ārišķībām nepievērsa nekādu uzmanību. Dvēseles skaidrībā [260] un rakstura un principu cēlumā Viņš stāvēja augstu pāri pasaules tukšajiem ieradumiem. Lai gan pravietis Viņu raksturo kā nievātu, ļaužu atstātu, pilnu sāpju un vājības (Jes. 53:3), Viņš tomēr bija visaugstākais starp Zemes dižciltīgajiem vīriem. Cilvēku sabiedrības vislabākās aprindas būtu Viņam parādījušas uzmanību, ja vien Kristus būtu bijis ar mieru pieņemt to pakalpojumus, bet viņš nemeklēja puļļa aplausus un palika neatkarīgs no jebkura cilvēciska iespaida. Viņam, kurš bija atstājis Debesu godību un krāšņumu, kuram nebija nekāda laicīga spožuma, kurš nenodevās greznībai un nemeklēja ārēju izrādīšanos, bet pazemību, – Viņam bagātība, stāvoklis un sabiedrības kārtas visā to dažādībā un cilvēciskā lieluma atšķirībās bija tikai daudzas niecības pakāpes.

Vienkāršajiem, nabadzības saistītajiem, rūpju nomāktajiem un smaga darba nospiestajiem ļaudīm nav iespējams Jēzus dzīvē atrast neko tādu, kas tos ierosinātu domāt, ka Kristus nepazīst viņu likstas, viņu smagos apstākļus un nevarētu tiem just līdzīgu trūkumu un sāpēs. Jēzus pazemīgās ikdienas dzīves vienkāršība saskanēja ar Viņa necilo dzimšanu un materiālajiem apstākļiem. Bezgalīgā Dieva Dēls, dzīvības un godības Kungs pazemojās līdz visparastākajai un pieticīgākajai dzīvei, tā ka nevienam nav iemesla domāt, ka Jēzus tam nav pieejams. Viņš sevi darīja visiem sasniedzamu. Viņš neizmeklēja dažus labākos, ar kuriem biedroties, tajā pašā laikā noraidot visus pārējos. Dieva Gars ir ļoti apbēdināts, ja konservatīvisms noslēdz cilvēkus pret viņu līdzcīvēkiem, un jo sevišķi tad, ja tas notiek starp ļaudīm, kas saucas par Dieva bērniem.

Kristus nāca sniegt pasaulei piemēru, cik laba var kļūt cilvēka daba, ja tā savienojas ar dievību. Atklājot savu žēlastību, līdzjūtību un mīlestību, Viņš Zemes iedzīvotājus iepazīstināja ar jaunu lieluma izpratni. Viņš Dievu parādīja pilnīgi citā gaismā. Kā cilvēces pārstāvis Viņš ļaudīm mācīja dievišķās pārvaldes sistēmas zinātni, uzrādot neapstrīdamo taisnības un žēlastības izlīgšanas vērtību. Taisnības un žēlastības savienošana sevī neietver nekādu kompromisu ar grēku, ne arī noraida kādu taisnības prasību, bet iedala katrai dievišķajai īpašībai [261] tai noteikto vietu, tā ka žēlastība var izpausties savu vainu nenožēlojoša grēcinieka sodīšanā, pati nezaudējot savu maigumu un līdzjūtīgo dabu, un taisnība var izpausties piedošanā nožēlojošam pārkāpējam, nenovēršoties ne no viena godīguma principa.

Kristus mūsu Augstais Priesteris

Tas viss kļuva iespējams tāpēc, ka Kristus cilvēka dabā ienesa dievišķā rakstura īpašības un starp cilvēci un dievību nolika savu krustu, tā uzceļot tiltu pāri bezdibenim, kas grēcinieku šķīra no Dieva.

“Jo Viņš jau nepieņem eņģeļus (neuzņemas eņģeļu dabu), bet gan Ābrahāma cilti. Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam, lai par tiem varētu iežēloties un būt uzticams Augsts Priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus. Jo tāpēc, ka Viņš pats kārdināts un cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti.” (Ebr. 2:16-18)

“Jo mums nav augsts priesteris, kas nespētu līdzīgi just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka.” (Ebr. 4:15)

“Jo katrs no cilvēku vidus ņemtais augstais priesteris cilvēku labā tiek iecelts kalpošanai Dievam, lai nestu dāvanas un upurus par grēkiem; viņš var iežēloties par nezinātājiem un maldīgajiem, tāpēc ka arī viņš pats ir vajības apņēmts. Un tās dēļ viņam pienākas kā tautas, tā arī sevis dēļ upurēt par grēkiem. Un neviens pats sev neņem šo godu, bet Dieva aicināts, tāpat kā Ārons. Tāpat arī Kristus nav piesavinājies godu tikt par Augsto Priesteri, bet Tas, kas Viņam ir teicis: “Mans Dēls Tu esi, šodien Es Tevi esmu dzemdinajis.” Kā arī citā vietā Viņš saka: “Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhisedeka kārtas.” Savas miesas dienās ar stipru balsi un asarām Viņš ir raidījis daudz karstu lūgšanu pie Tā, kas Viņu varēja izglābt no nāves, un ir ticis atpestīts no bailēm un, Dēls būdams, tomēr ir mācījies paklausību no tā, ko [262] cietis. Un, pilnību sasniedzis, Viņš ir palicis visiem, kas Viņam paklausa, par mūžīgas pestīšanas gādātāju.” (Ebr. 5:1-9)

Jēzus nāca, lai cilvēciskajām pūlēm pievienotu morālo spēku, tāpēc Viņa sekotāji nekādā gadījumā nedrīkst atļauties no sava redzesloka pazaudēt Kristu, kurš ir viņu priekšzīme visās lietās. Kungs sacīja: “Es pats svētījos par viņiem, ka ir viņi būtu svētīti patiesībā.” (Jāņa 17:19) Jēzus savu bērnu priekšā noliek patiesību, lai viņi to varētu uzlūkot un uzlūkojot Viņa žēlastības spēkā tiktu pārvērsti no pārkāpumiem uz paklausību, no morālās netīrības uz skaidrību, no grēka uz sirds svētumu un taisnu dzīvi.

Īpaša šķira Debesīs

Daži no izglābtajiem Kristum būs pieķērušies dzīves pēdējās stundās, tāpēc tie, kas mirstot pestīšanas plānu vēl pilnīgi nesaprata, Debesīs saņems tālākas pamācības. Kristus izglābtos vedīs pie dzīvības upes un atklās tiem visu, ko viņi, dzīvojot virs Zemes, nevarēja aptvert. [Undated manuscript 150.] [263]

37. “Tā Es jūs sūtu”

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1895. gada 25. jūnijā)

“Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.” (Jāņa 20:21) Mums jāsniedz noteikta liecība par Jēzū atklāto patiesību, kā to darīja Viņš pats un apustuļi. Uzticoties Svētā Gara spēkam, mums jāliecina par krustā sistā un no nāves uzmodinātā Pestītāja žēlastību, laipnību un mīlestību, tā kļūstot par līdzekli tumsas aizdzīšanai no daudzu cilvēku prāta, lai pēc tam no daudzām sirdīm Dievs saņemtu slavu un pateicību. Katram Dieva dēlam un meitai darāms liels darbs. Jēzus saka: “Ja jūs Mani mīlat, turiet Manas pavēles. Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi.” (Jāņa 14:15,16) Un lūgšanā par saviem mācekļiem Viņš piemin, ka nelūdz tikai par pašreiz klātesošajiem, “bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs”. (Jāņa 17:20) Tieši tāpat Viņš paskaidro: “Jūs esat dzirdējuši, ka Es jums esmu sacījis: Es aizeju un atkal nākšu pie jums. Ja jūs Mani mīlētu, jūs priecātos, ka Es aizeju pie Tēva, jo Tēvs ir lielāks nekā Es.” (Jāņa 14:28) Tā mēs noprotam, ka Kristus ir lūdzis par saviem ļaudīm un devis tiem [264] kā saviem līdzstrādniekiem bagātīgus apsolījumus piešķirt vajadzīgos panākumus. Un, ejot pie Tēva, Viņš pat apgalvo, ka tie “darīs lielākus darbus nekā šos (kā dus Viņš darīja).” (Jāņa 14:12)

Ak, kādas lielas priekšrocības tiek piešķirtas tiem, kas tic un dara pēc Kristus vārdiem! Tieši atziņa par Kristu kā grēku nesēju un izpiršanas maksu, kas dota mūsu netaisnības salīdzināšanai, dara mūs spējīgus dzīvot svētu dzīvi. Šī atziņa ir cilvēces Ģimenes laimes sargātāja. Sātans zina, ka bez tās mēs apmulstu un zaudētu spēku. Tad mūsu ticība Dievam izgaistu, un mēs kļūtu par upuri katrai ienaidnieka viltībai. Cilvēka iznīcināšanu viņš ir smalki izplānojis. Viņš starp Dievu un cilvēku vēlas nostāties ar savu pretīgo, liķautam līdzīgo ēnu, lai mūsu skatam aizklātu Jēzu, liekot aizmirst Kristus

mīlestības un žēlastības kalpošanu un novēršot mūs no tālākas iepazīšanās ar Dieva lielo mīlestību un spēku, tā aizsprostojot ceļu katram no Debesīm plūstošajam gaismas staram.

Vienīgi Kristus spēja pārstāvēt dievību. Viņš, kurš jau no iesākuma atradās Tēva klātbūtnē, kurš bija skaidri izteikts neredzamā Dieva attēls, vienīgais spēja veikt šo darbu. Nebija tādas vārdiskas izteiksmes, ar kuru pasaulei varētu parādīt Dievu. Viņam pašam sevi vajadzēja atklāt ar skaidru dzīvi, ar pilnīgu uzticēšanos un pakļaušanos Mūžīgā prātam, un ar tādu pazemošanos, no kuras vairītos pat visaugstākais serafs Debesīs. Šī mērķa dēļ mūsu Pestītājs savu dievību ietērpa cilvēcībā un izmantoja tikai cilvēkam pieejamos spēkus, jo vienīgi tā cilvēcei bija iespējams Viņu saprast. Cilvēci spēja aizsniegt vienīgi cilvēciskums. Viņš Dieva raksturu atklāja cilvēka miesā, ko Dievs Tam bija sagatavojis. Kā cilvēks dzīvojot Dieva dzīvi, Viņš svētīja pasauli, ar to pierādot, ka Viņam ir vara cilvēcisko savienot ar dievišķo.

Mūsu kalpošana Kristum

Kristus sacīja: “Neviens nepazīst Dēlu, kā vien Tēvs, un neviens nepazīst Tēvu, kā vien Dēls un [265] kam Dēls to grib darīt zināmu.” (Mat. 11:27) Ak, cik neskaidra vēl ir izpratne par Dieva Dēla brīnišķo darbu! Viņš savās rokās turēja pasaules likteni. Apustuļiem dotais uzdevums attiecas uz Viņa sekotājiem arī mūsu dienās. “Viņa vārdā jāsludina atgriešanās un grēku piedošana visām tautām, iesākot no Jeruzālemes.” (Lūkas 24:47) Mūsu Glābējam pieder “visa vara debesīs un virs zemes” (Mat. 28:18), un šī vara ir apsolīta arī mums. “Jūs dabūsiat spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsiet Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā, un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. 1:8)

Pat tad, ja kādā draudzē būtu tikai trūcīgi, neizglītoti un vienkārši locekļi, tomēr ticoši un lūdzoši ļaudis, viņu iespaids būs jūtams laikā un mūžībā. Ejot uz priekšu bērnišķā uzticībā un paļaujoties uz Dieva Vārda apsolījumiem, viņiem ir iespējams paveikt daudz laba. Ja tie ļaus savai gaismai spīdēt, tad viņu dzīve pagodinās Kristu un sekmēs Viņa valsts intereses. Ja tie izjutīs savu personīgo atbildību Dieva priekšā, tad meklēs izdevības darboties un spīdēs kā gaisma pasaulē. Īstenojot Dieva paredzēto dvēseļu glābšanas plānu, viņu sirsnība un dedzība kļūs citiem par priekšzīmi. Trūcīgie un neizglītotie, ja vien tie vēlas, var kļūt par Kristus skolas audzēkņiem, kur Viņš tiem iemācīs patieso gudrību. Dzīve, kuru raksturo lēnprātība, bērnišķa uzticība, patiesa dievbijība un neviltota reliģija, atstās lielu iespaidu uz citiem. Personas, kuras baudījušas augstu izglītību, ir noskaņotas vairāk paļauties uz savām grāmatās iegūtajām zināšanām nekā uz Dievu. Bieži vien tās necenšas saprast Kunga ceļus, vienatnē nopietni cīnoties ar Viņu lūgšanās un ticībā pieķeroties Dieva apsolījumiem. Tie, kas saņēmuši Debesu svaidījumu, darbā izies Kristum līdzīgā garā, meklējot izdevības iesaistīt sarunās savus līdzcilvēkus, lai tos iepazīstinātu ar Dievu un Viņa sūtīto Jēzu Kristu, kura atzišana dod mūžīgu dzīvību. Tie kļūs par dzīvām vēstulēm, atklājot cilvēcei pasaules Gaismu. [266]

Kristus ir devis “ikkatram savu darbu” (Marka 13:34), un Viņš sagaida, ka ikviens cilvēks uzticīgi pildīs savu daļu. Augstiem un zemiem, bagātiem un trūcīgiem – visiem ir sava vieta Meistara plānā, un visi tiek aicināti strādāt. Bet, ja jūs nepaklausāt Kunga balsij, ja jūs neizpildāt Viņa uzdoto pienākumu, droši paļaujoties uz Kristu kā sava spēka un gudrības Avotu, ja jūs nesekojat viņa priekšzīmei, tad pārskatā pretī jūsu vārdam tiek ierakstīts: “Neuzticīgs, kūtrs kalps.” Ja jūs saņemto gaismu nesniedzat tālāk citiem, ja jūs neliekat savai gaismai spīdēt, tad tā drīz vien izdzisis tumsā un jūsu dvēsele tiks atstāta šausmīgām briesmām. Ikvienam, kas zina patiesību, Dievs saka: “Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs.” (Mat. 5:16) Sniedziet patiesības atziņu tālāk citiem, jo tā Dievs vēlas apgaismot pasauli! Ja jūs nenostājaties sev nozīmētajā vietā, ja jūs neliekat savai gaismai spīdēt, tad jūs apņems tumsa. Dievs visus savas Debesu ģimenes dēlus un meitas aicina būt pilnīgi apbruņotiem, lai jebkurā brīdī tie būtu gatavi stāties darba ierindā. Sirds, kuru Kristus mīlestība būs darījusi maigu un līdzjūtīgu, atradīs Kungam Jēzum dārgas pārles. [267]

KRISTUS KĀRDIĀŠANA

38. Kristus kārdināšana

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1874. gada 28. jūlijā)

Stājoties pretī sātana kārdināšanām neapdzīvotajā tuksnesī, Kristum nebija tik labvēlīgi apstākļi kā Ādamam Ēdenē. Dieva Dēls pazemojās un pieņēma cilvēka dabu tad, kad cilvēci no Ēdenes un no sākotnējās skaidrības un svētuma jau šķīra četri gadu tūkstoši. Gadsimtiem ilgi grēks pasaulē bija atstājis savu briesmīgo pēdu nospiedumus, tā ka cilvēces ģimenē valdīja fizisks, garīgs un morāls pagrimums.

Kad kārdinātājs uzbruka Ādamam Ēdenē, grēks cilvēku vēl nebija skāris. Tas Dieva priekšā stāvēja savas pilnības spēkā. Visas viņa spējas un ķermeņa orgāni bija vienlīdz labi attīstīti un savstarpēji līdzsvaroti.

Kārdināšanu tuksnesī Kristus nostājās Ādama vietā, lai izturētu pārbaudi, kurā Ādams bija kritis. Viņš izcīnīja uzvaru grēcinieka labā četrus gadu tūkstošus pēc tam, kad pirmais cilvēks bija pagriezis muguru savai gaismas apmirdzētajai dzimtenei. Šķirta no Dieva klātbūtnes, cilvēces ģimene ar katru nākošo paaudzi arvien vairāk bija zaudējusi sākotnējo skaidrību, gudrību un uztveres spējas, kādas Ādamam reiz piemita Ēdenē. Lai Zemes iemītniekiem palīdzētu, Kristus uzņēmās to grēkus un vājības apstākļos, [268] kādi valdīja laikā, kad Viņš nāca uz šo pasauli. Kritušā cilvēka nespēka apņemtam, Viņam vajadzēja izturēt sātana kārdināšanas ikvienā sfērā, kur ļaunais cilvēkam varēja uzbrukt.

Ādamam bija pieejams viss, ko vien sirds varēja vēlēties, jo bija padomāts par ikvienu viņa vajadzību. Godības ieskaudajā Ēdenē nebija nekādu grēka vai iznīcības pazīmju. Ar svēto pāri brīvi un labprāt sarunājās Dieva eņģeļi. Līksmie dziedātājputni skandināja priecīgas slavas dziesmas savam Radītājam. Miermīlie dzīvnieki laimīgā nevainībā rotaļājās ap Ādamu un Ievu, paklausot ikkatram viņu vārdam. Ādams, viscēlākais radības pārstāvis, bija apveltīts ar ideālu vīrišķību. Viņš bija veidots pēc Dieva līdzības, tikai nedaudz zemāks par eņģeļiem.

Kristus kā otrais Ādams

Un, ak, kāds kontrasts apstākļos, kad otrais Ādams iegāja drūmajā tuksnesī, lai viens pats cīnītos ar sātanu! Kopš grēkā krišanas, cilvēka augums un fiziskais spēks bija mazinājies, un, tuvojoties Kristus pirmajai adventei, zems bija arī morālais līmenis. Lai paceltu kritušo cilvēku, Kristum to vajadzēja aizsniegt tur, kur tas atradās, tāpēc Viņš pieņēma cilvēka dabu līdz ar tās vājumu un deģenerācijas iezīmēm. Viņš, kurš nepazīna nekādu grēku, mūsu dēļ kļuva par grēku. Lai piekļūtu cilvēkam un spētu to pacelt no grēka izraisītā pagrimuma, Viņš pazemojās līdz cilvēces posta vislielākajiem dziļumiem.

“Jo Tam, kā dēļ visas lietas ir un caur ko visas lietas ir, kas daudz bērnu uz godību vada, Tam pienācās Viņu, pestīšanas Vadoni, caur ciešanām pilnīgu darīt.” (Ebr. 2:10) (Citēts arī Ebr. 5:9; 2:17,18)

“Jo mums nav augsts priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vājībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka.” (Ebr. 4:15)

Kopš sacelšanās sākuma sātans nepārtraukti bija karojis pret Dieva valdību. Sekmes, ko viņš guva, kārdinot Ādamu un Ievu Ēdenē un ieviešot pasaulē grēku, šo viltīgo ienaidnieku tikai iedrošināja, tā ka viņš Debesu eņģeļiem lepni paziņoja, ka, pieņemot cilvēka dabu un nākot uz šo pasauli, Kristus būs vājāks par viņu, [269] un viņš To uzvarēs. Kad Ādams un Ieva nespēja pretoties viņa slepenajiem mājienu attiecībām uz ēstgribas apmierināšanu, velns gaviļēja. Tādā pašā veidā viņš pārspēja senās pasaules iedzīvotājus – pavedinot tos nodoties izlaidībai un samaitātām tieksmēm. Ar izdabāšanu apetītei tas savā laikā bija ievēdis postā israēliešus. Sātans lielījās, ka pat Dieva Dēls, kas bija kopā ar Mozū un Jozuu, nebija spējis ierobežot viņa varu, lai izredzēto tautu ievestu Kānaānā, jo gandrīz visi tās pārstāvji, kas atstāja Ēģipti, nomira tuksnesī. Arī lēnprātīgais vīrs, Mozus, viņa kārdināts, bija piesavinājies godu, kas pienācās Dievam. Tāpat Dāvids un Salamans, kuri Dievam bija īpaši tuvi, kārdināšanu rezultātā padevās iekārei un kaislībām, tā izsaucot pār sevi Kunga nepatiku. Tāpēc tagad, ierodoties Jēzum Kristum, velns lielījās, ka tam izdosies izjaukt Dieva nodomu glābt cilvēkus.

Kārdināšanu tuksnesī Kristus bez barības bija pavadījis četrdesmit dienas. Arī Mozus atsevišķos gadījumos tika gavējis tikpat ilgi, bet tas neizjuta tādas izsalkuma mokas. Ļaunais un spēcīgais ienaidnieks viņu tā nekārdināja un nemočīja kā Dieva Dēlu. Jēzus bija pacelts pāri cilvēciskajam. To īpašā mērā uzturēja Viņu apņemošā Dieva godība.

Grēka briesmīgais iespaids uz cilvēku

Piekrāpjot Dieva eņģelus un panākot cēlā Ādama krišanu, sātanam bija tik labi veicies, ka tas arī pār Kristu Viņa pazemības stāvoklī cerēja gūt pilnīgu uzvaru. Vērojot, kā cilvēki vairāk nekā četrus gadu tūkstošus pārkāpj Dieva likumus, tas, labpatikā liksmojot, noraudzījās uz savu kārdināšanu rezultātiem un grēka vairošanos. Ieviešot pasaulē grēku un nāvi, velns bija pazudinājis mūsu pirmos vecākus, un visos turpmākajos laikmetos no visām zemēm, paaudzēm un šķirām vadījis pretī bojā ejai lielas ļaužu masas. Tas sev bija pakļāvis veselas pilsētas un tautas, līdz to grēki lika Dievam dusmās šos cilvēkus iznīcināt ar uguni, ūdeni, zemestrīcēm, zobenu, badu un mēri. Ar tik tikko jaušamu viltību un neatlaidīgām pūlēm sātans bija valdījis pār apetīti [270] un izjūtām un nostiprinājis kaislības tik lielā mērā, ka Dieva līdzība cilvēkos tika sakropļota un gandrīz pilnīgi iznīcināta. Cilvēku fiziskā un morālā stāja bija tā sagrauta, ka vairs tikai nedaudz vēstīja par rakstura un formu cēlo pilnību, ar kādu Kungs Ēdenē bija apveltījis Ādamu.

Kristus pirmās adventes laikā sātans cilvēkam jau bija nolauptījis tā sākotnējo, cēlo skaidrību; tīro zeltu tagad aptumšoja grēks. Kaut gan radīts, lai valdītu Ēdenē, tas bija pārvērsts par vergu zem grēka lāsta vaidošajā Zemē. Godības oreols, kuru Kungs svētajam Ādamam bija devis kā apgērību, tika zaudēts tūlīt pēc pārkāpuma, jo Dieva godības gaisma nav savienojama ar nepaklausību un grēku. Veselības un svētību pārpilnības vietā par Ādama bērnu daļu kļuva nabadzība, slimības un visāda veida ciešanas.

Izmantojot savu pavedinošo varu, sātans ar tukšu filozofiju bija vadījis cilvēkus apšaubīt un beidzot pat neticēt dievišķajai atklāsmei un Dieva esamībai. Sev visapkārt tas tagad varēja skatīt morāli samaitātu pasauli un cilvēci, kas pakļauta grēku ienīstošā Dieva dusmām; tas varēja velnišķi gaviļēt par saviem panākumiem, aptumšojot tik daudzu cilvēku dzīves ceļu un pavedinot tos pārkāpt Dieva likumus. Sātans grēku bija ietērpis vilinošā pievilcībā, tā nodrošinot daudzu Zemes iemītnieku bojā eju.

Vislielākās sekmes cilvēces pievilšanā ļaunuma valdnieks ir guvis, slēpjot savus īstos nolūkus un raksturu un izliekoties par kritušās cilts draugu un labdari. Viņš cilvēkiem ir glaimojis ar patīkamiem stāstiem, ka tāda pretinieka nemaz nav, – nav ienaidnieka, no kura būtu jāsgargās, un runas par personīgu velnu ir tikai pārpratums. Tā apslēpjot savu esamību, tas tūkstošus ir pakļāvis savai varai. Viņš tos ir piekrāpis līdzīgi, kā centās piekrāpt Kristu, ka ir no Debesīm sūtīts eņģelis, kurš cilvēcei dara labu. Un grēks ļaužu masas ir padarījis tik aklas, ka Zemes iemītnieki nesaskata sātana viltīgos plānus un godā viņu kā Debesu eņģeli, kaut gan viņš tos ved pretī mūžīgai iznīcībai. [271]

39. Kristus pirmā kārdināšana

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1874. gada 4. un 18. augustā)

Kristus nāca uz šo pasauli, lai iznīcinātu sātanu un atbrīvotu tā varā esošos cietumniekus. Ar savu uzvarošo dzīvi Viņš cilvēkam vēlējās atstāt piemēru, kuram tas varētu droši sekot un pastāvēt sātana kārdināšanās. Tiklīdz Jēzus iegāja kārdināšanu tuksnesī, izmainījās visa Viņa sejas izteiksme. Izzuda no Dieva troņa atstarotā godība un krāšņums, kas apgaismoja Viņa vaigu, kad atvērās Debesis un Tēva balss Viņu apstiprināja par savu Dēlu, pie kura Tam labs prāts. Kristus dvēseli tagad nomāca pasaules grēku nasta, un Viņa izskats pauda bezgalīgas skumjas, liecinot par moku dziļumiem, ko kritušais cilvēks nav spējīgs saprast. Viņš pārdzīvoja visu nomācošo bēdu straumi, kas plūda pār pasauli un saprata, kāds spēks ir neapvaldītai apetītei un nesvētām kaislībām, kas, ņemot virsroku, cilvēkiem sagādā neizsakāmas ciešanas. Pēc Ādama pārkāpuma ar katru nākošo paaudzi izdabāšana apetītei bija arvien pieaugusi un nostiprinājusies, [272] līdz cilvēces morālais spēks bija kļuvis tik vājš, ka ļaudis savā spēkā te vairs nevarēja neko labot. Tāpēc palīgā vajadzēja nākt Kristum, izturot šajā ziņā vismagāko pārbaudi. Viņam uz kārdinājumu takas vajadzēja stāties vienam pašam, bez jebkādas palīdzības, bez jebkāda iedrošinājuma vai atbalsta. Viņu sagaidīja grūta cīņa ar tumsas spēkiem.

Tā kā cilvēks pats vairs nebija spējīgs pretoties sātana kārdinājumu varai, Jēzus labprātīgi nostājās tā vietā; Viņš uzņēmās šo nastu un guva uzvaru pār samaitāto apetīti. Viņam cilvēka labā vajadzēja parādīt pašizliedzību un izturību, un tādu nelokāmu uzticību pamatlikumiem, kas ir daudz pārāka par izsalkuma mokām un pat par nāvi.

Pārbaudes nozīme

Kad Kristus stājās pretī kārdinājumam attiecībā uz ēstgribu, Viņš kā Ādams neatradās brīnišķajā Ēdenes dārzā, kur, ikvienu lietu uzlūkojot, acis varēja saskatīt gaismu un Dieva mīlestību. Tam visapkārt pletās neauglīgs, neapdzīvots tuksnesis, pilns ar mežonīgiem zvēriem. Viss šķita atbaidošs, tāds, no kā cilvēciskā daba parasti vēlētos bēgt. Te uzturoties, Viņš gavēja četrdesmit dienas un četrdesmit nakts un tajā laikā “nebaudīja neieka”. (Lūkas 4:2) Ilgajā gavēnī Kristus bija novājējis un jutās ārkārtīgi izsalcis. Viņa seja bija izmocīta un vairs neizskatījās pēc cilvēka vaiga.

Šādā stāvoklī Jēzus iesāka cīņu pret vareno ienaidnieku, lai reiz salauztu sātana varu un glābtu cilvēci no atkrišanas negoda, pastāvot tieši tajā pārbaudījumā, kur Ādams neizturēja.

Kad Ādams padevās nesavaldītas apetītes varai, tika zaudēts viss. Tagad Glābējs, kurā cilvēciskais bija savienots ar dievišķo, nostājās Ādama vietā un izturēja gandrīz sešas nedēļas ilgu briesmīgu gavēni. Un tieši gavēņa garums ir visspēcīgākais pierādījums samaitātas ēstgribas grēcīgumam un tās varai pār cilvēci.

Kristus savā cilvēciskajā dabā aizsniedza cilvēces nožēlojamā stāvokļa pašus dziļumus un iejutās [273] kritušās cilts vājības un vajadzības, kamēr Viņa dievišķā daba pieķērās Mūžīgajam. Cilvēka pārkāpumu vainu Viņš neuzņēmas tālab, lai atļautu tam turpināt iet pa Dieva likumu neievērošanas ceļu, kas cilvēku padarīja par parādnieku bauslībai un, lai samaksātu šo parādu, sagādāja ciešanas pašam Kristum. Viņa pārbaudījumiem un ciešanām vajadzēja cilvēku pārliecināt, cik liels ir Dieva likumu pārkāpšanas grēks, un vadīt to pie nožēlas un paklausības šiem likumiem, tādā veidā panākot izlīgumu ar Dievu. Viņš cilvēkam vēlējās pieskaitīt savu taisnību, līdz ar to paaugstinot mūsu morālo vērtību, lai Dievs varētu atzīt cilvēka pūles ievērot dievišķo bauslību. Kristus savā cilvēciskajā dabā panāca izlīgumu starp cilvēku un Dievu, bet dievišķajā dabā – starp Dievu un cilvēku.

Tiklīdz iesākās Kristus ilgais gavēnis tuksnesī, tūlīt bija klāt arī sātans ar savām kārdināšanām. Pie Jēzus tas ieradās tērpies gaismā, apgalvojot, ka ir viens no Dieva troņa eņģeļiem, kas sūtīts ar žēlastības uzdevumu – just Viņam līdzī un atbrīvot no ciešanas radošiem apstākļiem. Velns centās panākt, lai Kristus noticētu, ka Dievs neprasa turpināt iesākto pašaieliedzības un ciešanu ceļu, ka tas, lūk, nākot no Debesīm, lai pateiktu, ka Kungs tikai vēlējies pārbaudīt Viņa labprātību.

Sātans Kristum stāstīja, ka Viņa uzdevums ir bijis tikai nostāties uz asinīm slacītās takas, bet nevis pa to iet. Līdzīgi Ābrahamam Viņu vajadzējis tikai pārbaudīt, vai paklausība ir pilnīga. Sātans vēl piebilda, ka esot tas pats eņģelis, kurš apturējis Ābrahama roku, kad nazis jau bijis pacelts Īzāka nogalināšanai, un tagad esot ieradies glābt Kristus dzīvību; Viņam nevajagot ciest mokošu izsalkumu un mirt bada nāvē, jo tas Jēzum palīdzēšot, uzņemoties daļu darba šajā atpestīšanas plānā.

Dieva Dēls novērsās no visiem šiem viltīgajiem kārdinājumiem un palika nelokāms apņēmībā visos sīkumos, gan pēc gara, gan pēc burta, izpildīt kritušās cilvēces glābšanai izveidoto plānu. Bet sātans, lai savaldzinātu un pārspētu Kristu, bija sagatavojis vēl daudzas citas kārdināšanas. Cietis neveiksmi vienā, tas centās izmēģināt citu variantu. Tā kā Kristus bija pazemojies līdz cilvēka kārtai, ienaidnieks te cerēja [274] gūt sekmes. Tas sev glaimoja ar domu, ka zem Debesu eņģeļa maskas tā patiesais raksturs paliks apslēpts, tādēļ, norādot uz nepatīkamo apkārtni un Jēzus novājējušo augumu, izteica šaubas par Kristus dievību.

Jēzus zināja, ka, pieņemot cilvēka dabu, Viņa āriene nelīdzināsies Debesu eņģeļiem. Sātans pieprasīja, lai Viņš, ja tiešām ir Dieva Dēls, pierāda savu augsto izcelsmi. Tas tuvojās Kristum, kārdinot apmierināt tieksmi pēc barības. Šajā sfērā tas bija uzvarējis Ādamu un pārvaldījis arī Ādama pēcnācējus, kas, padodoties nesavaldītai ēstgribai, ar savu netaisnību bija kaitinājuši Dievu, līdz viņu noziegumi kļuva tik lieli, ka Kungs tos iznīcināja Plūdos.

Sātana kārdināšanu tiešā iespaidā Israēla bērni pieļāva, ka ēdot nesātība sāka valdīt pār saprātu, un, apmierinot savas iegribas, tika novesti līdz smagiem grēkiem, kas pret tiem pamodināja Dieva dusmas, tā ka tie aizgāja bojā tuksnesī. Tāpēc sātans cerēja, ka ar šo kārdināšanu izdosies pārspēt arī Kristu. Velns sacīja, ka viens no augstākajiem eņģeļiem esot izraidīts uz šo pasauli un Jēzus izskats liecinot, ka Viņš neesot vis Debesu Ķēniņš, bet kritušais eņģelis, un ka ar to arī izskaidrojams Viņa vājums un ciešanas.

Kristus savā labā nedarīja nevienu brīnumu

Pēc tam sātans Kristus uzmanību pievērsa savai pievilcīgajai ārienei – gaismas tērpam un lielajam spēkam. Tas apgalvoja, ka esot no Debesu troņa sūtīts vēstnesis un tiesīgs prasīt no Kristus

pierādījumus, vai Viņš ir Dieva Dēls. Ja vien varētu, tas vēlējās panākt, lai tiktu apšaubīti Jēzus kristībās no Debesīm atskanējušie vārdi par Viņa dievību. Sātans bija apņēmis Kristu uzvarēt un, ja iespējams, nodrošināt sev valdnieka tiesības un dzīvību. Pirmā kārdināšana bija saistīta ar barības uzņemšanu. Šajā ziņā tas pasauli pārvaldīja gandrīz vai pilnīgi, tāpēc tagad savas kārdināšanas piemēroja Kristus pašreizējiem apstākļiem un apkārtnei, [275] kas šos izaicinājumus padarīja gandrīz nepārvaramus.

Jēzus varēja savā labā izdarīt šo brīnumu, bet tas nebūtu saskaņā ar atpestīšanas plānu. Daudzie Kristus dzīvē veiktie brīnumdarbi norādīja uz Viņa spēku tādā veidā palīdzēt ciešanu nomāktajai cilvēcei. Veicot žēlastības brīnumdarbu, Viņš kādreiz vēlāk pabaroja piecus tūkstošus ļaužu, izdalot tiem tikai piecas maizes un divas nelielas zivis. Tātad Viņam bija spēks arī tagad, izdarot brīnumu, remdēt savu izsalkumu. Sātans sev glaimoja, ka spēs panākt, lai Kristus sāk apšaubīt kristību laikā no Debesīm teiktos vārdus. Un, ja ienaidniekam tiešām būtu izdevis panākt, ka Jēzus sāk svārstīties par savu izcelsmi un Tēva izteikto apliecinājumu, tad tā jau būtu liela uzvara.

Sātans Kristu uzmeklēja neapdzīvotā tuksnesī, bez biedriem, bez barības un ciešanu nomocītu. Apkārtne bija visdrūmākā un visatbaidošākā. Tāpēc ienaidnieks Jēzum centās iedvest domas, ka Dievs savu Dēlu nekad nebūtu atstājis tādā vajadzības un reālu ciešanu stāvoklī. Vēl cerēja iedragāt Kristus uzticību Tēvam, kas Tam pieļāvis tādus ārkārtējus pārdzīvojumus tuksnesī, kur neviens cilvēks nekad nebija spēris savu kāju. Tas domāja, ka ierosinātās šaubas par Tēva mīlestību atradīs atsaucību Kristus prātā, un, izmisuma un galēja izsalkuma spiests, Viņš beidzot savā labā izlietos brīnumus darošo spēku, tādā veidā atsakoties no sava Debesu Tēva roku palīdzības. Un Kristum tas tiešām bija liels kārdinājums, bet Viņš ne mirkli nesvārstījās. Pat ne uz vismazāko brīdi Viņš nesāka šaubīties par Debesu Tēva mīlestību, kaut gan šķita, ka neizsakāmas mokas To draud pilnīgi nomākt. Sātana kārdināšanas, lai cik viltīgi izdomātas, neietekmēja Dieva mīļotā Dēla godīgumu. Viņa pastāvīgā paļāvība uz Tēvu nebija iedragājama.

Pakļauts kārdināšanām, Kristus neielaidās sarunās

Jēzus nepazemojās, lai savam ienaidniekam paskaidrotu, ka Viņš tiešām ir Dieva Dēls, ne arī to, kāpēc tā rīkojas. Aizvainojoši un izsmejoši sātans [276] bija norādījis uz Viņa pašreizējo vājumu un nepievilcīgo ārieni pretstatā savam spēkam un godībai. Tas zobodamies teica, ka Viņš tādā nožēlojamā stāvoklī nevar pārstāvēt pat eņģelus, kur nu vēl to augsto Pavēlnieku, visu atzīto Ķēniņu karaliskajos pagalmos. Viņa pašreizējais izskats liecinot, ka Viņš ir gan Dieva, gan cilvēku atstumts. Ja Kristus tiešām esot Dieva Dēls un Debesu Valdnieks, tad Viņam noteikti piemītot tāds pat spēks kā Dievam, un Viņš varot to pierādīt, izdarot brīnumu un pārvēršot tieši pie kājām guļošo akmeni maizē, ar ko remdēt savu izsalkumu. Sātans apsolīja, ka tad, ja Viņš to izdarīs, cīņa par pārkumu starp tiem izbeigšoties uz visiem laikiem, jo tas atteikšoties no savām pretenzijām.

Kristus tomēr sātana dzēlīgajām piezīmēm nepievērsa uzmanību. Viņš nepadevās provokācijai, lai dotu tam kādu savas varas pierādījumu, un, neizjūtot kāri pēc atreibības, lēnprātīgi panesa visus apvainojumus. Jēzus augstu vērtēja kristību laikā no Debesīm atskanējušos vārdus, kas apliecināja, ka Viņa Tēvs ir atzinis par labu glābšanas plāna īstenošanā spertos soļus, Tam kļūstot par cilvēka Vietnieku un Galvotāju. Atvērtās debesis un lejup nonākušais balodis bija droša liecība, ka Dievs atbalsta Kristus centienus saistīt Zemi ar Debesīm, ierobežoto ar bezgalīgo, un, lai atbrīvotu cilvēku no pakļautības sātanam, apvienos savu varu Debesīs ar Dēla pulēm virs Zemes.

Šie Tēva atzinības pierādījumi Dieva Dēlam bija neizsakāmi dārgi visās smagajās ciešanās un drausmīgajā cīņā ar dumpinieku vadoni. Tāpēc, gan izturot Dieva pārbaudi tuksnesī, gan visā savā turpmākajā kalpošanā Viņš neko nedarīja, lai pārliecinātu sātanu par savu varu vai par to, ka Viņš ir pasaules Glābējs. Ienaidniekam taču bija pietiekoši daudz pierādījumu par Kristus augsto stāvokli. Tieši nevēlēšanās atzīt Jēzum pienākošos godu un kā padotajam Viņam paklausīt nobrieda par sacelšanos, kas to izslēdza no Debesīm.

Kristus misijā nebija paredzēts dievišķo spēku izlietot savā labā, [277] lai atbrīvotos no ciešanām, kuras Viņš labprātīgi bija piekritis uzņemties. Tā kā Viņš bija ar mieru pieņemt cilvēka dabu, tad arī nācās ciest līdzīgu cilvēces ģimenes grūtībās, bēdās un nelaimēs. Kristus neveica brīnumdarbus savā labā, jo viņš bija nācis glābt citus. Viņa misijas uzdevums bija dāvat svētības, cerību un dzīvību apbēdinātajiem un apspiestajiem, pašam uzņemoties cilvēces nastas un grūtības.

Lai gan Kristus cieta visasākās izsalkuma mokas, Viņš kārdinātājam nepadevās. Viņš sātanu atraidīja ar Rakstos atrodamo atziņu, kuru pats bija izteicis Mozum tuksnesī, lai to atgādina dumpīgajam Israēlam, kad tauta neapmierinājās ar ierobežoto uzturu un pieprasīja gaļas barību. “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.” (Mat. 4:4) Ar šo paziņojumu, kā arī ar savu piemēru Jēzus vēlējās cilvēkiem pateikt, ka izsalkums pēc laicīgas barības nav lielākā nelaime, kas tiem var atgadīties. Sātans mūsu pirmajiem vecākiem glaimoja, ka dzīvības koka augļu ēšana [Šeit minētais koks ir laba un ļauna atzīšanas un nevis dzīvības koks. Vārds “dzīvības” nepārprotami ir iespiedēju kļūda. Tas nav atrodams ne 1874. gada 9. jūlija “The Signs of the Times”, kur šis raksts publicēts pirmo reizi, ne atkārtotajā izdevumā brošūras formātā ar virsrakstu “Atpestīšana vai Kristus kārdināšana”, 42. lpp. – Pilnvaroto padome], ko Dievs bija aizliedzis, sniegtu tiem lielu labumu un nodrošinātu pret nāvi. Tas bija pilnīgi pretēji tam, ko tika paziņojis Dievs. “Bet no laba un ļauna atzīšanas koka neēd, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.” (1.Moz. 2:17) Ja Ādams būtu paklausījis, tad viņš nekad nebūtu pazinis trūkumu, bēdas vai nāvi.

Ja pirms Plūdiem dzīvojošie cilvēki būtu ņēmuši vērā to, ko saka Dievs, tie tiktu saudzēti un neietu bojā Plūdu ūdeņos. Un, ja israēlieši būtu paklausījuši Dievam, tad Kungs tiem būtu piešķīris īpašas svētības. Bet viņi krita, ļaujot vaļu savām tieksmēm un nesātībai ēšanā. Tie vienkārši nevēlējās atzīt to, ko bija teicis Dievs. Izdabāšana samaitātai apefītei tos [278] ieveda ļoti daudzos un smagos pārkāpumos. Ja viņi vispirms būtu centušies ievērot Dieva prasības un savas fiziskās vajadzības atstājuši otrajā vietā, pakļaujoties Kunga izvēlei, ka Viņa izraudzītā barība tiem ir vislabākā, tad nevienam no tiem nebūtu jāpaliek guļot tuksnesī. Israēls būtu iesakņojies Kānaānā un kļuvis par svētu, veselīgu tautu, kuras ciltīs neatrastos neviens nespēcīgs indivīds.

Pasaules Glābējs cilvēces dēļ kļuva par grēku un kā cilvēka vietnieks neatklāja savu Dieva Dēla varu. Viņš nostājās uz vienas pakāpes ar cilvēku bērniem. Kā cilvēkam un cilvēka labā Viņam bija jāiztur kārdinājumu pārbaude vissmagākajos apstākļos un ar savu piemēru jāparāda, kādai jābūt ticībai un pilnīgai pašārvībai uz Debesu Tēvu. Kristus zināja, ka Tēvs Viņam sniegs barību, kad būs pienācis īstais laiks, tāpēc šajā smagajā pārbaudījumā, kur ārkārtīgi mocīja izsalkums, Viņš nevēlējās izlietot savu dievišķo varu, lai kaut nedaudz atvieglotu šīs grūtības.

Nonākot apstākļos, kur būtu jāievēro pilnīga taisnība, kritušajam cilvēkam pašam nebūtu spēka savā labā izdarīt kādu brīnumu, atbrīvoties no sāpēm vai mokām, vai arī gūt uzvaru pār saviem ienaidniekiem. Pieļaujot grūtības, Dievs cilvēkus bieži noved pārbaudes stāvoklī, lai mācītu tos uzticēties un pašauties uz Viņa mīlestību un spēku, un lai tiem būtu iespēja pilnveidot savu raksturu. Kristus dzīve šajā ziņā bija pilnīga priekšzīme. Jēzus vienmēr gan ar piemēru, gan vārdiem rādīja, kā jāizjūt atkarība no Dieva un cik pilnīgi uz Viņu vajadzētu pašauties un Viņam ticēt.

Kristus zināja, ka sātans ir bijis nepatiess jau no iesākuma, tādēļ Viņam bija nepieciešama stipra pašsavaldīšanās, lai, dzirdot šī krāpnieka apvainojošos priekšlikumus, to tūlīt par tādu nekaunīgu rīcību nenorātu. Sātans centās panākt, lai Dieva Dēls sāktu ar to strīdēties, un cerēja, ka spēs Jēzu Viņa pašreizējā ārkārtīgā vājuma un garīgās nomāktības stāvoklī uzvarēt. Tas nolēma sagrozīt Kristus vārdus, tos izmantojot savā labā, un aicināt sev palīgā visus kritušos eņģeļus, un pielikt visus spēkus, lai tikai Viņu pārspētu. [279]

Pasaules Pestītājam nebija jācīnās ar tikko no Debesīm izraidītu sātanu, kurš vairs nebija cienīgs tur dzīvot. Tas, kuram Dieva eņģeļus izdevās noskaņot pret Visaugstāko Valdnieku un to mīļoto Pavēlnieku, Viņa Dēlu, lai to simpātijas pievērstu sev, tagad bija spējīgs uz jebkuru viltību. Jau četrus gadu tūkstošus tas bija karojis pret Dieva valdību un neko nebija zaudējis no savas izveicības un spējām kārdināt un pievilt.

Uzvāra, pateicoties Kristum

Tā kā kritušais cilvēks pats savā spēkā nespēja sātanu uzvarēt, no karaliskajiem Debesu pagalmiem palīgā nāca Kristus, savienojot cilvēcisko spēku ar dievišķo. Kristus zināja, ka Ādams Ēdenē, kur tam bija sevišķas priekšrocības, varēja pretoties sātana kārdināšanām un to uzvarēt. Tāpat Viņš zināja, ka pēc krišanas, aizejot no Ēdenes, šķirtam no Dieva gaismas un mīlestības, savā spēkā tam vairs nebija iespējams pastāvēt pret šo ienaidnieku. Lai cilvēkam sniegtu cerību un glābtu to no pilnīgas bojā ejas, Kristus pazemojās tik tālu, ka pieņēma cilvēka dabu, lai ar savu apvienoto dievišķo un cilvēcisko spēku aizsniegtu cilvēku tur, kur tas atradās. Viņš Ādama kritušajiem dēliem un meitām

ir sagādājis tādu spēku, ko tie paši nevarēja iegūt, lai tie Viņa vārdā tagad varētu pastāvēt visās kārdināšanās.

Pieņemot cilvēka dabu, cēlais Dieva Dēls pienāca tuvāk cilvēkam, kļūstot par grēcinieka vietnieku. Viņš pats izbaudīja cilvēku sāpes un postu. Viņš tika kārdināts visās lietās līdzīgi cilvēkiem, lai zinātu, kā palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti. Kristus uzvarēja grēcinieka labā.

Jēkabs nakts atklāsmē redzēja, ka Zemi ar Debesīm savieno kāpnēs, kas sniedzas līdz Dieva tronim. Viņš skatīja Debesu gaismas spožumā tērptus eņģeļus nonākam lejup un atkal dodamies augšup pa šīm mirdzošajām kāpnēm, kuru pamats atradās [280] uz Zemes, kamēr augšgals iesniedzās visaugstākajās Debesīs, atbalstoties pret Jehovas troni. Pār šīm kāpnēm no augšas savu gaismu izlēja Dieva troņa spožums, kas neizsakāmā godībā izplatījās tālāk pa Zemi.

Kāpnēs attēloja Kristu, kurš izveidoja sakaru līniju starp Zemi un Debesīm. Līdzjūtībā pret kritušajām būtnēm Viņš pazemojās, nokāpdams cilvēces posta pašos dziļumos, uz ko Jēkabam norādīja kāpņu lejas gals, bet kāpņu augša aizsniedza Debesis, liecinot par Kristus dievišķo spēku, kas, pieķēries Bezgalīgajam, tagad savienoja Zemi ar Debesīm un ierobežoto cilvēku ar neierobežoto Dievu. Kristus nopelna dēļ cilvēks var sazināties ar Dievu un eņģeļi var nonākt no Debesīm uz šo Zemi ar mīlestības vēsti kritušajiem cilvēkiem, lai kalpotu atpestīšanas mantiniekiem. Vienīgi pateicoties Kristum, Debesu vēstneši tagad var rūpēties par šīs Zemes ļaudīm.

Ādamam un Ievai Ēdenē bija izveidoti vislabvēlīgākie apstākļi. Tiem bija priekštiesība sarunāties ar Dievu un eņģeļiem. Viņi bija brīvi no grēka nosodījuma, un Dieva gaisma un eņģeļi bija ar tiem un ap tiem. Viņu ešamības Autors bija viņu Skolotājs. Bet tie krita, padodoties viltīgā ienaidnieka varai un kārdināšanām. Četrus tūkstošus gadu sātanam bija pretojies Dieva valdībai un šajā apņēmīgajā praksē vairojis savus spēkus un pieredzi. Kritušajiem cilvēkiem vairs nebija to priekšrocību, kā Ādamam Ēdenē. Viņi jau četrus gadu tūkstošus bija šķirti no Dieva. Pastāvīgi samazinājās gudrība izprast ienaidnieka kārdināšanas un spēks tām pretoties, līdz sātanam jau šķita, ka viņa uzvara virs Zemes ir nodrošināta. Nesātība ēšanā un kaislības, mīlestība uz pasauli un pašpaļāvības grēks bija tie lielie ļaunuma koka zari, no kuriem tālāk izauga ikviens cits noziegums, vardarbība un morālā pagrimuma veids. [281]

40. Kristus otrā kārdināšana

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1874. gada 18. augustā un 1. septembrī)

Sātana plāns gūt uzvaru pār Kristu, kārdinot Viņa ēstgribu, cieta sakāvi. Šeit, tuksnesī, Kristus cilvēces labā guva uzvaru pār nesavaldību ēšanā, līdz ar to paverot cilvēkam iespēju visos nākamajos laikos Viņa vārdā uzvarēt nesātību savā labā. Tomēr sātanam cīņu nevēlējās pārtraukt, līdz, centībā gūt uzvaru pār pasaules Pestītāju, nebūtu izmēģinājis visus līdzekļus. Tas labi saprata, ka cīņas iznākums, kurš būs uzvarētājs – Kristus vai viņš –, izšķirs tā likteni. Un, lai ar savu pārāko spēku iedvestu Kristum godbijību, tas Jēzu aizveda uz Jeruzālemi, uzcēla pašā Dieva nama jumta galā un turpināja uzmākties ar kārdinājumiem.

Velns atkal pieprasīja, lai Kristus, ja Viņš tiešām ir Dieva Dēls, to pierāda, metoties lejā no galvu reibinošā augstuma, kur tas Viņu bija nolīcis. Tā velns Kristu skubināja parādīt uzticību sava Tēva sargājošajām rūpēm. Pirmajā kārdināšanā, kas saistījās ar barību, sātanam centās pamodināt šaubas par Dieva mīlestību un Tēva rūpēm par savu Dēlu, [282] norādot uz apkārtni un Kristus izsalkumu kā pierādījumu, ka Dievs nav ar Viņu. Šai ziņā sekmju nebija. Tāpēc tagad tas centās savā labā izmantot Kristus paļāvību un pilnīgo uzticēšanos, kādu Dēls bija parādījis savam Debesu Tēvam, lai skubinātu uz pašpaļāvību. “Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaidies zemē, jo stāv rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs, un tie Tevi nesīs uz rokām, ka Tu savu kāju pie akmens nepiedauzīsi.” Bet Jēzus nekavējoties atbildēja: “Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.” (Mat. 4:6,7)

Pašpaļāvības grēks

Pašpaļāvības grēku ir grūti atšķirt no pilnīgas ticības un paļaušanās uz Dievu. Sātans sev glaimoja, ka spēš savā labā izmantot Kristus cilvēciskumu, lai paskubinātu viņu no pašpaļāvības pāriet uz pašpaļāvību. Šajā sfērā ir avarējušas daudzas dvēseles. Sātans mēģināja Kristu piekrāpt ar glaimiem. Tas atzina, ka, tuksnesī, vissmagākajos apstākļos, Kristus ir rīkojies pareizi, uzticoties Dievam un paļaujoties uz Viņu kā savu Tēvu. Tagad tas Kristu skubināja nolaieties no tempļa jumta, lai tādā veidā

Viņš vēl spēcīgāk apliecinātu savu pilnīgo paļāvību uz Dievu un dotu vēl vienu pierādījumu pārliecībai, ka ir Dieva Dēls. Velns sacīja, ka Kristus, ja Viņš tiešām ir Dieva Dēls, nav ko baidīties, jo blakus esošie eņģeļi Viņam palīdzēs. Citējot Rakstus, velns vēlējās parādīt, cik labi tos saprot.

Pasaules Glābējs savā godīgumā nesvārstījās un apliecināja pilnīgu paļāvību Tēva apsolītajai aizgādībai. Viņš nevēlējās nevajadzīgi pārbaudīt Dieva uzticību un mīlestību, lai gan atradās ienaidnieka rokās, turklāt ārkārtīgās grūtībās un briesmās. Viņš negribēja paklausīt sātana priekšlikumam kārdināt Dievu, pašpaļāvīgi izmantojot Tēva aizgādību. Sātans atsaucās uz Rakstiem, kas tam šķita šim gadījumam piemēroti, cerēdams tā īstenot savus īpašos, tieši Pestītājam pielāgotos plānus.

Kristus zināja, ka Dievs Viņu tiešām pasargātu, ja [283] Tēvs pats būtu pieprasījis, lai Jēzus metas lejā no Tempļa jumta. Bet, ja Viņš to darītu, atsaucoties vienīgi uz sātana izaicinājumu pārbaudīt Tēva sargājošās rūpes un mīlestību, tad tas neliecinātu par Viņa ticības stiprumu. Sātans pavisam labi saprata, ka gadījumā, ja Kristu, Dieva neaicinātu, izdotos pierunāt nolaisties no Tempļa jumta, lai tikai pierādītu savas tiesības uz Debesu Tēva sargājošo aizgādību, Viņš ar šo soli atklātu savas cilvēciskās dabas vājumu.

Arī no otrās kārdināšanas Kristus iznāca kā uzvarētājs. Smagajā cīņā ar vareno ienaidnieku Viņš parādīja pilnīgu uzticību savam Tēvam. Ar šo uzvaru mūsu Glābējs cilvēkiem atstāja pilnīgu paraugu, rādot, ka visos pārbaudījumos un briesmās viņu vienīgā drošība ir nelokāmā paļāvībā un uzticībā Dievam. Viņš atteicās pārgalvīgi izmantot Tēva žēlastību un pakļaut sevi briesmām, kas Debesu Dievam liktu parādīt savu spēku, lai Viņu izglābtu, jo Jēzus būtu piespiedis Tēvu darboties Viņa labā un līdz ar to neatstātu saviem ļaudīm nevainojamu priekšzīmi ticībai un nelokāmai paļāvībai uz Dievu.

Kārdinot Kristu, sātans Viņu centās pavedināt uz pārdrošu pašpaļāvību, lai Viņš parādītu cilvēcisku vājumu un vairs nevarētu būt pilnīgs paraugs Zemes iemītniekiem. Velns domāja, ka gadījumā, ja Kristus neizturēs kārdinājuma pārbaudi, cilvēcei vairs nebūs glābšanas iespējas un šī cilts pilnībā nonāks tā varā.

Kristus - mūsu cerība un piemērs

Kristus pazemojās un tuksnesī mokoši cieta cilvēces dēļ, jo līdz ar Ādama krišanu tika zaudēts viss. Kristus bija vienīgā cerība, kā atgūt Kunga labvēlību, jo pārkāpjot Dieva likumus, cilvēks no Viņa bija aizgājis tik tālu, ka tam vairs nebija iespējams Dieva priekšā pazemoties tik dziļi, kā prasīja smagais pārkāpums. Dieva Dēls spēja pilnībā saprast pārkāpēja drausmīgos grēkus un sava bezgrēcīgā rakstura dēļ, vienīgi Viņš cilvēka labā varēja panākt pieņemamu izlīgumu, pats pārdzīvojot [284] Tēva nepatikas mokošo izjūtu. Dieva Dēla ciešanas un pārdzīvojumi par pasaules grēkiem bija atbilstoši Viņa dievišķajai izcelsmei un skaidrībai, kā arī cilvēces pārkāpumu lielumam.

Kristus ir mūsu priekšzīme ikvienā jomā. Pārdomājot Viņa pazemošanos garajā pārbaudījuma un gavēņa laikā tuksnesī, lai mūsu labā gūtu uzvaru pār kārdinājumu nepareizi apmierināt ēstgribu, mums ir no kā mācīties, kad mēs tiekam kārdināti. Ja savaldīties ēdot cilvēces ģimenei ir tik grūti un šī tieksme tik bīstama, ka Dieva Dēlam tāpēc vajadzēja pakļauties tādai pārbaudei, cik svarīgi un cik nepieciešami tad mums savu apetīti vienmēr paturēt prāta kontrolē. Lai cilvēka labā te gūtu uzvaru, mūsu Pestītājs gavēja gandrīz sešas nedēļas. Kā gan ļaudis, kas saucas par kristiešiem, ar skaidru sirdsapziņu, labi zinādami Kristus atstāto priekšzīmi, var atļauties apmierināt savas iegribas, baudot to, kas novājina prātu un sirdi? Tas tiešām ir nožēlojams fakts, ka ieradumi pakļauties savām tieksmēm, no kā cieš veselība un kas novājina morālos spēkus, tagad tur verdzības saitēs lielu kristīgās pasaules daļu.

Daudzi, kas atklāti atzīst savu dievbijību, nemaz nejautā, kāpēc Kristus tik ilgi gavēja un cieta tuksnesī. Viņam ciešanas ne tik daudz sagādāja tiešais izsalkums, kā apziņa par briesmīgajiem rezultātiem, kas piemeklēs cilvēci, ļaujot vaļu savām iegribām un tieksmēm. Viņš zināja, ka negausība ēdot kļūs par cilvēka elku, kas liks aizmirst Dievu un nostāsies tieši ceļā tā izglābšanai. [285]

41. Kristus trešā kārdināšana

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1874. gada 1. septembrī)

Mūsu Pestītājs pilnībā paļāvās uz Debesu Tēvu, ka Viņš netiks kārdināts pāri Tam piešķirtajiem spēkiem un uzvarēs, ja tikai pacietīgi panesīs pārbaudi, kurai tagad tika pakļauts. Kristus jau pats pēc

savas gribas nemeklēja šīs briesmas. Dievs pieļāva, ka sātānam uz laiku bija vara pār Viņa Dēlu. Jēzus zināja, ka, ja Viņš šajos ārkārtīgi grūtajos pārbaudes apstākļos paliks uzticīgs, tad, ja arī nebūs citas iespējas, Dievs Viņam palīgā sūtīs kādu eņģeli. Viņš bija pieņēmis cilvēka dabu, un Viņam pienācās pārstāvēt cilvēci.

Sātans redzēja, ka arī ar otro lielo kārdināšanu tas Kristu nebija pārspējis. “Un velns viņu veda uz ļoti augstu kalnu un Tam rādīja visas pasaules valstis vienā acumirkli. Un velns uz Viņu sacīja: “Es Tev došu visu šo varu un visu šo godību, jo tā man ir nodota, un, kam es gribu, tam es to dodu. Kad Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavs.” (Lūkas 4:5-7)

Pirmajās divās lielajās kārdināšanās sātans nebija atklājis ne savus īstos mērķus, ne raksturu. Viņš izlikās [286] par kādu augstu stāvošu vēstnesi no Debesu pagalmiem, bet tagad šo masku nometa. Kā kādā panorāmā tas Kristum vispievilcīgākajā gaismā rādīja visas pasaules valstis un sevi nosauca par šīs Zemes valdnieku.

Visvilinošākā kārdināšana

Šī pēdējā kārdināšana bija visvilinošākā no visām trim. Sātans zināja, ka Kristu sagaida sāpju, grūtību un dažādu cīņu pilna dzīve, tāpēc cerēja, ka šos apstākļus varēs izmantot savā labā, lai pierunātu Viņu atteikties no skaidrā godīguma. Šai pēdējā kārdināšanā tas koncentrēja visus savus spēkus, jo, atkarībā no tā, kurš gūs virsroku, izšķīrās tā liktenis. Velns apgalvoja, ka pasaule esot viņa īpašums un tas esot gaisā mītošo spēku valdnieks. Tas Jēzu aiznesa ārkārtīgi augsta kalna virsotnē un tad kā panorāmā Viņam rādīja visas pasaules valstis, kas tik ilgi bija atradušās tā pārvaldībā, piedāvājot tās kā kādu lielu dāvanu. Sātans Kristum paskaidroja, ka tādā veidā Viņš bez jebkādam ciešanām un briesmām pasauli iegūs savā īpašumā. Velns apsolīja atdot scepteri un varu un ļaut Kristum valdīt, prasot par to tikai vienu – lai Kristus tam parāda godu kā augstākajam, un visas šai brīdī skatītās pasaules valstis piederēs Viņam.

Tikai īsu brīdi Jēzus skats kavējās pie sātana rādītās godības, bet tad Viņš tūlīt novērsās un atteicās raudzīties vilinošajās ainās. Viņš nevēlējās ielaisties sarunās ar kārdinātāju un pakļaut riskam savu nelokāmo godīgumu. Kad sātans pieprasīja, lai tam parāda tādu godu, Kristū pamodās dievišķas dusmas, un Viņš vairs ilgāk nespēja paciest sātana zaimojošo iedomību, vai ļaut tam vēl atrasties savā tuvumā. Tagad Kristus izlietoja savu dievišķo autoritāti un pavēlēja sātānam aiziet. “Atkāpies, sātān! Jo stāv rakstīts: pielūdz Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpo.” (Mat. 4:10) Velns savā lepnībā un augstprātībā bija sevi pasludinājis par likumīgo un paliekošo pasaules valdnieku, [287] par visu tās bagātību un godības īpašnieku, pieprasot, lai visi Zemes iedzīvotāji dotu tam godu, kas pienākas vienīgi pasaules un visu tajā esošo lietu Radītājam. Tas Kristum sacīja: “Es Tev došu visu šo varas pilnību un godību, jo tā man nodota, un, kam es gribu, tam es to varu dot.” (Lūkas 4:6) Sātans ar Kristu centās noslēgt īpašu vienošanos, apsolot uzreiz apmierināt visas Viņa pretenzijas, ja tikai Kristus to pielūgtu.

Šis pret Radītāju izteiktais apvainojums Dieva Dēlam lika to sašutumā norāt un aizraidīt prom. Pirmajā kārdināšanā sātans bija sev glaimojis, ka ir tik labi apslēpis savu īsto raksturu un mērķus, ka Kristus aiz visa tā nespēs saskatīt sacelšanās vadoni, kuru jau reiz bija uzvarējis un izraidījis no Debesīm. Kristus norājošie vārdi: “Atkāpies, sātān!” skaidri pierādīja, ka tas tika atpazīts jau pašā sākumā un ar visu savu krāpšanas mākslu nekādi nespēja ietekmēt Dieva Dēlu. Velns saprata: ja Kristus mirs, glābjot cilvēku, tad viņa paša varai būs gals un viņš tiks iznīcināts. Tāpēc tas bija rūpīgi izplānojis, ja vien būtu iespējams, neļaut Dieva Dēlam iesākt lielo darbu paveikt līdz galam. Ja cilvēces glābšanas plāns neizdotos, tad viņam tiešām paliktu valstība, uz kuru tas bija pretendējis. Velns bija iedomājies: ka veiksmes gadījumā, tas tomēr varētu valdīt pretēji Debesu Dieva gribai.

Kad Kristus atstāja Debesis, savu varu un godību, sātans gaviļēja. Tas domāja, ka Dieva Dēls līdz ar to nonāks viņa rokās. Svētais pāris Ēdenē tik viegli kļuva par upuri kārdināšanai, ka velns cerēja ar savu sātānisko viltu un spēku pārvarēt pat Dieva Dēlu un tā izglābt savu dzīvību un valstību. Ja tam izdotos Jēzu pavadināt novirzīties no Tēva ieteiktā ceļa, kā viņš to bija panācis, kārdinot Ādamu un Ievu, tad mērķis būtu sasniegts.

Bija pienācis laiks, kad Jēzum vajadzēja izpirkt sātana pakļautībā nonākušos ļaudis, nododot savu dzīvību, lai tad vēl pēc zināma laika Viņam pakļautos viss – kā Debesīs, tā virs Zemes. Un Jēzus bija nesatricināms. Viņš pats izvēlējās ciešanu pilno dzīvi, [288] apkaunojošo nāvi, lai Tēva norādītajā veidā kļūtu par Zemes valstu likumīgo valdnieku un saņemtu tās par mūžīgu īpašumu. Arī sātans

beidzot būs nodots Viņa rokās, lai tiktu sodīts ar nāvi un nekad vairs netraucētu ne Jēzu, ne godībā mītošās svētās būtnes.

Kārdināšana pilnībā atvairīta

Viltīgajam ienaidniekam Jēzus sacīja: “Atkāpies, sātan! Jo stāv rakstīts: pielūdz Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpo.” (Mat. 4:10) Velns no Kristus bija prasījis pierādījumu, ka Viņš ir Dieva Dēls, un šajā brīdī to saņēma. Tas bija spiests paklausīt Kristus dievišķajai pavēlei. Viņš tika apturēts un aplūsināts. Tam nebija varas pretoties šim stingrajam norādījumam. Viņš bija spiests bez iebildumiem nekavējoties atstāt pasaules Glābēju.

Līdz ar to Kristus bija atbrīvots no sātana pretīgās klātbūtnes. Šī cīņa bija beigusies. Ar Kristus neizmērojamajām ciešanām gūtā uzvara tuksnesī bija tikpat pilnīga, cik pilnīga kādreiz bija Ādama sakāve. Tagad kādu laiku Dieva Dēls bija brīvs no sava spēcīgā ienaidnieka un ļauno eņģeļu leģionu klātbūtnes.

Pabeidzis kārdināšanas, sātans uz neilgu laiku no Jēzus aizgāja. Pretinieks tika uzvarēts, kaut arī cīņa bija ilga un ārkārtīgi smaga. Kristus izskatījās nomocījies un spēkus zaudējis; viņš pakrita pie zemes kā miris. Labie eņģeļi, kas Debesu pagalmos bija zemojušies Viņa priekšā un tikko, pārsteigti, ar sasprindzinātu interesi un dziļām sāpēm bija vērojuši savu mīļoto Pavēlnieku cīnāties ar sātanu, tagad nāca un Viņam kalpoja. Tie sagatavoja barību un Viņu stiprināja, jo Jēzus gulēja kā miris. Redzot pasaules Pestītāju cilvēka glābšanas dēļ pārdzīvojam šīs neizsakāmās ciešanas, eņģeļi jutās pārsteigti un godbijības pārņemti. Tas, kurš Debesu pagalmos bija tāds pats kā Dievs, tagad viņu priekšā gulēja novājējis gandrīz sešas nedēļas ilgajā gavēnī. Vienu [289] un vientuļu Viņu bija vajājis no Debesīm izraidītais dumpinieku vadonis. Jēzus bija izturējis kārdināšanas, kas daudz smagākas par jebkuru cilvēkam pieļauto pārbaudījumu. Cīņa ar tumsas spēkiem Kristus cilvēciskajai dabai tās vājumā un nespēkā bija ilga un ārkārtīgi smaga. Eņģeļi no Tēva atnesa mīlestības un iedrošinājuma vēstis, kā arī apliecinājumu, ka visas Debesis gavilē par pilnīgo uzvaru, ko Viņš ieguvis cilvēka labā.

Cilvēces atpirkšanas maksa nekad netiks pilnībā saprasta, līdz atpestītie kopā ar savu Glābēju stāvēs pie Dieva troņa. Tikai tad, kad tie sāks aptvert nemirstīgās dzīvības vērtību un mūžīgo atalgojumu, arvien skaļāk atskanēs uzvaras un nebeidzamu gaviļu dziesma: “Cienīgs ir Jērs, kas tapa nokauts, ņemt varu, bagātību, gudrību, stiprumu, godu slavu un pateicību!” (Atkl. 5:12) “Un visus radījumus,” saka Jānis, “kas ir Debesīs un virs zemes, un zemes apakšā, un kas ir jūrā, un visus, kas tur ir iekšā, es dzirdēju sakām: Tam, kas sēž uz goda krēsla, un Jēram lai ir pateicība un slava, un gods, un vara mūžīgi mūžam.” (Atkl. 5:13)

Lai gan sātana visneatmaidīgākās pūles un tik spēcīgās kārdināšanas izrādījās nesekmīgas, tas tomēr neatmeta cerības, ka kaut kad nākotnē izdosies gūt panākumus. Velns domāja par Kristus kalpošanas laiku, kad tam atkal būs izdevības vērsties pret Viņu ar savu varu un viltību. Tas plānoja aptumšot jūdu, Dieva izredzētās tautas pilsoņu, prātu, lai tie Kristū nespētu saskatīt pasaules Glābēju. Sātans cerēja to sirdis piepildīt ar skaudību, greizsirdību un naidu pret Dieva Dēlu, lai tie Kristu nepieņemtu, bet padarītu Viņa dzīvi virs Zemes pēc iespējas grūtāku. [290]

KRISTUS - RADĪTĀJS UN DZĪVĪBAS DEVĒJS

42. Dieva atklāsme

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1898. gada 8. novembrī)

“Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.” (2.Kor. 4:6)

Pirms krišanas mūsu pirmo vecāku prātu vēl neaptumšoja neviens mākonis, kas padarītu neskaidru izpratni par Dieva raksturu. Viņi dzīvoja pilnīgā saskaņā ar sava Radītāja gribu. Tos apņēma brīnišķīga gaisma, paša Dieva gaisma. Kungs satikās ar svēto pāri un sniedza tam dažādus norādījumus, pievēršot uzmanību savu roku darbiem, jo viņus apņemošā daba bija kā mācību grāmata, kas liecināja par Dieva esamību. Uz tiem runāja ikkatrs dārza koks. Vērojot apkārt esošo radību, bija skaidri saskatāmas neredzamās lietas, pat Kunga mūžīgais spēks un dievība.

Bet, lai gan ir taisnība, ka tad Dievs bija visai labi noprotams dabā, tas tomēr neapstiprina apgalvojumu, ka arī pēc krišanas Ādams un viņa pēcnācēji no dabiskās pasaules par Viņu varēja iegūt

pilnīgas zināšanas. Daba ar savu atklāsni cilvēkam spēja palīdzēt, kamēr tas vēl nebija grēkojis, bet pārkāpumi [291] dabai pārvilka lāsta ēnu, kas nostājās starp dabu un dabas Dievu. Ja Ādams un Ieva nekad nebūtu pieļāvuši nepaklausību Radītājam, ja tie būtu palikuši uz pilnīgi godīgas dzīves takas, tad vienmēr varētu atzīt un saprast Dievu. Tomēr, kad viņi uzklāusīja kārdinātāja balsi un grēkoja, Debesu nevainības tērpa gaisma tos atstāja, un, šķīrušies no šī gaismas apgērba, viņi apvilka Dieva nepazīšanas tumšās drēbes. Skaidrā un pilnīgā gaisma, kas līdz tam viņus apņēma, padarīja gaišu visu, kam tie tuvojās, bet, zaudējuši Debesu gaismu, Ādama pēcnācēji vairs nespēja Dieva radībā atpazīt Viņa raksturu.

Visa daba, kādu mēs to redzam šodien, sniedz pavisam vāju priekšstatu par Ēdenes skaistumu un krāšņumu; tomēr tā vēl arvien nepārprotamā veidā liecina par Dieva godību. Grēka lāsta sagandētajā dabā vēl arvien daudzas lietas ir nenoliedzami brīnišķas. Zemi taču ir radījusi spēkā visvarena un laipnībā, žēlastībā un mīlestībā apbrīnojama Būtne, un, pat padota iznīcībai, daba turpina runāt, sniedzot patiesu liecību par gudrībā nepārspējamo Mākslas Meistaru. Šajā mums atvērtajā dabas grāmatā – skaistajos, smaržīgajos ziedos ar dažādajām smalkajām krāsu niansēm – Dievs mums ir devis nepārprotamus savas mīlestības pierādījumus. Pēc Ādama pārkāpuma Kungs varēja iznīcināt katru plaukstošo pumpuru un atvērušos ziedu vai arī atņemt mums tik patīkamo puķu smaržu. Lāsta pārņemtajā un apraiptajā zemē, ērkšķos, dadžos un nezālēs mēs varam izlasīt mūs nosodošos likumus, bet ziedu maigā krāsa un smarža atgādina, ka Dievs vēl arvien mūs mīl, ka Viņa žēlastība Zemei vēl arvien nav pilnīgi atņemta.

Daba cilvēcei sniedz daudzas garīgas pamācības. Puķes novīst tikai tāpēc, lai uzziedētu no jauna, un norāda mums uz augšāmcelšanās iespēju, kad visi, kas mīl Dievu, no jauna uzplauks augšā esošajā Ēdenē. Tomēr pilnībā atklāt Kunga lielo un apbrīnojamo mīlestību daba nespēj. Tāpēc pēc krišanas grēkā tā nepalika vienīgā cilvēku skolotāja. Lai pasauli neapklātu [292] tumsa un mūžīga garīga nakts, dabas Dievs ar mums paredzēja satīties Jēzū Kristū. Dieva Dēls ieradās pasaulē kā Tēva atklāsme. Viņš “bija patiesais Gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku”. (Jāņa 1:9) Mums jāuzlūko “Dieva godības atziņas gaisma Kristus vaigā”. (2.Kor. 4:6)

Sava vienpiedzimušā Dēla personā Debesu Dievs ir nācis mums pretī un pazemojies līdz cilvēciskai dabai. Uz Toma jautājumu Jēzus atbildēja: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva kā vien caur Mani. Ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu, un no šī laika jūs Viņu pazīstat un Viņu esat redzējuši.” Filips Viņam saka: “Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek.” Jēzus viņam saka: “Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu Mani nepazīsti, Filip? Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu. Kā tad tu saki: rādi mums Tēvu? Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī? Vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara savus darbus. Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī; bet ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet.” (Jāņa 14:6-11)

Visgrūtākā un pazemojošākā mācība, kas cilvēkiem jāapgūst, ir atziņa par to, cik maz iespēju sniedz cilvēciskā gudrība, un kāda nevarība joprojām pastāv, lai ar savām pūlēm pareizi izprastu dabu. Grēks ir aptumšojis prātu, tādēļ pats no sevis cilvēks nespēj izskaidrot dabu, nepaaugstinot to pāri Radītājam. Viņš nespēj tajā saskatīt Dievu vai Dieva sūtīto Jēzu Kristu. Viņš līdzinās atēniešiem, kas cēla altārus dabas pielūgšanai. Atrazdamies Marsa kalnā, Pāvils Atēnu iedzīvotājiem stāstīja par dzīvā Dieva varenību pretstatā viņu pielūgtajiem elkiem.

“Jūs, atēniešu vīri,” viņš sacīja, “es redzu, ka jūs visās lietās esat ļoti dievbijīgi. Jo, staigādams un aplūkodams jūsu svētumus, es atradu arī altāri ar uzrakstu: Nepazīstamajam Dievam. Ko jūs nepazīdami godājat, To es jums sludinu. Dievs, kas radījis [293] pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos. Un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam ko vajadzētu. Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu. Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums. Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam, kā arī daži jūsu dziesminieki sacījuši: Mēs arī esam Viņa cilts. Tāpēc mums, kas esam Dieva cilts, nav jādomā, ka dievība ir līdzīga zeltam, sudrabam vai akmenim, cilvēka mākslas darinājumam vai izdomājumam.” (Ap.d. 17:22-29)

Tos, kuriem ir patiesa atziņa par Dievu, matērijas likumi vai dažādas dabas norises nekad nepadarīs tik neprātīgus, ka viņi neievērotu vai sāktu noliegt Dieva nepārtraukto darbību dabā. Daba nav Dievs un nekad nav bijusi Dievs. Dabas balss liecina par Dievu, bet daba nav Dievs. Kā Viņa roku darbs tā tikai liecina par Dieva spēku. Dabas autors ir Dievība. Dabīgajai pasaulei pašai nav nekādas varas, izņemot to, ko tai sniedz Radītājs. Ir personīgs Dievs, Tēvs; un ir personīgs Kristus, Dēls. “Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem; šinīs pēdējās dienās uz mums runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis. Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nes visas lietas ar savu spēcīgo vārdu un, izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā.” (Ebr. 1:1-3)

Dziesminieks saka: “Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu. Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, [294] neskan to balss. “ (Ps. 19:1-3) Daži var iedomāties, ka grandiozās lietas dabīgajā pasaulē ir pats Dievs. Tās nav Dievs. Visas apbrīnojamās lietas un parādības debesīs izpilda vienīgi tām paredzēto uzdevumu. Tās ir kā Kunga instrumenti vai darba rīki. Dievs ir ne tikai Radītājs, bet arī visu lietu Pārvaldnieks. Dievišķā Būtne pastāvīgi strādā, uzturot savu radību. Tā pati roka, kas satur kalnus un līdzsvaro tos savās vietās, vada arī pasaules to noslēpumainajās gaitās ap sauli.

Šķiet, nav nevienas dabas norises, par kuru nevarētu atrast atsauksmes Dieva Vārdā. Raksti ziņo, ka “Viņš liek saulei uzlēkt” un lietum līt. (Mat. 5:45) Viņš “liek zālei augt uz kalniem”. “Viņš izkaisa sniegu kā vilnas pūkas un izber salnu kā pelnus. Viņš met savus krusas graudus kā maizes druskas zemē. (...) Kad Viņš pavēl, tad tie izkūst; kad Viņš sūta savu atkušņa vēju, tad ūdeņi notek.” (Ps. 147:8,16-18) Viņš “ievada ar zibeņiem lietu, izved vēju no tā slēptuvēm”. (Ps. 135:7)

Šie Svēto Rakstu vārdi neko nerunā par neatkarīgiem dabas likumiem. Lai piepildītu savus plānus, Dievs rada matēriju ar visām tās īpašībām. Viņš izlieto sev zināmos līdzekļus, lai varētu zelt augu valsts. Dievs sūta rasu, lietu un saules starus, lai uzdīgtu zāle, kas zemi pārklāj ar zaļu segu; lai uzplauktu, ziedētu un nestu augļus krūmi un augļu koki. Mēs nedrīkstam domāt, ka reiz iedarbinātu likumsakarību spēkā sēklas izveidojas pašas no sevis, vai lapas izplaukst, jo tām tas jādara. Dievs ir devis likumus, bet tie ir tikai līdzekļi Viņa rokās, ar kuriem Viņš iegūst attiecīgus rezultātus. Katra sīkākā sēkliņa dīgstot izlaužas cauri zemei un turpina augt, vienīgi pateicoties tiešai Dieva darbībai. Tas ir Dieva spēks, kas liek salapot kokiem un uzdziedēt puķēm.

Arī cilvēka fiziskais organisms atrodas Dieva pārziņā, tomēr tas nav līdzīgs pulkstenim, kas, reiz uzvilks, turpina tikšķēt pats no sevis. Sirds pukst, pulss seko pulsam un ieelpa – izelpai, bet visa būtne atrodas Dieva pārziņā. “Jūs esat Dieva aramais tīrums, [295] Dieva celtne.” (1.Kor. 3:9) Dievs ir Tas, kurā mēs dzīvojam, kustam un esam. Katru sirds pukstu, katru ieelpu un izelpu iedvesmo Tas, kurš Ādama nāsīs reiz iepūta dzīvības dvasi. To veic visur klātesošais Dievs, lielais “Es Esmu”.

Senie filozofi lepojās ar savām plašajām zināšanām. Bet palasiet, ko par to saka inspirētais apustulis: “Dižodamies ar savu gudrību, viņi kļuvuši nelgas un apmainījuši neiznīcīgā Dieva godību pret iznīcīgam cilvēkam un putnam, lopiem un rāpuļiem līdzīgiem tēliem. (...) Viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju.” (Rom. 1:22-25) Savā cilvēciskajā gudrībā pasaule nespēj atzīt Dievu. Tās gudrie vīri no Dieva radītajiem darbiem iegūst tikai nepilnīgas zināšanas par Radītāju un savā muļķībā dabu un dabas likumus paaugstina pāri dabas Dievam. Tie, kam trūkst pareizas atziņas par Dievu, kuru Viņš par sevi ir devis Kristū, dabā par Viņu iegūs tikai nepilnīgas zināšanas; un šī izpratne, kas ne tuvu neļauj aptvert Dieva augsto stāvokli, lai visu esošo saskaņotu ar Viņa prātu, cilvēkus var padarīt par elku pielūdzējiem. Dižodamies ar savu gudrību, viņi kļūst par nelgām.

Tiem, kas domā, ka zināšanas par Dievu spēs apgūt bez Viņa Atklāsmes, ko Vārds nosauc par Viņa būtības attēlu, (Ebr. 1:3) vispirms jāklūst muļķiem savā vērtējumā, lai tad varētu runāt par gudrību. Vienīgi no dabas nav iespējams iegūt pilnīgu izpratni par Dievu, jo pati daba ir nepilnīga. Savā nepilnībā tā nespēj atklāt Dievu un uzrādīt Dieva rakstura morālo vērtību. Bet Kristus nāca kā personīgs pasaules Glābējs. Viņš pārstāvēja personīgu Dievu. Kā personīgs Pestītājs Viņš reiz pacēlās Debesīs, un nāks atkal kā uz Debesīm aizgāja – kā personīgs Pestītājs. Viņš ir Tēva būtības attēls. “Viņā mājā visa dievības pilnība cilvēka miesā.” (Kol. 2:9) [296]

43. Kristus – dzīvības Devējs

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1897. gada 8. aprīlī)

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.” (Jāņa 1:1-5) Pazemīgajā Nācaretes Vīrā pasaule nesaskatīja Dievību. Bezgalīgā Dieva vienpiedzimušais Dēls bija pasaulē, bet cilvēki Viņu nepazīna Tā patiesajā raksturā.

“Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.” (Jāņa 1:4) Šeit nav runa par fizisko dzīvību, bet par nemirstību, – par dzīvību, kas ir vienīgi Dievam. Vārdam, kas bija pie Dieva un kas ir Dievs, bija šī dzīvība. Fiziskā dzīvība ir kaut kas, ko katrs saņem individuāli. Tā nav mūžīga vai nemirstīga; jo Dievs, dzīvības Devējs, to atkal atņem. Cilvēkam nav varas pār savu dzīvību. Bet Kristus dzīvība bija neaizgūta. Nevienš šo dzīvību Viņam nevar atņemt. “Es to dodu no sevis,” (Jāņa 10:18) Viņš sacīja. Kristū bija dzīvība, sākotnēja, neaizgūta, neatvasināta. Cilvēkam tādas dzīvības nav. To var iegūt [297] vienīgi no Kristus. To nevar nopelnīt; tā tiek piešķirta kā bezmaksas dāvana, ja mēs ticam Kristum kā savam personīgajam Pestītājam. Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” (Jāņa 17:3) Tas ir pasaulei atvērtais dzīvības Avots.

Pamācīdams Timoteju, Pāvils rakstīja: “Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām; dzenies pēc taisnības, dievbijības, ticības, mīlestības, pacietības, lēnprātības. Cīnies labo ticības cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, pats apliecinādams labo liecību daudzu liecinieku priekšā. Es tev piekodu Dieva priekšā, kas visu dara dzīvu, un Kristus Jēzus priekšā, kas apliecinājis labo liecību Poncija Pilāta priekšā, šo bausli turēt neaptraipītu, nenicinātu līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atspīdēšanai, ko savā laikā parādīs Svētais un vienīgi Varenais, visu ķēniņu Ķēniņš un visu kungu Kungs, kam vien ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaismā, ko neviens cilvēks nav redzējis, nedz var redzēt. Tam lai ir gods un mūžīga vara!” (1.Tim. 6:11-16)

Un vēl, jau iepriekš Pāvils bija izteicies: “Tas ir paties un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā. Bet tāpēc es esmu atradis apžēlošanu, lai īpaši manī Kristus Jēzus parādītu visu savu lēnprātību par priekšzīmi tiem, kas turpmāk, paļaudamies uz viņu, iegūs mūžīgu dzīvību. Bet mūžīgajam, neiznīcīgajam Ķēniņam, neredzamajam vienīgajam gudrajam Dievam lai ir gods un slava mūžīgi mūžam!” (1.Tim. 1:15-17)

Nemirstību sagādājis Kristus

Kristus ir “cēlis gaismā dzīvību un neiznīcību ar evaņģēliju”. (2.Tim. 1:10) Šķirtam no Kristus, nevienam cilvēkam nevar būt kaut kāda neatkarīga garīga dzīvība. Grēcinieks nav nemirstīgs, jo Dievs ir sacījis: “Kura dvēsele grēko, tai jāmirst.” (Eceh. 18:4) Šie vārdi nozīmē tieši to, ko tie izsaka. Tie sniedzas tālāk par nāvi, kas ir kopēja visiem; tie [298] attiecas uz otro nāvi. To dzirdot, cilvēki satrūkstas un iebilst: Vai tad jūs cilvēku gribat pielīdzināt dzīvniekam? – Šī doma nav pareiza, jo kas ir tas, kas cilvēku paaugstina Dieva acīs? Vai tā ir sakrātā nauda? – Nē, jo Dievs ir paziņojis: zelts un sudrabs pieder Man. Ja cilvēks uzticēto mantu izlieto nepareizi, tad Dievs var izkaisīt ātrāk, nekā cilvēks spēj sakrāt. Cilvēkam var būt izcilas intelektuālās dotības, viņš var būt dabīgi bagāti apdāvināts. Bet to visu tam ir devis Dievs, viņa Radītājs. Turklāt Dievs var arī atņemt saprātu, un tad cilvēks kļūst kā Nebukadnēcars, pazemots līdz lauku zvēra līmenim. To Dievs pieļauj tad, ja cilvēks rīkojas tā, it kā gudrību un spēku būtu ieguvis neatkarīgi no sava Radītāja.

Cilvēks ir tikai mirstīga būtne, un, kamēr tas jutīsies pārāk gudrs, lai pieņemtu Jēzu, tas paliks tikai mirstīga būtne. Intelektuālajā sfērā cilvēki ir veikuši brīnišķas lietas, bet kas viņiem piešķir spēku? – Vai ne Kungs Dievs Cebaots? Ja savās iedomātajās spējās ļaudis līksmos par savu varu un pagodinās sevi, sekodami pirmsplūdu pasaules priekšzīmei, tie aizies bojā. Kādreiz tik ilgi dzīvojošo cilvēku domas un tieksmes bija tikai ļaunas un vienmēr tādas. Zemes iedzīvotāji bija gudri uz ļaunu un tādēļ samaitāja savu mājvietu. Ja viņi būtu savienojušies ar To, kurš ir bezgalīgs gudrībā, tad ar savām Dieva dāvātajām spējām un talantiem būtu varējuši veikt apbrīnojamas lietas. Bet, novērsdamies no Dieva, tie izvēlējās sekot sātana vadībai, kā daudzi to dara arī šodien, un Kungs tos līdz ar visām viņu lielīgajām zināšanām noslaucīja no Zemes.

Pasaule var cilvēku godināt par to, ko tas paveicis, bet, ļaunprātīgi izlietojot un nelikumīgi piesavinoties talantus, kas, pareizi izlietoti, viņu paaugstinātu, cilvēks var ļoti ātri sevi pazemot Dieva

acīs. Lai gan Kungs ir pacietīgs un negrib, ka kāds ietu bojā, Viņš vainīgo nevar attaisnot. Tādēļ ņemsim vērā Viņa vārdus: “Kāpēc jūs minat kājām Manus kaujamus upurus un Manus ēdamos upurus, ko Es esmu pavēlējis nest Manā mitekļi? Un kāpēc tu savus dēlus vairāk godā nekā Mani, [299] ka jūs paši uzbarojaties no Manas tautas, Israēla, pirmo augļu un pirmdzimušo dāvanu upuriem? Tādēļ šāds ir Kunga, Israēla Dieva, lēmums: Tiešām, Es biju pateicis, ka tavam un tava tēva nama dzimumam Manā priekšā jāstaigā mūžīgi. Bet tagad Kunga lēmums ir šāds: tas lai ir tālu no Manis! Bet to, kas Mani turēs godā, to arī Es pagodināšu, bet, kas Mani nicina, tie tiks pazemoti.” (1Sam. 2:29,30)

Dievs godā tos, kuri Viņam paklausa. “Kungs man atmaksā pēc manas taisnības,” sacīja Dāvids, “pēc manu roku šķīstības Viņš man atdod. Jo es esmu sargājis Kunga ceļus un neesmu atkāpies no sava Dieva. Jo visas Viņa tiesas ir manā priekšā, un Viņa likumus es nelieku nost no sevis.” (Ps. 18:21-23)

Kā iegūt mūžīgu dzīvību

Vienīgi tas, kas tic Kristum, var saņemt mūžīgo dzīvību. Vienīgi nepārtraukti uzņemot Kristus miesu un asinis, mums ir drošība, ka esam dievišķās dabas līdzdalībnieki. Šajā jautājumā nevienam nevajadzētu palikt vienaldzīgam, sakot: ja tikai mēs esam godīgi, tad nav svarīgi, kam mēs ticam. Ja nolūkā izpatikt sev vai kādam citam, jūs atsakāties kaut vai no viena būtiska patiesības grauda, tad vairs nevarat būt droši. Necentieties izvairīties no krusta! Ja mēs nesaņemam gaismu no Taisnības Saules, tad neesam savienoti ar visas gaismas Avotu; un, ja šī dzīvība un gaisma nepaliek mūsos, tad mēs nekad nevaram tikt glābti.

Dievs ir gādājis par visu nepieciešamo, lai sātans nespētu iznīcināt Viņa nodomu cilvēka radīšanā. Kad Ādams un Ieva ar nepaklausību ienesa pasaulē nāvi, cilvēces labā jau bija nodrošināts dārgs upuris. Tiem tika piešķirts vēl vairāk nekā sākumā. Atdodot par pasaules izpirkšanas maksu Kristu, savu vienpiedzimušo Dēlu, Dievs atdeva visas Debesis.

Kristus pieņemšana cilvēciskajai būtnei piešķir vērtību. Viņa upuris sniedz dzīvību un gaismu visiem, kas Jēzu atzīst par savu personīgo Pestītāju. Līdz ar Jēzu Kristu Dieva mīlestība tiek izlieta ikkatra Viņa miesas locekļa sirdī, nesot sev līdzī Dieva Tēva bauslības dzīvinošo [300] spēku. Tā Dievs var dzīvot ar cilvēku, un cilvēks var dzīvot ar Dievu. Pāvils par to saka: “Es ar Kristu esmu krustā sists, bet es dzīvoju, tomēr vairs ne es, bet manī dzīvo Kristus, un, ko es tagad dzīvoju miesā, to dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani mīlējis un pats par mani nodevis.” (Gal. 2:20 – pēc Glika)

Ja cilvēks ticībā kļūst viens ar Kristu, tas var iegūt mūžīgo dzīvību. Ar Kristus asinīm atpirktos Dievs mīl tāpat kā savu Dēlu. Kāda brīnišķa atziņa! Vai tiešām Dievs grēcinieku var mīlēt tāpat kā savu Dēlu? – Jā, Kristus tā ir teicis, un, kā Viņš saka, tā Viņš arī domā. Ja vien mēs dzīvē ticībā pieķersimies Kristus apsolījumam un uz Viņu paļausimies, tad Viņš ņems vērā visus mūsu plānus. Tāpēc uzlūkojiet Viņu un dzīvojiet! Visi, kas paklausa Dievam, ir ietverti Jēzus lūgšanā, kuru Tas izteica savam Tēvam: “Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu Vārdu un darīšu To zināmu, lai mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos.” (Jāņa 17:26) – Apbrīnojama patiesība, ko cilvēkam vienkārši grūti aptvert!

Kristus ir paziņojis: “Es esmu dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps ne mūžam.” (Jāņa 6:35) “Jo tāda ir Mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība un Es viņu celtu augšā pastarā dienā.” (Jāņa 6:40) “Patiesi, patiesi Es jums saku: kas tic, tam ir mūžīga dzīvība.” (Jāņa 6:47) “Ja jūs Cilvēka Dēla miesu neēdat un Viņa asinis nedzerat, tad dzīvības nav jūsos. Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, tam ir mūžīga dzīvība, un Es viņu uzmodināšu pastarā dienā. Jo Mana miesa ir patiess ēdiens, un Manas asinis ir patiess dzēriens. Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, tas paliek Manī un Es tajā. It kā Mani dzīvais Tēvs ir sūtījis un Es dzīvoju caur Tēvu, tāpat, kas Mani ēd, tas arī dzīvos caur Mani. Šī ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tā, ko jūsu tēvi ēduši un nomiruši; kas šo maizi ēd, tas dzīvos mūžīgi.” (Jāņa 6:53-58 – pēc Glika). “Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es uz jums runāju, ir gars un dzīvība.” (Jāņa 6:63) [301]

44. Augšāmcēlies Pestītājs

(Raksts publicēts The Yout's Instructor, 1908. gada 4. augustā)

“Es esmu augšāmcēlies un dzīvība.” (Jāņa 11:25) Viņš, kurš sacīja: “Es atdošu savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu,” (Jāņa 10:17) iznāca no kapa pats savas dzīvības spēkā. Cilvēka daba mira, bet

dievība nemira. Savā dievībā Kristum bija vara salauzt nāves važas. Jēzus ir paziņojis, ka viņam ir dzīvība sevī, lai darītu dzīvus, kurus pats grib.

Visas radītās būtnes dzīvo, pateicoties Dieva gribai un Viņa spēkam. Tās dzīvību saņem no Dieva Dēla. Lai arī cik spējīgi un talantīgi nebūtu cilvēki, lai cik plašas nebūtu to iespēju robežas, dzīvību tie saņem no visas dzīvības Avota, un šis Avots ir Kristus. Vienīgi Tas, kuram vienīgajam ir nemirstība, kurš mājo gaismā un dzīvībā, varēja sacīt: “Man ir vara to (dzīvību) atdot un vara to atkal ņemt.” (Jāņa 10:18)

Kristus vārdus “Es esmu augšāmcelsšanās un dzīvība” (Jāņa 11:25) skaidri dzirdēja romiešu sardze. Tos dzirdēja visa sātana armija. Un arī mēs tos saprotam, kad dzirdam. Kristus bija atnācis, lai, izpērkot daudzus, atdotu pats savu dzīvību. Kā Labais Gans Viņš avju labā ziedoja pats sevi. Tāda bija Dieva [302] taisnība – ar sodu pasargāt savus likumus. Tas bija vienīgais ceļš, kā saglabāt bauslību, kā to pasludināt par svētu, taisnu un labu. Tas bija vienīgais ceļš, kā parādīt grēka ārkārtējo grēcīgumu un uzturēt dievišķās autoritātes godu un varenību.

Dieva valsts pamatlīkumu vajadzēja paaugstināt ar Viņa vienpiedzimušā Dēla nāvi. Kristus uzņēmās pasaules grēku vainu. Mūsu vērtība meklējama vienīgi Dieva Dēla inkarnācijā un nāvē. Viņš ciešanās varēja pastāvēt, jo Viņu stiprināja dievība. Viņš spēja izturēt, jo Viņu neaptraipīja neuzticība vai grēks. Kristus uzvarēja cilvēku labā, uzņemoties taisnīgu sodu viņu vietā. Viņš nodrošināja tiem mūžīgu dzīvību, vienlaikus paaugstinot bauslību un padarot to godājamu.

Kristum tika piešķirtas tiesības dot nemirstību citiem. Dzīvību, ko Viņš nodeva par cilvēci, Viņš atkal paņēma un sniedza to cilvēcei. “Es esmu nācis,” Viņš sacīja, “lai tiem būtu dzīvība un viss papildnam.” (Jāņa 10:10) “Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīga dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā.” (Jāņa 6:54) “Kas dzers no ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.” (Jāņa 4:14)

Visi, kas ticībā vienoti ar Kristu, iet cauri piedzīvojumam: dzīvot, lai mūžīgi dzīvotu. “Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.” (Jāņa 6:57) Tas “paliek Manī, un Es viņā”. (Jāņa 6:56) “Es to uzcelšu pastarā dienā.” (Jāņa 6:54) “Jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot.” (Jāņa 14:19)

Kristus savienojās ar cilvēci, lai cilvēce varētu kļūt vienota ar Viņu garā un dzīvībā. Kad cilvēks šīs savienības sniegtajā spēkā paklausa Dieva Vārdam, Kristus dzīvība kļūst par viņa dzīvību. Nožēlojošam grēciniekam Kungs saka: “Es esmu augšāmcelsšanās un dzīvība.” (Jāņa 11:25) Viņš nāvi uzskata par miegu – klusumu, tumsu, gulēšanu. Viņš par to runā tā, it kā tā būtu tikai īss acumirklis. “Ikviens, kas dzīvo [303] un tic Man,” Viņš paskaidro, “nemirs nemūžam.” (Jāņa 11:26) “Kas Manus vārdus turēs, tas nāvi neredzēs nemūžam.” (Jāņa 8:52) “Tas nāvi neredzēs nemūžam.” (Jāņa 8:51) Tāpēc ticīgam cilvēkam nāve irniecīgs starpgadījums, jo nomirt viņam nozīmē aizmigt. Un “Dievs aizmigušos caur Jēzu atvedīs līdz ar Viņu”. (1. Tes. 4:14)

Laikā, kad aculiecinieces sievietes centās nest vēsti par augšāmcēlušos Pestītāju un Jēzus gatavojās parādīties lielam savu sekotāju pulkam, risinājās arī citi notikumi. Romiešu sardzei tika dota iespēja skatīt vareno eņģeli, kurš kādreiz, Kristum dzimstot, dziedāja uzvaras dziesmu, un dzirdēt arī citus eņģeļus, kuri tagad vienojās glābjošās mīlestības dziesmā. Brīnišķais skats, ko tiem bija atļauts redzēt, viņus tā ietekmēja, ka tie zaudēja samaņu un pakrita kā miruši. Kad Debesu pulks atkal tika paslēpts viņu skatam, tie piecēlās un devās uz dārza vārtiem tik ātri, cik vien trīcošās kājas tos spēja nest. Streipuļodami līdzīgi akliem vai piedzērušiem cilvēkiem, ar nāves bālām sejām, viņi visiem, kurus satika, stāstīja par šo dīvaino skatu, ko bija redzējuši paši savām acīm. Bet tiem pa priekšu pie priesteriem un tautas vadoņiem jau aizsteidzās citi vēstneši, lai, cik labi vien spēja, ziņotu par šo ievērojamo notikumu.

Sargi vispirms vēlējās doties pie Pilāta, bet priesteri un tautas vadītāji tos ieaicināja pie sevis. Stāstot par Kristus augšāmcelsanos, kā arī par daudzu citu uzmodināšanu līdz ar Viņu, šie nocietinātie kareivji izskatījās pavisam savādi. Tie priesteriem pastāstīja visu pie kapa redzēto. Viņiem nebija laika izdomāt vai sacīt kaut ko citu, kā vien patiesību. Bet priesteriem šīs vēstis nepatika. Tie labi apzinājās, ka Kristus tiesāšana Pashas svētku laikā bija piesaistījusi plašu sabiedrības uzmanību. Viņi saprata, ka ārkārtējie notikumi – pārdabiskā tumsa un varenā zemestrīce – nevarēja neatstāt iespaidu uz ļaudīm, tāpēc tie nekavējoties sāka plānot, kā tautu piekrāpt. Un kareivji tika uzpirkti melu vēsts izplatīšanai. [304]

45. Pirmie augļi

(Raksts publicēts The Youth's Instructor, 1898. gada 11. augustā, ar virsrakstu Augšāmcēlies Pestītājs – 2. daļa)

Kad Kristus pie krusta izsaucās “Viss piepildīts!” (Jāņa 19:30) notika varena zemestrīce. Tā atvēra kapus daudziem uzticīgiem Dieva bērniem, kas bija liecinājuši pret jebkura veida ļauniem darbiem un paaugstinājuši Debesu Kungu. Kad dzīvības Devējs tagad atstāja kapenes, pasludinot “Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība,” (Jāņa 11:25) Viņš šos svētos no kapiem izsauca sev līdzī. Dzīvi būdami, tie bija nešaubīgi liecinājuši par patiesību, un tagad tiem vajadzēja nest vēsti par To, kurš viņus bija uzmodinājis no nāves. “Viņi,” sacīja Kristus, “vairs nav sātana gūstekņi. Es tos esmu atbrīvojis; Es tos esmu izvedis no kapa kā savas varas pirmos augļus, lai tie būtu ar Mani, kur Es esmu, un vairs nekad neredzētu nāvi un nepiedzīvotu sāpes.”

Savā kalpošanas laikā Jēzus vairākus mirušos atsauc dzīvē. Viņš uzmodināja Naines atraitnes dēlu, Jaira meitu un Lācaru, bet tie netika ietērpti nemirstībā. Lai gan uzmodināti, tie joprojām bija padoti nāvei. Bet tie, kas iznāca no kapiem Kristus augšāmcelšanās brīdī, tika uzmodināti mūžīgai [305] dzīvei. Šis lielais atbrīvoto gūstekņu pulks uzkāpa Debesīs līdz ar Kristu, uzskatāmi apliecinot Viņa uzvaru pār nāvi un kapu.

Pēc augšāmcelšanās Kristus parādījās tikai saviem sekotājiem, tomēr liecību par šo notikumu netrūka. Tie, kas bija iznākuši no kapiem kopā ar Kristu, “parādījās daudziem”, (Mat. 27:53) pasludinot, ka Viņš ir uzcēlies no mirušiem un tie uzmodināti līdz ar Viņu. Pilsētā tie liecināja par piepildītajiem Rakstu pravietojumiem: “Tavi mirušie dzīvos, kopā ar Manu mirušo miesu tie celsies augšā. Uzmotieties un gaviļējiet jūs, kas guļat pīšļos, jo tava rasa ir kā rasa uz zāles, un mirušos zeme izdos ārā.” (Jes. 26:19 – KJV) Šie svētie atspēkoja melus, kuru izplatīšanai bija uzpirkti romiešu sargi, – ka naktī atnākuši mācekļi un Jēzu izzaguši. No nāves uzmodināto cilvēku liecība nebija aplūsināma.

Kristus pats bija pirmais auglis no aizmigušajiem. Tas, ka Dzīvības Lielkungs kļuva par pirmo augli, ko ēnas kalpošanā simbolizēja līgojamais kūlītis, pagodināja Dievu. “Jo, kurus viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimtais daudzu brāļu starpā.” (Rom. 8:29) Tieši šo Kristus augšāmcelšanās notikumu jūdi godināja simboliskajā kalpošanā. Kad tīrumos nogatavojās pirmās vārvas, tās rūpīgi ievāca, un, ļaudīm dodoties uz Jeruzalemi, pienesa Kungam kā pateicības upuri. Nobriedušās labības kūlis tika līgots Dieva priekšā, atzīstot Viņu par plaujas Kungu. Pēc šīs ceremonijas visi ar sirpi drīkstēja doties kviešu laukā, lai ievāktu pārējo ražu.

Tieši tā šos uzmodinātos vajadzēja parādīt visam Universam kā ķīlu, ka reiz celsies augšā visi, kas tic Kristum kā savam personīgajam Pestītājam. Tā pati vara, kas izveda no kapa Kristu, uzmodinās Viņa draudzi un to līdz ar Kristu, kā Viņa līgavu, pagodinās pāri visām valdībām un varām, pāri katram vārdam ne tikai šajā pasaulē, bet arī Debesu pagalmos, augšā esošajā pasaulē. Aizmigušo svēto uzvara augšāmcelšanās rītā būs visai krāšņa. Sātana [306] gaviles mitēsies, bet Kristus līksmosies uzvaras priekā un lielā godībā. Visus no kapa iznākušos dzīvības Devējs kronēs ar nemirstību.

Kristus pacelšanās Debesīs

Pestītāja darbs virs Zemes bija pabeigts. Viņam bija pienācis laiks atgriezties Debesu mājās. “Un Viņš tos izveda līdz Betānijai un, savas rokas pacēlis, tos svētīja. Un notika, kad viņš tos svētīja, Viņš no tiem šķīrās un tapa uzcelts debesīs.” (Lūkas 24:50,51)

Kad Kristus, savus mācekļus svētījot, no tiem šķīrās, Viņu apņēma mākonim līdzīgs eņģeļu pulks. Kristum vēl līdzī devās liels atbrīvoto gūstekņu skaits. Viņš pats šos pirmos augļus no mirušajiem gribēja pievest Tēvam kā pierādījumu, ka ir uzvarējis nāvi un kapu. Pie Dieva pilsētas vārtiem Viņa ierašanos sagaidīja neskaitāms eņģeļu pulks. Gājienam tuvojoties, pavadošie eņģeļi gaviļējot uzrunāja pie vārtiem stāvošos:

“Jūs vārti, paceliet savas palodas;

Un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis,

Lai godības Ķēniņš ieiet!”

“Kas ir šis godības Ķēniņš?” – jautāja sagaidošie eņģeļi.

“Tas Kungs, stiprs un spēcīgs,

Tas Kungs varens cīņā.

Jūs vārti, paceliet savas palodas;

Un topiet augstākas, jūs mūžīgās durvis,
Lai godības Ķēniņš ieiet.”

Tad eņģeļi, sagaidītāji, atkal jautāja: “Kas ir šis godības Ķēniņš?” un pavadošie melodiskā balsī atbildēja: “Kungs Cebaots, tas ir šis godības Ķēniņš!” (Ps. 24: 7-10) Pēc tam Dieva pilsētas vārti tika plaši atvērti, un pa tiem iegāja viss eņģeļu pulks.

Tur atradās tronis un ap to apsolījuma varavīksne. Tur bija serafi un ķerubi. Ap Kristu pulcējās eņģeļi, bet Viņš māja, lai tie pagaida. Viņš devās [307] pie Tēva un norādīja uz savu uzvaru, uz īsto līgojamo kūlīti – uz tiem, kas cēlušies augšā līdz ar Viņu, kas pārstāv nāves gūstekņus, kuri, bazūnei skanot, reiz iznāks no saviem kapiem. Tā Viņš tuvojās Tēvam, un, ja Debesīs ir prieks par katru atgriezušos grēcinieku, ja par ikkatru Tēva līksmība izpaužas dziesmā, tad mēģiniet savā iztēlē kaut nedaudz aptvert šo skatu. Kristus saka: Tēvs, tas ir paveikts. Es esmu izpildījis Tavu prātu, Mans Dievs. Es esmu pabeidzis šo glābšanas darbu. Ja Tava taisnība ir apmierināta, tad “Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis”. (Jāņa 17:24) Un tad kļūst dzirdama Dieva balss; taisnība ir apmierināta, sātans uzvarēts. “Žēlastība un uzticība sastopas; taisnība un miers skūpstās.” (Ps. 85:11) Tēva rokas apskauj Dēlu, un Viņa balss dzirdama, sakot: “Lai visi Dieva eņģeļi Viņu pielūdz!” (Ebr. 1:6) [308]

KRISTUS - MŪSU DIEVIŠĶAIS GRĒKU NESĒJS

46. Dievišķais grēku Nesējs

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1903. gada 30. septembrī)

Ādams krita nepaklausības dēļ. Dieva likums bija pārkāpts, Viņa valdība – apkaunota, un taisnība prasīja, lai par pārkāpumu tiktu samaksāts.

Nolūkā glābt cilvēci no mūžīgas nāves Dieva Dēls piedāvājās izciest sodu par nepaklausību, jo vienīgi ar Debesu Lielkunga pazemošanos varēja atņemt šo negodu, apmierināt taisnību un atdot cilvēkam to, ko tas bija pazaudējis. Cita ceļa vienkārši nebija. Ja arī kāds eņģelis nāktu uz šo Zemi, lai izturētu pārbaudi, kur Ādams paklupa un krita, tas neko nelīdzētu. Tas neatņemtu nevienu grēka traipu un cilvēkam nepiešķirtu nevienu pārbaudes laika stundu.

Kristus, kurš bija līdzīgs Dievam, Tēva “godības atspulgs un būtības attēls”, (Ebr. 1:3) savu dievību ietēpa cilvēka dabā un nāca uz šo Zemi, lai ciestu un mirtu par grēciniekiem. Dieva vienpiedzimušais Dēls pazemojās un kļuva paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei. Nesdams savā miesā grēka lāstu, Viņš visu cilvēku sniedzamības robežās nolika laimi un nemirstību. [309]

Tas, kuru godāja visas Debesis, ieradās šajā pasaulē, lai cilvēka dabā nostātos cilvēces priekšgalā, gan kritušajiem eņģeļiem, gan nekritušo pasaulu iemītniekiem apliecinot, ka ar sagādāto dievišķo palīdzību ikvienam ir iespējams paklausīt Dieva pavēlēm. Dievā Dēls mira par tādiem, kam nebija tiesību prasīt Viņa mīlestību. Mūsu dēļ Kristus izcietā visu, ko vien sātans spēja pret Viņu izdomāt.

Apbrīnojams – pat vairāk nekā apbrīnojams, cilvēka prātam neaptverams – ir Pestītāja upuris mūsu labā, kas ēnas veidā bija attēlots visos pagātnes upuros un visā svētnīcas kalpošanā. Un šis upuris jau iepriekš bija paredzēts. Apziņa, ka mūsu mūžīgās labklājības nodrošināšanai bija nepieciešamas Viņa ciešanas, savīļņo un padara maigāku ikviena ticīgā sirdi. Kristus sevi nodeva kā ķīlu, ka panāks mūsu pilnīgu atbrīvošanu, vienlaikus apmierinot Dieva taisnības prasības un saglabājot Viņa bauslības augsto svētumu.

Neviena par Tēva vienpiedzimušo Dēlu svētumā zemāka būtne nevarēja pienest upuri, kas spētu šķīstīt visus – pat visgrēcīgākos un vairāk pagrimušos, – ja tikai tie pieņem Pestītāju par savu salīdzināšanas maksu un kļūst paklausīgi Debesu likumiem. Nekas mazāks cilvēkam nevarēja atgriezt Dieva labvēlību.

Ar kādām tiesībām Kristus izrāva gūstekņus no ienaidnieka rokām? – Tādas tiesības deva upuris, kas apmierināja Debesu valsti pārvaldošos taisnības pamatlikumus. Jēzus nāca uz šo Zemi kā pazudušās cilvēces Glābējs, lai uzvarētu viltīgo ienaidnieku un ar savu nesatricināmo uzticību taisnībai izglābtu visus, kas Viņu pieņem par savu Pestītāju. Par cilvēci Viņš samaksāja pie Golgātas krusta, tā iegūstot tiesības izraut gūstekņus no lielā viltnieka ķetnām, kas, apmelodams Dieva pārvaldes sistēmu, panāca cilvēka krišanu, kurš līdz ar to zaudēja visas tiesības būt par krāšņās un mūžīgās valsts uzticīgu pavalstnieku.

Mūsu Pestītājs par mums ir samaksājis. Nevienam vairs nevajag palikt sātana verdzībā. Kristus stāv mūsu priekšā kā mūsu visspēcīgais Palīgs. “Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop [310] brāļiem līdzīgam, lai par tiem varētu iežēloties un būtu uzticams Augsts Priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus. Jo tāpēc, ka Viņš pats kārdināts un cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti.” (Ebr. 2:17,18)

“Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma. Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.(..) Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, (..) pilns žēlastības un patiesības. (..) Jo no Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.” (Jāņa 1:11-16)

Visi Dieva ģimenē adoptētie ir Viņa Gara pārveidoti ļaudis. Savu iegribu apmierināšanas un pašmīlības vietā stājusies pašaiizliedzība un visu pārspējoša mīlestība uz Dievu. Nevienš cilvēks svētumu nemanto kā pirmdzimtības tiesības, ne arī spēj kļūt uzticīgs Dievam ar kādām izgudrotām metodēm. “Bez Manis,” saka Kristus, “jūs nenieka nespējat darīt.” (Jāņa 15:5) Cilvēciskā taisnība ir kā “netīras skrandas”. Bet ar Dievu iespējamās visas lietas. Glābēja spēkā jebkurš vājš un maldīgs cilvēks var kļūt vairāk nekā uzvarētājs pār ļaunumu, kas viņu apstāj. [311]

47. Patiesība, kāda tā ir Jēzū

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1890. gada 17. jūnijā)

Nododot savu vienpiedzimušo Dēlu nāvē par grēciniekiem, Dievs kritušajam cilvēkam ir atklājis ne ar ko nesalīdzināmu mīlestību. Mēs pilnībā varam uzticēties Rakstiem, kas apliecina, ka “Dievs ir mīlestība” (1.Jāņa 4:8), tomēr daudzi sev par kaunu ir sagrozījuši šos vārdus un, nepareizi izskaidrojot to nozīmi, nonākuši bīstamos maldos. Dieva svētais likums ir vienīgais standarts, pēc kura var spriest par dievišķo mīlestību. Ja mēs par visu lietu mērauklu nepieņemam Dieva likumu, tad nenovēršami izvīrām paši savu standartu. Dievs mums ir devis dārgus savas mīlestības apsolījumus, bet mēs Jehovam nedrīkstam piedēvēt tādu maigumu, kas Viņam ļautu neievērot vainu un uz netaisnību skatīties caur pirkstiem.

Radītājs mīl savus radījumus, bet, ja kāds grēku mīl vairāk nekā taisnību un maldus vairāk par patiesību, tas iemūžina pārkāpumu, kas mūsu pasaulē ienesa postu, un patiesības Dievs to nevar atbalstīt, jo patiesības un taisnības ceļš sevī ietver krustu. Dieva prasības daudzi iztulko nepareizi, lai tās nesatrauktu viņu sirdsapziņu un nesagādātu neērtības laicīgajā darbā, tomēr patiesība ir vienīgais svētošanās līdzeklis. [312]

Jēzū atklātā Dieva mīlestība mums māca pareizi izprast Dieva raksturu. Ja mēs uzlūkosim mūsu grēku dēļ pie krusta pienagloto Kristu, tad sapratīsim, ka nav iespējams pārkāpt Dieva likumus un saglabāt Viņa labvēlību; mēs atzīsim, ka mums kā grēciniekiem jāpieķeras Kristus nopelnam un jāpārtrauc grēkot. Tikai tā iespējams tuvoties Dievam. Tiklīdz būsim pareizi izpratuši Dieva mīlestību, mums zudīs ikkatra vēlēšanās to ļaunprātīgi izmantot.

Kristus krusts apliecina Dieva bauslības nemainību, norādot, ka Viņš mūs tik ļoti mīlēja, ka grēka dēļ nodevis nāvē savu Dēlu, jo Kristus nenāca bauslību iznīcināt, bet gan papildīt. Lai palīdzētu cilvēkam tā kritušajā stāvoklī, Dieva morāles standartā nevarēja grozīt nevienu burtu, nevienu rakstu zīmīti. Jēzus mira, lai nožēlojošam grēciniekam varētu pieskaitīt savu taisnību un darīt cilvēku spējīgu ievērot bauslību.

Dieva mīlestība ir bezgalīga, un tomēr grēciniekam nebija iespējams piedot, kā vien īstenojot dzīvē glābšanas plānu, kas sevī ietvēra Viņa Dēla apkaunošanu, atstumšanu, negodu un nāvi. Šim faktam katru spriest spējīgu prātu vajadzētu pārliecināt atstest daudzu cilvēku izvīrītos uzskatus, kuri grib būt svēti, tomēr apgalvo, ka pēc Kristus nāves vairs nav nepieciešama paklausība Dieva likumiem. Mums Kristus skolā ik dienas arvien vairāk jāapgūst lielais cilvēces glābšanas plāns, jo, ja mēs pārstāsim tajā iedziļināties, tad vairs nebūsim Viņa mācekļi. Bet, ja uzticēsimies dievišķajam Skolotājam, tad mūsu saprašana tiks atdarīta un mēs ieraudzīsim Dieva bauslības brīnumus.

Staigāsim apdomīgi Kunga priekšā; pārdomāsim, cik bieži esam lauzuši savus solījumus un neesam izpildījuši vislabāko apņemšanos, cik bieži, neskatoties uz lielo gaismu, esam novērsušies no Dieva un uzmeklējuši savus elkus. Mums tiešām vajadzētu palikt klusu Viņa priekšā.

Briedums kristīgos piedzīvojumos

Dabīgi mēs sevi novērtējam augstāk nekā vajadzētu, tāpēc, lai gan ir sāpīgi atzīt savu patieso stāvokli, mums būtu jālūdz, lai Dievs parāda, kādi mēs esam īstenībā, tas ir – Viņa skatījumā. Un, kad tā vienkārši šo prasību esam izteikuši, mēs [313] nedrīkstētu apstāties, mums būtu jāturpina lūgt, lai spētu Jēzū saskatīt mūsu grēkus piedodošo Glābēju. Kad mēs Viņu ieraudzīsim, kāds Viņš ir, tad sirdī pamodīsies dedzīga vēlēšanās atbrīvoties no sava “es”, lai varētu tikt piepildīti ar visu Kristus pilnību. Un, kad arī to būsim piedzīvojuši, tad darīsim cits citam labu un izlietosim visus mums pieejamos līdzekļus svētuma sasniegšanai. Mums savas dvēseles jāattīra no visiem miesas un gara traipiem un, bīstoties Dievu, jātiecas pēc pilnīga svētuma.

Mūžīgā Dieva mīlestība ir tik pārsteidzoša un apbrīnojama, ka spēj saviļņot visu Universu, lai tas pārbaudes laika stundās darbotos mūsu labā. Bet, ja pēc pārbaudes laika mēs vēl atradīsimies Viņa likumu pārkāpēju rindās, tad mīlestības Dievu ieraudzīsim kā atriebēju. Dievs neielaižas kompromisā ar grēku. Nepaklausīgie tiks sodīti. Tāpēc Dieva dusmas nāca pār Viņa mīloto Dēlu, kad Tas pārkāpēju vietā karājās pie Golgātas krusta, lai Viņš savā mīlestībā varētu nākt pretī viszemāk kritušajam grēciniekam, kas ar satriektu sirdi griežas pie Kristus. Viņa mīlestība grēcinieku tiecas padarīt par paklausīgu, uzticīgu Dieva bērnu; tomēr neviena dvēsele nevar tikt glābta, ja tā turpina grēkot.

Grēks ir Dieva likumu pārkāpšana, un roka, kas tagad ir spēcīga izglābt, būs barga sodīt, kad grēcinieks sasniegs Viņa pacietības robežas. Tas, kurš atsakās meklēt dzīvību, kurš nevēlas pētīt Rakstus, lai saprastu, kas ir patiesība, jo baidās, ka tā varētu notiesāt viņa darbus, tiks atstāts sava prāta aklumam un sātana viltībām. Tādā pašā mērā, kā grēkus nožēlojošu un paklausīgu cilvēku Dieva mīlestība aizsargā, nenozēlojošajam un nepaklausīgajam tā atļaus baudīt savas nezināšanas un cietās sirds augļus, tāpēc ka tas nav iemīlējis patiesību, lai varētu izglābties.

Ir daudzi, kas Kristu atklāti atzīst, bet paši nekad nekļūst par nobriedušiem kristiešiem. Viņi piekrīt, ka cilvēks ir kritis, ka tā spējas ir novājinātas, ka tas kļuvis nederīgs morāliem sasniegumiem, bet tad uzsver, ka Kristus taču ir nesis visu šo smagumu, pastāvējis ciešanās un sevi aizliedzis, un tāpēc tie labprāt ļautu Viņam to darīt arī turpmāk. Tie apgalvo, ka viņiem nekas nav [314] jādara, vienīgi jātic, kaut gan Kristus ir teicis: “Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man.” (Mat. 16:24) Jēzus ievēroja visus Dieva likumus. Kad farizeji paziņoja, ka Viņš pārkāpj ceturto bausli, dziedinot cilvēkus Sabata dienā, Kristus pievērsās šiem apsūdzētājiem un jautāja: “Vai ir brīvs Sabatā labu darīt vai ļaunu? Dzīvību glābt vai maitāt?” Un, tos visus uzlūkojis, Viņš uz slimo sacīja: “Izstiep savu roku!” Un tas to darīja, un viņa roka kļuva vesela. Tad tie saskaitās līdz ārprātam un sarunājās savā starpā, ko varētu nodarīt Jēzum.” (Lūkas 6:9-11)

Tā vietā, lai šis brīnumšis farizejus pārliecinātu, ka Jēzus ir Dieva Dēls, tas viņus pildīja ar naidu, jo daudzi brīnumdarba aculiecinieki pagodināja Dievu. Jēzus, lūk, paziņoja, ka Viņa veiktie žēlastības darbi Sabatā ir atļauti, bet farizeji apgalvoja, ka tā nedrīkst darīt. Kam lai mēs ticam? Kristus sacīja: “Es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.” (Jāņa 15:10) Tātad mēs droši varam sekot Kristum un ievērot bauslību. Dievs mums ir piešķīris spējas, kuras, sadarbojoties ar Jēzu, vajadzētu pastāvīgi izkopt, ar bailēm un drebēšanu rūpējoties par savu izglābšanos, jo Dievs ir Tas, kas mums dod gribu un veiksmi pēc savas labpatikas.

Nepārtraukta virzība uz priekšu

Mēs nekad nedrīkstam justies apmierināti un pārtraukt savu gājumu, sakot: “Es esmu glābts.” Ja pieķeramies tādai domai, tad kļūst nevajadzīga gan modrība, gan lūgšana un dedzīga tiekšanās pēc augstākiem sasniegumiem. Neviena svētota mēle nekad neizrunās šos vārdus līdz pat Kristus atnākšanai, kad mēs ieiesim pa vārtiem Dieva pilsētā. Tikai tad ar vislielāko drošību mēs varēsim pagodināt Dievu un Jēru par mūžīgu izglābšanu. Kamēr vēl cilvēks ir vājību apņēmts – un pats nevar glābt savu dvēseli – tam nekad nevajadzētu uzdrošināties sacīt: “Es esmu glābts!” [315]

Ne jau tas, kurš apjozies ar ieročiem, var lielīties par uzvaru, jo priekšā vēl ir cīņa, kad šī uzvara jāiegūst. Kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts. Kungs saka: “Uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts.” (Ebr. 10:38) Ja mēs neejam uz priekšu no uzvaras uz uzvaru, tad dvēsele tiks vilkta atpakaļ pretī pazušanai. Rakstura novērtēšanai mums nevajadzētu pieņemt nekādus cilvēku ieviestus standartus. Virs Zemes ir daudz kas tāds, ko ļaudis sauc par pilnību, tomēr vienīgi pēc Dieva svētajiem likumiem var noteikt, vai mēs esam vai neesam uz pareiza ceļa. Ja mēs tos pārkāpjam, tad mūsu

raksturs nesaskan ar Dieva valdības morālo standartu, un paziņojums “Es esmu glābts!” ir tīrie meli. Neviens, kurš pārkāpj Dieva bauslību, kas ir Viņa valdības pamats Debesīs un virs Zemes, nav glābts.

Tie, kas nezināšanas dēļ pievienojas ienaidnieka rindām un atbalso savu reliģisko skolotāju no katedras teiktos vārdus, ka Dieva baušļi cilvēku ģimenei vairs nav saistoši, par saviem maldiem saņems gaismu, ja vien tie vēlēsies atzīt Dieva Vārda sniegto liecību. Jēzus bija tas dienā mākoņa stabā un naktī uguns stabā tērpies eņģelis, kurš īpaši pavēlēja, ka ebrejiem jā māca Dieva likumi, kas tika doti, Zemei pamatu liekot, kad rīta zvaigznes kopā dziedāja un visi Dieva bērni gavilēja.

To pašu bauslību Viņa balss lielā varenībā pasludināja no Sinaja kalna. Viņš sacīja: “Lai šie vārdi, ko Es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties. Un sien tos kā zīmi uz savas rokas un liec par zīmi starp acīm uz pieres.” (5.Moz. 6:6-8) Ak, cik nepacietīgi kļūst Dieva likumu pārkāpēji, kad piemin bauslību! Tādas runas viņus ļoti uzbudina.

Ar meliem un tradīcijām Dieva Vārdam tiek atņemts viss spēks. Velns pasaulei ir licis priekšā savu Dieva likumu variantu, un tas tiek pieņemts skaidrā [316] “Tā saka Kungs” vietā. Pēc sātana izraidīšanas no Debesīm tur iesāktā cīņa pret Dieva likumiem tagad turpinās virs Zemes.

Lai spētu novērtēt savu Glābēju un arī citus ar Viņu iepazīstināt, mums vienmēr jāapzinās savā lielā vajadzība. Savu pārkāpumu bedres dziļumu mēs varam novērtēt vienīgi tad, kad ieraugām, cik gara ķēde nolaista, lai mūs izvilkto. Tāpēc garīgos spēkus mums vajadzētu izlietot, cenšoties izprast briesmīgo sabrukumu, kādā mūs novedis grēks, un mēģinot iedziļināties dievišķajā plānā, kā atgūt Kunga labvēlību. Mūsu lepno sirdi pastāvīgi vajadzētu pazemot domai, ka Dieva mīļotajam Dēlam vajadzēja nākt uz šo pasauli, lai mūsu labā izcīnītu cīņu, tā ka mēs Viņā vārdā tagad varam saņemt spēku uzvarai. Raugoties uz Golgātas krustu, uz mūsu lūpām apklusīs ikkatra lielība, un mēs izsauksimies: “Es esmu nešķīsts! Es neesmu vērts, ka, mani glābjot, samaksāts ar tik lielām ciešanām!”

Nezināšana un pašapmierinātība iet roku rokā. Dieva baušļi ir doti mūsu uzvedības regulēšanai, un savos principos tie sniedzas ļoti tālu. Nav tāda grēka, tāda netaisna darba, ko bauslība nenosodītu. Lielais likumu krājums ir patiesība un tikai patiesība, kas ar nekļūdīgu precizitāti liecina par sātana krāpšanas vēsturi un tā sekotāju bojā eju. Sātans apgalvoja, ka spēj izveidot likumus, kas labāki par Dieva bauslību un tiesām, tāpēc viņš tika izraidīts no Debesīm. Līdzīgu eksperimentu tas ir centies veikt uz Zemes. Visu laiku, kopš krišanas, viņš ir pūlējies krāpt pasauli, vadot cilvēkus pretī iznīcībai, lai tā atriebtos Dievam par sakāvi Debesīs. Visnekaunīgākajā un neatlaidīgākajā veidā tas sevi un savus plānus ir centies nolikt Dieva nodomu vietā. Viņš pasauli sagūstījis savos valgos, un daudzi, pat starp Dieva ļaudīm, neizprot viņa viltības un atvēl tam visas iespējas dvēseles pazudināšanai. Tādu cilvēku dzīvē neatklājas dedzība paaugstināt Jēzu un paust bojā ejošajiem glābšanas vēsti: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.” (Jāņa 1:29)

Tie, kas nav iepazīnušies ar Dieva [317] pārvaldes likumiem, kā tie tika izklāstīti uz kalna, nepazīst Jēzū atklāto patiesību. Kristus runāja par baušļu tālu sniedošajām prasībām; Viņš izskaidroja katru priekšrakstu un ar savu piemēru uzskatāmi parādīja šo principu būtību. Kas pazīst bauslībā atklāto patiesību, pazīst arī Jēzū atklāto patiesību, un, ja, ticot Kristum, viņš paklausa Dieva baušļiem, tad viņa dzīve ar Kristu ir apslēpta Dievā.

Ja cilvēkam nebūtu Glābēja, tad zināšanas par bauslības prasībām izdzēstu pēdējo cerības staru dvēselē, bet Jēzū atklātā patiesība ir dzīvības smarža uz dzīvību. Dieva mīļotais Dēls gāja nāvē, lai cilvēkam varētu pieskaitīt savu taisnību, bet ne jau tādēļ, lai cilvēks pēc tam varētu brīvi pārkāpt Dieva svētos likumus, kā par to cenšas pārliecināt sātans. Ticot Kristum, cilvēks var iegūt morālu spēku pretoties ļaunumam.

Svētošanās ilgst visu dzīvi

Svētošanās ir darbs, kas ilgst visu dzīvi; to nekad nedrīkst pārtraukt, bet, ja gaisma par kādu patiesības atziņu tiek noraidīta vai atstāta novārtā, tad šim darbam nav iespējams virzīties uz priekšu. Svētojusies dvēsele neapmierināsies ar nezināšanu, bet vēlēsies staigāt gaismā un meklēs arvien lielāku gaismu. Kā kalnracis meklē zeltu un sudrabu, tā Kristus sekotājs centīsies iegūt patiesību līdzīgi apslēptai mantai un nežēlos spēkus, lai ietu no gaismas uz arvien lielāku gaismu, pastāvīgi pavairojot savas zināšanas. Viņš nepārtraukti pieaugs žēlastībā un patiesības atziņā. Paša “es” ir jāuzvar. Dieva lielajā spogulī jā saskata katrs rakstura trūkums, lai redzētu, vai dievišķais standarts mūs notiesā vai ne.

Ja uzzināt, ka esat notiesāti, tad ir atlicis tikai viens ceļš: jums Dieva priekšā jānožēlo Viņa likumu pārkāpšana un ticībā jāgriežas pie mūsu Kunga Jēzus Kristus kā Vienīgā, kurš spēj atbrīvot no grēka. Ja vēlamies iegūt Debesis, mums ir jāpaklausa Dieva svētajām prasībām. Tie, kas cīnās pareizi, necīnīsies veltīgi. Tikai ticiet Jēzū atklātajai patiesībai, un jūs iegūsiet spēku cīņai ar tumsības [318] varām! Cīkstoņi senatnē sacentās par iznīcīgu vainagu, vai tad mums nevajadzētu pielikt visus spēkus, lai iegūtu nekad nevīstošu balvu?

Sātans izlietos visu savu mākslu un viltību, lai mūs pazudinātu. Ja jūs biedrojaties ar ērtības mīlošiem ļaudīm, paļaujoties uz vārdiem “Es esmu glābts”, un neņemot vērā Dieva likumus, jūs būsiet mūžīgi pazuduši. Vieglas dzīves tīkotājiem un nekā nedarītājiem Jēzū atrodamā patiesība ir briesmīga, bet paklausīgajiem tā sniedz daudz mierinoša prieka. Tas ir Svētā Gara prieks. Tāpēc ļaujiet, lai patiesība jūs pārliecina, un atveriet tai prātu un sirdi, lai spētu uztvert katru no Dieva troņa nākošo gaismas staru.

Tagad nav laiks nodoties vienaldzībai, bezrūpībai un izpriecām. Kristus nāk ar spēku un lielu godību. Vai jūs esat gatavi? Vai esat atteikušies no grēka? Vai, saskaņā ar Kristus lūgšanu, jūs esat svētoti patiesībā? Viņš par saviem mācekļiem lūdza: “Svētī tos patiesībā, Tavs Vārds ir patiesība.” (Jāņa 17:17)

Vecākiem būtu jārosina bērnus ilgas meklēt izpratni un pamācības no Kunga, ieaudzinot viņos mīlestību darīt Dieva prātu. Novērtēt par augstu jaunībā iegūtu dievbijību vienkārši nav iespējams. Agrīnajos gados saņemtie iespaidi daudziem ir tikpat pastāvīgi kā mūžība. Dieva likumus un pavēles sirdī un prātā ierakstīt visvieglāk ir tieši jaunībā, bet bērnu apmācība lielā mērā ir pamesta novārtā. Kristus taisnība tiem nav atklāta tā, kā to vajadzēja darīt.

Pārbaudes laiks mums dots tālab, lai izkoptu mūžībai derīgu raksturu. Vecāki, vai tā nav ārkārtīgi nopietna doma, ka bērni nodoti jūsu aprūpei un audzināšanai, lai tie varētu izveidot vai nu Dievam pieņemamu raksturu, vai raksturu, ar kuru sātans un tā eņģeļi varētu spēlēties pēc savas patikas? Kad Jēzus runāja no padebeša un uguns staba, Viņš saviem ļaudīm pavēlēja, lai tie bērnus uzcītīgi iepazīstina ar visiem Dieva likumiem. Kurš paklausa šim norādījumam? Kurš savus [319] bērnus cenšas audzināt tā, lai Kungs tos varētu atzīt par labiem? Kurš atceras, ka visi bērnu talanti un dāvanas pieder Dievam, un ir jāvelta kalpošanā Viņam?

Anna Samuēlu nodeva Kungam, un Dievs viņam atklājās jau bērnībā un jaunībā. Mums daudz vairāk jādarbojas mūsu bērnu un jauniešu labā, jo Dievs tiem uzticēs lielu darbu, lai tie Viņa vārdā mācītu patiesību svešās zemēs – ļaudīm, kas atrodas maldu un māņticības tumsā. Ja jūs saviem bērniem izdabājat, apmierinot viņu savtīgās intereses, ja jūs viņos atbalstāt patiku uz tērpiem un attīstāt iedomību un lepnību, tad jūs darāt darbu, kas sagādās vilšanos Jēzum, kurš tik dārgi maksājis, lai tos izglābtu. Kristus vēlas, lai bērni Viņam kalpotu ar nedalītu mīlestību.

Vecāki, jums jāpaveic liels darbs priekš Jēzus, kurš jūsu labā ir izdarījis visu! Pieņemiet Viņu par savu vadoni un palīgu! Dievs jūsu dēļ nav žēlojis vislabāko dāvanu, ko Viņš varēja dot – savu vienpiedzimušo Dēlu. Bērnus un jauniešus nevajadzētu kavēt nākt pie Jēzus. Sātans tos cenšas piesaistīt sev kā ar tērauda važām, un, vadot viņus pie Jēzus, jūs varat gūt sekmes vienīgi ar neatlaidīgām personīgām pūlēm. Bērnu un jauniešu labā vajadzētu darboties daudz dedzīgāk, jo tie ir draudzes cerība. Jāzeps, Daniēls un viņa biedri, Samuēls, Dāvids, Jānis un Timotejs ir spoži piemēri, kas apliecina patiesību, ka “gudrības sākums ir Kunga bijāšana”. (Sal.pam. 9:10)

Ja mēs vēlamies, lai Kungs Jēzus ir ar mums kā padomdevējs un palīgs, tad mūsu pūlēm jābūt daudz dedzīgākām un noteiktākām. Gaisma, kas spīd no Golgātā paaugstinātā Dieva Dēla, spēj aizvest līdz mājām katru ceļinieku. Viņā ir spēks šķīstīt sirdi un pārveidot raksturu. Lai katrs patiess kristietis darbojas bērnu un jauniešu labā, iepazīstinot tos ar nesalīdzināmo Jēzus piemīlību. Tā aizēnos pasaules vilinājumus un piedāvājumus, un viņi sapratīs, ka nepaklausības ceļā nav iegūstams nekāds labums. [320]

48. Dievišķīgs standarts

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1892. gada 5. decembrī)

Dieva baušļi ir vispusīgi un tālu sniedzīgi; tie nedaudzos vārdos izklāsta visus cilvēka pienākumus. “Tev būs to Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka. (...) Tev būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu.” (Marka

12:30,31) Šais vārdos ir ietverts Dieva bauslības garums un platums, dziļums un augstums, jo Pāvils paskaidro, ka “bauslības piepildījums ir mīlestība”. (Rom. 13:10) Vienīgā Bībelē atrodamā grēka definīcija apliecina, ka “grēks ir bauslības pārkāpšana”.(1. Jāņa 3:4. – KJV) Un Dieva Vārds ziņo: “Visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” (Rom. 3:23) “nav neviena, kas dara labu, it neviena.” (Rom. 3:12) Daudzi ir maldīgās domās par savas sirds stāvokli. Tie nesaprot, ka no dabas mūsu sirds ir viltīgāka par visu un briesmīgi ļauna. Tie ietinas savā paštaisnībā un jūtas apmierināti, sasniedzot paši savu cilvēcisko rakstura standartu, bet netiekties pēc dievišķā standarta ir liktenīga kļūda, jo viņiem taču nav nekā, kas varētu apmierināt Dieva prasības. [321]

Mēs varam visus vērtēt pēc sevis, mēs varam sevi salīdzināt ar citiem, mēs varam sacīt, ka esam tikpat labi kā viens vai otrs cilvēks, bet jautājumi, uz kuriem vajadzēs atbildēt tiesas priekšā, būs: Vai mēs atbilstam augstajām Debesu prasībām? Vai esam sasnieguši dievišķo standartu? Vai mūsu sirds pukst saskaņā ar mūžīgo Dievu?

Visa cilvēces ģimene ir pārkāpusi Dieva baušļus, un kā likuma pārkāpējs cilvēks ir bezcerīgi pazudis, jo viņš ir Dieva ienaidnieks, pilnīgi nespējīgs darīt kaut ko labu. “Jo miesas tieksme ir ienaidā ar Dievu; tā neklausā Dieva bauslībai, jo tā to nespēj.” (Rom. 8:7) Skatoties morāles spogulī – Dieva svētajā bauslībā, – cilvēks ierauga sevi kā grēcinieku, pārliecinās par savu ļaunumu un bezcerīgo likteni, ka viņam draud likumā paredzētais taisnīgais sods. Tomēr cilvēks nav atstāts nožēlojamajā izmisumā, kur to ieģrūdis grēks; jo Kristus, kurš bija vienāds ar Dievu, Golgātā upurēja savu dzīvību, lai pārkāpēju glābtu no bojā ejas. “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai nevienš, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību.” (Jāņa 3:16)

Mūs izpērkošais upuris

Jēzus bija Debesu Majestāte, eņģeļu mīlēts Pavēlnieks, kuram tie priecīgi kalpoja. Viņš bija viens ar Dievu, “pie Tēva krūts” (Jāņa 1:18), tomēr Viņš neuzskatīja par kaut ko iekārojamu līdzināties Dievam, kamēr cilvēks bija pazudis grēkā un postā. Viņš atstāja troni, nolika kroni un valdnieka scepteri un savu dievību ietēpa cilvēcībā. Viņš pazemojās līdz pat krusta nāvei, lai cilvēks varētu tikt paaugstināts sēdēt ar Viņu uz Viņa troņa. Kristus mums ir pilnīga dāvana, bezgalīgs upuris, varens Pestītājs, kas spēj izglābt visus, kuri caur viņu nāk pie Dieva. Viņš mīlestībā nāca atklāt Tēvu, panākt izlīgumu starp cilvēku un Dievu un padarīt cilvēku par jaunu radījumu, kas atgriezts Radītāja līdzībā.

Jēzus ir mūs izpērkošais upuris. Mēs paši nevaram nolīdzināt savu vainu, bet mums ir iespēja ticībā pieņemt sagādāto [322] izpiršanas maksu. “Jo arī Kristus ir vienreiz grēku dēļ miris, taisnais par netaisniem, lai mūs pievestu Dievam.” (1.Pēt. 3:18) “Jūs neesat atpirkti ar iznīcīgu mantu, (..) bet ar Kristus kā nenoziedzīga un neapgānīta Jēra dārgām asinīm.” (1.Pēt. 1:18,19 – pēc Glikā) Ar bezgalīgu upuri un neizsakāmām ciešanām Pestītājs glābšanās iespēju nolika mūsu sniedzamības robežās. Negodāts un neatzīts Viņš dzīvoja šajā pasaulē, lai ar savu brīnišķo pretimnākšanu un pazemošanos varētu pacelt cilvēku, līdz tas Debesu pagalmos iegūtu mūžīgu godu un neizsīkstošu prieku. Trīsdesmit gadu ilgajā zemes dzīves laikā Viņa sirdi plosīja neizsakāmas sāpes. No silītes līdz Golgātai ceļam pāri klājās bēdu un ciešanu ēnas. Viņš bija Sāpju Vīrs, kurš pazina skumjas un izcieta tādas sirds mokas, ko neviena cilvēciska valoda nespēj vārdos izteikt. Viņš tiešām varēja teikt: “Skatieties un pārdomājiet, vai ir vēl kur tādas sāpes kā Manas sāpes.” (Jer. r. dz. 1:12) Kristus, kurš pret grēku izjuta visdziļāko naidu, savā dvēselē tomēr uzņēma visas pasaules grēkus. Būdam nenoziedzīgs, Viņš izcieta vainīgā sodu un, būdam nevainīgs, sevi upurēja pārkāpēja vietā. Ikkatrs grēks kā smaga nasta nomāca pasaules Glābēja dievišķo dvēseli. Viņam vajadzēja izciest sodu par ikkatru Ādama dēla un meitas ļaunajām domām, ļaunajiem vārdiem un darbiem, jo Viņš bija kļuvis par cilvēka vietnieku. Lai gan Kristus nebija grēkojis, Viņa gars bija cilvēku pārkāpumu nomocīts, tāpēc ka Viņš, kurš grēku nepazīna, mūsu dēļ kļuva par grēku, lai mēs Viņa dēļ varētu saņemt dievišķo taisnību.

Lai mēs nepazustu, bet saņemtu mūžīgu dzīvību, mūsu dievišķais Vietnieks labprātīgi pakļāva savu dvēseli taisnības zobenam. Kristus sacīja: “Es atdodu savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu. Nevienš to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt.” (Jāņa 10:17,18) Nevienš Zemes cilvēks vai Debesu eņģelis nevarēja samaksāt sodu par grēku. Šīs pasaules nepaklausīgos iemītniekus varēja glābt vienīgi Jēzus. Viņā dievība savienojās ar cilvēka dabu, un tāpēc upurim pie Golgātas krusta bija spēks. Tur pie [323] krusta sastapās žēlastība un patiesība, un taisnība un miers skūpstījās.

Kad grēcinieks uzlūko Golgātā mirstošo Pestītāju un saskata cietējā dievību, tas jautā, kāpēc ir pienests tāds liels upuris, un krusts norāda uz pārkāpto Dieva svēto likumu. Kristus nāve ir neapstrīdams pierādījums bauslības nemainībai un taisnībai. Pravietojot par Kristu, Jesaja rakstīja: “Viņš gribēja paaugstināt bauslību un padarīt to godājamu.” (Jes. 42:21.—KJV) Bauslībai nav varas ļaundarim piedot. Tās uzdevums ir uzrādīt cilvēka trūkumus, lai viņš saprastu, cik nepieciešams viņam Tas, kurš spēj izglābt, Tas, kurš kļūva par viņa Vietnieku, viņa Galvotāju un Taisnību. Jēzus apmierina visas grēcinieka vajadzības, jo Viņš ir uzņēmis pārkāpēja grēkus. “Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jes. 53:5) Kungs varēja grēcinieku atstāt un pilnīgi iznīcināt; bet tika izraudzīts nesalīdzināmi dārgāks plāns. Savā lielajā mīlestībā Viņš nāca pretī bezcerībā nonākušajiem, ļaujot savam vienpiedzimušajam Dēlam nest pasaules grēkus. Un, tā kā Dievs šajā vienā bagātīgajā dāvanā ir ielicis visas Debesis, tad Viņš nekad neatraus cilvēkam nepieciešamo palīdzību, lai tas varētu satvert pestīšanas kausu un kļūt par Dieva mantinieku un Kristus līdzmantinieku.

Dieva mīlestības atklāsme

Kristus nāca, lai visai pasaulei darītu zināmu Dieva mīlestību, lai visu cilvēku sirdis vilktu pie sevis. Viņš sacīja: “Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis.” (Jāņa 12:32) Pirmais solis pretī pestīšanai ir ļauties Kristus mīlestības pievelkošajam spēkam. Dievs cilvēkiem sūta vēsti pēc vēsts, lūdzot tos nožēlot grēkus un atgriezties, lai Viņš varētu piedot un pretīm to vārdiem ierakstīt: apžēlots. Vai tiešām nebūs nekādas nožēlas? Vai visi aicinājumi paliks neievēroti? Vai Kunga žēlastības tuvošanos noraidīs un no Viņa mīlestības pilnīgi atteiksies? Ak, tad cilvēks pats būs atteicies no vienīgā līdzekļa [324] mūžīgās dzīvības iegūšanai, jo Dievs piedod tikai tiem, kas nožēlo un atgriežas! Atklājot savu mīlestību un Garam ļoti lūdzot, Dievs cilvēkus vada uz grēku nožēlu un atgriešanos; jo nožēla ir Dieva dāvana, un, kam Viņš piedod, tos vispirms pamudina nožēlot. Kad cilvēks Dieva priekšā sirsnīgi nožēlo Viņa likumu pārkāpšanu un uzticas Kristum kā grēcinieku Glābējam un Aizstāvim, to pārņem visjaukākā miera izjūta. Ar piedošanas prieku un Dieva mieru cilvēki iepazīstas tikai tad, kad Kristus tos mīlestībā velk pie sevis. Ja tie atsaucas Viņa vilkšanai, pakļaujot savu sirdi dievišķajai žēlastībai, tad Viņš tos soli pa solim vada uz priekšu līdz pilnīgai visu lietu izpratnei, kas nozīmē mūžīgo dzīvību.

Kristus nāca, lai grēciniekam atklātu Dieva taisnību un mīlestību, lai Viņš Israēlam varētu piešķirt nožēlu un grēku atlaišanu. Kad grēcinieks uzlūko pie krusta paaugstināto Jēzu, ciešam pārkāpēja vainas dēļ un nesam grēka sodu; kad tas drausmīgajā krusta nāvē ierauga Dieva riebumu pret ļaunumu un mīlestību uz kritušo cilvēku, – tad tas sāk atzīt un nožēlot Kunga svētā, taisnā un labā likuma pārkāpšanu. Viņš ticībā griežas pie Kristus, tāpēc ka dievišķais Pestītājs ir kļuvis par viņa Vietnieku, Galvotāju un Aizstāvi, kurā koncentrēta visa viņa eksistence. Tad nožēlojošajam grēciniekam Dievs var parādīt savu žēlastību, atklāt patiesību un dāvināt piedošanu un mīlestību.

Sātans nevienai dvēselei neļaus izbēgt no grēka gūsta, ja vien tam atradīsies kāda iespēja to aizkavēt. Lai gan visas Debesis ir atdotas vienā nepārspējamā dāvanā – jo, atdodot savu Dēlu, Dievs atdeva vislabāko, lai mūsu rīcībā būtu visas Debesu bagātības, – tomēr nožēlojošai dvēselei ienaidnieks centīsies Dievu attēlot kā bargu un nepielūdzamu, kurš negrib piedot pārkāpējam. Dažādos laikos esmu saņēmusi vēstules no atsevišķām personām, kuras ir izmisumā par saviem grēkiem. Atkal un atkal tiek rakstīts: “Es baidos, ka man vairs nevar palīdzēt. Vai tiešām priekš manis vēl ir cerība?” Šīm nelaimīgajām dvēselēm man ir tikai viena vēsts: “Uzticieties Dievam! Jūsu Tēvam ir pietiekoši maizes un paliks [325] vēl pāri. Celieties un ejiet pie sava Tēva! Viņš steigsies jums pretī; Viņš jūs apņems ar savu mīlestību un līdzjūtību.

Kad ienaidnieks jums tuvojas līdzīgi plūdiem un, norādot uz jūsu grēkiem, cenšas satriekt, tad sakiet: “Es zinu, ka esmu grēcinieks. Ja es tāds nebūtu, tad nevarētu iet pie Pestītāja, jo Viņš ir teicis: ”Es neesmu nācis taisnus aicināt pie atgriešanās no grēkiem, bet grēciniekus.” (Marka 2:7) Un tāpēc, ka es esmu grēcinieks, man ir tiesības iet pie Kristus. Es tiešām esmu grēcīgs un netīrs, bet Viņš izcieta pazemojumu un nāvi manā vietā, Viņš iztukšoja šo lāsta kausu. Tāpēc es eju. Es ticu un paļaujos uz Dieva drošo apsolvību, kurš atdeva savu Dēlu, “lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību”. (Jāņa 3:16)

Vai tāds sagrauztas dvēseles lūgums varētu tikt atraidīts? – Nē, nekad! Ar Kristus ciešanām un nāvi ir pierādīta Viņa bezgalīgā mīlestība uz cilvēku. Viņš vēlas un arī spēj izglābt pilnīgi visus, kas Viņa vārdā nāk pie Dieva.

Tāpēc kā mazs bērns dodies pie sava Debesu Tēva un, lūdzot, zemojies pie Viņa kājām; jo mums nav vajadzības kāpt Debesīs, lai Jēzu novestu lejā, ne arī nolaisties pazemē, lai Viņu uzvestu augšā, - Viņš vienmēr ir mūsu tuvumā. Viņš apliecina: “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” (Atkl. 3:20) Ak, cik labprāt Kristus pārņemtu katras dvēseles templi savā īpašumā, ja vien mēs to atļautu! Viņš attēlots kā Tāds, kas kladzina un gaida pie sirds durvīm. Bet kāpēc Viņš vēl neieiet? Tikai tādēļ, ka mīlestība uz grēku šīs durvis ir aizslēgusi. Tiklīdz mēs esam ar mieru atzīt savu vainu un atstāt grēku, tā tiek likvidēta barjera, kas dvēseli šķir no Pestītāja. [326]

49. Nodošanās un grēku atzīšana

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1892. gada 12. decembrī)

Lai nožēlotu grēkus, mums nav vajadzības doties uz mūku celli, kā to darīja Lutera, pašiem uzliekot sev sodu netaisnības izpirkšanai un domājot, ka tādā veidā iegūsim Dieva labvēlību. Mums ir zināms gan jautājums: “Vai man jādod par manu pārkāpumu mans pirmdzimtais, manas miesas auglis par manas dvēseles grēkiem?”, gan atbilde: “Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā.” (Mihas 6:7,8) Dziesminieks saka: “Salauzta un sagrauzta sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.” (Ps. 51:19) Jānis, savukārt, raksta: “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1.Jāņa 1:9) Vienīgais iemesls, lai grēku nepiedotu, ir neatzīt to Būtni, kuru ievainoja mūsu pārkāpumi un caururba mūsu grēki, jo tad mēs vēl arvien paliekam vainīgi un mums nepieciešama žēlastība. Kas izsūdz savus pārkāpumus, līdz ar to atverot visapslēptākos dvēseles dziļumus, noteikti atradīs sev ceļu pie bezgalīgās līdzjūtības sirds, jo Kungs ir tuvu tam, kam salauzta sirds, un izglābj to, kam sagrauzts gars.

Ak, cik ļoti kļūdās tie, kas iedomājas, ka, grēku atzīstot, tie zaudēs cieņu un samazināsies viņu [327] iespaids starp līdzcilvēkiem! Pieķērušies šiem maldiem, daudzi, lai gan saskata savas kļūdas, tās tomēr neatzīst un nodarītajā netaisnībā nemeklē izlīgumu, tā sabojājot savu un aptumšojot arī citu dzīvi. Nost ar šo iedomāto cieņu! Krīti uz Klinti un sadauzieties, tad Kristus jums piešķirs patiesu, dievišķu cieņu! Lai lepnums, sevis vērtēšana vai paštaisnība nevienu neattur atzīt grēku, jo tieši grēka atzīšana dod tiesības atsaukties uz apsolījumu: “Kas noliedz savu jauno darbu, tam tas neizdosies, bet, kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību.” (Sal. pam 28:13) Neslēpiet neko no Dieva un neesiet nolaidīgi atzīt savas kļūdas brāļiem! “Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti.” (Jēk. 5:16) Daudzi grēki paliek neatzīti, un pārkāpējiem ar tiem būs jāsastopas galīgajā norēķinu dienā, tāpēc daudz labāk ir saviem grēkiem ieskatīties acīs jau tagad, tos atzīt un atstāt, kamēr mūsu labā vēl aizlūdz salīdzinošais Upuris. Nekļūdieties attiecībā uz Dieva prātu šajā ziņā! Jūsu dvēseles veselība un arī citu glābšana atkarīga no jūsu izvēlēta ceļa. “Tad nu pazemojieties zem Dieva varenās rokas, lai Viņš jūs paaugstinātu savā laikā. Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.” (1.Pēt. 5:6,7) Tikai pazemīga un sagrauzta sirds kaut cik spēj novērtēt Dieva mīlestību un Golgātas krustu. Tas, kurš saskaņosies ar nosacījumiem Dieva labvēlības iegūšanā, baudīs bagātīgas svētības.

Aicinājums uz nodošanos

Lai Dievs varētu mūs atjaunot, svētot un darīt derīgus Debesu pagalmiem, mums Viņam jānodod sava sirds. Mēs nedrīkstam gaidīt kādu sevišķu laiku, mums jānododas tieši šodien, atsakoties ilgāk vergot grēkam. Vai jums šķiet, ka grēku varēsiet atstāt pamazām? Nē, atstājiet visas nolādētās lietas uzreiz! Ienīstiet to, ko Kristus ienīst, un mīliet to, ko Kristus mīl! Vai Viņš ar savu nāvi un ciešanām nav jums sagādājis visu, kas nepieciešams šķīstīšanai no grēka? Kad mēs sākam saprast, ka esam [328] grēcinieki, kad krītam uz Klinti, lai paši salūztu, mūs noteikti apņems mūžīgās rokas, un mēs nonāksim tuvāk Jēzus sirdij. Tad mūs savaldzinās Viņa jaukums un pamodīsies riebums pret savu paštaisnību. Mums jānonāk krusta pakājē. Jo vairāk mēs pazemosimies, jo cēlāka atklāsies Kristus mīlestība. Viņa žēlastība un taisnība nedos nekādu labumu tam, kurš jūtas vesels, tam, kurš domā, ka viņš ir pietiekoši

labs, kurš ir apmierināts ar savu stāvokli. Sirdī, kas neizjūt dievišķās gaismas un palīdzības vajadzību, Kristum nav vietas.

Jēzus sacīja: “Svētīgi garā nabagie, jo tiem pieder debesu valstība.” (Mat. 5:3) Dievā mājō žēlastības pilnība, un mēs varam bagātīgi saņemt Viņa Garu un spēku. Nebarojieties ar paštaisības sēnalām, bet ejiet pie Kunga! Viņam priekš jums ir vislabākais ietērps, un Viņa rokas ir izstieptas pretī, lai jūs pieņemtu. Tad Kristus sacīs: “Noņemiet tam netīrās drēbes un ietēriet to svētku drānās!”

Nāc kā nožēlojošs grēcinieks

Bet vai mums jāgaida, līdz sajūtam, ka esam šķīstīti? – Nē, jo Kristus ir apsolījis, ka, “ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1.Jāņa 1:9) Dievs tevi pārbauda ar savu Vārdu. Lai ticētu, ka Dievs tevi dzirdējis, nav jāgaida uz brīnišķīgu jūtu pamošanos; jūtas nedrīkst būt kritērijs, jo tās ir nepastāvīgas kā mākoņi. Ticībai ir nepieciešams daudz stiprāks pamats. Kunga Vārdam piemīt mūžīgs spēks, uz kuru tu vari droši paļauties, un Viņš ir sacījis: “Lūdziet, tad jums taps dots!” Skaties uz Golgātu! Vai Jēzus nav apsolījis, ka Viņš būs tavš Aizstāvis? Vai Viņš nav sacījis, ka saņemsi to, ko lūgsi Viņa vārdā? Tev nav jāpaļaujas uz savu krietnumu vai labajiem darbiem. Tev jānāk, paļaujoties uz Taisnības Sauli, ticot, ka Kristus ir atņēmis grēkus un pieskaitījis tev savu taisnību.

Tev jānāk pie Dieva kā nožēlojošam grēciniekam. [329] Jēzus, dievišķā Aizstāvja, vārdā tev jāiet pie žēlsirdīgā, piedodošā Tēva, ticot, ka Viņš darīs tieši tā, kā ir apsolījis. Lai tie, kas alkst pēc Dieva svētībām, klauvē un gaida pie žēlastības troņa, stiprā pārliecībā sakot: “Tu, ak Kungs, esi apsolījis: “Jo ikviens, kas lūdz, dabū un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, taps atvērts.”” Kungs ļoti vēlas, lai tie, kas meklē Dievu, ticētu, ka Viņš visu izdarīs, jo Viņam nekas nav neiespējams.

Norādot uz pazīstamu ikdienišķu cilvēku sadzīves ainu, Kungs ir centies mums parādīt, cik Dievs ir labprātīgs uz klausīt un atbildēt mūsu lūgumus. Viņš sacīja: “Vai ir cilvēks jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni? Jeb, kad tas zivi lūdz, dotu tam čūsku? Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?” (Mat. 7:9-11) Norādot uz vecāku dabīgo mīlestību pret savām atvasēm, Kristus aicina atzīt Dieva labprātību mums palīdzēt. Kurš tēvs spētu novērsties no maizi lūdzoša bērna? Vai kādam ir iemesls apkaunot Dievu, iedomājoties, ka Viņš neatbildēs uz savu bērnu saukšanu? Vai mēs pieļaujam varbūtību, ka vecāki ir spējīgi izjokot un mocīt savu bērnu, pamodinoš cerības tikai tāpēc, lai liktu pievilties? Vai tēvs apsolīs savam dēlam sniegt labu un barojošu uzturu un pēc tam viņam dos akmeni? Ja tad jūs, būdami cilvēki un pie tam ļauni, saviem bērniem dodat labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs, kas ir Debesīs, sniegs labu tiem, kas Viņu lūdz. Kungs lūdzējiem apsola dot Svēto Garu.

Nožēlojoša, ticoša grēcinieka vainas atzīšanai Kristus pievieno savu taisnību, lai kritušā cilvēka lūgšana varētu nonākt Tēva priekšā kā smaržīgs vīraks un ticīgā dvēsele saņemtu Dieva žēlastību. Trīcošai, nožēlojošai dvēselei Jēzus saka: “Lai tas paļaujas uz Manu stiprumu, ka tas varētu derēt mieru ar Mani; un tas derēs mieru ar Mani.” (Jes. 27:5. – KJV) ““Tad nāciet, turēsim tiesu!” saka Kungs. “Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu [330] kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.”” (Jes. 1:18) Vai tu Viņam atļausi par tevi gādāt? Vai tu piekritīsi, ka Viņš kā uzticīgs Radītājs rūpējas par tavu dvēseli? Tad iesim, dzīvosim Viņa vaiga gaismā un lūgsim kā Dāvids: “Šķīsti mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!” (Ps. 51:9) Atsaucies ticībā uz Jēzus asinīm, jo vienīgi tās tevi var darīt baltāku par sniegu. Tu varbūt domā, ka visus elkus nolikt vienā reizē tev būs par grūtu. Bet tāda atteikšanās taču ir attēlota ar triecienu, krītot uz klintī. Tāpēc atsakies no visa, kas šķir no Dieva, jo, kamēr tu pats neesi salūzis, tev nav nekādas vērtības.

Kad tu novērsies no caurajām akām, kur nav ūdens, un Jēzus, sava Aizstāvja, vārdā nāksi tieši pie Dieva, lūdzot visu tev nepieciešamo, tad Kristus taisnība tiks uzskatīta par tavu taisnību un Kristus rakstura vērtība – par tavu vērtību. Tad tu sapratīsi, ka taisnošana iegūstama vienīgi ticībā Kristum, jo Viņā atklājas Dieva rakstura pilnība, Viņa dzīve liecina par svētuma principu spēku. Kristus salīdzinošās asinis grēcinieku atbrīvo no šīs verdzības un soda; bezgrēcīgā Vietnieka un Galvotāja pilnība padara to spējīgu pazemīgi paklausīt visiem Dieva likumiem. Bez Kristus viņš kā grēcinieks ir pakļauts bauslības paredzētajam sodam, bet ticība Kristum viņu Dieva priekšā padara taisnu. [331]

50. Nāciet, meklējiet un atrodiat

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1892. gada 19. decembrī)

Cilvēkam pašam sevi izglābt nav iespējams. Viņš gan sevi šajā ziņā var pievilt, bet nevar izglābt. Cilvēka glābšanai derīga vienīgi Kristus taisnība, un tā ir Dieva dāvana. Tas ir patiesais kāzu tērps, kurā tu kā gaidīts viesis drīksti ieiet Jēra kāzu mielastā. Tāpēc ticībā nevilcinoties pieķeries Kristus, un tu kļūsi par jaunu radījumu Jēzū, par gaismu pasaulē.

Kristus ir nosaukts “Kungs – mūsu taisnība”, un ikvienam ticībā vajadzētu sacīt: “Kungs – mana taisnība”. Kad mēs pilnā pašāvērbībā satversim šo Dieva dāvanu, tad mūsu lūpas slavēs Viņu, un mēs arī citiem varēsīm sacīt: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.” (Jāņa 1:29) Tad mēs pazudušajiem spēsim izskaidrot pestīšanas plānu, kā Kungs grēka lāsta nomāktajā pasaulē kritušajiem un bezcerībā nonākušajiem grēciniekiem ir ieviesis žēlastības noteikumus un atklājis savas pretimnākšanas vērtību un nozīmi. Žēlastība ir nepelnīta labvēlība. Eņģeļi, kuriem grēks ir pilnīgi svešs, nesaprot, ko nozīmētu tiem parādīta žēlastība, bet mūsu [332] grēcīgums it kā pats sauc pēc žēlsirdīgā Dieva ārkārtējas labvēlības. Tā bija žēlastība, kas mūsu Pestītājam lika meklēt nomaldījušās avis un vest atpakaļ pie ganāmpulka.

Vai tu jūti, ka tavai dvēselei kā trūkst? Vai tu salksti un slāpsti pēc taisnības? Tad tas ir pierādījums, ka Kristus darbojas pie tavas sirds un liek izjust šo vajadzību, lai tu Viņu meklētu, un Viņš, dodot tev Svēto Garu, izdarītu tavā labā to, ko tu pats nespēj. Kungs nav paredzējis nekādus citus nosacījumus kā vien izsalkumu pēc Viņa žēlastības, vēlēšanos pieņemt Viņa padomu un ilgas pēc Viņa mīlestības. “Lūdz!” – jo lūgšana apliecina, ka tu apzinies savu vajadzību, un, ja tu lūdz ticībā, tad arī saņemsi. Kungs to ir apliecinājis ar savu vārdu, un tas nevar pievilt. Apziņa, ka tu esi grēcinieks, ir pietiekošs pamats, lai lūgtu pēc Viņa žēlastības un līdzjutības. Tu drīksti griezties pie Dieva ne tāpēc, ka būtu svēts, bet tāpēc, ka tu lūdz Viņu šķīstīt tevi no visiem grēkiem un netaisnības. Tad kāpēc tu vēl gaidi? Kāpēc tu neturi Dievu pie vārda, sakot:

“Kungs, es nododos Tev, un tas ir viss, ko varu darīt!”

Ja nāk sātans un kā ēna nostājas starp tevi un Dievu, apsūdzot pārkāpumus, kārdinot neuzticēties un apšaubīt Viņa žēlastību, tad saki: “Es nedrīkstu atļaut savam vājumam nostāties starp mani un Dievu, jo Viņš ir mans stiprums. Mani grēki, kuru ir visai daudz, tagad uzlikti Jēzum, manam dievišķajam Vietniekam un Upurim. Tāpēc es pieķeros Viņa krustam.”

Neviens cilvēks, ielūkojoties sevī, nevar savā raksturā atrast kaut ko, kas to varētu ieteikt Dievam vai nodrošināt viņa pieņemšanu. Grēciniekam ir iespējams tuvojies Dievam, tikai pateicoties Jēzum, kuru Tēvs nodeva, lai sagādātu pasaulei dzīvību. Vienīgi Jēzus ir mūsu Glābējs, Aizstāvis un Starpnieks; vienīgi Viņā mums ir cerība uz [333] piedošanu, mieru un taisnību. Tas ir Kristus asiņu spēks, kas grēka sasistai dvēselei var atdot veselību. Kristus ir tā smarža, svētais vīraks, kas tavu lūgumu padara Tēvam pieņemamu. Tāpēc tu droši vari sacīt:

“Kāds esmu, tāds es atnāku,
Uz saviem spēkiem neceru.
Ak, šķīsti mani, nabagu –
Tā gauži lūdzos, Dieva Jērs.”

Iet pie Kristus - tas neprasa smagu garīgu piepūli un ciešanas; tas nozīmē – vienkārši pieņemt atpestīšanas noteikumus, ko Dievs skaidri atklājis savā Vārdā. Svētība visiem ir brīvi pieejama. Aicinājums ir vispārējs: “Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet! Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu! Kādēļ jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu sudrabu par to, kas neder uzturam? Klausieties, klausieties uz Mani, tad jums būs daudz laba ko ēst, un jūsu dvēsele atspirdzināsies ar tauku barību!” (Jes. 55:1,2)

Taisnība atrodama Kristū

Tad nāciet, meklējiet un atrodiat! Spēka rezervuārs ir atvērts; tas ir pilns un brīvi pieejams. Nāciet ar pazemīgu sirdi, atmetot domu, ka Dieva labvēlības nopelnīšanai jums jāizdara kāds labs darbs vai ka jums pašiem jāklūst labākiem, pirms varat nākt pie Kristus. Jūs neko tādu nespējat izdarīt, jūs paši savu stāvokli nevarat uzlabot. Bez Kristus mums nav ne vērtības, ne taisnības. Ja mēs neesam ietērpti Kristus neaptraipītajā taisnībā, tad savā grēcīgumā, vājumā un cilvēciskajā nepilnībā nevaram rādīties Dieva priekšā. Mums jātiek atrastiem Viņā un ne savā, bet Viņa taisnībā tērptiem. Tad Vārdā,

kas stāv pāri visiem vārdiem, vienīgajā cilvēkiem dotajā Vārdā, kuru piesaucot cilvēks var tikt glābts, pieprasiet Dieva apsolvējuma piepildīšanos, sakot: “Kungs, piedod manu grēku; es savu roku lieku Tavā rokā, palīdzi man, jo citādi es eju bojā. Es Tev [334] uzticos!” Pestītājs ikvienam nožēlojošam grēciniekam atgādina: “Neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani,” (Jāņa 14:6) “un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.” (Jāņa 6:37) “Es esmu tavš palīgs!” (Ps. 35:3)

Atsaucoties Kristus aicinājumam un pieķeroties Viņam, jūs parādāt glābjošu ticību. Gadījuma rakstura runāšana par reliģiskām lietām, lūgšana pēc garīgām svētībām bez īsta dvēseles izsalkuma un dzīvas ticības dod maz labuma. Ziņkārīgais pūlis, kas drūzmējās ap Jēzu, saskarē ar Viņu neieguva nekādu vitālu spēku. Bet, kad nelaimīgā, slimā sieviete, kas cieta jau divpadsmit gadu, savā lielajā vajadzībā izstiepa roku un aizskāra Jēzus apģērba malu, tā sajuta, ka ir dziedināta. Kristus zināja, ka no Viņa ir izgājis spēks, un, pagriezies pret ļaužu drūzmu, jautāja: “Kas Mani ir aizskāris?” (Lūkas 8:45) Pārsteigti par tādu jautājumu, mācekļi iebilda: “Meistar, ļaudis tev laužas virsū un tevi spiež.” Bet Jēzus sacīja: “Mani kāds ir aizskāris, jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis.” Bet sieva, redzēdama, ka viņa nav palikusi apslēpta, trīcēdama nāca un nometās Viņa priekšā ceļos un izstāstīja visu ļaužu priekšā, kādas vainas dēļ tā bija Viņu aizskārusi un ka viņa tūlīt bija kļuvusi vesela. Bet Viņš tai sacīja: “Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi, ej ar mieru!” (Lūkas 8:45-48) Ticība, kas spēj sniegt dzīvu savienību ar Kristu, mūsos izpaudīsies kā atziņa par Viņa pārkumu, kā pilnīga pašārvība un nedalīta nodošanās Viņam. Tāda ticība darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Tā Kristus sekotāja dzīvē rada patiesu paklausību Dieva likumiem; jo mīlestība pret Dievu un mīlestība pret cilvēkiem ir rezultāts dzīvai savienībai ar Kristu. Bet, ja kādam nav Kristus Gara, tas Viņam nepieder.” (Rom. 8:9)

Jēzus saka: “Es esmu vīnakoks, jūs tie zari.” (Jāņa 15:5) Vai vispār ir iespējams iedomāties vēl tuvākas attiecības? Zaram taču ir tādas pašas šķiedras kā vīnakokam. Zari no stumbra pastāvīgi un netraucēti [335]saņem barību, dzīvību un spēku. Nepieciešamās barības vielas zariem piegādā saknes. Tādas ir ticīgā attiecības ar Kristu, ja tas paliek Viņā un pieņem Viņa sniegto barību. Tomēr šādās garīgās attiecībās ar Kristu dvēsele var nonākt, tikai pateicoties personīgi izlietotai ticībai. “Bez ticības nevar Dievam patikt” (Ebr. 11:6), jo tieši ticība ir tā, kas mūs savieno ar Debesu piedāvāto spēku un stiprina cīņai pret tumsas varām. Jo “šī ir tā uzvara, kas uzvar pasauli – mūsu ticība.” (1.Jāņa 5:4) Ticība dvēseli iepazīstina ar Dieva esamību un klātbūtni, un, ja cenšamies dzīvot vienīgi Dieva godam, mums arvien vairāk atklājas Viņa rakstura skaistums un žēlastības lielums. Mēs kļūstam garīgi stipri, jo elpojam Debesu gaisu un apzināmies, ka Kungs ir mums blakus un mūs uztur. Uzlūkojot Viņu, kurš ir visaugstākais un pats mīlīgākais starp tūkstošu tūkstošiem, mēs paceļamies pāri pasaulei un tiekam pārvērsti Viņa līdzībā. [336]

51. Vienots ar dzīvo Vīnakoku

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1892. gada 26. decembrī)

“Ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2.Kor. 5:17) Nekas cits kā vienīgi dievišķais spēks var atjaunot cilvēka sirdi un piepildīt dvēseli ar Kristus mīlestību, kas vienmēr izpaudīsies mīlestībā pret tiem, par kuriem Viņš nomira. Gara auglis ir mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Kad cilvēks ir atgriezies pie Dieva, tas iegūst jaunu morālo garšu, saņem jaunus garīgus spēkus; viņš mīl to, ko mīl Dievs, jo nemainīgo apsolvējumu zelta ķēde viņa dzīvi ir savienojusi ar Jēzus dzīvi. Dvēseli piepilda mīlestība, prieks, miers un neizsakāma pateicība, tā ka šo svētību saņēmējs var izsaukties: “Tava žēlastības pilnā laipnība mani ir paaugstinājusi.” (Ps. 18:36)

Bet tie, kas gaida, ka viņu raksturs pārvērtīsies brīnumainā kārtā, no savas puses apņēmīgi necenšoties uzvarēt grēku, noteikti pievilsies. Kamēr mēs uzlūkojam Jēzu, mums nav iemesla baidīties un nav pamata šaubām, vai Viņš tiešām spēs izglābt visus, kas pie Viņa nāk, tomēr var būt vērā ņemamas bailes, ka tikai mūsu vecā [337]daba atkal negūst virsroku vai arī ka ienaidnieks nav izdomājis kādus slazdus, lai mūs no jauna padarītu par saviem gūstekņiem. Lai tiktu glābti, mums jādarbojas ar bijāšanu un drebēšanu, apzinoties, ka Dievs ir Tas, kas mūsos rada gribu un to arī piepilda pēc sava labā prāta. Ar saviem ierobežotajiem spēkiem mums savā sfērā jābūt tikpat svētiem, cik Dievs ir svēts savā sfērā. Pēc savām spējām mums jāatklāj patiesība, mīlestība un dievišķā rakstura pārkums. Kā vasks saglabā zīmoga nospiedumu, tā dvēselei jāuzņem Dieva Gara iespaids un jāzaglabā Kristus līdzība.

Mums ik dienas jāpieaug garīgā piemīlībā. Bieži vien mūsu pūles atdarināt dievišķo paraugu var izrādīties nesekmīgas. Trūkumu un kļūdu dēļ raudot būs jāzemojas pie Jēzus kājām, bet nevajadzētu zaudēt drosmi; mums jālūdz vēl dedzīgāk, jāuzticas vēl pilnīgāk un no jauna neatlaidīgi jācenšas pieaugt mūsu Kunga līdzībā. Nepaļaujoties uz saviem spēkiem, mēs varam uzticēties Glābējam un slavēt Kungu, jo Viņš ir mūsu Dievs, kas uztur mūsu garīgo veselību.

Kur vien ir savienība ar Kristu, tur ir arī mīlestība. Bez mīlestības visi citi augļi ir pilnīgi nederīgi, jo mīlestība pret Dievu un tuvāko ir pati reliģijas būtība. Neviens nevar mīlēt Kristu, tajā pašā laikā nemīlot Viņa bērnus. Kad esam savienoti ar Kristu, tad mums ir Kristus prāts, mūsu raksturā atmirdz skaidrība un mīlestība un visu dzīvi pārvalda lēnprātība un patiesība. Līdz ar to mainās arī cilvēka sejas izteiksme. Dvēselē mājajošajam Kristum ir pārveidojošs spēks, un āriene liecina par iekšējo mieru un prieku. Mēs uzņemam Kristus mīlestību, kā zars uzņem barību no vīnakoka. Ja mēs esam viens ar Kristu, ja šķiedru pa šķiedrai esam savienoti ar Dzīvo Vīnakoku, tad par to liecinās bagātīgi augļu ķekari ikdienas dzīvē. Ja būsīm savienoti ar Gaismu, tad kļūsim par gaismas kanāliem, kas ar vārdiem un darbiem izplatīs gaismu pasaulē. Patiesos kristiešus saista mīlestības ķēde, [338] kas Zemi savieno ar Debesīm un ierobežoto cilvēku ar bezgalīgo Dievu. No Kristus vaiga starojošā gaisma atmirdz Viņa sekretāju sirdīs un pagodina Dievu.

Mēs tiekam pārveidoti uzlūkojot, jo, pārdomājot dievišķā Parauga pilnību, sākam ilgoties pēc noteiktas pārmaiņas savā dzīvē un pēc atjaunošanas Viņa nevainojamajā līdzībā. Ticot Dieva Dēlam, izmainās raksturs, un dusmības bērns kļūst par Dieva bērnu. Tas pāriet no nāves dzīvībā, kļūst garīgs un spēj izšķirt garīgas lietas. Dieva gudrība apgaismo viņa prātu tā, ka viņš ierauga Kunga bauslības brīnumus. Kad patiesība cilvēku atgriež, sākas rakstura pārveidošanas darbs, pieaug viņa izpratnes apjoms. Kļūstot par Dievam paklausīgu bērnu, tas iegūst Kristus prātu, un Dieva griba kļūst par viņa gribu.

Cilvēks, kurš nedalīti pakļaujas Dieva Gara vadībai, drīz vien ievēros, kā attīstās un pieaug viņa prāta spējas. Kalpojot Dievam, tas saņem pilnvērtīgu audzināšanu, kas raksturu vairs neattīsta vienpusīgi, bet veido to simetrisku un pilnīgu. Tiek uzvarēts vājums, kas kādreiz izpaudās svārstīgā gribā un nenoteiktā raksturā, jo pastāvīga nodošanās un dievbijība cilvēku noved tik tuvās attiecībās ar Kristu, ka tas iegūst Kristus prātu. Viņš kļūst viens ar Kungu un vadās pēc veselīgiem un stipriem pamatprincipiem. Viņa uztvere ir skaidra, un tam piemīt gudrība, kas nāk no Dieva. Jēkabs saka: “Kas jūsu starpā ir gudrs un saprātīgs, tas lai, pareizi dzīvodams, uzrāda savus darbus, darītus gudrā lēnprātībā.” (Jēk. 3:13) “Tā gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, tad miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības. Bet taisnības auglis mierā top sēts tiem, kas mieru tur.” (Jēk. 3:17,18) Tādu gudrību atklās ikviens, kas pieņem pestīšanas biķeri un piesauc Kunga vārdu. Šī pestīšana, kas pārkāpējam piedāvā [339] piedošanu, dāvina viņam taisnību, kura var izturēt visu zinošā Dieva rūpīgo pārbaudi, dodot uzvaru pār Dieva un cilvēku varenāko ienaidnieku un nodrošinot saņēmējam mūžīgu dzīvību un prieku, vienlaicīgi kļūstot par priecīgu pārdomu tēmu ikvienam pazemīgajam, kas par to dzird un priecājas.

Līdzība par pazudušo avi

Brīnišķā Kristus līdzība par pazudušo avi un labo ganu, kurš atstāja deviņdesmit deviņas citas avis, lai ietu meklēt vienu noklīdušo, ilustrē Kristus darbu, grēcinieka stāvokli un Universa gaviles par ikvienas dvēseles izglābšanu. Gans pret šo avi neizturējās vienaldzīgi un nesacīja: “Man vēl ir deviņdesmit deviņas; iet un meklēt vienu nomaldījušos būtu pārāk grūti; lai viņa pati nāk atpakaļ, tad es atvērsu laidara durvis, lai to ielaistu; bet pats gan pēc tās neiešu.” Nē, tiklīdz avs ir nozudusi, gana sejā tūlīt parādās nemiers un raizes. Viņš ganāmpulku skaita un vēlreiz pārskaita un, kad kļūst skaidrs, ka vienas avs tiešām trūkst, gans vairs ilgāk nekavējas. Viņš pārējās deviņdesmit deviņas atstāj laidarā, un, lai cik tumša un vētraina būtu nakts, lai cik bīstams un nepatīkams ceļš, lai cik ilga un nogurdinoša meklēšana, viņš nepagurst, neapstājas, līdz pazodusī ir atrasta. Tad viņš pagurušo, nespēcīgo avi ceļ uz saviem pleciem un priecīgs un apmierināts, ka meklēšana nav bijusi veltīga, noklīdušo atgriež laidarā. Gana pateicība izpaužas skanīgās gaviļu dziesmās, kad viņš saaicina draugus un kaimiņus, sakot: “Priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis!” (Lūkas 15:6) Tieši tāpat, kad lielais avju Gans atrod kādu noklīdušo, Gana priekā piedalās Debesu eņģeļi. Par atrasto pateicībā un līksmībā vienojas Debesis un Zeme. “Tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.” (Lūkas 15:7) [340]

52. Kristus - mūsu Augstais Priesteris

(Manuskripts 50, 1900. gads)

Taisnība prasa ne tikai vienkāršu grēka piedošanu, bet nāvēssoda izpildi. Šos abus nosacījumus Dievs apmierināja sava vienpiedzimušā Dēla dāvanā. Mirstot cilvēka vietā, Kristus izcieta pārkāpējam pienākošos sodu un sagādāja piedošanu.

Pārkāpums cilvēku ir šķīris no dzīvības avota - Dieva. Grēka autora sātana pūļu rezultātā ikviena Zemes iemītnieka dvēsele ir paralizēta. Tas vairs nespēj izprast grēku, nespēj novērtēt un iegūt dievišķo dabu. Ja tā arī būtu viņam aizsniedzama, cilvēka dabīgā sirds tur vairs nesaskata nekā pievilcīga. Viņu tagad pārvalda sātana valdzinošais spēks. Ietekmējot prātu uz visdažādāko aizbildināšanos, kādu vien iespējams izdomāt, velns stājas pretī katram pozitīvam impulsam. Visas cilvēkam kādreiz piešķirtās spējas un spēki ir tikuši izmantoti kā ieroči pret dievišķo Labdari. Tāpēc, lai gan Dievs cilvēku mīl, Viņš nevar tam droši piešķirt tās dāvanas un svētības, kuras Kungs labprāt vēlētos sniegt.

Tomēr sātans Dievu nevar pārspēt, jo Dievs sūtīja pasaulē savu Dēlu, lai, pieņemot cilvēka dabu un veidu un savienojot cilvēcisko ar dievišķo, Viņš paceltu cilvēka morālo vērtību. [341]

Pazudušo glābšanai cita ceļa vienkārši nav. "Bez Manis," saka Kristus, "jūs nenieka nespējat darīt." (Jāņa 15:5) Pateicoties Kristum un vienīgi Kristum, dzīvības avotiem ir iespējams atjaunot cilvēka dabu, pārveidot tā gaumi un likt, lai viņa mīlestība atkal pievēršas Debesīm. Apvienojot dievišķo un cilvēcisko dabu, Kristus spēja apgaismot cilvēka prātu, lai pārkāpumos un grēkos mirušajā dvēselē ieviestu savas dzīvību izraisošās īpašības.

Ja domas tiek pievērstas Golgātas notikumiem, tad pat ar savām nepilnīgajām redzes spējam cilvēks tur pie krusta var saskatīt Kristu. – Kāpēc Viņš mira? – Grēka dēļ. – Kas ir grēks? – Likuma pārkāpšana. – Tā tiek atvērtas acis, lai ieraudzītu grēka dabu. Kad likums ir pārkāpts, tas vainīgajam nevar sniegt piedošanu. Tas ir mūsu audzinātājs, kas reizē arī notiesā. – Kur ņemt zāles? – Likums mūs noved pie Kristus, kurš bija pienaglots pie krusta, lai kritušajam, grēcīgajam cilvēkam varētu piešķirt savu taisnību un to pievest Tēvam, ietērtu Viņa pilnīgajā raksturā.

Pie krusta mirstošais Kristus cilvēkos ne tikai rada nožēlu par Dieva baušļu pārkāpšanu – jo, kuram Dievs piedod, tam Viņš iepriekš liek nožēlot grēkus un atgriezties, – bet arī pilnīgi apmierina taisnās tiesas prasības. Viņš pats sevi piedāvā par izpirkuma maksu. Jēzus izlietās asinis, Viņa lauztā miesa apmierina pārkāptā likuma prasības, tā uzceļot tiltu pāri grēka radītajam bezdibenim. Viņš cieta miesā, lai ar savu sasisto un salauzto miesu varētu aizsegt neaizsargāto grēcinieku. Ar Viņa nāvi Golgātā iegūtā uzvara uz visiem laikiem Universā iznīcināja sātana apsūdzējo varu un aplūsināja tā apvainojumus, ka Dievam pašaieliedzība esot neiespējama un tāpēc tai neesot nozīmes arī cilvēces ģimenē.

Sātans Debesīs bija ieņēmis vietu tūlīt aiz Dieva Dēla. Viņš bija pirmais starp eņģeļiem. Kad tā iespaids kļuva samaitājošs, Dievs tomēr nevarēja to parādīt īstajā gaismā, un, lai visās Debesīs atjaunotu saskaņu ar sevi, nedrīkstēja tās vienkārši atbrīvot no sātana ļaunās ietekmes. Sātana vara bija pieaugusi, bet ļaunums palika neatpazīts. Tāpēc, kaut arī šis iespaids Universam bija nāvi nesošs, pasaulu un Debesu pārvaldības drošības labā bija nepieciešams ļaut tam attīstīties un atklāties patiesajā gaismā. [342]

Pašaieliedzība kopā ar Dievu

Turpinot pret Kristu izvērsto naidu, līdz Tas ievainots, sasists un sirdī salauzts karājās pie Golgātas krusta, sātans pilnībā zaudēja jebkādas Universa simpātijas. Tagad kļuva skaidri redzams, ka, mīlot cilvēci, Dievs savā Dēlā bija aizliedzis un par pasaules grēkiem atdevis pats sevi. Mūžīgajā Dieva Dēlā bija atklājies Radītājs. Līdz ar to jautājums "Vai Dievs var būt pašaieliedzīgs?" tika atbildēts uz visiem laikiem. Kristus bija Dievs, un, lai varētu pienest bezgalīgo upuri, Viņš bija ar mieru ietērties cilvēka miesā, pieņemt cilvēka dabu, lai tādā veidā kļūtu paklausīgs līdz nāvei.

Nevienai cilvēciskai būtnei nav jāpienes upuri, kādus, neskatoties uz sātana kārdināšanām, Kristus jau nebūtu nesis; un, jo lielākas bija kārdināšanas, jo pilnīgāks kļuva upuris. Visu, kas cilvēkam jāiztur cīņā pret ienaidnieku, Kristus jau pārdzīvoja savā dievišķi cilvēciskajā dabā. Jēzus mira cilvēka vietā kā viņa vietnieks un galvotājs, paklausīgs un bez grēka līdz pēdējam mirklim, izturējis visu, kas

cilvēkam jebkad jāiztur no viltīgā kārdinātāja, lai varētu uzvarēt un kļūt par dievišķās dabas dalībnieku.

Ikvienam, kurš līdzīgi Kristus patiesības dēļ gatavs upurēt visu, pat dzīvību, melu vietā sirdī iemājo skaidra patiesība, viltības un intrigu vietā – godīgums un taisnība. Sātanam pretoties nav viegli. No paša sākuma līdz pat beigām nepieciešams stingri pieķerties dievišķajai dabai, vai arī mums neizdosies pastāvēt viņa priekšā. Ar uzvaru nāvē pie Golgātas krusta Kristus cilvēkam ir nodrošinājis panākumus, lai tas spētu ievērot Dieva bauslību, pieņemot Viņu kā Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Citas iespējas te nav.

Kristus taisnība grēciniekam tiek pasniegta kā brīva dāvana, ja tikai viņš to vēlas pieņemt. Cilvēkā pašā nav nekā laba, jo viss ir grēka aptraipīts un sabojāts, ārkārtīgi pretīgs skaidrajam un svētajam Dievam. Vienīgi pateicoties Jēzus Kristus taisnajam raksturam, tas drīkst Viņam tuvoties. [343]

Kalpodams aiz priekšvara kā Augstais Priesteris, Kristus Golgātu ir padarījis nemirstīgu, jo, dzīvodams pie Dieva un pastāvīgi mirdams grēkam, Viņš ikvienam cilvēkam, ja tas grēko, kļūst par Aizstāvi.

Enģeļu pulku apņēmts, Viņš no kapa iznāca brīnišķā apvienotās dievišķās un cilvēciskās dabas spēkā un godībā. Viņš apkampa pasauli, kuru sātan bija uzskatījis par savu likumīgo teritoriju, un, atdodot dzīvību, ar savu apbrīnojamo darbu visai cilvēcei atguva Dieva labvēlību.(..)

Lai neviens nepieķeras aprobežotiem, šauriem uzskatiem, it kā kāds cilvēka veikts darbs varētu palīdzēt kaut nedaudz segt pārkāpumu parādu. Tas ir galīgs neprāts. Lai jūs to spētu aptvert, atsakieties no savām iemīļotajām domām un ar pazemīgu sirdi pievērsieties salīdzināšanas darbam. Šis jautājums daudziem ir tik neskaidrs, ka tūkstoši un atkal tūkstoši, saukdamies par Dieva bērniem, patiesībā kalpo ļaunajam, jo paļaujas uz saviem darbiem. Dievs vienmēr ir prasījis labus darbus, tāpat kā tos prasa baušļi, bet, tā kā cilvēks ir pakļāvies grēkam, kas viņa labajiem darbiem atņem vērtību, palīdzēt var vienīgi Jēzus taisnība. Kristus spēj izglābt visā pilnībā, jo Viņš visu laiku dzīvo, lai mūs aizstāvētu. Viss, ko cilvēks var darīt savas glābšanas labā, ir atsaukties aicinājumam: “Kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.” (Atkl. 22:17) Cilvēkam nav iespējams izdarīt nevienu grēku, par kuru jau nebūtu samaksāts Golgātā. Kristus krusts ar vislielāko nopietnību uzrunā grēcinieku, pastāvīgi piedāvājot pilnīgu samaksu par tā pārkāpumiem.

Nožēla un piedošana

Tuvojoties Golgātas krustam, jūs sastopaties ar mīlestību, kurai vienkārši nav līdzīgas. Kad jūs ticībā aptverat tur pienestā upura nozīmi, tad saprotat, ka esat pārkāptā likuma notiesāts grēcinieks. Tā ir nožēla. Ejot ar pazemīgu sirdi, jūs atradīsiet piedošānu, jo Jēzus Kristus tiek attēlots pastāvīgi stāvam pie altāra, ik acumirkli piedāvājam upuri par pasaules grēkiem. Viņš kalpo patiesajā svētnīcā, ko ir cēlis Kungs un ne cilvēks. [344] Jūdu svētnīcas simboliskajām ēnām šodien vairs nav nekādas vērtības. Vairs nav vajadzīga ne ikdienas, ne ikgadējā simboliskā kalpošana; būtiska nozīme ir vienīgi Vidutāja salīdzinošajam upurim, ko pastāvīgi pieprasa grēks. Jēzus kalpo Dieva klātbūtnē, piesot savas izlietās asinis, jo Viņš ir īstais upura Jērs, un Viņa upuris der katram pārkāpumam, katrai grēcinieka nepilnībai.

Cilvēka labā pastāvīgi aizlūdz gan Kristus, gan Svētais Gars, tomēr Gars mūs aizbildina ne tā kā Jēzus, kurš piedāvā savas kopš pasaules radīšanas izlietās asinis; Gars darbojas sirdī, pamudinot mūs uz lūgšanu un nožēlu, uz slavu un pateicību. Slava no mūsu lūpām atraisās tāpēc, ka Gars ir aizskāris dvēseles stīgas, atgādinot svētas atmiņas un pamodinot sirdī gaišas mūzikas skaņas.

Patiesu ticīgu cilvēku reliģiskie dievkalpojumi, lūgšanas, slava, pateicība un grēku atzīšana paceļas Debesu svētnīcā kā vīraks, tomēr, ejot cauri samaitātajiem cilvēciskajiem kanāliem, tas viss tiek tā aptraipīts, ka, ja asinis to neattīrītu, tad Dieva acīs tam nebūtu nekādas vērtības. Pat mūsu labākie centieni nav nevainojami un šķīsti, un Dievam pieņemami kļūst tikai tad, ja tos savā taisnībā ietērpj pie Viņa labās rokas stāvošais Vidutājs. Visu zemes svētnīcās lietoto vīraku nepieciešams apslacīt ar Kristus attīrošajām asinīm. Viņš Tēvam uzrāda savu nopelnu, kuru nav aptraipījis šīs zemes ļaunums. Viņš kvēpināmajā traukā ieliek savu ļaužu lūgšanas, slavu un izsūdzētos pārkāpumus un tad tiem pievieno savu nevainojamo taisnību. Līdz ar to Kristus salīdzinošā upura dāvētā smarža pie Dieva uzkāpjošo vīraku padara Viņam pilnīgi pieņemamu, tā ka uz Zemi var atgriezties žēlastības pilnas atbildes.

Ak, kaut ikviens spētu saprast, ka itin visa paklausība, slava un pateicība jāliek uz Kristus taisnības kvēlās uguns, lai šīs taisnības smarža paceltos kā mākonis pie žēlastības krēsla. [345]

53. Ticībā un paklausībā iegūstamā pārvēršana

(Raksts publicēts The Signs of the Times, 1893. gada 5. jūnijā)

Kristus mācība Evaņģēlijos pilnībā saskan ar Viņa sniegtajām atziņām Vecās Derības praviešu rakstos, jo pravieši tajā laikā bija tādi paši Kristus vēstneši kā apustuļi, kas nesa Dieva vēsti Jaunās Derības laikā, tāpēc viņu paustajās mācībās nav pretrunu. Tomēr sātans ir vienmēr darbojies un ar visu netaisnības pievīlošo varu vēl joprojām pūlas, lai Dieva Vārdam atņemtu ietekmes spēku. To, kas pats par sevi ir vienkāršs un saprotams, tas cenšas ietīt noslēpumainības plīvurā. Šajā darbā viņam ir gadsimtiem ilga pieredze. Lai gan velns pazīst Dieva raksturu, tas ar savu izsmalcināto viltību ir piekrāpis visu pasauli. Iznīcinot Dieva Vārda iespaidu, viņš jau pašā sākumā pasaulē ienesa grēku. Ādams noticeja sātana teiktajam, kad tas pauda melus par Dieva raksturu, kā rezultātā viņa dzīve tika samaitāta. Viņš nepaklausīja Dieva izvirzītajiem noteikumiem un darīja tieši to, ko Kungs bija aizliedzis. Šīs nepaklausības dēļ Ādams krita, bet, ja viņš būtu izturējies pārbaudi un palicis uzticīgs, [346] tad mūsu pasaulē nekad nebūtu atvērušās ciešanu slūžas.

Cilvēkam noticot sātana izteiktajiem maldiem par Radītāju, izmainījās viņa raksturs un liktenis, tomēr, ja vien Zemes iemītnieki paļautos uz Dieva Vārdu, tad tiktu pārvērsti prātā un raksturā un kļūtu derīgi mūžīgai dzīvei. Ticot, ka Dievs tiešām “tik ļoti pasauli mīlējis, ka (...) devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību” (Jāņa 3:16), mainītos cilvēka sirds un tas atkal atjaunotos Dieva līdzībā.

Tāpat kā daudzi ļaudis šodien, arī Pāvils (pirms atgriešanās) bija ļoti pieķēries no tēviem mantotajai pārliecībai; bet tā balstījās uz nereāliem secinājumiem. Tā bija ticība bez Kristus, kas paļāvās uz ārējām formām un ceremonijām. Viņa degsme par Dieva likumiem bija šķirta no Jēzus un tāpēc pilnīgi bez kādas nozīmes. Pāvils lepojās ar nevainojamu bauslības darbu pildīšanu, bet Kristu, kas tai piešķirtu vērtību, atmata. Viņš bija pārliecināts par savu taisnību, jo apliecināja, ka “man pašam gan šķita, ka vajag nācarieša Jēzus vārdam noteikti pretoties. To es arī darīju Jeruzālemē. Saņēmis pilnvaras no augstajiem priesteriem, es esmu daudz svēto ieslēdzis cietumā, un, kad viņus nomaitāja, man tas bija pa prātam.” (Ap.d. 26:9,10) Tā kādu laiku Pāvils darbojās visai nežēlīgi, domājot, ka kalpo Dievam, bet vēlāk atzina: “Es nezinādams to esmu darījis neticībā.” (1.Tim. 1:13) Tomēr viņa šķietamais godīgums tādu rīcību neattaisnoja un maldus nepārvērtā patiesībā.

Ticība ir tas kanāls, pa kuru gan patiesība, gan maldi var atrast sev paliekošu vietu prātā. Viss norisinās vienādas darbības rezultātā, tomēr ir ļoti liela atšķirība, vai mēs ticam Dieva Vārdam vai tam, ko saka cilvēki. Kad Pāvilam atklājās Kristus, un tas pārliecinājās, ka svēto personā ir vajājis Dieva Dēlu, viņš atzina patiesību par Jēzu. Viņa prātu un raksturu skāra pārveidojošs spēks, un tas kļuva par jaunu cilvēku Jēzū Kristū. Pāvils patiesību pieņēma tik pilnīgi, ka vairs ne zeme, ne elle nespēja satricināt viņa pārliecību. [347]

Daudzi skaļi aicina: “Ticiet, tikai ticiet!” Bet pajautājiem viņiem, kam tad jums vajadzētu ticēt? Vai jums jātic meliem, ar ko sātans vērsas pret Kunga svēto, taisno un labo bauslību? Dievs savu lielo un dārgo žēlastību neizlietoja, lai iznīcinātu bauslību, bet gan lai to vēl vairāk nostiprinātu. Pie kāda lēmuma nonāca Pāvils? Viņš secināja: “Kas nu no tā izriet? Vai pati bauslība ir grēks? Nekādā ziņā nē! Bet to gan varu teikt: es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības.(..) Es kādreiz dzīvoju bez bauslības, bet, kad nāca bauslis, grēks kļuva dzīvs, bet (vai bauslis zaudēja spēku? – Nē!) es (Pāvils) nomiru.(..) Tātad bauslība kā tāda ir (vai šķērslis ceļā uz brīvību? – Nē!) svēta, un bauslis kā tāds – svēts, taisns un labs.” (Rom. 7:7-12)

Bauslība nevar piedot

Pāvils mācīja, ka bauslībai nav spēka piedot tās likumu pārkāpējam. “Ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisns Dieva priekšā.” (Rom. 3:20) “Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams savu paša Dēlu grēcīgas miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi, lai bauslības taisnības prasība tiktu piepildīta mūsu dzīvē, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam.” (Rom. 8:3,4)

Kungs redzēja mūsu kritušo stāvokli; Viņš saprata vajadzību pēc žēlastības, un, mūs mīlot, šo žēlastību un mieru piešķīra. Žēlastība nozīmē labvēlību pret kādu, kurš nav cienīgs, kurš ir pazudis. Fakts, ka mēs esam grēcinieki, mums Dieva labvēlību un mīlestību nevis liedz, bet tās izliešanos mūsu glābšanai padara absolūti nepieciešamu. Kristus ir teicis: “Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus un jūsu augļi paliek.” (Jāņa 15:16)

Kad Ādams krita grēkā, tūlīt tika gādāts par viņa rakstura atjaunošanu. Noliktajā laikā uz mūsu Zemi atnāca Jēzus, Dzīvības Lielkungs, lai cīnītos ar tumsas spēkiem. Šajā pasaulē sātānam tika dota izdevība parādīt, kur noved dzīve pēc viņa principiem, kas neatzīst nekādus likumus, bet Kristum ar nelokāmu paklausību Tēva [348] pavēlēm vajadzēja atklāt taisnības principu praktiskas īstenošanas iznākumu. Rīkojoties pēc saviem ļaunajiem principiem, velns Dieva Dēlu mocīja ar nežēlīgām kārdināšanām un beidzot Viņu noveda līdz tiesas zālei, lai nevainīgu nodotu apkaunojošai nāvei. Ļauno spēku sazvērestība arī cilvēkus ietekmēja rīkoties pēc sātana principiem. Ļaužu pūļa priekšā izveda Kristu un Barabu. Pēdējais bija pazīstams kā laupītājs un slepkava, bet Kristus bija Dieva Dēls. Uz abiem skatoties, Pilāts domāja, ka ļaudis nevilcinoties izšķirsies par Jēzu. Pretstatā Barabas rupjajiem sejas vaibstiem, Viņa izskats atklāti liecināja par cēlumu, augsti attīstītu prātu un skaidrību. Kad Pilāts jautāja: “Kuru jūs gribat no šiem abiem, lai es jums atlaižu?”, satracinātais pūlis piesmacis kļiedza: “Barabu!” Kad Pilāts tiem tālāk prasīja: “Ko tad lai es daru ar Jēzu, ko sauc par Kristu?”, tie visi atbildēja: “Sīt Viņu krustā!” Bet tas vēl iebilda: “Ko tad Viņš ļaunu darījis?” Tomēr tie brēca vēl vairāk: “Sīt Viņu krustā!” (Mat. 27:21-23)

Sātans uzvarēts ar Kristus nāvi

Šai izvēlē atklājās sātana principi; un Debesu pulki un visu Dieva radīto pasaulu iemītnieki atzina, ka sātans ir brāļu apsūdzētājs, melis un slepkava. Līdz ar to Debesīs un nekritušajās pasaulēs tika atrisināta grēka problēma par sātana krāpjošo varu un tā ļaunajiem principiem, un uz mūžīgiem laikiem pierādīta Kristus pilnīgā skaidrība un svētums, kurš kritušā cilvēka labā izturēja tik smagu pārbaudi. Atklājoties sātana raksturam un principiem, tas uz visiem laikiem zaudēja nekritušo pasaulu mīlestību, un strīds par sātana un Kristus prasībām Debesīs bija galīgi izšķirts par labu Dieva Dēlam. Kristus raksturā atklātajai taisnībai vajadzēja kļūt pasaulei par mūžīgu enkuru un glābjošu cerību, lai katra dvēsele, kas izvēlas Jēzu, varētu sacīt: “Kungs – mana taisnība.” [349]

Kristus bija “nievāts un ļaužu atstāts, pilns sāpju un vājības. Un Viņš bija nicināts, ka vaigu priekš Viņa apslēpa, un mēs viņu necienījām. Tiešām Viņš nesa mūsu sērgas un uzkrāvās mūsu sāpes; bet mēs Viņu turējām par sodītu, Dieva sasīstu un nospaidītu. Bet Viņš mūsu pārkāpumu dēļ ir ievainots un mūsu grēku dēļ sagrauzts. Sodība guļ uz Viņa, caur ko mums miers nāk, un caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jes. 53:4-6)

Kristus žēlastība un Dieva bauslība ir nešķirami. Jēzū sastopas žēlastība un patiesība, taisnība un miers – skūpstās. Savā dzīvē un raksturā Viņš ne tikai atklāja Dieva raksturu, bet arī cilvēka iespējas. Viņš bija Dieva pārstāvis un cilvēces paraugs. Viņš pasaulei darīja zināmu, par ko var kļūt cilvēce, ja tā ticībā savienosies ar dievību. Dieva vienpiedzimušais Dēls uzņēmās cilvēka dabu, starp Debesīm un Zemi noliekot savu krustu. Šis krusts tagad cilvēku velk pie Dieva un Dievu pie cilvēka. Taisnība atstāja savu augsto un godājamo vietu, un Debesu pulki, svētais karaspēks, godbijīgi zemojoties, tuvojās krustam; jo tur taisnība tika gandarīta. Pateicoties krustam, grēcinieks tiek izrauts no grēka cietokšņa, no ļaunuma sazvērestības, jo vienmēr, kad tas tuvojas krustam, viņa sirds kļūst maigāka un tas var nožēlā izsaukties: “Tie ir mani grēki, kas piesita krustā Dieva Dēlu!” Pie krusta tas var atstāt savus grēkus, lai Kristus žēlastības spēkā tiktu pārveidots viņa raksturs. Tur Pestītājs grēcinieku pacel no pīšļiem un nodod Svētā Gara vadībā. Uzlūkojot Glābēju, grēcinieks rod cerību, drošību un prieku. Ticība mīlestībā pieķeras Kristum. Ticība darbojas mīlestībā un attīra dvēseli. [350]

KRISTUS - MŪSU TAISNĪBA

54. 1883. gadā ierosinātais temats

(Rīta uzruna 1883. gada Ģenerālkonferences sludinātāju sanāksmē Betlkrīkā, Mičiganā. Publicēta grāmatā Eviņģēlija kalpi 1892. gada izdevumā, 411-415 lpp., ar virsrakstu Kristus – mūsu taisnība)

“Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1. Jāņa 1:9)

Dievs prasa, lai mēs atzītu savus pārkāpumus un ar pazemīgu sirdi nāktu Viņa priekšā, tomēr vienlaikus mums Viņam jāuzticas kā mīlošam Tēvam, kurš neatstās tos, kas uz Viņu paļaujas. Daudzi no mums staigā skatīšanā, bet ne ticībā. Mēs uzticamies redzamām lietām, bet nevērtējam Dieva Vārdā dotos dārgos apsolījumus, tomēr tieši ar neuzticēšanos tam, ko Dievs saka, un šaubām, vai Kungs pret mums ir paties, mēs Viņu apvainojam visvairāk.

Dievs mūs neatstāj grēka dēļ. Mēs varam kļūdīties un apbēdināt Viņa Garu, bet, ja to nožēlojam un ejam pie Viņa ar salauztu sirdi, mēs netiksim atraidīti. Ir jānovāc šķēršļi. Mēs esam nodevušies nepareizām jūtām, jo ir parādīties lepnums, pašapmierinātība, nepacietība un kurnēšana. Tas viss mūs šķir no Dieva. Ir nepieciešams atzīt grēkus, un sirdī jānotiek dziļākam [351] žēlastības darbam. Tie, kuri jūtas nespēcīgi un mazdūšīgi, ar Dievu var kļūt stipri, lai Meistara labā veiktu cēlus darbus. Bet viņiem jāvadās no augstākiem motīviem; tos nedrīkst ietekmēt savtīgi nodomi.

Mūsu vienīgā cerība ir Kristus nopelns

Mums jānācās Kristus skolā. Tiesības saņemt kādu no žēlastības derības svētībām mums nevar dot nekas cits, kā vienīgi Kristus taisnība. Šīs svētības mēs jau ilgi esam kārojuši un centušies iegūt, bet neesam saņēmuši, jo domājām, ka paši spējam kaut ko darīt, lai kļūtu cienīgi. Ticēdami Jēzum kā dzīvam Pestītājam, mēs tomēr neatrāvām skatu no sevis. Mēs nedrīkstam iedomāties, ka mūs varētu glābt pašu labās īpašības vai nopelni, jo grēcinieka vienīgā cerība ir Kristus žēlastība. Liekot runāt savam pravietim, Kungs apsola: “Lai bezdievīgais atstāj savu ceļu un ļauna darītājs savas domas un atgriežas pie Kunga, tad Viņš par to apžēlosies, un pie mūsu Dieva, jo pie Viņa ir daudz piedošanas.” (Jes. 55:7) Mums jāpaļaujas uz šo apsolījumu un jāsarģās, lai par ticību nepieņemtu savas izjūtas. Ja pilnībā uzticēsimies Dievam un paļausimies uz Jēzus kā grēkus piedodoša Pestītāja nopelni, tad saņemsim visu mums vēlamo palīdzību.

Mēs bieži skatāmies uz sevi, it kā mums pašiem būtu spēks izglābties; bet Jēzus taču mira tieši tāpēc, ka mēs šajā ziņā esam pilnīgi bezspēcīgi. Viņš ir mūsu cerība, mūsu tiesību atjaunotājs un taisnība. Tādēļ nevajadzētu padoties izmisumam, it kā mums nebūtu Glābēja vai arī Viņa nodomos nebūtu iekļauta žēlastība. Tieši tagad Viņš darbojas mūsu labā un aicina, lai mēs savā bezpalīdzībā ejam pie Viņa un tiekam izglābti. Mūsu neticība Viņu apkauno. Tiešām jābrīnās, kā mēs izturamies pret savu vislabāko Draugu, cik maz uzticamies Tam, kurš spēj pilnīgi izglābt un ir devis pārliecinošus pierādījumus par savu lielo mīlestību.

Mani brāļi, vai jūs domājat, ka jūsu nopelni izraisīs Dieva labvēlību, ka jūs paši spēsit atbrīvoties no grēka, lai tad uzticētos Viņa glābjošajam spēkam? Ja jūs savā prātā te vēl šaubāties, es baidos, ka jūs nesaņemsiet nekādu spēku un beidzot kļūsiet mazdūšīgi. [352]

Uzlūko un dzīvo

Kad Kungs tuksnesī atļāva indīgām čūskām sadzelt dumpīgos israēliešus, Viņš Mozu pamācīja uzcelt vara čūsku un ieteikt sakostajiem to uzlūkot un dzīvot. Bet daudzi šajā Debesu piedāvātajā dziedināšanas līdzeklī nesaskatīja nekādu palīdzību. Tiem visapkārt bija miruši un mirstoši cilvēki; viņi saprata, ka bez dievišķas palīdzības to liktenis ir bezcerīgs, tomēr tikai turpināja vaimanāt par savām brūcēm, sāpēm un drošo nāvi, līdz spēki tiešām izsīka un acis kļuva blāvas, kaut gan vienā acumirkli varēja kļūt veseli.

“Kā Mozus tuksnesī čūsku ir paaugstinājis, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa 3:14,15) Ja jūs apzināties savus grēkus, tad neizšķiediet visus spēkus to apraudāšanai, bet uzlūkojiet un dzīvojiet. Jēzus ir mūsu vienīgais Glābējs; un, kaut gan miljoni, kam vajadzīga dziedināšana, atraida Viņa piedāvāto žēlastību, nevienam, kas paļaujas uz Viņa nopelni, nebūs jāiet bojā. Saprotot, ka bez Kristus esam pilnīgi bezpalīdzīgi, mums nevajag kļūt mazdūšīgiem; mums jāuzticas krustā sistajam un nāvi uzvarējušajam Pestītājam. – Nelaimīgā, grēka sasistā un izmisusī dvēsele, uzlūko un dzīvo! Jēzus ir devis ķīlā savu vārdu; Viņš izglābs visus, kas nāks pie Viņa.

Steidzies pie Jēzus, lai saņemtu mieru un brīvību! Šo svētību tu vari iegūt tūlīt! Sātans centīsies iedvest domas, ka tu esi bezspēcīgs un nevari sev palīdzēt. Un tā ir patiesība; tu tiešām esi bezspēcīgs. Bet paaugstini viņa priekšā Jēzu, sakot: “Man ir augšāmcēlies Pestītājs. Es uzticos Viņam, un Viņš nekad nepieļaus, ka palieku kaunā. Viņa vārdā es varu uzvarēt. Viņš ir mana taisnība un manas līksmības avots!” Lai neviens nedomā, ka viņa gadījums ir bezcerīgs, jo tā nav. Ja tu redzi, ka esi

grēcīgs un samaitāts, tad tieši tāpēc tev nepieciešams Glābējs. Ja apzinies grēkus, kas jānožēlo, tad nezaudē laiku! Šiem acumirkļiem ir zelta vērtība. “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1.Jāņa 1:9) Tie, kas salkst un slāpst pēc taisnības, tiks piepildīti, [353] jo Jēzus to ir apsolījis. Ak, dārgais Pestītājs! Viņš ir izstiepis rokas, lai mūs apkamptu, un savā lielajā mīlestībā gaida, lai varētu mūs svētīt.

Daži, šķiet, domā, ka tiem jāiztur kāda pārbaude un Kungam jāpierāda, ka ir labojušies, pirms drīkst sagaidīt Viņa svētību. Bet šīs mīļās dvēseles to var pieprasīt tūlīt. Tām nepieciešama Viņa žēlastība, Kristus Gars, kā palīdzība vājumā, jo citādi tās nespēs izveidot kristīgu raksturu. Jēzus sagaida, lai mēs dotos pie Viņa tādi, kādi esam – grēcīgi, bezpalīdzīgi, atkarīgi.

Nožēla – Dieva dāvana

Nožēla, tāpat kā piedošana, ir Kristū iegūstamā Dieva dāvana. Svētā Gara iespaidā mēs pārlicināmies par grēku un saprotam, ka mums nepieciešama piedošana. Bet to var saņemt vienīgi nožēlojošs cilvēks; un tā ir Dieva žēlastība, kas sirdij liek nožēlot. Kungs pazīst visas mūsu vājības un trūkumus, un vēlas palīdzēt.

Daži, kas nāk pie Dieva, kas nožēlo un atzīst grēkus, un pat tic, ka viņu pārkāpumi ir piedoti, joprojām neuzdrīkstas atsaukties uz Viņa apsolījumiem tā, kā to vajadzētu. Tie nesaprot, ka Jēzus ir vienmēr klātesošs Glābējs, tāpēc nav gatavi Viņam uzticēt savu dvēseli, paļaujoties, ka Viņš pabeigs to sirdī iesākto darbu. Lai gan tie domā, ka ir nodevušies Dievam, tomēr viņos vēl ir daudz pašpaļāvības. Ir apzinīgas dvēseles, kas daļēji paļaujas uz Dievu un pa daļai uz sevi. Tās neraugās uz Dievu, lai saņemtu spēku, bet kārdināšanās cer uz savu modrību un ar zināmu pienākumu pildīšanu grib Kungam izpatikt. Ar tādu ticību nevar nonākt pie uzvaras. Tādi ļaudis grūti pūlas, bet mērķi nespēj sasniegt, tie pastāvīgi velk smagu jūgu, bet neatrod dusu, līdz visas nastas nenoliek pie Jēzus kājām.

Ir vajadzīga pastāvīga modrība un sirsnīga, mīloša nodošanās, bet tas viss nāks dabīgā ceļā pēc tam, kad dvēseli ticībā uzturēs dievišķais spēks. Lai sevi ieteiktu Dieva labvēlībai, mēs nespējam darīt neko, [354] pilnīgi neko. Mums itin nemaz nav jāpaļaujas uz sevi vai uz saviem labajiem darbiem, jo, ejot pie Kristus kā maldošas, grēcīgas būtnes, mēs mieru atradīsim Viņa mīlestībā. Dievs pieņem ikvienu, kurš nāk pie Viņa, pilnībā uzticoties krustā sistā Pestītāja nopelnam. Tad sirdī rodas mīlestība. Arī jūtu savīļojums var būt, bet valda palieloša mierīga uzticība. Katra nasta zaudē smagumu, jo Kristus uzliktais jūgs ir viegls. Pienākums un upuris pārvēršas priekā. Taka, kas iepriekš šķita tumsā tīta, tad ir Taisnības Saules staru spoži apgaismota. Tas nozīmē, ka mēs staigājam gaismā, kā Kristus ir gaismā. [355]

55. Pasludināts kā sena patiesība jaunā ietvarā

(Ziņojums no telts sanāksmes Otavā, Kansasā; publicēts Review and Herald, 1889.gada 23. jūlijā)

Kansasas sanāksmē es lūdzu Dievu, lai tiktu salauzta ienaidnieka vara un tumsā esošie ļaudis varētu atvērt sirdi un prātu Kunga sūtītajai vēstij un ieraudzītu patiesību, kas dažiem šķiet jauna, bet ir tā pati vecā, tikai jaunā ietvarā. Dieva tautas izpratne ir aptumšota, jo ļaunais Viņa raksturu parādījis nelabvēlīgā gaismā. Mūsu labais un žēlsirdīgais Kungs ļaužu priekšā ir ticis ietērpts sātana īpašībās, un patiesību meklējošie ļaudis tik ilgi ir skatījušies uz Viņu nepareizā gaismā, ka tagad grūti izklīdināt mākonī, kas to skatam aizsedz Dieva godību. Daudzi ir dzīvojuši šaubu atmosfērā, un tiem šķiet gandrīz neiespējami satvert cerību, ko piedāvā Kristus evaņģēlijs.(..)

Sanāksmes dalībnieku vairākumam Sabatā sludinātās patiesības bija jaunas. No Dieva Vārda mantu nama [356] tika iznestas vecas un jaunas lietas. Tika runāts par atziņām, kuras ļaudis gandrīz vai nespēja uztvert un saprast. No Dieva praviešu ziņojumiem uzliesmoja gaisma par bauslību un Evaņģēliju, par to, ka Kristus ir mūsu taisnība, kas pēc patiesības salkstošajām dvēselēm šķita pārāk dārga, lai to pieņemtu.

Tomēr Sabatā pieliktās pūles nebija veltīgas. Svētdienas rītā saņēmām neapstrīdamu pierādījumu, ka klātesošo morālajā un garīgajā stāvā Dieva Gars bija izdarījis lielu pārmaiņu. Cilvēki Dievam nodevās ar prātu un sirdi, un tie, kas ilgi bija atradušies tumsā, izteica jaukas liecības. Kāds brālis stāstīja par cīņu, kādai gājis cauri, pirms spējais pieņemt labo vēsti, ka Kristus ir mūsu taisnība. Kaut arī cīņa bijusi smaga, Dievs viņam nācis palīgā, un tagad viņa domas ir mainījušās un spēki atjaunojušies. Kungs patiesību parādījis skaidrās līnijās, atklājot īstenību, ka vienīgi Kristus ir visas cerības un

glābšanas pamats. “Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.” “Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jāņa 1:4,14)

Kāds no mūsu jaunajiem sludinātājiem apliecināja, ka šajā sanāksmē Dieva svētības un mīlestību baudījis vairāk nekā visā līdzšinējā dzīvē. Cits stāstīja, ka, cīņas, apmulsums un pārbaudījumi, ko nācies izturēt viņa prātam, bijuši tik smagi, ka tas ticis kārdināts visu atstāt. Viņš sajutis, ka tam nav cerības, ja vien viņš nesaņems vairāk Kristus žēlastības; bet tad sanāksmju iespaidā sirdī notikusi pārmaiņa, un tagad viņš labāk sapratis, ko nozīmē tikt glābtam ticībā Kristum. Viņš aptvēris mācību par taisnošanu ticībā, ieguvis mieru ar Dievu, un tagad ar asarām acīs varēja liecināt, kādu atvieglojumu un svētību izjutusi viņa dvēsele. Katrā turpmākajā sanāksmē dzirdējām daudzas liecības par mieru, drošību un prieku, ko ļaudis atraduši līdz ar gaismas pieņemšanu. [357]

Mēs no visas sirds pateicamies Kungam, ka mums ir dārga gaisma, ko sniegt ļaudīm, un priecājamies, ka ir vēsts tieši šim laikam – mūsu laika patiesība. Atziņa, ka Kristus ir mūsu taisnība, palīdzējusi daudzām jo daudzām dvēselēm, tāpēc Dievs saviem ļaudīm iesaka: “Ejiet uz priekšu!” Mūsu stāvoklim ir piemērota vēsts Laodiķejas draudzei. Tā skaidri parāda, kādi ir tie, kas domā, ka viņiem ir visa patiesība, kas lepojas ar savām Dieva Vārda zināšanām, lai gan viņu dzīvē nav izjūtams Tā svētījošais spēks. Viņu sirdī nav Dieva mīlestības kvēles, bet tā ir vienīgā, kās Viņa ļaudis padara par gaismu pasaulei.

Vēsts laodiķiešiem

Par auksto, nedzīvo draudzi, kas dzīvo bez Kristus, Uzticīgais Liecinieks saka: “Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no savas mutes.” (Atkl. 3:15,16) Ievērojiet sekojošos vārdus: “Tu saki: es esmu bagāts un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails.” (Atkl. 3:17.) Šeit attēloti ļaudis, kas lepojas ar savām garīgajām zināšanām un priekšrocībām. Bet tie nav uzņēmušies atbildību par nepelnītajām svētībām, ko Kungs pār tiem izlējis. Tos piepildījis sacelšanās gars un nepateicība. Dievu tie ir gandrīz aizmirsuši, lai gan Viņš pret tiem ir izturējies kā mīlošs, piedodošs tēvs pret nepateicīgu, untumainu dēlu. Viņi ir pretojušies Dieva žēlastībai un ļaunprātīgi izlietojuši tiem piešķirtās priekšrocības, noniecinājuši izdevības un nogrimuši pašapmierinātībā, nožēlojamā nepateicībā, tukšā formālismā un liekulīgā nepatiesīgumā. Ar farizejisku lepnumu tie sevi ir slavējuši tik ilgi, līdz vārdi: “Tu saki: es esmu bagāts un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka”, tiešām atbilst viņu stāvoklim.

Vai Kungs Jēzus šiem pašapmierinātajiem nav sūtījis vēsti pēc vēsts [358] ar rājieniem, brīdinājumiem un lūgumiem? Vai Viņa padomi nav noniecināti un atmesti? Vai Viņa sūtītie vēstneši nav izsmieti un to vārdi nav uzņemti kā tukši izdomājumi? Bet Kristus redz to, ko cilvēks neredz. Viņš saskata grēkus, kuri, ja tos nenožēlos, izsmels ļoti lēnprātīgā Dieva pacietību. Kristus nevar pieņemt tos, kuri jūtas apmierināti savā pašpaļāvībā. Viņš nevar aizlūgt par ļaudīm, kuri neizjūt vajadzību pēc Viņa palīdzības, kuri saka, ka zina visu un tiem viss jau ir.

Lielais Glābējs sevi attēlo kā ļoti bagātu Debesu tirgotāju, kas iet no mājas uz māju, piedāvājot savas vērtīgās mantas un sakot: “Es tev dodu padomu: pērc no manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tavs kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs. Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies! Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” (Atkl. 3:18-20)

Pārdomāsim savu stāvokli Dieva priekšā un ievērosim Uzticīgā Liecinieka padomu! Lai neviens no mums nepadodas aizspriedumiem un neiet pa jūdu izraudzīto ceļu, jo aizspriedumi aizver gaismai durvis uz sirdi. Lai Kristum par mums nav jāsaka tāpat kā par jūdiem: ”Jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.” (Jāņa 5:40)

Ikvienā sanāksmē, kas notikusi kopš Vispasaules Savienības konferences, dvēseles ir dedzīgi pieņēmušas vēsti par Kristus taisnību. Mēs pateicamies Dievam, ka ir ļaudis, kas saprot, ka tiem ir vajadzīgs kaut kas, kā viņiem trūkst, – ticības un mīlestības zelts, Kristus taisnības baltās drēbes un garīgās spriestspējas acu zāles. Ja jums būs šīs dārgās dāvanas, tad cilvēciskais dvēseles templis nebūs līdzīgs aptraipītam šķirstam. Brāļi un māsas, es jūs aicinu nācīties Jēzus Kristus vārdā strādāt tur, kur strādā Dievs. Tagad ir dārgu izdevību un priekšrocību diena. [359]

56. Patiesība par dievišķām pilnvarām

(Šī nodaļa ņemta no ziņojuma par to, kā ļaudis atsaucās uz vēsti par taisnošanu ticībā, kuru sniedza 1888. gada Mineapolisā notikušajā Vispasaules Savienības kongresā).

Vēsts no Dieva (No ziņojuma telts sanāsmē Romā, Ņujorkas štatā)

Vēsts par taisnošanu ticībā ir vēsts no Dieva; tai ir dievišķas pilnvaras, jo tā nes augļus svētumam. Mēs baidāmies, ka daži, kam ļoti vajadzīga šī viņiem sludinātā dārgā patiesība, nav saņēmuši tās piedāvātas svētības. Viņi nav atvēruši savas sirds durvis, lai uzņemtu Jēzu kā Debesu viesi, un ir cietuši lielu zaudējumu. Ceļš, pa kuru mums jāiet, tik tiešām ir šaurs; tur katrā solī jāstopas ar krustu. Mums jāmacās dzīvot ticībā, tad pat vistumšākās stundas apgaismos Taisnības Saules svētīgie stari.

Mēs nevaram būt droši, ja ik dienas nemeklējam Rakstos gaismu un zināšanas. Bez smaga darba nav iespējams iegūt laicīgas svētības, kā tad mēs varam sagaidīt, ka garīgās [360] Debesu veltes nāks bez nopietnas piepūles no mūsu puses? Patiesības raktuvēs ir jāstrādā. Dziesminieks atzīst: “Kad kļūst izprotami Tavi vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus.” (Ps. 119:130) Dieva Vārdu nedrīkst turēt savrup no dzīves. Tas jāuzņem prātā, jāapsveic sirdī, jāglabā, jāmīl un tam jāpaklausa. Mums nepieciešamas daudz bagātīgākās atziņas; mums nepieciešama gaisma par atpestīšanas plānu. Pat viens no simta neizprot Bībeles patiesību šajā jautājumā tā, kā tas būtu vajadzīgs mūsu pašreizējai un mūžīgai labklājībai. Kad atspīd gaisma, kas ļaudīm padara skaidrāku glābšanas plānu, tad ienaidnieks čakli strādā, lai neielaistu to cilvēku sirdīs. Ja mēs pie Dieva Vārda iesim pazemīgi un gatavi mācīties, tad tiks aizslaucīti maldu gruži un atrasti patiesības dārgakmeņi, kas mūsu acīm ilgu laiku bija apslēpti.

Ir ļoti nepieciešami runāt par Kristu kā par vienīgo cerību un vienīgo Glābēju. Kad sanāsmē Romā pasludināja mācību par taisnošanu ticībā, daudziem tā bija kā ūdens iztvikušam ceļiniekam. Doma, ka Kristus taisnība kā brīva Dieva dāvana ir pieskaitīta mums bez jebkāda nopelna no mūsu puses, šķita ļoti dārga. – The Review and Herald, 1889. gada 3. septembrī.

Grēka nepievilcība

Ietērtiem Kristus taisnībā, grēks mums vairs neliksies patīkams, jo mūsos darbosies Kristus. Mēs gan varam kļūdīties, bet mēs ienīdīsim grēku, kas izraisīja Dieva Dēla ciešanas. – The Review and Herald, 1890. gada 18. martā.

Pārspīlēta mācība

Ir lielas patiesības, kuras ilgi bijušas apslēptas zem maldu gružiem, bet tagad jāatsedz ļaužu skatam. Daudzi, kas apliecinājuši ticību trešā eņģeļa vēstij, ir pazaudējuši mācību par taisnošanu ticībā. [361] Pārspīlētā svētuma ļaudis šajā jautājumā turpretī aizgājuši ārkārtējās galējībās. Viņi ar lielu dedzību ir sludinājuši: “Tikai ticiet Kristum, un jūs tiksiet glābti; nost ar Dieva bauslību!” – Tā nav Dieva Vārda mācība, un tādai ticībai nav nekāda pamata. Tas nav patiesības dārgakmens, kuru Dievs saviem ļaudīm būtu pasniedzis šajā laikā. Šī mācība nomaldina godīgas dvēseles. Gaisma no Dieva Vārda rāda, ka par bauslību ir jārunā. Kristu vajag paaugstināt, jo Viņš ir Pestītājs, kurš piedod pārkāpumus, netaisnību un grēkus, tomēr nav līdzeklis, lai attaisnotu tos, kuri savu vainu nenožēlo.

Vēsts nes augļus

(Elenas G. Vaitas ziņojums par augļiem, kurus nesusi vēsts par taisnošanu ticībā, ko varēja vērot 1889. gadā no 18. oktobra līdz 5. novembrim noturētajā Vispasaules Savienības konferencē Betlkrīkā, Mičiganā. Atsauce uz Mineapolisā parādīto garu attiecas uz apstākļiem, kādi radās 1888. gadā tur noturētās Vispasaules Savienības konferences Bībeles studiju laikā, kad daži klātesošie izteikto argumentu un strīdus garam vēl pievienoja asu kritiku un zobgalības. – Pilnvaroto padome.)

Mums ir bijušas vislieliskākās sanāksmes. Šeit vairs nav jūtams gars, kas atklājās Mineapolisā. Visur valda saskaņa. Piedalās daudz delegātu. Pulksten piecos rīkotās rīta sanāksmes ir labi apmeklētas, un arī pārējās sanāksmes ir labas. Liecības, kuras esmu dzirdējusi, ļaudis iedvesmo. Daudzi atzīst, ka pagājušais gads viņu dzīvē ir bijis pats labākais; no Dieva Vārda ir spīdējusi skaidra

un nepārprotama gaisma par taisnošanu ticībā un Kristu kā mūsu taisnību. Ir daudz interesantu piedzīvojumu.

Es esmu apmeklējusi visas rīta sanāksmes, izņemot divas. Pulksten astoņos brālis Džounss runāja par taisnošanu ticībā, kas izraisīja lielu interesi. Ir jūtama izaugsme ticībā un mūsu Kunga Jēzus Kristus darba izpratnē. Diezgan daudziem iepriekš nav bijis izdevības šajos tematos iedziļināties, tāpēc tagad tie jūtas bagātīgi pabaroti ar daudzajām druskām no Kunga galda. Visi runātāji kā viens apliecina, [362] ka šī gaismas un patiesības vēsts, ko mūsu ļaudis tagad saņem, ir mūsu laikam domātā patiesība, un visās draudzēs, kur tiem nācies sludināt, jūtama atspirgšana, atmoda un Dieva svētība.

Mums tiešām ir treknis mielasts, un, kad redzam dvēseles uztveram šo gaismu, mēs visi priecājamies, raugoties uz mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju Jēzu Kristu. Viņš ir mūsu paraugs; Viņa raksturam jāklūst par mūsu raksturu. Viņā ir visa pilnība. Kad, novēršoties no cilvēka un jebkura cita parauga, mēs atsegtām sejām uzlūkojam Jēzu visā Viņa godībā, prātu piepilda cēlas un visu uzvarošas domas par Kristus pārākumu; viss cits kļūst bezvērtīgs, jo morālā audzināšana, kas nesekmē līdzību Jēzum raksturā, tiek atmesta. Es redzu augstumus un dziļumus, ko varam sasniegt, pieņemot katru gaismas staru un ejot pretī lielākai gaismai. Gals ir tuvu, un lai Dievs pasargā, ka mēs šajā laikā negulētu!

Es esmu ļoti pateicīga Kungam, redzot mūsu kalpojošos brāļus pētām Dieva Vārdu priekš sevis. Līdz šim tādas nopietnas iedziļināšanās Rakstos, kas prātu piepildītu ar patiesības dārgakmeņiem, lielā mērā pietrūka. Cītīgi nemeklējot dievišķo apgaismojumu un ar daudz lūgšanām necenšoties izprast Viņa Svēto Vārdu, mēs daudz zaudējam.

Es ticu, ka mūsu ļaudīs būs vērojama izšķiroša virzība uz priekšu, daudz nopietnākas pūles turēties kopš ar trešā eņģeļa vēsti. – Manuskripts 10, 1889.

Spēcīgā sauciena sākums

Lai ikviens, kas apliecina ticību Kunga drīzai atnākšanai, pētī Rakstus kā nekad iepriekš, jo sātans ir apņēmis izmēģināt katru iespējamo viltību, lai dvēseles paturētu neziņā un aptumšotu prātu tā, ka mums šajā laikā draudošās briesmas paliktu neievērotas. Kaut ikviens ticīgais, sirsnīgi lūdzot, ņemtu savu Bībeli un ļautu Svētajam Garam sevi pārliecināt par patiesību, lai viņš vairāk iepazītos ar Dievu un Viņa sūtīto Jēzu Kristu. Meklējiet patiesību kā kādu apslēptu mantu un lieciet ienaidniekam pievilties! [363]

Ir pienācis pārbaudes laiks, jo līdz ar vēsti par grēkus piedodošo Glābēju un Kristus taisnību sācis skanēt trešā eņģeļa spēcīgais sauciens. Tas ir tā eņģeļa gaismas iesākums, kura godība piepildīs visu Zemi. Ikvienam, kurš dzirdējis šo brīdinājuma vēsti, ir pienākums paaugstināt Jēzu, parādot Viņu pasaulei, kā Tas bija atklāts ēnās un simbolos, apliecināts praviešu atklāsmēs, atsegtā veidā skatāms Viņa mācekļiem dotajās mācībās un cilvēku bērnu labā darītajos vērtīgajos brīnumdarbos. Pētiēt Rakstus, jo tie liecina par Viņu!

Ja vēlaties pastāvēt bēdu laikā, jums jāpazīst Kristus un jāpieņem Viņa taisnības dāvana, ko Kungs piešķir katram savus pārkāpumus nožēlojošam grēciniekam. – The Review and Herald, 1892.gada 22. novembrī.

Kristus taisnības iegūšana

Ar Kristu cilvēkam ir sagādāta gan salīdzināšana, gan atjaunošana. Pār grēka radīto bezdibeni tiltu uzcēla Golgātas krusts. Jēzus ir samaksājis pilnu izpirkuma maksu, kuras nopelnā grēciniekam var tikt piedots, vienlaicīgi saglabājot arī bauslības taisnību. Visi, kas tic, ka Kristus ir izlīguma upuris, var nākt un saņemt piedošanu, jo Viņa nopelns ir atvēris sakaru līniju starp Dievu un cilvēku. Dievs var mani pieņemt par savu bērnu, un es drīkstu griezties pie Viņa un priecāties par Viņu kā par mīlošu Tēvu. Mūsu cerībai jākoncentrējas vienīgi Kristū, jo Viņš ir mūsu Vietnieks un Galvotājs.

Mēs esam pārkāpuši Dieva likumu, tāpēc ar bauslības darbiem neviena miesa nevar tikt taisnota. Pat vislabākais, ko cilvēks varētu paveikt ar saviem spēkiem, nespēj apmierināt svētā un taisnā pārkāptā likuma prasības; bet ticībā Kristum mēs drīkstam atsaukties uz Dieva Dēla taisnību, kas apmierina visas prasības. Viņš grēcinieka dēļ nesa bauslības lāstu un ieguva salīdzināšanu, lai neviens, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību. Īsta ticība satver Kristus taisnību; tā [364] grēcinieks kopā ar Viņu kļūst par uzvarētāju; jo, dievišķajam savienojoties ar cilvēcisko, tas tiek padarīts par dievišķās dabas dalībnieku.

Tas, kurš, pildot bauslību, Debesis cenšas sasniegt ar saviem darbiem, cer uz neiespējamo. Cilvēks gan nevar tikt glābts bez paklausības, bet darbiem nav jānāk no viņa paša; viņā jādarbojas Kristus, radot gribu un darbus pēc sava labā prāta. Ja cilvēks spētu izglābties ar saviem darbiem, tad tam sevī jau būtu kaut kas, par ko priecāties. Par pūlēm iegūt pestīšanu ar saviem spēkiem liecina Kaina upuris. Visu, ko cilvēks spēj darīt bez Kristus, aptraipa savtība un grēks, tāpēc Dievam pieņemams ir tikai tas, kas veikts ticībā. Ja mēs cenšamies iemantot Debesis, paļaujoties uz Kristus nopelnu, dvēselē sākas progress. Paļaujoties uz Jēzu, mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju, mēs varam iet no spēka uz spēku, no uzvaras uz uzvaru, jo caur Kristu Dieva žēlastība ir nodrošinājusi pilnīgu atbrīvošanu no grēka.

Bez ticības nav iespējams Dievam patikt. Dzīva ticība tās īpašnieku dara spējīgu pieķerties Kristus nopelnam, lai no atpestīšanas plāna saņemtu prieku un apmierinājumu. – The Review and Herald, 1890. gada 1. jūlijā. [365]

57. Kristus - dzīvības Ceļš

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1890. gada 4. novembrī)

“Jēzus nāca uz Galileju un sludināja Dieva evaņģēliju, sacīdams: “Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju!” (Marka 1:14,15)

Atgriešanās ir saistīta ar ticību un, kā evaņģēlijs norāda, tā ir galvenais nosacījums atpestīšanai. Arī Pāvils runāja par atgriešanos. Viņš sacīja: “Neko, kas jums noderīgs, neesmu noklusējis, bet jums to sludinājis un mācījis ļaužu priekšā un pa mājām, apliecinādams jūdiem un grieķiem atgriešanos pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristus.” (Ap.d. 20:20,21) Bez atgriešanās nav pestīšanas. Ja grēcinieks savus pārkāpumus nenožēlo, tas nevar no sirds ticēt taisnībai. Pāvils atgriešanos ir raksturojis kā dievišķas skumjas par grēku, kas dod “svētību, ko neviens nenožēlos”. (2.Kor. 7:10) Tādai nožēlai nav nekā kopēja ar nopelnu, jo tā sagatavo sirdi pieņemt Kristu kā vienīgo Glābēju, kā pazudušā grēcinieka vienīgo cerību.

Kad grēcinieks iepazīstas ar bauslību, tam skaidri atklājas viņa vaina, sirdsapziņa tiek pārlicināta par grēku, un viņš saprot, ka to gaida sods. Vienīgo mierinājumu un cerību tādā brīdī var sniegt [366] Golgātas krusts. Ja likuma pārkāpējs iedrošinās atsaukties uz Dieva Vārdā dotajiem apsolījumiem, viņš var justies atvieglots, un dvēselē ienāks miers. Viņš var izsaukties: “Kungs, Tu esi apsolījis glābt visus, kas pie Tevis nāk Tava Dēla vārdā. Es esmu pazudis, bezpalīdzīgs un bez cerības; glāb mani, jo citādi es eju bojā!” Tā ticībā pieķeroties Kristus, viņš Dieva priekšā nostāsies attaisnots.

Bet, lai gan, pateicoties Kristus nopelnam, Dievs grēcinieku var attaisnot un pats palikt taisns, tomēr neviens cilvēks nevar savu dvēseli aplāt ar Kristus taisnības drēbēm, kamēr vēl piekopt kādus grēkus vai izturas nevērīgi pret dažiem pienākumiem. Pirms var notikt attaisnošana, Kungs prasa pilnīgu sirds nodošanu; un, lai taisnošana paliktu spēkā, cilvēkam no savas puses nepārtraukti jāpaklausa Dievam aktīvas, dzīvas ticības spēkā, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli.

Rakstot par Ābrahāmu, Jēkabs saka: “Vai mūsu tēvs Ābrahāms nav taisnots no darbiem, savu dēlu Īzaāku atnesdams par upuri uz altāra? Tad tu redzi, ka ticība ar savu spēku ir bijusi pie viņa darbiem, un ticība ir tapusi pilnīga caur darbiem. Un tas raksts ir piepildīts, kas saka: Ābrahāms Dievam ir ticējis, un tas viņam ir pielīdzināts par taisnību, un viņš nosaukts Dieva draugs. Tad nu jūs redzat, ka cilvēks top taisnots no darbiem un ne no ticības vien.” (Jēkaba 2:21-24 – pēc Glikas tulk.) Lai cilvēks tiktu taisnots ticībā, ticībai jāsasniedz tāds stāvoklis, lai tā varētu pārvaldīt sirds izjūtas un tieksmes, jo ticība pati kļūst pilnīga tikai paklausībā.

Ticība kā nosacījums apsolījuma saņemšanai

Bez Kristus žēlastības grēcinieka stāvoklis ir bezcerīgs; viņa labā nav iespējams darīt pilnīgi neko, bet, pateicoties dievišķajai žēlastībai cilvēkam tiek piešķirts pārdabisks spēks, kas darbojas prātā, sirdī un raksturā. Kristus žēlastība panāk, ka cilvēks grēku ierauga visā tā pretīgajā dabā, līdz beidzot tas tiek izdzīts no viņa dvēseles tempļa. Žēlastība mūs vada sadraudzībā ar Kristu un liek sadarboties ar Viņu atpestīšanas plānā. Ticība ir priekšnosacījums, uz kura pamata Dievs var piepildīt savu apsolījumu un piedot grēciniekam; ne tāpēc, ka ticībā būtu kāds spēks, ar ko nopelnīt pestīšanu, bet tāpēc, ka ticība var [367] pieķerties Kristus nopelnam, zālēm, kas sagādātas grēka vainas dziedināšanai. Grēcinieka pārkāpumu un neuzticības vietā ticība var pasniegt Kristus pilnīgo

paklausību. Kad grēcinieks ticībā pieņem Kristu par savu personīgo Glābēju, Dievs, saskaņā ar saviem uzticamajiem apsolījumiem, piedod viņa pārkāpumus un labprāt to attaisno. Nožēlojošā dvēsele saprot, ka taisnošanu tā saņem tāpēc, ka par viņu ir miris Vietnieks un Galvotājs, kļūstot par tās izpirkuma maksu un taisnību.

“Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību. Bet, kam ir darbi, tam alga netiek piešķirta pēc žēlastības, bet pēc nopelna. Kam darbu nav, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību.” (Rom. 4:3-5) Taisnība ir paklausība bauslībai. Dieva likumi prasa taisnību, un to grēcinieks ir parādā bauslībai, bet viņš to nav spējīgs nolīdzināt. Tāpēc vienīgais ceļš, kā tas var sasniegt taisnību, ir ticība. Ticībā viņš Dievam var pienest Kristus nopelnu, un Kungs sava Dēla paklausību pieskaita grēciniekam. Cilvēka kļūdu vietā tiek pieņemta Kristus taisnība, un Dievs nožēlojošajai, ticošajai dvēselei piedod, to attaisno, izturas pret viņu tā, it kā tā būtu taisna, un mīl viņu tāpat kā savu Dēlu. Tādā veidā ticība tiek pielīdzināta par taisnību; un piedošanu saņemusī dvēsele var iet uz priekšu no žēlastības uz žēlastību, no gaismas pretī vēl lielākai gaismai. Tā var liksmi izsaukties: “Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, lai, Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki.” (Titus 3:5-7)

Tāpat vēl ir rakstīts: “Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.” (Jāņa 1:12,13) Jēzus paziņoja: “Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstību.” (Jāņa 3:3) “Ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!” (Jāņa 3:5) [368] Mums paredzētais standarts nav zems; mums jākļūst par Dieva bērniem. Mēs tiekam glābti individuāli, katrs atsevišķi; un pārbaudījumu un bēdu dienā mums jābūt spējīgiem atšķirt, kurš cilvēks Dievam kalpo un kurš Viņam nekalpo. Mēs tiekam glābti personīgā ticībā mūsu Kungam Jēzum Kristum.

Daudzi pazaudē pareizo ceļu, domājot, ka viņiem pašiem jāsasniedz Debesis, ka viņiem jāiegūst kaut kas, lai nopelnītu Dieva labvēlību. Tie cenšas kļūt labāki ar savām personīgajām pūlēm un nemeklē palīdzību, bet tā viņi mērķi nekad nesasniegs. Vienīgo iespēju mums sagādājis Kristus, mirstot kā mūsu upuris, dzīvojot kā mūsu priekšzīme un kļūstot par mūsu lielo Augsto Priesteri. Viņš apliecina: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība.” (Jāņa 14:6) Ja mēs ar savu piepūli spētu pavirzīties uz priekšu kaut vienu soli, tad Kristus vārdi nebūtu patiesi. Tomēr, ja pieņemam Jēzu, kļūst redzami arī labie darbi kā augļiem bagāts pierādījums, ka atrodamies uz dzīvības ceļa, ka Viņš ir mūsu ceļš un mēs esam izvēlējušies pareizo, kas ved uz Debesīm.

Viņš kļūst par mūsu taisnību

Kristus uzlūko garu, un, kad Viņš redz, ka mēs savas nastas nesam ticībā, tad Viņa pilnīgais svētums aizvieto mūsu nepilnību. Kad darām vislabāko, ko mēs spējam, Viņš kļūst par mūsu taisnību. Lai būtu pasaulē par gaismu, mums jāpieņem ikkatrs Dieva sūtītais gaismas stars. – Vēstule 33., 1889. [369]

58. “Tu esi atstājis savu pirmo mīlestību”

(Daļa no uzrunas Otsego, Mičiganā, 1890. gada 10. oktobrī, kas publicēta The Review and Herald, 1891. gada 3. februārī)

Uz Otsego ļaudīm es runāju, izmantojot Atklāsmes grāmatas 2. nodaļas 4. un 5. pantu: “Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.” (Atkl. 2:4,5) Cilvēkiem, kam šie vārdi adresēti, ir daudz izcilu īpašību, kuras atzinis arī Uzticīgais Liecinieks. “Bet,” Viņš saka, “man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.” Šis trūkums ir jānovērš, jo to nevar aizstāt pat visas citas labās īpašības. Tāpēc draudzei tiek dots padoms: “Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.(..) Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm: tam, kas uzvar, Es došu ēst no [370] dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē.” (Atkl. 2:4-7)

Šie vārdi sevī ietver Uzticīgā Liecinieka brīdinājumus, rājienu, draudus un apsolījumus. Viņš ir Tas, kurš savā labajā rokā tur septiņas zvaigznes. “Septiņas zvaigznes ir septiņu draudžu eņģeļi, un septiņi lukturi ir septiņas draudzes.” (Atkl. 1:20)

Svērta svētnīcas svaros, šī draudze ir atrasta par vieglu, jo tā atstājusi savu pirmo mīlestību. Uzticīgais Liecinieks saka: “Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem. Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekūsis.” (Atkl. 2:2,3) Tomēr, neskatoties uz visu to, draudze ir atrasta par vieglu. Kas tad bija šis liktenīgais trūkums? – “Tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.” - Vai tas neattiecas arī uz mums? Mūsu doktrīnas var būt pareizas; mēs varam ienīst viltus mācības un nepieņemt tos, kas nav uzticīgi pamatlukumiem; mēs varam strādāt ar nenogurstošu enerģiju; bet ar to vēl nepietiek. – Kādi ir mūsu motīvi? Kāpēc mēs vēl tiekam aicināti atgriezties? – “Tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.”

Lai katrs draudzes loceklis iepazīstas ar šo svarīgo brīdinājumu un rājienu! Lai ikviens, kas cīnās par patiesību un diskutē par teorijām, pārdomā, vai viņš nav pazaudējis Kristus maigo mīlestību. Vai Kristus nav atstāts ārpus uzrunām un ārpus sirds? Vai nedraud briesmas, ka daudzi iziet misijas darbā, lai apliecinātu patiesību, neieaužot savās pūlēs Kristus mīlestību? Šis Uzticīgā Liecinieka svinīgais brīdinājums nozīmē daudz; tas prasa, lai jūs pārdomātu, no kā esat atkrituši un atgrieztos, un darītu pirmos darbus. “Bet, ja ne,” saka Uzticīgais Liecinieks, “tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.” (Atkl. 2:5) Ak, kaut draudze saprastu, cik ļoti tai nepieciešama pirmās mīlestības degsme! Ja tās pietrūkst, tad viss cits labais vairs neko nedod. Aicinājumu atgriezties nevar atstāt neievērotu, nepakļaujot sevi briesmām. Nepietiek ar ticību patiesības teorijai. Šīs teorijas [371] sludināšana neticīgajiem jūs vēl nedarīs par Kristus lieciniekiem. Gaisma, kas iepriecināja jūsu sirdi, kad sapratāt šim laikam domāto vēsti, ir būtiskākais elements jūsu piedzīvojumos un darbā, bet tā ir pazudusi no jūsu sirds un dzīves. Kristus redz jūsu dedzības trūkumu un paziņo, ka jūs esat krituši un atrodaties bīstamā stāvoklī.

Par mīlestību un bauslību runāriet kopā

Parādot bauslības saistošās prasības, daudzi ir kļūdījušies, maz pieminēdami Kristus bezgalīgo mīlestību. Tie, kas ļaudīm sludina tik lielas patiesības un tik svarīgas reformas, nav izpratuši salīdzinošā Upura vērtību, kurā atklājas Dieva lielā mīlestība uz cilvēku. Mīlestība uz Jēzu un Jēzus mīlestība uz grēciniekiem ir izstumta no to cilvēku reliģiskajiem piedzīvojumiem, kam uzticēts sludināt Evaņģēliju, un cilvēces Glābēja vietā ir paaugstināts paša es. Bauslība tās pārkāpējiem jāsludina ne atšķirti no Dieva, bet kā Viņa prāta un rakstura atklāsme. Kā saules gaismu nevar atdalīt no saules, tāpat nav iespējams cilvēkam pareizi parādīt Dieva bauslību, ja par to runā, nenorādot uz dievišķo Autoru. Vēstnesim vajadzētu būt spējīgam paskaidrot: “Bauslībā ir izteikta Dieva griba; nāciet un paši pārbaudiet, ka bauslība tiešām ir, kā Pāvils to apliecina, – svēta, taisna un laba.” Tā norāj grēku un notiesā grēcinieku, bet tā arī rāda, ka pārkāpējam nepieciešams Kristus, kurš ir bagāts žēlastībā, laipnībā un patiesībā. Kamēr bauslība nevar atbrīvot no soda un prasa, lai grēcinieks samaksā visu savu parādu, Kristus ir apsolījis pilnībā piedot visiem, kas atgriežas un uzticas Viņa žēlastībai. Ikviena grēkus nožēlojoša, ticoša dvēsele var bagātīgi baudīt Dieva mīlestību. Grēka traipus var nomazgāt vienīgi salīdzinošā Upura asinis, tāpēc arī nācās upurēt To, kurš bija līdzīgs Tēvam. Neviena cita mazāka dāvana nebija derīga. Kristus darbs – Viņa dzīve, pazemošanās, nāve un pazudušā cilvēka aizstāvēšana – paaugstina bauslību un dara to godājamu.

Daudzas uzrunas par bauslības prasībām palikušas bez Kristus, un šī trūkuma dēļ patiesība [372] nav spējusi atgriezt cilvēkus. Bez Kristus žēlastības nav iespējams noiet pat vienu soli paklausībā Dieva likumiem. Cik nepieciešami tāpēc grēciniekam dzirdēt kaut ko par viņa Glābēja un Drauga mīlestību un spēku! Lai gan Kristus vēstnesim par bauslības prasībām jārunā skaidri un noteikti, tomēr tikpat droši jāuzsver, ka neviens nevar tikt attaisnots bez Kristus salīdzinošā upura. Bez Kristus atliek vienīgi nosodījums, bailes izraisīta briesmīga dusmu nojauta, un beidzot pilnīga atšķirtība no Dieva klātbūtnes. Bet tas, kura acis tiks atvērtas, lai ieraudzītu Kristus mīlestību, iepazīsies ar līdzjūtības un žēlastības pilno Dieva raksturu. Par Viņu vairs nedomās kā par tirānisku, nepielūdzamu būtni, bet kā par tēvu, kurš ilgojas apskaut savas vainas atzīstošo dēlu. Tad grēcinieks priekā izsauksies tāpat kā dziesminieks: “Kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas.” (Ps. 103:13) Uzlūkojot Kristu Viņa patiesajā raksturā, dvēselē izgaist viss nemiers un bezcerība.

Trešās eņģeļa vēsts būtība

Daži mūsu brāļi izteikuši bažas, ka mēs par daudz kavējamies pie temata par taisnošanu ticībā, bet es lūdzu Dievu un ceru, ka cilvēki veltīgi neuztrauksies, jo šo mācību nav bīstami pasludināt tā, kā tā izcelta Rakstos. Ja mēs pagātnē nebūtu nokavējuši pareizi pamācīt Dieva ļaudis, tad tagad nebūtu vajadzības šai mācībai pievērst īpašu uzmanību. (..) Svētajos Rakstos dotie ārkārtīgi lielie un dārgie apsolījumi tika pazaudēti no redzesloka tieši tā, kā to vēlējās visas taisnības ienaidnieks. Viņš starp mums un Dievu ir atstājis savu tumšo ēnu, lai ļaudis nevarētu saskatīt Kunga patieso raksturu. Dievs par sevi ir skaidri teicis, ka Viņš “ir žēlīgs un sirdsmīlīgs Dievs, lēnprātīgs un liels žēlastībā un uzticībā.”

Vairāki man vēstulēs ir jautājuši, vai vēsts par taisnošanu ticībā ir trešā eņģeļa vēsts, un es esmu atbildējusi: “Tā ir trešās eņģeļa vēsts būtība.” – The Review and Herald, 1890. gada 1. aprīlī. [373]

59. Pilnīga paklausība Kristū

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1892. gada 1. novembrī)

“Redziet, ka cilvēks tiek taisnots no darbiem un ne no ticības vien.(..) Līdzīgi kā miesa bez gara ir nedzīva, tāpat arī nedzīva ir ticība bez darbiem.” (Jēkaba 2:24-26) Ticēt Jēzum ir svarīgi, jo, pateicoties Viņam jūs tiek glābti, tomēr ir bīstami rīkoties tā, kā to dara daudzi, kas vienkārši apliecina: “Es esmu glābts.” Citi atkal saka: “Dariet labus darbus, tad jūs dzīvosiet!”– lai gan bez Kristus nevienam nav iespējams veikt labus darbus. Tāpat daudzi šodien apgalvo: “Ticiet, tikai ticiet un dzīvojiet!”– tomēr ticība un darbi iet roku rokā, un ticība ir cieši savienota ar personīgām pūlēm. Tagad Kungs no cilvēkiem neprasa mazāk kā no Ādama pirms viņa krišanas Paradīzē – pilnīgu paklausību un neaptraipītu taisnību. Dieva prasības žēlastības derībā ir tikpat aptverošas kā prasības Ēdenē – līdz pilnīgai saskaņai ar bauslību, kas ir svēta, taisna un laba. Evaņģēlijs bauslības prasības nesamazina, bet paaugstina un dara to godājamu. Jaunās Derības laikā Dievs no cilvēka neprasa neko mazāku kā Vecās Derības [374] laikā. Lai neviens nepieķeras neatgrieztai sirdij tik patīkamiem maldiem, ka Dievs pieņems katru godīgu dvēseli, lai kāda arī nebūtu tās ticība un cik nepilnīga dzīve. Dievs no saviem bērniem prasa pilnīgu paklausību.

Lai apmierinātu bauslības prasības, mūsu ticībai jāsatver Kristus taisnība un jāpieņem tā par savu taisnību. Savienībā ar Jēzu, pieņemuši Viņa taisnību, mēs varam darīt Dieva darbus un būt par Kristus līdzstrādniekiem. Ja jūs padodaties ļaunuma straumei un nesadarbojaties ar Debesu spēkiem, savaldot grēku savā ģimenē un draudzē, lai tur vieta tiktu dota mūžīgajai taisnībai, tad jums nav ticības, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Ar ticības starpniecību Svētais Gars darbojas sirdī, radot tur svētumu; bet, ja cilvēciskā būtne nesadarbojas ar Kristu, tad tas nav iespējams. Debesīm mēs varam tikt sagatavoti, vienīgi pateicoties Svētajam Garam, jo mums nepieciešama Kristus taisnība kā pilnvara, kas dod tiesības tuvoties Tēvam. Bet, lai saņemtu Kristus taisnību, mums ik dienas jāļaujas Gara pārveidojošajam iespaidam, tā kļūstot par dievišķās dabas dalībniekiem. Svētais Gars darbojas, lai padarītu cēlāku gaumi, svētotu sirdi un izdaiļotu visu cilvēku.

Uzlūkojiet Jēzu!

Lai dvēsele raugās uz Jēzu! “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.” (Jāņa 1:29) Neviens netiks spiests skatīties uz Kristu, bet aicinošā balss tikai sirsnīgi lūgs: “Uzlūko un dzīvo!” Raugoties uz Jēzu, mēs ievērosim, cik nesalīdzināma ir Viņa mīlestība, jo Viņš ieņēma vainīgā grēcinieka vietu, lai tam varētu pieskaitīt savu nevainojamo taisnību. Kad pārkāpējs redz savu Glābēju zem grēka lāsta mirstam pie krusta, kad tas sāk saprast Kristus piedodošo mīlestību, tad arī viņa sirdī pamostas mīlestība. Grēcinieks mīl Kristu tāpēc, ka Kristus viņu pirmais ir mīlējis, un [375] mīlestība ir bauslības papildījums. Nožēlojošā dvēsele saprot, ka Dievs “ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības”. Dieva Gars strādā pie ticīgā cilvēka, darot to spējīgu iet no vienas paklausības pakāpes uz otru, no spēka uz arvien lielāku spēku, no žēlastības uz žēlastību Jēzū Kristū.

Dievs taisnīgi nosoda ikvienu, kas nepieņem Kristu par savu personīgo Pestītāju; bet Viņš piedod katram, kas ticībā nāk pie Viņa, un dod tam spēku darīt Dieva darbus, ticībā savienojoties ar Kristu. Par tādiem cilvēkiem Jēzus saka: “Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens (šī vienība sniedz rakstura pilnību); lai pasaule atzīst, ka Tu Mani esi sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi

mīlējis.” (Jāņa 17:23) Kungs ir sagādājis visu nepieciešamo, lai cilvēks brīvi un par velti saņemtu pestīšanu un varētu kļūt pilnīgs Viņā. Saskaņā ar Dieva nodomu visiem Viņa bērniem jāsaņem Taisnības Saules spožie stari, lai tiem būtu patiesības gaisma. Viņš pasaulei sagādājis pestīšanu par bezgalīgi dārgu cenu, dāvinot tai savu vienpiedzimušo Dēlu. Tāpēc apustulis jautā: “Viņš arī savu Dēlu nav taupījis, bet To par mums visiem nodevis, kā Viņš mums ar to nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:32) Līdz ar to, ja mēs neesam glābti, vainīgs nav Dievs, bet gan mēs, proti, mēs neesam sadarbojušies ar dievišķajiem spēkiem; mūsu prāts nav saskaņojies ar Dieva prātu.

Pasaules Glābējs savu dievību ietērpa cilvēka dabā, lai varētu aizsniegt cilvēci, jo kritušā Zemes iemītnieka glābšana bija iespējama vienīgi tad, ja dievišķais savienojās ar cilvēcisko. Lai starp Dievu un cilvēku atkal atjaunotos sakari, dievībai bija nepieciešams ietērties cilvēka miesā. Cilvēkam bija vajadzīgs ārpus viņa un pāri viņam stāvošs spēks, kas to atjaunotu Dieva līdzībā; tomēr dievišķās palīdzības vajadzība nesamazināja paša cilvēka darbības nozīmi. No cilvēka tiek prasīta ticība, jo ticība darbojas mīlestībā un dara skaidrāku dvēseli. Ticība pieķeras Kristus nopelnam. Kungs [376] nevēlas, lai cilvēka spējas tiktu paralizētas, bet, lai tās, sadarbojoties ar Dievu, kļūtu derīgas labiem darbiem. Kungs nevēlas, ka tiktu iznīcināta mūsu griba, jo, tieši pateicoties gribai, mēs varam veikt darbu, ko Viņš no mums sagaida mājās un ārpus mājām. Viņš katram cilvēkam ir uzticējis savus pienākumus; un ikviens uzticīgs strādnieks izplata gaismu pasaulē, tāpēc ka ir savienojies ar Dievu, ar Jēzu Kristu un Debesu eņģeļiem šajā cēlajā pazudušo glābšanas darbā. Pateicoties šai savienībai, tas kļūst arvien gudrāks uzticēto pienākumu izpildē. Apliecinādams darbos to, ko viņa paveikusi dievišķā mīlestība, ticīgais garīgi aug. Tas, kurš kalpojot Meistaram, strādā atbilstoši uzticētajām spējām, kļūst par gudru celtnieku, jo viņš darbojas kā Kristus māceklis, vingrinoties veikt Dieva darbus. Tāds neizvairīsies no atbildības nastām, jo sapratīs, ka ikvienam savu spēju apjomā jāsekmē Dieva lieta, labprāt uzņemoties darba slodzi; un Jēzus, savukārt, neatstās savu paklausīgo kalpu, jo citādi smagā nasta to satriektu. Jums nevajag žēli noskatīties uz cilvēku, kurš nes lielas atbildības Dieva lietā, ja vien viņš ir uzticīgs un pareizi sadarbojas ar Kungu, jo dievišķo un cilvēcisko pūļu rezultātā darbs kļūst pilnīgs. Nožēlojams ir tas, kurš no atbildības izvairās un neizprot sava aicinājuma priekšrocības. [377]

60. Ticības un darbu attiecības

(Raksts publicēts Piezīmju lapās, Draudze, Nr. 5., Neipirā, Jaunzelandē, 1893. gada 9. aprīlī.)

Brāli A.T. Džouns!

Es atrados kādā sanāksmē, kur bija sapulcējušies daudzi cilvēki. Šajā sapnī redzēju kā tu runā par ticību un par ticīgiem pieskaitāmo Kristus taisnību. Tu vairākas reizes atkārtoji, ka darbi neko nenozīmē, ka šeit nav nekādu nosacījumu. Tematu tu izklāstīji tādā gaismā, kas, kā es to zinu, daudziem liks apmulst un nostādīs nepareizās attiecības ticību un darbus. Tāpēc arī nolēmu Tev rakstīt. Tu šo tēmu izklāsti pārāk spēcīgi. Taisnošanai un svētošanai, kā arī Kristus taisnības saņemšanai ir nosacījumi. Es zinu, ko Tu ar to domā, bet daudzu prātā Tu atstāj nepareizu iespaidu. Lai gan labi darbi neizglābs nevienu dvēseli, tomēr nevienai dvēselei nav iespējams izglābties bez labiem darbiem. Dievs mūs glābj saskaņā ar likumu, ka mums jālūdz, ja vēlamies saņemt, jāmeklē, ja gribam atrast, un jāklaūvē, ja vēlamies, lai durvis atveras. [378]

Kristus apliecina, ka ir gatavs izglābt katru, kas vien pie Viņa nāk. Viņš visus aicina, sakot: “Kas nāk pie Manis, to es tiešām neatstumšu.” (Jāņa 6:37) Īstenībā Tu šos tematus izproti tāpat kā es, tomēr, par tiem runājot, Tavs izteiksmes veids liek prātam apmulst. Un pēc tam, kad Tu tik radikāli esi paudis savas domas par darbiem, bet vēlāk par šo tēmu tiec jautāts, Tu vairs pats to tik skaidri neapzinies un arī citiem nespēj precīzi paskaidrot, jo starp šiem apgalvojumiem un personīgo ticību un principiem nevari atrast īstu saskaņu.

Kāds jauneklis gāja pie Jēzus un jautāja: “Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?” (Markus 10:17) Un Kristus viņam atbildēja: “Kāpēc tu Mani sauc labu? Neviens nav labs kā vienīgi Dievs. Bet, ja tu gribi dzīvībā ieiet, tad turi baušļus.” Tas atkal jautāja: “Kādus?” Jēzus dažus citēja, un jauneklis Viņam sacīja: “Visu to esmu turējis no savas jaunības, kā man vēl trūkst?” Tad Jēzus sacīja: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta Debesīs; un tad nāc un staigā Man pakaļ.” – Šeit ir nosacījumi, un Bībele ir pilna ar tādiem nosacījumiem. “Bet, kad jauneklis dzirdēja šos vārdus, viņš aizgāja noskumis, jo tam bija daudz mantas.” (Mat. 19:17.20-22)

Lietas, kas jāievēro

Kad Tu saki, ka nav nosacījumu, – un daži tādi izteicieni ir ar visai plašu nozīmi, – tu radi grūtības izpratnē, tāpēc atsevišķi cilvēki Tavos spriedumos neredz saskaņu. Viņi neizprot, kā Tevis teikto savienot ar Dieva Vārda skaidrajām liecībām. Lūdzu, esi piesardzīgs! Šie spēcīgie apgalvojumi attiecībā uz darbiem mūs nestiprina. Tavi izteicieni mūsu pozīcijas padara nedrošas, jo būs daudzi, kas Tevi uzskatīs par ekstrēmistu un līdz ar to neieklausīsies bagātīgajās atziņās, ko Tu tiem vari sniegt jautājumos, kas tiem būtu jāsaprot.(..) Mans brāli, prātam šo lietu ir grūti [379] aptvert, tāpēc neieved ļaudis apmulsumā ar domām, kas nesaskan ar Vārdu! Lūdzu, ņem vērā, ka, Kristus sludinot, daudzi mācekļi savā nezināšanā vēl bija visai nožēlojami, bet, kad pār tiem nāca Jēzus apsolītais Svētais Gars, kas arī svārstīgo Pēteri padarīja par ticības varoni, ak, kāda pārmaiņa notika viņa raksturā! Tāpēc ar pārspilētiem izskaidrojumiem vai izteicieniem neliec uz ceļa nevienu oli, pie kura varētu paklupt ticībā vāja dvēsele. Vienmēr esi izturēts, mierīgs, nopietns un pamatots. Nevienā jautājumā nenoej galējībās, bet stāvi uz droša pamata. Ak, dārgo, dārgo Pestītāj! “Kam ir mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos.” (Jāņa 14:21)

Īstā pārbaude ir darīt to, ko pavēlējis Kristus. Tas ir pierādījums cilvēciskās būtnes mīlestībai uz Jēzu, un cilvēks, kurš dara Kristus prātu, ar saviem paklausības, skaidrības un rakstura svētuma augļiem pasaulei nodos praktisku liecību.(..)

Ak, mans brāli, staigā uzmanīgi kopā ar Dievu! Un atceries, ka dažu acis Tevi cieši vēro, gaidot, ka Tu nesasniesi mērķi, paklupsi un kritīsi. Bet, ja Tu pazemībā stipri pieķersies Jēzum, tad viss būs labi.(..)

Kristus skolā mēs nekad nevaram būt absolventi. Mums jāstrādā pēc saskaitīšanas plāna, un Kungs darbosies pēc reizināšanas plāna. Bet dzīvot pēc saskaitīšanas plāna, kas iespējams, pateicoties Kristus žēlastībai, nozīmē nepārtrauktu uzcītību, jo tikai tad būs droša mūsu aicināšana un izredzēšana. (..) “Jo, to darīdami, jūs nekad neklupsiet. Tas lielā mērā veicinās jūsu ieiešanu mūsu Kunga un Pestītāja valstībā.” (1.Pēt. 1:10,11) – Vēstule 44, 1893. gads.

Nekādu kompromisu ar grēku

Lai mani brāļi ļoti uzmanās, stāstot ļaudīm par ticību un darbiem; lai sargās [380] kādu ievest apmulsumā! Cilvēki ir jāpamudina būt čakliem labos darbos. Viņus vajadzētu pamācīt, kā gūt sekmes, kā kļūt skaidriem un kad viņu dāvanas var būt patīkamas Dievam. Visam pamatā ir Kristus asiņu nopelns. Ļaudīm ir jāsniedz noteiktas, skaidras vēstis, un jānorāj katrs ļaunuma izpausmes veids.

Ja kādas draudzes eņģelīm dots līdzīgs uzdevums tam, kādu saņēma Efezas draudzes eņģelis, tad lai no cilvēciskajiem darbiniekiem atskan vēsts, kas norāj vieglprātību, atkrišanu un grēku, tā ka ļaudis tiek vadīti uz atgriešanos un grēku nožēlu. Nekad necentieties kādu grēku aplāt, jo vēstī, kas satur rājienu, kā pirmais un pēdējais jāpasludina Kristus, jo Viņš ikvienai dvēselei nozīmē visu.

Viņa spēks gaida, lai to pieprasītu tie, kas vēlas uzvarēt. Rājienu nesējam savi klausītāji jāiedvesmo sākt cīņu par uzvaru. Tie jāiedrošina, lai cenšas atbrīvoties no katra grēcīga ieraduma, no katras sliktas īpašības, pat tad, ja sevis aizliegšana līdzinātos labās acs izraušanai vai labās rokas nociršanai no miesas. Nepieļaujiet nekādu piekāpšanos vai kompromisu attiecībā uz ļaunajiem ieradumiem vai grēcīgu rīcību. – Manuskripts Nr. 26-a, 1892. gads

Sadarbība ar Dievu

Cilvēkam ir jāsadarbojas ar Dievu, izlietojot visas Viņa piešķirtās spējas. Tas nedrīkst palikt neziņā par pareizajiem pamatlikumiem ēšanā un dzeršanā, kā arī visos pārējos dzīves ieradumos. Kungs vēlas, lai Viņa cilvēciskie pārstāvji uz Zemes vienmēr un visur darbotos kā saprātīgas, atbildīgas būtnes.(..)

Mēs nevaram pieļaut nevērīgu izturēšanos ne pret vienu Dieva sniegto gaismas staru. Kūtrums tur, kur vajadzīga uzcītība, ir grēks. Cilvēciskajam pārstāvim jāsadarbojas ar Dievu un jāvalda pār pakļautībā turamajām kaislībām. Tāpēc lūgšanās nenogurstoši jāsauc uz Kungu, lai pastāvīgi saņemtu žēlastību sava gara, temperamenta un rīcības pārvaldīšanai. Pateicoties Kristus žēlastībai, [381] ikviens var uzvarēt, bet būt par uzvarētāju nozīmē vairāk, nekā daudzi to saprot.

Dieva Gars atbildēs uz katras grēkus nožēlojošas sirds saucienu, jo nožēla ir Dieva dāvana un pierādījums, ka Kristus dvēseli velk pie sevis. Bez Kristus mēs neko nevaram nožēlot, tāpat kā bez

Viņa nevaram saņemt piedošanu, tomēr ikvienam Zemes iemītniekam, kuru pilda cilvēciskas kaislības un lepnums, tieša iešana pie Jēzus, uzticoties Viņam visās lietās, prasa pazemošanos.(..)

Lai neviens neizsaka domas, ka lielajā cīņā par uzvaru cilvēkam jādara pavisam maz vai nemaz, jo Dievs bez cilvēka līdzdalības tā labā neko nedarīs. Bet, lai neviens arī nesaka, ka Jēzus jums palīdzēs tikai pēc tam, kad jūs no savas puses būsiet darījuši visu iespējamo. Kristus ir paziņojis: “Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” (Jāņa 15:5) No sākuma līdz galam cilvēkam jābūt Kristus līdzstrādniekam. Ja Svētais Gars nedarbosies sirdī, tad mēs kļūdsimies un kritīsim ikkatrā solī. Cilvēka pūles vienas pašas ir pilnīgi bezvērtīgas; bet sadarbība ar Kristu nozīmē uzvaru. Mums pašiem sevī nav spēka nožēlot grēku. Nesaņemot dievišķo palīdzību, mēs nespējam spert pirmo soli pretī savam Glābējam. Viņš saka: “Es esmu Alfa un Omega, sākums un gals” (Atkl. 21:6) ikvienas dvēseles glābšanā.

Bet, lai gan Kristus būtībā ir viss, mums ikviens cilvēks tomēr jāiedrošina būt nenogurdināmi čaklam. Mums pašiem jācenšas, jācīnās, jāpieliek pārcilvēciskas pūles, jāpaliek nomodā un jālūdz, jo pretējā gadījumā viltīgais ienaidnieks mūs uzvarēs. Spēks un žēlastība, kas garantē uzvaru, nāk no Dieva, tāpēc mums visu laiku jāpaļaujas uz Jēzu, kurš spēj pilnībā izglābt visus, kas caur Viņu nāk pie Dieva. Nekad neatstājiet iespaidu, ka cilvēkam no savas puses jādara maz vai nemaz; labāk māciet cilvēkus sadarboties ar Dievu, lai tie kļūtu par uzvarētājiem.

Lai neviens nesaka, ka jūsu darbam Dieva priekšā nav nekādas nozīmes. Tiesā spriedumu pasludinās, ņemot vērā to, kas darīts, vai – kas palicis nepadarīts. (Mat. 25:34-40)

No Dieva žēlastības saņēmēja tiek prasīta piepūle un darbs, [382] jo tie ir augļi, kas nosaka koka raksturu. Lai gan cilvēka labajiem darbiem bez ticības Jēzum nav vairāk vērtības nekā Kaina upurim, tomēr, aplāti ar Kristus nopelnu, tie liecina, ka to darītājs ir cienīgs iemantot mūžību. Tas, ko pasaule uzskata par morāli, neatbilst dievišķajam standartam, un Debesīs to vērtē ne vairāk kā Kaina upuri. – Manuskripts Nr. 26-a., 1892. gadā.

Pakļaujoties Svētajam Garam

Ikviens, kas saprot, ko nozīmē būt kristietim, šķīstīs sevi no visa, kas viņu vājina un aptraipa. Tas katru ieradumu saskaņos par patiesības Vārda prasībām un ne tikai ticēs glābšanai, bet, pakļaujoties Svētā Gara pārveidojošajai varai, ar bijību un drebēšanu pūlēsies, lai to panāktu. – The Review and Herald, 1888. gada 6. martā.

Jēzus pieņem mūsu apņemšanos

Kad sirds vēlas paklausīt Dievam, un cilvēks cenšas sasniegt šo mērķi, tad Jēzus tādu vēlēšanos un pūles pieņem kā cilvēka labāko kalpošanu un trūkumu aizstāj ar savu dievišķo nopelnu. Tomēr Viņš neatzīs tos, kas apgalvo, ka tic Kristum, bet neņem vērā Viņa Tēva baušļus. Par ticību ir dzirdēts daudz, bet mums vajadzētu vairāk dzirdēt par darbiem. Praktizējot bezrūpīgu, piekāpīgu reliģiju, kas nepazīst krustu, ļaudis pievil pašī savas dvēseles, jo Jēzus saka: “Ja kas grib Man sekot, tas lai aizliedz sevi un ņem savu krustu un seko Man.” – The Signs of the Times, 1890. gada 16. jūnijā. [383]

61. Kristus – vēsts Centrs

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1894. gada 20. martā)

Trešā eņģeļa vēsts aicina pievērst uzmanību ceturtā baušļa Sabatam, un šī patiesība ir jāsludina pasaulei, tomēr ārpus trešās eņģeļa vēsts nedrīkst atstāt Jēzu Kristu, kurš ir šīs vēsts centrs un pamats. Daudzi, kas iesaistījušies mūsu laikā veicamajā darbā, Kristum atvēlējuši otro vietu, priekšplānā izvirzot teorijas un argumentus. Kunga godība, kas Mozu iepazīstināja ar dievišķo raksturu, it kā netiek tā uzsvērtā. Kungs Mozum sacīja: “Es visai savai godībai likšu iet garām tavā priekšā.” (2.Moz. 33:19) “Un Kungs gāja tam garām un Viņš sauca: ”Tas Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu.”” (2.Moz. 34:6,7)

Šķiet, ka daudziem mūsu darbiniekiem acu priekšā ir kāds aizsegs, tā ka viņi, norādot uz bauslību, nav spējuši saskatīt Jēzu un nav [384] uzsvēruši patiesību, ka tur, kur grēks vairojies, žēlastība vēl vairāk vairojusies. Pie Golgātas krusta sastapās žēlastība un patiesība, taisnība un miers skūpstīja viens otru. Tāpēc grēciniekam pastāvīgi jāraugās uz Golgātu un ar vienkāršu maza bērna

ticību jāpaļaujas uz Kristus nopelnu, pieņemot Viņa taisnību un uzticoties Viņa žēlastībai. Patiesības lietas aizstāvjiem Kristus taisnību vajadzētu atklāt ne kā jaunu gaismu, bet kā dārgu gaismu, kas kādu laiku ir bijusi pazaudēta no ļaužu redzesloka. Kristus ir jāpieņem par personīgo Pestītāju, tad Viņš mums pieskaitīs savu dievišķo taisnību. Atkārtosim un uzsvērsim atziņas, par kurām runāja Jānis: “Šī ir tā mīlestība, nevis, ka mēs esam mīļējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis savu Dēlu, lai izpirktu mūsu grēkus.” (1.Jāņa 4:10)

Dieva mīlestībā atklājas dārgās patiesības visapbrīnojamākais aspekts; tur draudzei un pasaulei ļauts skatīt Kristus žēlastības bagātības. “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu.(..)” (Jāņa 3:16) – Ak, kas tā par mīlestību! Cik apbrīnojama un neizmērojama ir mīlestība, kas Kristum lika mirt par mums, kad mēs vēl bijām grēcinieki! Ak, kādu zaudējumu cieš dvēsele, kas, saprotot bauslības stingrās prasības, tomēr nesaskata Kristus žēlastību, kura savā vērtībā ir daudz, daudz pārāka! Ir jau taisnība, ka bauslība, ja to pasludina kā patiesību Jēzū, atklāj Dieva mīlestību, tomēr katrā uzrunā daudz vairāk vajadzētu kavēties pie vainīgajai pasaulei Kristū pasniegtās dāvanas. Ja patiesība tiek parādīta auksti un bez dzīvības, tad nebrīnīsimies, ka tā nav aizkustinājusi sirdis. Nav ko brīnīties, ka piezogas neticība Dieva apsolījumiem, ja sludinātāji un citi darbinieki līdz ar Dieva bauslību nav spējuši atklāt Jēzu. Tiem daudz biežāk būtu vajadzējis pārliecināt ļaudis, ka Dievs “jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:32)

Sātans ir apņēmis neļaut cilvēkiem saskatīt Dieva mīlestību, kas pazudušās pasaules glābšanai Viņam lika atdot savu vienpiedzimušo Dēlu; jo tā ir Dieva laipnība, kas cilvēku vada [385] uz atgriešanos. Ak, kā lai mēs pasauli iepazīstinām ar šo dziļo un dārgo mīlestību? To nevar panākt ne ar kādiem citiem līdzekļiem, kā vienīgi izsaucoties: “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni!” (1.Jāņa 3:1) Teiksim grēciniekiem: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!” (Jāņa 1:29) Norādot uz Jēzu kā Tēva pārstāvi, mēs spēsim izklīdināt ēnas, kurām sātans ir licis nākt pār mūsu taku, lai mēs neizprastu Dieva neizsakāmo mīlestību un žēlastību, kas atklājusies Jēzū Kristū.

Skatieties uz krustu!

Skatieties uz Golgātas krustu! Tas nepārtraukti liecina par Debesu Tēva bezgalīgo mīlestību un neizmērojamo žēlastību. Ak, kaut visi varētu atgriezties un darīt savus pirmos darbus! Tad draudzes locekļi Dievu mīlētu pāri pār visu un savus tuvākos ka sevi pašus. Efraims tad neapskaustu Jūdu, un Jūda nekaitinātu Efraimu. Tad būtu novērsta šķelšanās, un Israēla robežās vairs nedzirdētu skarbo strīdus troksni. Nepelnīti sniegtās Dieva žēlastības spēkā visi censtos saskaņoties ar Kristus lūgšanu, lai Viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš ar Tēvu ir viens. Dvēselē pastāvīgi valdītu miers, mīlestība, žēlastība un labvēlība, un Uzticīgajam Lieciniekam vairs nevajadzētu sacīt: “Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.” (Atkl. 2:4) Dieva ļaudis tad paliktu Kristū; viņos atklātos Jēzus mīlestība un viens Gars atdzīvinātu visas sirdis, atjaunojot tās Kristus līdzībā un darot savstarpēji līdzīgas. Kā dzīvi zari pie patiesā Vīnakoka visi būtu vienoti ar Kristu, viņu dzīvo Galvu. Kristus mājotu ikkatrā sirdī, vadot, iepriecinot, svētījot un parādot pasaulei savu sekotāju vienotību, kas liecinātu, ka atlikuma draudze ir saņēmusi Debesu pilnvaras. Kristus draudzes vienotība būtu pierādījums, ka Dievs ir sūtījis pasaulē savu vienpiedzimušo Dēlu. [386]

Kad Dieva tautā būs panākta Gara vienprātība, tad no ikkatras sirds tiks izraidīts viss farizejiskums un visa paštaisnība, kas bija jūdu tautas grēks. Katra atsevišķā Kristus miesas locekļa dzīvē būs redzams Viņa darbs, un Viņa ļaudis būs kā jauni trauki, kuros Kungs varēs ieliet savu jauno vīnu; un jaunais vīns šos traukus nesaplēsīs. Tad Dievs atklās gadsimtiem ilgi pastāvošo noslēpumu. Viņš darīs zināmu “cik vareni liela ir šī noslēpuma godība pagānu starpā, proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība”. (Kol. 1:27; – citēti arī 28,29.pp)

Jēzus nāca dot cilvēka dvēselei Svēto Garu, kas sirdī izlietu Dieva mīlestību; bet ir neiespējami ar Garu apveltīt ļaudis, kuri nelokāmi paliek savos uzskatos, kuru mācības ir šabloniskas un nemainīgas, kuri staigā, vadoties no cilvēku tradīcijām un likumiem kā jūdi Kristus dienās. Tie ļoti pedantiski pildīja draudzes rituālus un ievēroja noteiktas formas, bet bija pazaudējuši vitalitāti un reliģisku nodošanos. Jēzus tos salīdzināja ar sakaltušas ādas traukiem. Viņu sirdis nevarēja uzņemt Kristus evaņģēliju, jo evaņģēlijam tur vienkārši nebija vietas. Viņi nevarēja būt jauni trauki, kuros Kristum būtu iespējams ieliet jauno vīnu. Tādēļ Jēzus savām patiesajām un dzīvajām atziņām bija

spiests meklēt traukus citur – ne starp rakstu mācītājiem un farizejiem. Viņš vēlējas atrast cilvēkus, kuri ilgojās pēc sirds atjaunošanas. Viņš nāca, lai ikvienam dotu jaunu sirdi, kā par to liecina Viņa vārdi: “Es jums došu jaunu sirdi”. Bet paštaisnais cilvēks kā tajā laikā, tā tagad neizjūt vajadzību pēc jaunas sirds. Jēzus pagāja garām farizejiem un rakstu mācītājiem, jo tie nedomāja, ka viņiem būtu vajadzīgs Pestītājs. Viņi bija iegrimuši tukšās formās un ceremonijās. Šos norādījumus kādreiz ieviesa pats Kristus; tie bija pilni vitalitātes un garīga skaistuma, bet jūdi bija pazaudējuši tur atrodamo garīgo dzīvību un pēc tam pieķērušies mirušām formām. Atkāpušies no dievišķajiem ieteikumiem un pavēlēm, tie zaudēto tiecās [387] aizstāt, ar savu cilvēcisko prasību pavairošanu un centību tās padarīt stingrākas par Dieva likumiem; un, jo stingrākas tās kļuva, jo mazāk to ievērotajos atklājās mīlestība un Dieva Gars. Kristus sacīja ļaudīm: “Uz Mozus krēsli ir apsēdušies rakstu mācītāji un farizeji. Visu, ko tie jums saka, to dariet un turiet, bet pēc viņu darbiem nedariet. Jo tie gan māca, bet paši to nedara. Jo tie sasien smagas nastas un liek tās cilvēkiem uz pleciem, bet paši tās negrib ne ar pirkstu pakustināt. Bet tie dara visus savus darbus tikai tādēļ, lai ļaudis tos redzētu. Tie darina sev platas lūgšanu siksnas un drēbēm garus pušķus. Tie mīl mielastos sēdēt goda vietās un sinagogās pirmajos krēslos un ka ļaudis tirgus laukumos tos sveicina un sauc par rabi.” “Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievērošanas svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt.” (Mat. 23:2-7;23)

Atlikuma draudzei jāiet cauri līdzīgiem piedzīvojumiem kā jūdiem; un Uzticīgajam Lieciniekam, kas staigā starp septiņiem zelta lukturiem, ir svinīga vēsts saviem ļaudīm. Viņš saka: “Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.” (Atkl. 2:4,5) Draudzē ir samazinājusies dievišķā mīlestība un rezultātā ar jaunu spēku atdzimusi pašmīlība. Pazaudējot mīlestību uz Dievu, ir izzudusi arī mīlestība starp brāļiem. Draudze var pilnībā atbilst aprakstam, kāds dots par Efezas ticīgajiem, un tomēr būt bez dzīvas dievbijības. Par tādiem ļaudīm Jēzus sacīja: “Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem. Tev ir pacietība, tu esi grūtumu panesis Mana Vārda dēļ [388] un neesi piekūsis. Bet man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.” (Atkl. 2:2-4)

Šim laikam par pietiekoši labu tiek uzskatīta legālistiska reliģija, bet tā ir kļūda. Kristus pārmetums farizejiem attiecas arī uz tiem, kuru sirdīs izdzisusi pirmā mīlestība. Auksta, legālistiska reliģija nekad dvēseles nenovedīs pie Kristus; jo tā ir bez mīlestības, bez kristietības gara. Paštaisnā garā organizētas lūgšanas un gavēni Dievam ir pretīgi. Svinīgi dievkalpojumi, stingra reliģisko ceremoniju kārtības uzturēšana, ārēja pazemība un iespaidīgi upuri – tas viss pasaulei dod liecību, ka šo ieradumu ievērotāji sevi uzskata par taisniem. Minētās darbības pievērš uzmanību stingrajam pienākumu pildītājam un it kā saka: šim cilvēkam ir tiesības uz Debesīm. Tomēr tie ir maldī. Ar darbiem mēs nenopirksim sev vietu Debesīs, tomēr visiem, kas tic, pilnīgi pietiekošs ir Dieva pienestais lielais Upuris. Kristus mīlestība ticīgajam sniegs jaunu dzīvību. Tas kurš dzers ūdeni no dzīvības Avota, tiks piepildīts ar valstības jauno vīnu. Paļaujoties uz Kristu, ticīgais sāks vadīties no īstā gara un pareizajiem motīviem; un no tā, kas uzlūkos Kristu, savas ticības Iesācēju un Pabeidzēju, izstaros laipnība un Debesīm raksturīgs noskaņojums. Skatieties uz Dievu un ne uz cilvēkiem! Dievs ir jūsu Debesu Tēvs, kurš gatavs pacietīgi panest cilvēciskos trūkumus, tos piedot un dziedināt. “Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” (Jāņa 17:3) Uzlūkojot Jēzu, jūs tiksiet pārvērsti, līdz ienīdīsiet savu agrāko lepnību, savu iepriekšējo iedomību un sevis vērtēšanu, savu paštaisnību un neticību. Tad jūs šos grēkus atmetīsiet kā nevērtīgu nastu un staigāsiet sava Dieva priekšā pazemīgi, lēnprātīgi un uzticīgi. Jūs praktizēsiet mīlestību, pacietību, laipnību, žēlastību un katru labu tikumu, lai beidzot atrastu savu vietu starp attaisnotajiem, svētajiem ļaudīm. [389]

62. Taisnots ticībā

(Raksts publicēts The Bible Students' Library grāmatu sērijā, 1893. gada aprīlī)

Piedodot grēciniekam, Dievs to atbrīvo no pelnītā soda un izturas pret viņu tā, it kā tas nemaz nebūtu grēkojis; Viņš tam atjauno dievišķo labvēlību un Kristus nopelnā attaisno. Pārkāpējs no soda var tikt atbrīvots, vienīgi ticot salīdzināšanai, ko sagādājis Dieva mīļotais Dēls, kurš kļuva par vainīgās

pasaules grēku upuri. Neviens, lai arī ko tas darītu, nevar tikt attaisnots savu paša darbu dēļ. Atbrīvot no grēka vainas, no bauslības lāsta un no soda par pārkāpumiem var vienīgi Kristus ciešanu, nāves un augšāmcelšanās spēks. Vienīgais nosacījums taisnības iegūšanai ir ticība, kas sevī ietver pilnīgu uzticēšanos Dievam.

Daudzi vārdos apliecina ticību Kristum, bet neko nezina par pilnīgu, dzīvu uzticēšanos, kas tiem piešķirtu krustā sistā un no kapa iznākušā Pestītāja nopelnu. Par šo vārdos pastāvošo ticību Jēkabs saka: “Tu tici, ka ir viens Dievs, un dari labi; arī ļaunie gari tic un dreb. Bet vai tu gribi zināt, tukšais cilvēks, ka ticība bez darbiem ir nedzīva?” (Jēk. 2:19,20) Citi atzīst, ka Kristus ir pasaules Pestītājs, un tomēr [390] turas savrup no Viņa, neatgriežas no grēkiem un nepieņem Viņu par savu personīgo Glābēju. Viņu ticību veido vienkārša piekrišana patiesībai ar prātu, bet, tā kā patiesība nav uzņemta sirdī, tā nevar svētot dvēseli un pārveidot raksturu. “Jo, kurus viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimtais daudzu brāļu starpā. Bet, kurus Viņš iepriekš nolēmis atpestīt, tos viņš arī aicinājis; un, kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; bet, kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis.” (Rom. 8:29,30) Aicināšana un taisnošana nav viens un tas pats. Aicināšana ir grēcinieka vilkšana pie Kristus, un tas ir darbs, kuru cilvēka sirdī veic Svētais Gars, pārlicinot par grēku un lūdzot atgriezties.

Daudziem nav skaidri pirmie soļi glābšanas darbā. Grēku nožēla un atgriešanās tiek uzskatīta par grēcinieka pienākumu, kas tam pašam jāveic, lai drīkstētu nākt pie Kristus. Viņi domā, ka pārkāpējam pašam jāgādā, lai kļūtu cienīgs saņemt Dieva žēlastības svētības. Bet, lai gan tā ir patiesība, ka pirms piedošanas vajadzīga nožēla un atgriešanās, jo Dievs pieņem tikai salauztu un sagrauztu sirdi, tomēr grēcinieks pats nevar sevi novest līdz nožēlai, ne arī sagatavoties, lai ietu pie Kristus. Turklāt, ja grēcinieks nenožēlo, Dievs tam nevar piedot, tāpēc ir jāizšķir jautājums, vai nožēlu un atgriešanos panāk grēcinieks, vai tā ir Dieva dāvana. Vai grēciniekam jānogaida, līdz to piepilda sirdsapziņas pārmetumi par grēku, pirms tas var doties pie Kristus? Jau pats pirmais solis pretī Jēzum tiek sperts Dieva Gara aicinājuma spēkā, un, kad cilvēks atsaucas šai pievelkošajai varai, viņš iet pretī Kristum, lai nožēlotu savus grēkus un atgrieztos.

Grēcinieks tiek attēlots ar pazudušo avi, bet tāda avs nekad nevar atgriezties, ja gans to neuzmeklē un neatved atpakaļ ganāmpulkā. Neviens cilvēks pats nevar nožēlot un padarīt sevi cienīgu saņemt taisnošanas svētības. Kungs Jēzus pastāvīgi cenšas ietekmēt likumu pārkāpēja prātu, lai viņa uzmanību pievērstu sev –Dieva Jēram, kas atņem pasaules grēkus. [391] Mēs nespējam veikt nevienu soli pretī garīgai dzīvībai, ja Jēzus mūs nevelk un nepiešķir spēku, ja Viņš neveda uz grēku nožēlu un atgriešanos, ko, savukārt, vairs nevajadzētu nožēlot.

Augsto priesteru un saduķeju priekšā Pēteris skaidri apliecināja, ka nožēla ir Dieva dāvana. Runādams par Kristu, viņš sacīja: “Dievs Viņu paaugstinājis sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas.” (Ap.d. 5:31) Nožēla nav mazāka Dieva dāvana kā piedošana un taisnošana, un to var saņemt tikai tad, kad Kristus to piešķir. Ja mēs tiekam vilkti pie Jēzus, tad – tikai pateicoties Viņa spēkam. Sagrauzta gara dāvana, tāpat kā taisnošana, nāk no Viņa.

Ticības nozīme

Pāvils raksta: “Bet taisnība, kas tiek iegūta ticībā, saka tā: nesaki savā sirdī: kas uzkāps debesīs? – tas ir, lai novestu zemē Kristu, – nedz arī: kas nokāps bezdibeni? – tas ir, lai uzceltu Kristu no mironiem, – bet kā viņa saka? – Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī, – proti, ticības vārds, ko mēs sludinām. Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs viņu uzmodinājis no mironiem, tu tiks izglābts. Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana.” (Rom. 10:6-10)

Glābjošai ticībai nav gadījuma raksturs. Tā nav tikai piekrišana ar prātu. Tā ir sirdī iesakņojusies pārlicība, kas pieņem Kristu kā personīgo Pestītāju, zinot, ka Viņš spēj izglābt ikvienu, kurš caur Viņu nāk pie Dieva. Ja tu tici, ka Jēzus izglābs citus, bet neglābs tevi, tad tev nav īstas ticības, jo īsta ticība atklājas tikai tad, kad dvēsele pieķeras Kristum kā vienīgajai glābšanas cerībai. Tāda ticība liek tās īpašniekam dāvēt Kristum visas savas dvēseles siltākās jūtas. Tad cilvēka prāts tiek pakļauts Svētā Gara kontrolei, un viņa raksturs veidojas dievišķajā līdzībā. Viņa ticība vairs nav nedzīva, bet darbojas mīlestībā [392] un liek tās īpašniekam raudzīties uz Kristus skaistumu un kļūt arvien līdzīgākam dievišķajam raksturam. (Citēts 5.Moz. 30:11-14) “Un Kungs, tavš Dievs, apgraižīs tavu un tavu

pēcnācēju sirdi, ka tu mīlētu to Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un ar visu savu dvēseli, lai tu dzīvotu.” (5.Moz. 30:6)

Tas ir Dievs, kurš apgraiza sirdi. Visu šo darbu no sākuma līdz galam veic Kungs. Bojā ejošais cilvēks var vienīgi sacīt: “Es esmu pazudis grēcinieks, bet Kristus nāca meklēt un glābt to, kas pazudis. Viņš apliecina: “Es neesmu nācis aicināt atgriezties no grēkiem taisnus, bet grēciniekus.” (Marka 2:17) Es tāds esmu, un Viņš mira pie Golgātas krusta, lai mani glābtu, tāpēc man vairs ne mirkli nav jāpaliek šajā nožēlojamajā stāvoklī. Viņš mira un cēlās augšā, lai varētu mani attaisnot jau tagad. Es pieņemu Viņa apsolīto piedošanu.”

Pieskaitītā taisnība

Kristus ir augšāmcēlies Pestītājs, jo, lai gan Viņš bija miris, Viņš atkal ir uzcēlies un vienmēr dzīvo, lai mūs aizstāvētu. Mums no sirds jātic, lai tiktu taisnoti, un ar muti jāapliecina, lai būtu pestīti. Ticībā taisnotie vienmēr apliecinās uzticību Kristum. “Kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāks tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvība.” (Jāņa 5:24) Taisnošana ir ļaunuma atraipītā grēcinieka labā veiktais lielais darbs. Tas, kurš vienmēr runā tikai patiesību, paziņo, ka grēcinieks ir attaisnots. Kungs ticošajam pieskaita Kristus taisnību un Universa priekšā pasludina, ka tas tagad ir taisns. Viņš tā grēkus pārnes uz Jēzu, grēcinieku Pārstāvi, Vietnieku un Galvotāju. Ikvienas ticošas dvēseles netaisnību Viņš uzliek Kristum. “To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.” (2.Kor. 5:21)

Kristus ir samaksājis par visas pasaules noziegumiem, un ikviens, kurš pie Dieva griežas ticībā, saņems Kristus taisnību, jo “Viņš uznesa mūsu grēkus savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, [393] dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.” (1.Pēt. 2:24) Mūsu grēks ir izpirkts, paņemts prom un iemests jūras dziļumos. Nožēlojot, atgriežoties un ticot mēs atbrīvojamies no grēka un raugāmies uz Jēzu, mūsu taisnību. Viņš, būdams taisns, cieta par netaisniem.

Lai gan kā grēcinieki mēs visi atrodamies zem bauslības lāsta, tomēr Kristus ar savu paklausību apmierināja bauslību, un tagad nožēlojošajai dvēselei pieprasa savas taisnības nopelnu. Lai iegūtu Kristus taisnību, grēciniekam nepieciešams zināt, kas tā par nožēlu, kura izraisa tik radikālu pārmaiņu prātā, garā un rīcībā. Pārveidošanas darbam jāsakas sirdī, savu spēku atklājot ikkatrā cilvēciskās būtnes daļā; tomēr cilvēks pats nav spējīgs radīt tādu nožēlu. To var piedzīvot, vienīgi pateicoties Kristum, kurš “ir uzkāpis augstībā, cietumu pārvarējis un cilvēkiem dāvanas devis”.

Kas tad būtu jādara cilvēkam, kurš vēlas patiesi nožēlot savus pārkāpumus? – Tam nekavējoties jāgriežas pie Jēzus tieši tādām, kāds viņš ir. Viņam jāuzticas Kristus vārdu patiesumam un, ļaujoties uz šiem apsolījumiem, jālūdz, lai varētu to saņemt. Ja lūgšanu būs izraisījušas sirsnīgas ilgas, tad neviens nelūgs veltīgi. Kungs piepildīs to, ko ir teicis, un dos Svēto Garu, kas vadīs uz atgriešanos pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristum. Cilvēks lūgs un paliks nomodā; tas atstās grēkus un savu patieso nostāju apliecinās ar neatlaidīgu cenšanos paklausīt Dieva likumiem. Viņš lūgšanu savienos ar ticību, ne tikai ticot bauslības priekšrakstiem, bet tiem arī paklausot. Viņš paziņos, ka šajā jautājumā stāv Kristus pusē. Viņš atteiksies no visiem ieradumiem un no tādas sabiedrības, kas tiecas sirdi vest prom no Dieva.

Tam, kurš vēlas kļūt par Dieva bērnu, jāatzīst patiesība, ka atgriešanās un piedošana ir iegūstama, vienīgi pateicoties Kristus salīdzinošajam upurim. Paļāvībā uz to grēciniekam savās pūlēs jāsavienojas ar viņa labā veikto darbu un ar nenogurstošām lūgšanām jāvēršas pie žēlastības troņa, lai dvēselē ienāktu Dieva atjaunojošais spēks. Kristus [394] piedod tikai tam, kurš nožēlo savus grēkus, bet to, kuram Viņš piedod, Jēzus pats vada uz grēku nožēlu. Sagādātā palīdzība ir pietiekoša, jo katras ticošas dvēseles kontā tiek ielikta Kristus mūžīgā taisnība. Nožēlojošajam, ticošajam grēciniekam ir sagādāts Debesu austuvēs pagatavots dārgs, nevainojams tērps, tā ka tas var izsaukties: “Es priecājos lielā priekā par to Kungu, mana dvēsele ir līksma par manu Dievu! Jo Viņš mani ģērbj pestīšanas drēbēs un mani apsedz ar taisnības apsegu.” (Jes. 61:10)

Lai ticošais cilvēks varētu izsargāties no grēka, ir gādāts par bagātīgiem žēlastības līdzekļiem; mūsu rīcībā atrodas visas Debesis ar to neierobežotajām iespējām. Mums tikai jāsmej no pestīšanas Avota. Kristus ir bauslības gals par taisnību ikvienam, kas tic. Paši par sevi mēs esam grēcinieki, bet Kristū kļūstam taisni. Pieskaitot Kristus taisnību, Dievs mūs dara taisnus, pasludina mūs par taisniem un izturas kā pret taisniem. Viņš mūs uzlūko kā savus dārgos bērnus. Kristus darbojas pretī grēka varai, un, kur grēks ir vairojies, žēlastība vairojas vēl vairāk. “Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar

Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Ar Viņa gādību mēs, kas ticam, esam iegājuši tai žēlastībā, kurā stāvam un ticam sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību.” (Rom. 5:1,2)

“Bet Dievs savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū. Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams savu taisnību; jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā, nodarītos grēkus, lai tagadējā laikmetā parādītu savu taisnību, pats taisns būdams un taisnodams to, kas tic Jēzum.” (Rom. 3:24-26) “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.” (Efez. 2:8; citēts arī Jāņa 1:14-16)

Apsolīts Svētais Gars

Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis būtu veseli ticībā un nepaliktu neziņā par tik bagātīgi sagādāto lielo pestīšanu. Tiem vairs nav jāskatās uz priekšu, cerot, [395] ka kaut kad nākotnē viņu labā tiks veikts šis darbs, jo tas ir pilnībā pabeigts jau tagad. Ticīgais nav aicināts salīgt mieru ar Dievu, viņš to nav spējis un nekad arī nespēs. Viņam par savu mieru jāpieņem Kristus, jo ar Kristu ir Dievs un arī miers. Kristus ir darījis galu grēkam, uznesot tā smago lāstu savā miesā pie koka un līdz ar to noņemot lāstu visiem, kas uzticas Viņam kā personīgajam Pestītājam. Viņš izbeidz grēka pārvaldošo varu sirdī, un ticīgā cilvēka dzīve un raksturs sniedz liecību par Kristus žēlastības patieso būtību. Tiem, kas Viņu lūdz, Jēzus piešķir Svēto Garu, jo Tas ir nepieciešams, lai ikviens varētu kļūt brīvs no visas grēka netīrības, kā arī no bauslības lāsta un soda. Pateicoties Gara darbam un patiesības svētojošajam iespaidam, ticīgais kļūst derīgs Debesu pagalmiem; jo Kristus darbojas mūsos, un Viņa taisnība mūs apsedz. Bez tās nevienai dvēselei nebūs tiesības ieiet Debesīs, un tā tur arī neizjustu prieku, ja Gara iespaids un Kristus taisnība to jau iepriekš nesagatavotu šai svētajai atmosfērai.

Lai mēs varētu kandidēt uz Debesīm, mums vispirms jāapmierina bauslības prasība: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” (Lūk. 10:27) Mēs to spējam vienīgi tad, ja ticībā satveram Kristus taisnību. Uzlūkojot Kristu, mēs sirdī uzņemam dzīvu, darbīgu spēku, un Svētais Gars šo darbu turpina tā, ka mēs varam iet uz priekšu no žēlastības uz žēlastību, no spēka uz spēku, arvien vairāk attīstot pareizās rakstura īpašības. Tā mēs ar katru dienu kļūstam līdzīgāki Jēzum, līdz garīgā izaugsme sasniedz Viņa pilnības mēru. Tā Kristus iznīcina grēka lāstu un ticīgo dvēseli atbrīvo no tā varas un sekām.

To spēj vienīgi Jēzus, jo “tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam, lai par tiem varētu iežēloties un būt uzticams augsts priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus. Jo, tāpēc, ka Viņš pats kārdināts un [396] cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti.” (Ebr. 2:17,18) Salīdzināšana nozīmē, ka visi šķēršļi, kas dvēseli šķir no Dieva, ir noņemti un ka grēcinieks saprot, ko nozīmē Dieva piedodošā mīlestība. Pamatojoties uz upuri, ko Kristus pienesa kritušo cilvēku labā, Dievs ar pilnām tiesībām drīkst piedot pārkāpējam, kas pieņem Kristus nopelnu. Viņš kļūva par kanālu, pa kuru no Dieva sirds uz grēcinieka sirdi varēja plūst žēlastība, mīlestība un taisnība. “Viņš ir uzticams un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1. Jāņa 1:9)

Daniēla pravietojumā par Kristu bija paredzēts, ka Viņš “salīdzinās noziegumu un atvedīs mūžīgu taisnību”. (Dan. 9:24) Tāpēc ikviena dvēsele tagad drīkst sacīt: “Ar savu pilnīgo paklausību Viņš ir apmierinājis bauslības prasības, un mana vienīgā cerība ir atrodama Viņā, manā Aizvietotajā un Galvotajā, kurš manis labā izpildīja bauslību. Ticot Viņa nopelnam, es tagad esmu brīvs no bauslības soda. Viņš mani ietērpj savā taisnībā, kas atbilst visām bauslības prasībām. Es esmu pilnīgs Viņā, kurš mani atgriezta mūžīgā taisnībā. Dieva priekšā Viņš mani nostāda tīrā apģērbā, kurā nav neviena cilvēcisku būtņu austa pavediena. Viss ir no Kristus, un visa slava un gods pienākas Dieva Jēram, kas atņēma pasaules grēku.”

Daudzi domā, ka tiem jāgaida īpašs pamudinājums, lai varētu nākt pie Kristus, bet vienīgais, kas nepieciešams, ir godīgs un atklāts nolūks, izvēloties pieņemt žēlastības un labvēlības piedāvājumu. Mums jāsaka: “Kristus mira, lai mani glābtu. Viņš vēlas redzēt mani izglābtu, tāpēc es nekavējoties gribu iet pie Jēzus tieši tāds, kāds esmu. Es gribu paļauties uz apsolījumu. Kad Kristus mani velk, es gribu atsaukties.” Apustulis par to raksta tā: “Ar sirds ticību panākama taisnība.” (Rom. 10:10) Nevienam nevar ar sirdi ticēt uz taisnību un saņemt taisnošanu, tajā pašā laikā darot to, ko Dieva Vārds aizliedz, vai pametot novārtā kādu noteiktu pienākumu. [397]

Labie darbi ir ticības auglis

Ista ticība atklāsies labos darbos, jo labie darbi ir ticības augļi. Kad Dievs strādā sirdī un cilvēks savu gribu nodod Dievam un sadarbojas ar Dievu, tad viņš izved dzīvī to, ko Dievs ar Svēto Garu viņā rada, un starp sirds nodomiem un dzīvi valda saskaņa. No katra grēka ir jāatsakās kā no ļaunuma, kas dzīvības un godības Kungu pienagloja pie krusta, un ticīgajam savā garīgajā dzīvē ir jāiet uz priekšu, nepārtraukti darot Kristus darbus. Taisnošanas svētību var saglabāt ar pastāvīgu gribas nodošanu un paklausību.

Tiem, kas taisnoti ticībā, nepieciešama sirds, kas sargā Kunga ceļu. Darbu neatbilstība vārdos izteiktajai apliecībai pierāda, ka cilvēks nav taisnots ticībā. Jēkabs saka: “Tu redzi, ka ticība ir līdzī darbojusies viņa darbiem, tā darbos ticība ir tapusi pilnīga.” (Jēk. 2:22)

Ticība, kas neizpaužas labos darbos, nevienu dvēseli nevar attaisnot. “Redziet, ka no darbiem cilvēks top taisnots un ne no ticības vien.” (Jēk. 2:24) “Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.” (Rom. 4:3)

Kristus taisnības pieskaitīšana notiek ar taisnošanu ticībā. Tā ir taisnošana, par kuru tik dedzīgi cīnījās Pāvils, sakot: “Jo ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisns Viņa priekšā, jo bauslība dod grēka atziņu. Bet tagad neatkarīgi no bauslības atklājusies Dieva taisnība, ko jau apliecina bauslība un pravieši. Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic. Jo tur nav nekādas starpības, jo visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības. Bet Dievs savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū. Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēku izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams savu taisnību; jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā, darītos grēkus.(..) Vai bauslību iznīcinām caur ticību? [398] Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām.” (Rom. 3:20-31)

Žēlastība ir nepelnīta labvēlība, kad ticīgais tiek taisnots bez jebkāda paša nopelna, bez mazākās prasības kaut ko ziedot Dievam. Viņš tiek taisnots, pateicoties atpestīšanai Kristū Jēzū, kurš Debesu pagalmos kalpo par grēcinieku aizvietotāju un galvotāju. Bet, lai gan viņš Kristus nopelna dēļ ir attaisnots, tam nav atļauts darīt netaisnību. Ticība darbojas mīlestībā un skaidro dvēseli. Ticība uzplaukst, zied un nes dārgu augļu plauju. Kur ir ticība, tur parādās arī labi darbi. Slimais tiek apmeklēts, nelaimīgajam parādīta uzmanība, bāriņi un atraitnes nav pamesti novārtā, kailais ir apģērbts un trūcīgais pabarots. Kristus gāja apkārt, labu darīdams, un, kad cilvēki ir savienojusies ar Viņu, tie mīl citus Dieva bērnus, un viņu soļus vada lēnprātība un patiesība. Sejas izteiksme atklāj piedzīvoto, un citi redz, ka tie bijuši ar Jēzu un mācījušies no Viņa. Kristus un ticīgais kļūst viens, un, kam ir dzīva savienība ar šo spēka un mīlestības Avotu, tajos atklājas Kunga rakstura skaistums. Kristus ir taisnojošās taisnības un svētojošās žēlastības bagātību krātuve.

Visi drīkst nākt pie Viņa un ņemt no Viņa pilnības. Jēzus aicina: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt!” (Mat. 11:28) Tad kāpēc gan nenolikt visu neticību un Viņam nepaklausīt? Ja tev vajadzīgs miers, pēc kā tu ilgojies, tad saki no sirds: “Kungs Jēzu, es nāku, jo Tu taču mani aicini!” Uzticies Viņam visā pilnībā, un Viņš tevi izglābs. Vai tu jau esi uzlūkojis Jēzu, savas ticības iesācēju un pabeidzēju? Vai tu esi pieķēries Tam, kurš ir tik bagāts žēlastībā un patiesībā? Vai tu esi ieguvis mieru, ko vienīgi Kristus var dot? Ja tu to vēl neesi izdarījis, tad nododies Viņam un Viņa žēlastības spēkā centies iegūt labāku un cēlāku raksturu! Tiecies pēc nelokāma, apņēmības pilna un priecīga gara! Lai tava barība ir Kristus, Dzīvības Maize, tad arī tu atklāsi Viņa rakstura un gara skaistumu! [399]

63. Ļoti dārga Pērle

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1899. gada 8. augustā)

“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību.” (Jāņa 3:16) Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Kristus taisnībai kā skaidrai baltai pērlei nav nekādas vainas, traipa vai trūkuma. Un šī taisnība var būt mūsu. Ar nenovērtējamo bagātību, Kristus asinīm, sagādātā pestīšana ir ļoti dārga pērle, kuru meklējot ir iespējams atrast. Tomēr visi, kas to tiešām atradīs, no savas puses atdos visu, lai to iegūtu. Viņu dzīve liecinās, ka tie ir viens ar Kristu, kā Kristus ir viens ar Tēvu. Līdzībā tiek runāts par tirgotāju, kurš pārdod visu, lai tikai iegūtu šo vienu ļoti dārgo pēli. Tas skaisti raksturo cilvēkus, kas patiesību

vērtē tik augstu, ka tās dēļ atsakās no visa pārējā. Tie ticībā satver Dieva vienpiedzimušā Dēla upurī sagādāto pestīšanu.

Ir ļaudis, kas arvien meklē un meklē šo skaisto pērli, tomēr tie pilnībā neatstāj savus sliktos ieradumus. Tie nedomā sev, lai viņos varētu dzīvot Kristus, tāpēc arī šo dārgo pēli [400] neatrod. Tie nav uzvarējuši nesvētu godkāri un mīlestību uz pasaulīgiem vilinājumiem. Viņi neuzņem krustu un neseko Kristum pašai ziedzības un uzpurēšanās takā. Tie nemaz nezina, ko nozīmē miers un dvēseles saskaņa, jo bez pilnīgas nodošanās nav ne miera, ne prieka. Būdami gandrīz kristieši, tomēr ne pilnīgi kristieši, tie atrodas stāvoklī, kad viņiem šķiet, ka ir tuvu Dieva valstībai, tomēr tie tajā neieiet. Gandrīz, bet ne pilnīgi glābts – nozīmē nevis gandrīz, bet pilnīgi pazudis.

Ikdienas nodošanās Dievam sniedz mieru un prieku. Tirgotājs pārdeva visu, kas tam bija, lai tikai savā īpašumā iegūtu pērli. Kad tie, kas meklē glābšanu, atteiksies no mazdūšības un no domas, ka varētu kļūdīties, viņi Kristū iegūs patiesu mieru. Kristus tos ietērs savā taisnībā. Viņš tiem dos tīru sirdi un atjaunotu prātu. Šis svētības maksāja Dieva Dēla dzīvību, bet tagad bez maksas tiek piedāvātas visiem, kuru labā pienests šis upuris. Bet kā daudzi izturas pret šo draudzīgi piedāvāto dāvanu? – Viņi novēršas, labāk izvēloties šīs dzīves priekus. Kristus par viņiem saka: “Jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.” (Jāņa 5:40)

Grēcinieki atrodas briesmīgu maldu varā. Viņi nicina un atmet savu Glābēju. Viņi neaptver tiem piedāvātās pārles vērtību un no tās atsakās, veltījot Jēzum vienīgi apvainojumus un izsmieklus. Daudzas sievietes izgreznojas ar gredzeniem un aprocēm, cerot iemantot apbrīnu, bet atsakās pieņemt visdārgāko pērli, kas tām nodrošinātu svētumu, godu un mūžīgas bagātības. Cik gan apmāti ir daudzu prāti! Viņus vairāk valdzina zemes greznuma lietņiņas, kas mirdz un vizuļo, nekā nemirstīgas dzīvības kronis – Dieva atalgojums uzticīgajiem. “Vai tad jaunava aizmirst savu rotu un līgava savu grezno jostu? Bet Mana tauta ir Mani aizmirsusi jau kopš senām dienām.” (Jer. 2:32) [401]

TĀLĀKĀ GAISMA

64. “Tumsība to neapņēma”

(Raksts publicēts The Review and Herald, 1890. gada 3. jūnijā)

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma. Nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis. Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi nāktu pie ticības caur viņu. Viņš pats nebija gaisma, bet nāca, lai liecinātu par gaismu. Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.” (Jāņa 1:1-9)

Man tiek jautāts: “Vai Jūs domājat, ka Kungam priekš mums kā tautas ir vēl lielāka gaisma?” – Es atbildu, ka Viņam ir gaisma, kas mums šķiet jauna, bet kura tomēr ir dārga, sena gaisma, kas atspīdējusi no patiesības Vārda. Mums ir tikai vāja atblāzma no tās gaismas stariem, kurai vēl jānāk. Mēs neizlietojam lielāko daļu no mums dotās gaismas un tāpēc [402] nevaram saņemt vēl lielāku gaismu; mēs nestaigājam pār mums jau izlietajā gaismā.

Mēs saucamies par Dieva bauslības ievērotājiem, bet neizprotam šīs bauslības principu ārkārtīgo plašumu; mēs neaptveram to svēto raksturu. Daudziem, kas prasa, lai tos atzīst par patiesības skolotājiem, nav reāla priekšstata, kā Dieva likumus iemācīt citiem, jo tiem pašiem nav dzīvību dodošas izpratnes par Kungu Jēzu Kristu.

Lasot par Luteru, Noksu un citiem ievērojamiem reformatoriem, mēs apbrīnojam šo uzticīgo Dieva kalpu spēku, rakstura stingrību un drosmi un ilgojamies pēc tā gara, kas iedvesmoja viņus. Mēs vēlamies uzzināt, no kāda avota dzerot, tie no vājiem cilvēkiem kļuva par stipriem vīriem. Lai gan Dievs viņus izlietoja savā darbā, tie tomēr nebija bez trūkumiem. Viņi bija maldīgi cilvēki un pieļāva lielas kļūdas. Mums būtu jācenšas atdarināt viņu tikumus, bet nevajadzētu šos cilvēkus pieņemt sev par mērauklu. Viņiem bija reti sastopami talanti reformācijas darba virzīšanai uz priekšu. Viņus ierosināja spēks, kas bija daudz augstāks par cilvēcisko, tāpēc jāpaaugstina un jāgodā nevis cilvēki, kurus Dievs izlietoja savā darbā, bet gan Kungs Jēzus, kas tiem piešķīra gaismu un spēku. Lai tie, kas mīl gaismu un taisnību, kas apbrīno šiem karognesējiem dāvētās iedzīmtās spējas, slavē Dievu, visa labā Avotu.

Ja tiktu paziņots, ka tiek sūtīti eņģeļi, lai cilvēkiem atklātu atziņu bagātības par Debesu lietām, ak, kāds satraukums izceltos kristīgajā pasaulē! Šos vēstnešus apņemtu Debesu atmosfēra, un cik

dedzīgi daudzi uzklausītu no viņu lūpām nākošos vārdus! Cilvēki sarakstītu grāmatas, aicinot pievērst uzmanību eņģeļu vārdiem. Bet mūsu pasaulē ir bijusi par eņģeļiem augstāka Būtne. Pats Kungs bija ieradies atklāt Debesu gaismu. Viņš apliecināja, ka ir viens ar Tēvu, pilns žēlastības un patiesības, cilvēka miesu pieņēmis Dievs.

Kungs Jēzus, neredzamā Dieva attēls, atdeva savu dzīvību, lai glābtu bojā ejošo cilvēku, un, ak, [403] kādu gaismu, kādu spēku mēs saņemam līdz ar Viņu! Kristū mājo visa dievības pilnība cilvēka miesā. Kāds noslēpumu noslēpums! Prātam ir grūti aptvert Viņa varenību un paveikto glābšanas darbu. Lai nolīdzinātu cilvēka parādu, tika pacelts apkaunojošs krusts, Kristus rokas un kājas caurdūra naglas, nežēlīgs šķēps ietriecās Viņa miesā līdz sirdij. Dieva nevainīgais Jērs uznesa mūsu grēkus savā miesā pie koka; Viņš uzņēmās mūsu sāpes un ciešanas.

Neizsmejams temats

Cilvēces glābšana ir visrūpīgākās apceres cienīgs, tomēr neizsmejams temats. To nespēj aptvert pat visdziļākās domas, visdzīvākā iztēle. Kurš gan pētīšanas ceļā varētu izdibināt Dieva būtību? Lai arī gudrības un atziņu bagātības ir atvērtas visiem cilvēkiem, tomēr, pat ja tūkstoši visapdāvinātāko prātu visu savu laiku veltītu, lai mūsu priekšā vienmēr izceltu Jēzu, nepārtraukti mācoties, kā parādīt Viņa neizsakāmo pievilcību, šis temats arvien paliktu nepabeigts.

Lai arī lieli un talantīgi autori ir atklājuši brīnišķas patiesības un ļaudīm snieguši pieaugošu gaismu, tomēr vēl šodien mēs pārdomām varam atrast visai plašus atziņu laukus, jo cilvēces glābšanas darbs ir neaptverams. No gadsimta uz gadsimtu tas ir uzsvērts arvien vairāk, izceļot Kristus dzīvi, raksturu un salīdzinošajā upurī izteikto Dieva mīlestību, bet šis temats atpestīto prātus nodarbinās vēl visā mūžībā. Garajos nemirstīgās dzīves laikmetos šajā ziņā atkal un atkal atklāsies jaunas un krāšņas patiesības.

Ja Jēzus šodien būtu pie mums, tad Viņš sacītu tāpat kā kādreiz saviem mācekļiem: “Man vēl daudz kas jums jāsaka, bet tagad jūs to nevarat panest.” (Jāņa 16:12 – pēc Glikas) Jēzus jau tad ilgojās tos iepazīstināt ar dziļām un dārgām atziņām, bet viņu pasaulīgums, viņu aprobežotā, nepilnīgā uztvere to neļāva izdarīt. No lielajām, brīnišķajām un svinīgajām patiesībām viņi tad vēl nebūtu guvuši nekādu labumu. Garīgās izaugsmes [404] trūkums aizslēdz durvis no Kristus nākošajiem spilgtajiem gaismas stariem. Mēs nekad nesasniesim laiku, kad nevarētu saņemt vēl vairāk gaismas. Kristus izteicieniem vienmēr bija tālu sniedzīga nozīme. Tie, kas Viņa mācībās klausījās, turoties pie saviem personīgajiem uzskatiem, nespēja saprast Viņa vārdu jēgu. Jēzus bija visas patiesības sākums un Avots.

Vecā Derībā iekļautās varenās atziņas bija pārprastas un skaidrotas nepareizi, tāpēc Kristum tagad vajadzēja no jauna izklāstīt patiesību, ko nebija uztvēruši tie, kam tā tika dota. Pravieši saņemtās vēstis bija uzrakstījuši, bet to lielā garīgā vērtība ļaudīm palika apslēpta. Tie nesaskatīja patiesības nozīmi, un par izpratnes kūtrumu Jēzus norāja pat savus mācekļus. Arī viņi bija pazaudējuši daudzas dārgas mācības, jo neizprata Kristus vārdu garīgo jēgu. Bet Kungs apsollīja, ka nāks Aizstāvis, patiesības Gars, kas pazaudētos izteicienus atkal atsauks atmiņā. Viņš lika saprast, ka ir atstājis tiem vērtīgus patiesības dārgakmeņus, kurus tie tobrīd vēl nespēja pareizi novērtēt.

Dārgas pērles patiesības raktuvēs

Pēc Kristus krustā sišanas un augšāmcelšanās mācekļi izbrīnījušies un pārsteigti klausījās Viņa pamācībās, jo tās tiem šķita pilnīgi jaunas, bet Jēzus sacīja: “Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams. (..) Tad Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie rakstus saprata.” (Lūkas 24:44,45) Patiesība pastāvīgi piedāvā un sniedz kaut ko jaunu visdažādāk attīstītiem prātiem. Visi, kas meklēs patiesības raktuvēs, tur vienmēr atradīs brīnišķas un dārgas pērles. Mēs ļoti ilgojamies, kaut visiem, kuri apgalvo, ka tic mūsu laika patiesībai, būtu skaidra izpratne par Bībeles vissvarīgākajām atziņām, it sevišķi tiem, kuri uzņemas šo patiesību mācīt citiem.

Tiem, kam nākas aizstāvēt Dieva likumus, ļoti nepieciešama liela Svētā Gara palīdzība. Ja [405] sludinātājiem trūkst lēnprātības, ja, sastopoties ar pretestību, viņi ātri iekaist, tad skaidri redzams, ka tiem vajadzīgs dievišķs apgaismojums. Darbojoties dvēseļu labā, ir jāatklāj Kristus laipnība. Patiesība, kas pasludināta Jēzū, uz neticīgo prātu atstās pavisam citu iespaidu nekā vienīgi sausa, strīdīga teorija.

Ja mēs darām vislabāko, lai patiesību parādītu tās satraucošajā raksturā, nostājoties pretī citu domām un uzskatiem, tad tie, kas turas pie maldiem, to iztulkos nepareizi, izmantos ļaunprātīgi un nevietā, lai tikai nostādītu apšaubāmā gaismā. Starp tiem, kuriem jūs nesat patiesību, būs tikai

nedaudzi, kas nebūs dzēruši Bābeles vīnu. Tādiem to būs grūti uztvert, tāpēc visu patiesību nepieciešams pasniegt Jēzū.

Ļaudis, kas apliecina, ka mīl patiesību, līdzīgi lielajam Skolotājam, var atļauties būt lēnprātīgi un no sirds pazemīgi. Kas, uzticīgi strādādami Dieva Vārda raktuvēs, patiesības dzīslās būs atklājuši dārgo rūdu, gadsimtiem ilgi neizprasto dievišķo noslēpumu, tie paaugstinās visas patiesības Avotu, Kungu Jēzu, atklājot savā raksturā ticības svētojošo spēku. Dvēseles iekšējā svētnīcā ir jāuzņem Jēzus un Viņa žēlastība. Tad Viņš būs redzams vārdos, lūgšanās, pamudinājumos un visā patiesības sludināšanā, jo tas ir garīgo sekmju lielais noslēpums.

Kad mūsu darbos tiek ieauts paša es, tad citiem nestā patiesība nevar padarīt svētāku, tīrāku un cēlāku mūsu pašu sirdi, un rezultātā atklājas, ka mēs neesam Meistara lietošanai derīgi trauki. Īstu sadraudzību ar Jēzu varam uzturēt vienīgi dedzīgās lūgšanās, un šī svētīgā savienība tad mūsu vārdiem un garam piešķir Kristus Gara smaržu. Nav tādas sirds, kurai nevajadzētu uzmanīties. Jēzus, dārgais Pestītājs, ir pavēlējis būt nomodā. Ne uz mirkli nedrīkst atslābt modrība pār paša es. Sirds ir jāsarga it sevišķi rūpīgi, jo no tās iziet dzīvība. Tāpat uzmaniet un savaldiet savas domas, lai jūs runājot negrēkotu! [406]

65. Kā izturēties pret apstrīdētu mācību

(Rīta uzruna Betlkrīkā, Mičiganā, 1890. gada 29. janvārī; publicēta The Review and Herald, 1890. gada 18. februārī)

Mums jāapzinās laiks, kurā dzīvojam. Mēs to pat pa pusei neizprotam un pat pa pusei neizmantojam. Man dreb sirds, domājot, ar kādu ienaidnieku jāstopas un cik slikti mēs esam sagatavoti šai cīņai. Man atkal un atkal ir rādītas Israēla bērnu likstas un viņu stāvoklis tieši pirms Kristus Pirmās nākšanas, ar to ainojot Dieva tautas piedzīvojumus pirms Kristus Otrās atnākšanas, – kā ienaidnieks pastāvīgi centās pārvaldīt jūdu prātu un kā šodien tas mēģina aptumšot Dieva kalpu izpratni, lai tie nespētu saskatīt dārgo patiesību.

Kad Kristus atnāca uz mūsu pasauli, sātans darīja visu iespējamo, lai apstrīdētu katru collu Viņa ceļā no silītes līdz Golgātai. Sātans bija apsūdzējis Dievu, ka Viņš no eņģeļiem prasot pašaieliedzību, ko pats nemaz nepazīstot, jo nemaz nevēloties uzpurēties citu labā. Tādu apsūdzību [407] tas izvirzīja pret Dievu jau Debesīs, un pēc tam, kad tika no turienes izraidīts, tas turpināja Kungu apvainot, ka viņš kalpošanai uzstādot tik stingras prasības, kādām pats nemaz nevēloties pakļauties. Kristus nāca šos melus atmaskot un atklāt Tēva raksturu. Mēs nevaram pat iedomāties, cik ļoti Viņš pazemojās, pieņemot mūsu dabu. Ne jau tāpēc, ka piederība cilvēcei būtu bijis negods, bet – ka Viņam, Debesu Majestātei, godības Ķēniņam, nācās nolaisties līdz maza bērna stāvoklim un mirstīgu cilvēku sāpēm un ciešanām. Viņš nepazemojās tikai līdz ievērojama cilvēka līmenim, kļūstot par turīgu, varenu vīru, bet, bagāts būdams, mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti. Tā Viņš pazemošanās takā gāja uz priekšu soli pa solim. Viņu vajāja no pilsētas uz pilsētu, jo cilvēki nevēlējās pieņemt pasaules Gaismu. Tie ar savu stāvokli jutās pilnīgi apmierināti.

Kristus bija devis dārgas patiesības pārles, bet ļaudis tās ieraka mānīcības un maldu gruzos. Viņš tiem piedāvāja dzīvības vārdus, bet tie nedzīvoja no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes. Viņš saprata, ka pasaule Dieva Vārdu vairs nespēj atrast, jo to bija aplēpušas cilvēku tradīcijas. Jēzus nāca, lai pasaulei dotu iespēju salīdzināt vērtības un noliktu patiesību tās īstajā vietā. Vienīgi Viņš spēja dot to, ko cilvēkiem nepieciešams zināt, lai varētu iegūt pestīšanu. Vienīgi Viņš šo atziņu varēja ielikt patiesības ietvarā, atbrīvojot cilvēkus no maldiem, un parādīt to Debesu gaismā.

Sātans visiem spēkiem Kristum pretojās, jo vai tad viņš jau kopš krišanas nebija centies visdažādākos veidos gaismu parādīt kā tumsu un tumsai piešķirt gaismas izskatu? Kamēr Kristus pūlējās ļaudīm parādīt patiesību, lai tie tiktu glābti, sātans izlietoja jūdu vadoņus, piepildot tos ar naudu pret pasaules Glābēju. Tie nolēma darīt visu iespējamo, lai tikai mazinātu Kristus iespaidu uz tautu.

Ak, kā Jēzus ilgojās, kā Viņa sirds dega nepacietībā arī priesteriem atvērt patiesības lielās bagātības! Bet šo vīru domāšanas veids bija tik šablonisks, ka bija gandrīz [408] neiespējami atklāt tiem atziņas par Viņa valstību. Rakstus tie nelasīja pareizi. Jūdi gaidīja Mesijas nākšanu, bet domāja, ka Tam jāierodas ar tādu godību, kāda būs Otrās adventes laikā, un tāpēc, ka Jēzus nenāca kā varens Ķēniņš, tie Viņu pilnīgi noraidīja. Tomēr ne jau tikai slavas trūkuma dēļ ļaudis no Viņa atteicās. Tas notika arī tāpēc, ka Kristus bija skaidrības iemiesojums, bet viņi paši netīri. Visa Jēzus dzīve virs zemes bija nevainojami godīga, bet pagrimuma un ļaunuma vidū tāds raksturs neatbilda šo cilvēku

ilgām, tāpēc tie Kristu zaimoja un nicināja. Viņa neaptraipītā dzīve apgaismoja cilvēku sirdis, atklājot tiem netaisnību visā tās riebīgumā.

Dieva Dēlam ik uz soļa uzbruka tumsas spēki. Pēc kristības Gars Viņu aizveda tuksnesī, kur Viņš četrdesmit dienas bija pakļauts kārdināšanām. Esmu saņēmusi vēstules, kurās apgalvots, ka Kristum nevar būt bijusi tāda pati daba kā cilvēkam, jo citādi Viņš šajās kārdināšanās būtu kritis. Bet, ja Viņam nav bijusi cilvēka daba, tad Viņš nevar būt mums par piemēru. Ja Jēzus nebija mūsu dabas līdzdalībnieks, tad Viņš nevarēja tikt kārdināts tāpat kā cilvēks. Ja Viņam nebija iespējams padoties kārdinājumam, tad Viņš nevar mums palīdzēt. Tāpēc tā ir svinīga īstenība, ka Kristus nāca, lai cīnītos kā cilvēks, cilvēka dabā. Viņa kārdināšana un uzvara norāda, ka cilvēcei jāatdarina šī Priekšzīme; cilvēkam jākļūst par dievišķās dabas līdzdalībnieku.

Dievišķā un cilvēciskā apvienojums Kristū

Kristū saplūda kopā dievišķais ar cilvēcisko. Dievišķais nepazeminājās līdz cilvēciskajam līmenim, tas palika savā vietā, bet cilvēciskais, savienots ar dievišķo, izturēja visnežēlīgāko kārdinājumu pārbaudi tuksnesī. Šis pasaules lielkungs Kristum tuvojās pēc ilgstoša gavēņa, kad Viņš bija izsalcis, un ieteica pavēlēt akmeņiem kļūt par maizi. Cilvēces glābšanas plānā Dievs tā bija paredzējis, ka Kristum jāiepazīstas ar izsalkumu un nabadzību, ar ikkatru cilvēka pārdzīvojumu [409] līmeni. Jēzus kārdināšanām pretojās spēkā, kas pieejam arī cilvēkam. Viņš pieķērās Dieva tronim, un nav neviena vīrieša vai sievietes, kas ticībā Dievam nevarētu saņemt tādu pašu palīdzību. Cilvēks var kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku; un nav tādas dvēseles, kura kārdināšanās un pārbaudījumos nedrīkstētu pieprasīt Debesu palīdzību. Kristus nāca piedāvāt savu spēku, lai ticīgais nekad nepaļautos tikai uz cilvēciskajām iespējām.

Tiem, kas vēlas uzvarēt, jāapkopo visi savas būtnes spēki, un tiem uz ceļiem lūgšanā jācīnās Kunga priekšā, lai saņemtu dievišķo spēku. Kristus nāca, lai kļūtu mums par priekšzīmi un parādītu, ka mēs varam būt dievišķās dabas līdzdalībnieki. Bet kā? – Izbēgot no posta, ko pasaulē rada iekāre. Sātans nespēja uzvarēt Jēzu. Tas neuzlika savu kāju Glābēja dvēselei. Tas neskāra galvu, bet tikai ievainoja papēdi. Kristus ar savi piemēru pierādīja, ka cilvēks var kļūt taisns. Tam var būt spēks stāties pretī ļaunumam, – spēks, ko nevar uzveikt ne zeme, ne nāve, ne elle; spēks, kas to noliek tur, kur tas var uzvarēt, kā Kristus uzvarēja. Ikvienā Zemes iemītniekā var savienoties dievišķais ar cilvēcisko.

Kristum bija uzdevums pasniegt patiesību Evaņģēlija ietvarā un atklāt priekšrakstus un principus, ko Viņš bija devis kritušajam cilvēkam. Katra doma bija Viņa paša. Viņam nevajadzēja aizņemties domas no kāda cita, jo Viņš bija visas patiesības Sākums. Viņš varēja paust praviešu un filozofu domas un saglabāt savu oriģinalitāti; jo visa gudrība nāca no Viņa. Viņš bija visas patiesības iniciators un avots. Viņš gāja visiem pa priekšu un ar savu mācību kļuva par visu gadsimtu garīgo Vadoni.

Tas bija Kristus, kurš runāja caur Melhisedeku, visaugstākā Dieva priesteri. Melhisedeks pats nebija Kristus; tas bija Tēva pārstāvis, kā Dieva balss pasaulē. Kristus ir runājis visās pagājušajās paaudzēs; Viņš ir vadījis savu tautu un bijis Pasaules Gaisma. Kad Kungs par patiesības pārstāvi [410] izvēlējās Ābrahāmu, Viņš to izveda no dzimtās zemes un pilnīgi nošķīra no radiem. Kungs vēlējās to veidot pēc sava parauga un pamācīt saskaņā ar savu plānu. Pasaules skolotāji neietekmēja šī vīra attīstību. Dievs viņu mācīja, kā pavēlēt saviem bērniem un savam namam pēc sevis sargāt Kunga ceļu, darīt taisnību un tiesu. Tieši tādu pašu darbu Dievs sagaida no mums. Viņš vēlas, lai mēs prastu vadīt savas ģimenes, uzraudzīt savus bērnus un pavēlēt savam namam sargāt Kunga ceļu.

Jānis aicināts sevišķam darbam

Jānis tika aicināts īpašam darbam, lai sagatavotu ceļu Kungam, lai nolīdzinātu Viņa takas. Kungs viņu nesūtīja praviešu un rabīnu skolās, bet no cilvēku sabiedrības aizveda tuksnesī, lai tur mācītos no dabas un no dabas Dieva. Kungs negribēja, ka to iespaidotu priesteri un tautas vadoņi. Viņš tika aicināts īpašam darbam. Kungs pats tam sniedza vēsti. Un vai viņš gāja pie priesteriem un tautas vadoņiem prasīt, vai drīkst to sludināt? – Nē, Dievs Jāni no tiem nošķīra, lai viņu neiespaidotu to gars un mācība. Viņš bija saucēja balss tuksnesī: “Ierīkojiet tuksnesī tam Kungam ceļu, dariet klajumā kādas līdzenas tekas mūsu Dievam! Visas ielejas lai piepilda un visus kalnus un pakalnus lai nolīdzina; kas ir nelīdzens, lai top par līdzenu ceļu, un, kas paugurains, lai top par klajumu, lai parādītos tā Kunga godība un lai visa cilvēce kopā to redzētu, jo tā Kunga mute tā ir runājusi.” (Jes. 40:3-5) Tā ir tieši tā

vēsts, kas jāsludina mūsu ļaudīm; mēs esam tuvu laika beigām, tāpēc jānes vēsts: attīriet Kungam ceļu, novāciet akmeņus, paceliet ļaužu priekšā karogu! Cilvēki ir jāmodina, jo tagad nav laika runāt par mieru un drošību. Mēs tiekam aicināti: “Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus!” (Jes. 58:1)

Dieva godības gaisma spīdēja pār mūsu [411] Pārstāvi, un tas liecina, ka Dieva godība var būt arī pār mums. Ar savu cilvēcisko roku Jēzus ir aptvēris cilvēci, bet ar dievišķo roku pieķēries Bezgalīgā tronim, savienojot cilvēku ar Dievu un Zemi ar Debesīm.

Pār mums jānāk Dieva godības gaismai. Mums nepieciešams svēts svaidījums no augšienes. Cilvēks var būt ļoti inteligēns, augsti izglītots, bet, ja viņš nav pieķēries Israēla Dievam, tad ar to vien nepietiek, lai viņš spētu mācīt. Tas, kurš ir savienots ar Debesīm, darīs Kristus darbus. Ticībā Dievam viņš saņems spēku ietekmēt cilvēci. Viņš meklēs Israēla nama pazudušo avi. Ja dievišķais spēks nesavienojas ar cilvēciskajām pūlēm, tad es nedodu nenieka par to, ko spēj veikt visievērojamākais vīrs. Mūsu darbā nepieciešams Svētais Gars. Nekas mani nebiedē vairāk kā nesaskaņas starp brāļiem. Ja mēs nevaram satikties kā kristieši un laipni un uzmanīgi apskatīt apstrīdētos punktus, tad mums draud briesmas. Man gribētos bēgt no tiem, kas nespēj vaļsirdīgi pārrunāt to, ko māca Bībele.

Tie, kas nespēj objektīvi pārbaudīt pierādījumus viedoklim, kas atšķiras no viņu uzskatiem, nav derīgi mācīt citus nevienā Dieva darba nozarē. Svētā Gara kristība ir tas, kas mums vajadzīgs. Bez tās mēs esam tikpat nesagatavoti iziet pasaulē kā mācekļi pēc sava Kunga krustā sišanas. Jēzus apzinājās viņu trūkumus un lika tiem palikt Jeruzālemē, līdz tie saņems spēku no augšienes. Katram skolotājam pašam jābūt skolniekam, lai viņa acis tiktu svaidītas saskatīt Dieva uz priekšu ejošās patiesības pierādījumus. Ja kāds vēlas sniegt gaismu citiem, tad Taisnības Saules stariem jāiespīd viņa paša sirdī.

Neviens nav spējīgs izskaidrot Rakstus bez Svētā Gara palīdzības. Bet, kas Dieva Vārdu uzņems ar pazemīgu, mācīties gatavu sirdi, tam blakus nostāsies Kunga eņģeļi un pārliecinās par patiesību. Kad pār jums dusēs Dieva Gars, tad, pārbaudot citu viedokli, neradīsies skaudība vai [412] greizsirdība, neparādīsies apsūdzošs, kritizējošs gars, ko sātans iedvesa jūdu vadoņos pret Kristu. Kā Jēzus sacīja Nikodēmam, tā es saku ikvienam no jums: “Tev jāpiedzimst no augšienes!” “Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstību.” (Jāņa 3:7,3) Lai spētu atšķirt patiesības svētās prasības, jums jāsaņem dievišķs svaidījums. Ja skolotājs nav arī skolnieks Kristus skolā, tad tas ir nederīgs mācīt citus.

Elenas G. Vaitas īpašais darbs

Mums vajadzētu sasniegt stāvokli, kad izgaistu visas nesaskaņas. Ja es domāju, ka man ir gaisma, tad es pildīšu savu pienākumu, to sniedzot tālāk. Pieņemsim, ka es vēršos pie citiem ar vēsti, kuru Kungs man būtu devis šiem ļaudīm, tomēr durvis var būt tā noslēgtas, ka gaisma nesasniedz cilvēkus, kuriem Dievs to sūta. Jēzum iejājot Jeruzālemē, “viss mācekļu pulks skaļā balsī priecīgi sāka slavēt Dievu par visiem brīnuma darbiem, kurus tie bija redzējuši, un sauca: “Slavēts, kas nāk, mūsu Ķēniņš, tā Kunga Vārdā! Debesīs nu ir miers un slava augstībā!” Tad kādi no farizejiem, kas bija starp ļaudīm, Viņam sacīja: “Mācītāj, apsauc savus mācekļus!” Bet Viņš atbildēja: “Es jums saku: ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.” (Lūkas 19:37-40)

Jūdi centās apturēt Dieva Vārdā paredzētās vēsts sludināšanu, bet pravietojumam bija jāpiepildās. Kungs ir sacījis: “Redzi, Es jums sūtu pravieti Eliju, pirms nāks Kunga lielā un bijājamā diena.” (Mal. 4:5) Ja nu kāds ierodas Elijas garā un spēkā, tad, tam parādoties, ļaudis tomēr var teikt: “Tu esi pārāk dedzīgs, tu Rakstus neizskaidro pareizā veidā. Ļauj man tevi pamācīt, kā pasniegt šo vēsti!”

Daudzi ļaudis Dieva darbu nespēj atšķirt no tā, ko dara cilvēks. Man ir jāpasludina no Dieva saņemtā vēsts, un es jums saku: Ja jūs turpināsiet meklēt kļūdas un nodoties šķelšanās garam, tad patiesību tā arī nekad neizpratīsiet, jo Jēzus saviem mācekļiem paskaidroja: “Man vēl daudz kas jums sakāms, [413] bet jūs to tagad nespējat panest.” (Jāņa 16:12) Viņi nebija spējīgi novērtēt svēto un mūžīgo, tāpēc Jēzus solīja sūtīt Aizstāvi, kas tiem mācītu visas lietas un atgādinātu visu, ko Viņš tiem bija sacījis. Brāļi, mums nevajag paļauties uz cilvēku! “Nepaļaujieties uz cilvēku, kam dvaša nāsīs, jo par ko gan tas turams.” (Jes. 2:22) Jums ar savu bezpalīdzīgo dvēseli jāpieķeras Jēzum. Mums nepieklājas dzert no avota ielejā, ja ir pieejams avots kalnos. Atstāsim šīs zemākās straumes un tieksimies pēc augstākām! Ja ir kāds patiesības punkts, kuru jūs nevarat saprast, kuram nespējat piekrist, tad pētiēt Rakstus, salīdzinot tekstu ar tekstu, tādā veidā ar patiesības lāpstu jo dziļi rokot

Dieva Vārdā! Jums sevi un savus uzskatus jānoliek uz Kunga altāra, atstājot visus iepriekš izdomātos priekšstatus un ļaujot Debesu Garam jūs vadīt visā patiesībā.

Mans brālis reiz sacīja, ka viņš par mūsu pamatmācībām nevēloties neko dzirdēt, jo baidījās, ka tās viņu varētu pārliecināt. Viņš negribēja apmeklēt kopīgās sanāksmes un uzklausi paskaidrojumus, bet vēlāk atzina, ka jūtoties tikpat vainīgs, it kā to visu būtu dzirdējis. Dievs viņam bija devis izdevību iepazīties ar patiesību un par to arī prasīja atbildību. Starp mums ir daudzi, kas uz tagad iztirzātajām mācībām raugās ar aizspriedumiem. Tie nevēlas neko uzklausi, negrib visu mierīgi izpētīt, bet, dzīvojot šajā tumsā, tomēr izvērza savus iebildumus. Viņi ar savu stāvokli ir pilnīgi apmierināti. "Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tavs kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs. Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!" (Atkl. 3:17-19)

Šī Rakstu vieta attiecas uz cilvēkiem, kas dzīvo [414] vēsts sludināšanas laikā, bet nevēlas to uzklausi. Bet no kā iespējams noprast, ka neviens cits kā pats Kungs par savu patiesību ir devis svaigus pierādījumus, ieliekot to jaunā ietvarā, lai tā varētu sagatavot Viņam ceļu? Un kādus plānus jūs esat izstrādājuši, lai šī jaunā gaisma ieplūstu Dieva tautas aprindās? Varbūt jums ir kādi pierādījumi, ka Kungs tādu gaismu saviem bērniem nemaz nav sūtījis? Ir jānoliek pie malas visa pašapmierinātība, egoisms un lepošanās ar saviem uzskatiem. Mums jāzemojas pie Jēzus kājām un jāmacās no Viņa, kurš ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Jēzus savus mācekļus nemācīja tā, kā rabīni savējos. Daudzi jūdi nāca un klausījās, kā Jēzus atklāja pestīšanas noslēpumus, bet tie nenāca mācīties; tie ieradās, lai kritizētu, lai censtos Viņu piekert kādā pretrunā, ko varētu izlietot aizspriedumu radīšanai ļaudīs. Tie bija apmierināti ar savām zināšanām, bet Dieva bērniem ir jāspēj atšķirt patiesā Gana balsi. Vai šis nav ļoti piemērots laiks gavēnim un lūgšanām Dieva priekšā? Mums draud nesaskaņas un šķelšanās apstrīdētu atziņu dēļ, vai tādēļ nevajadzētu dvēseles pazemībā sirsnīgi meklēt Dievu, lai spētu saprast, kas ir patiesība?

Ejiet zem vīģes koka

Nātanaēls dzirdēja, ka Jānis, norādot uz Jēzu, sacīja: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku." (Jāņa 1:29) Tas paskatījās uz Viņu, bet pasaules Glābēja vienkāršās ārienes dēļ jutās vīlies. Vai tiešām šis trūcīgais, darba nogurdinātais cilvēks varēja būt Mesija? Jēzus bija strādnieks un dzīvoja kopā ar zemas kārtas ļaudīm, tāpēc Nātanaēls Viņu atstāja un devās prom. Tomēr par Jēzus raksturu tas noteiktu lēmumu vēl nepieņēma. Viņš noietās ceļos zem vīģes koka un lūdza, lai Dievs atklāj, vai šis vīrs ir īstais Mesija. Tur pie viņa atnāca Filips un paziņoja: "Mēs esam atraduši To, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši, Jēzu no Nācaretes, Jāzēpa dēlu." Bet vārds "Nācarete" no jauna pamodināja neuzticību, un Nātanaēls iebilda: "Vai no Nācaretes var nākt kas labs?" Šo cilvēku mocīja aizspriedumi, bet Filips nemaz necentās pret tiem cīnīties, [415] tikai sacīja: "Nāc un redzi!" Kad Nātanaēls tuvojās Jēzum, Kungs sacīja: "Redzi, patiesi israēlietis, kurā nav viltības!" Nātanaēls jutās pārsteigts, tāpēc jautāja: "Kā Tu mani pazīsti?" Un Jēzus viņam atbildēja: "Pirms Filips tevi sauca, kad tu bijis zem vīģes koka, Es tevi redzēju." (Jāņa 1:45-48)

Vai arī mums nebūtu labi locīt ceļus zem vīģes koka un lūgt, lai Dievs atklāj, kas ir patiesība? Vai Kungs neuzlūkotu mūs tāpat kā Nātanaēlu? Viņš tagad ticēja un izsaucās: "Rabi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla Ķēniņš!" Jēzus atbildot sacīja: "Tu tici tāpēc, ka Es tev sacīju, ka redzēju tevi zem vīģes koka. Tu redzēsi lielākas lietas par šīm. Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu." (Jāņa 1:49-51)

Ja būsim vienoti ar Dievu, tad mēs tiešām to redzēsim. Kungs vēlas, lai mēs paļautos uz Viņu un ne uz cilvēkiem. Viņš grib mums dot jaunu sirdi; viņš ilgojas sniegt gaismas atklāsmes no Dieva troņa. Mums vajadzētu cīnīties pret visām grūtībām, bet vai tad, kad tiek likta priekšā kāda apstrīdēta atziņa, jums būtu jāiet pie cilvēkiem, lai uzzinātu viņu viedokli un atkarībā no tā pieņemtu savu lēmumu? – Nē, ejiet pie Dieva! Sakiet Viņam, kas jums nepieciešams; paņemiet Bībeli un meklējiet tajā tā kā pēc aplēptas mantas!

Mēs nerokam pietiekoši dziļi

Meklējot patiesību, mēs nerokam pietiekoši dziļi. Ikvienu dvēsele, kas tic mūsu laika patiesībai, tiks vadīta apstākļos, kur tai nāksies atbildēt par savu cerību. Dieva ļaudis tiks aicināti stāties ķēniņu, lielkungu, valdnieku un pasaules ievērojamāko vīru priekšā, tāpēc tiem jābūt drošiem, ka viņi zina, kas ir patiesība. Tiem jābūt atgrieztiem ļaudīm. Kungs ar savu Svēto Garu jums vienā acumirkļī var iemācīt vairāk, nekā jūs spētu uzzināt no pasaules visizglītotākajiem vīriem. Virs Zemes notiekošo cīņu vēro viss Universs. Un Dievs par bezgalīgu cenu ikvienam cilvēkam ir sagādājis izdevību [416] iepazīties un saprast, kas nepieciešams, lai izglābtos. Ak, cik ļoti eņģeļi vēlas redzēt, kuri būs tie, kas izmantos šo izdevību!

Kad Dieva ļaudīm tiek sniegta kāda vēsts, tiem nevajadzētu pret to sacelties, bet ņemt Bībeli un doto vēsti salīdzināt ar bauslību un liecību; ja tā šo pārbaudi neiztur, tad nav patiesa. Kungs vēlas paplašināt mūsu izpratnes spējas. Viņš ilgojas piešķirt savu žēlastību. Katru dienu mēs varam baudīt īpašu mielastu, jo Dievs mums spēj atvērt visas Debesu bagātības. Mums jābūt vienotiem ar Kristu, kā Viņš ir viens ar Tēvu, un Tēvs mūs mīlēs tā, kā mīl savu Dēlu. Mēs varam saņemt tādu pašu palīdzību, kādu saņēma Kristus; mums var būt spēks katram neparedzētam gadījumam, jo Dievs ies mums pa priekšu un apsargās no aizmugures. Viņš mūs piesegs no visām pusēm, un, kad mūs vedīs valdnieku un Zemes vareno priekšā, mums iepriekš nevajadzēs gudrot, kā izturēties un ko teikt. Dievs pats mūs vajadzības dienā pamācīs. Ak, kaut tikai mēs tagad, pirms mēģinām kļūt par citu skolotājiem, zemotos pie Jēzus kājām un mācītos no Viņa!

Bībele – mūsu ticības apliecība

Ja mēs Dieva Vārdu pētītu, saprastu un tam paklausītu, tad pasaulē tiktu atstarota spoža gaisma, un tā iegūtās un dzīvē īstenotās jaunās atziņas mūs cieši savienotu ar Jēzu. Bībelei un vienīgi Bībelei jābūt mūsu ticības apliecībai, mūsu vienīgajam vienojošajam spēkam, jo visi, kas zemojas šī Svētā Vārda priekšā, dzīvos savstarpējā saskaņā. Darbu nedrīkst pārvaldīt un kontrolēt mūsu pašu uzskati un domas. Cilvēks ir maldīgs, bet Dieva Vārds ir nemaldīgs. Lai savstarpējo strīdu vietā ļaudis paaugstina Kungu! Katrai pretestībai stāsimies pretī līdzīgi mūsu Meistaram, sakot: “Stāv rakstīts!” Pacelsim karogu ar uzrakstu: Bībele – mūsu ticības un dzīves noteicēja! – The Review and Herald, 1885. gada 15. decembrī.

Saturs

Elena Vaita.....	1
Vārds Lasītājam.....	1
1. DAĻA. GAISMA MŪSU CEĻĀ.....	2
Ievads.....	2
1. Praviēšu inspirācija.....	3
2. Elena G.Vaita un viņas raksti.....	6
3. Nostāja pret liecībām.....	13
4. Liecību uzrakstīšana un nosūtīšana draudzei.....	16
LIECĪBU IZLIETOŠA.....	20
5. Paskaidrojumi par pašām pirmajām vēstīm.....	20
2. DAĻA. KRISTĪGIE PIEDZĪVOJUMI.....	28
Ievads.....	28
6. Jēzus mīlošā aizgādība.....	28
7. Visa vara pieder Kristum.....	30
8. Gatavība dot un nodoties.....	31
9. Pārbaudiet sevi.....	32
10. Dieva eņģeļi daudz varenāki par ļaunajiem eņģeļiem.....	34
11. Cik vērtīgi mēs esam?.....	36
12. Eņģeļi ir pārsteigti.....	39
13. Svētā Gara saņemšanas svarīgā nozīme.....	40
14. Pasludiniet ikkatrā vietā.....	41
15. Kad draudze pamostas.....	43
3. DAĻA. ATMODA UN REFORMAS.....	44
Ievads.....	44
16. Aicinājums uz atmodu.....	44
17. Jaunā piedzīvojuma pasargāšana.....	47
18. Īpaši aicinājumi sludinot.....	53
4. DAĻA. “PASLUDINI VĀRDU”.....	57
Ievads.....	57
19. Ko sludināt un ko nesludināt?.....	57
20. Mūsu attieksme pret doktrinālajiem strīdiem.....	61
21. Dīvainas vai spekulatīvas mācības.....	63
22. Galēju uzskatu radītas briesmas.....	66
23. Sargieties noteikt jebkādu laiku.....	70
24. Alfa un Omega.....	73
25. Mūsu ticības pamats.....	76
5. DAĻA. KRISTUS UN GALVENĀS MĀCĪBAS.....	79
Ievads.....	79
KRISTUS UN BAUSLĪBA.....	79
26. Pilnīgā bauslība.....	79
27. Dieva bauslības raksturs.....	81
28. Sātana naidis pret Dieva likumiem.....	83
29. Mūsu vienīgā cerība - Kristus.....	85
30. Bauslība un Evaņģēlijs.....	86
31. Bauslība vēstulē Galatiešiem.....	87
32. Kristus taisnība bauslībā.....	88
KRISTUS DABA.....	90
33. “Meklējiet Rakstos”.....	90
34. Vārds tapa miesa.....	92
35. “Visās lietās ir kārdināts tā kā mēs”.....	94
36. Kristū nav šķiru.....	96
37. “Tā Es jūs sūtu”.....	98

KRISTUS KĀRDIĀŠANA.....	99
38. Kristus kārdināšana.....	99
39. Kristus pirmā kārdināšana.....	101
40. Kristus otrā kārdināšana.....	105
41. Kristus trešā kārdināšana.....	106
KRISTUS - RADĪTĀJS UN DZĪVĪBAS DEVĒJS.....	108
42. Dieva atklāsme.....	108
43. Kristus – dzīvības Devējs.....	111
44. Augšāmcēlies Pestītājs.....	112
45. Pirmie augļi.....	114
KRISTUS - MŪSU DIEVIŠĶAIS GRĒKU ESĒJS.....	115
46. Dievišķais grēku Nesējs.....	115
47. Patiesība, kāda tā ir Jēzū.....	116
48. Dievišķīgs standarts.....	119
49. Nodošanās un grēku atzīšana.....	122
50. Nāciet, meklējiet un atrodi.....	124
51. Vienots ar dzīvo Vīnakoku.....	125
52. Kristus - mūsu Augstais Priesteris.....	127
53. Ticībā un paklausībā iegūstamā pārvēršana.....	129
KRISTUS - MŪSU TAISNĪBA.....	130
54. 1883. gadā ierosinātais temats.....	130
55. Pasludināts kā sena patiesība jaunā ietvarā.....	132
56. Patiesība par dievišķām pilnvarām.....	134
57. Kristus - dzīvības Ceļš.....	136
58. “Tu esi atstājis savu pirmo mīlestību”.....	137
59. Pilnīga paklausība Kristū.....	139
60. Ticības un darbu attiecības.....	140
61. Kristus – vēsts Centrs.....	142
62. Taisnots ticībā.....	144
63. Ļoti dārga Pērle.....	148
TĀLĀKĀ GAISMA.....	149
64. “Tumsība to neapņēma”.....	149
65. Kā izturēties pret apstrīdētu mācību.....	151